ANASTASIYA SASHENKA

CAIN

VOLUMUL 1
STĂPÂNUL DESTINULUI TĂU

STYLISHED
TIMIȘOARA, 2021

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
SASHENKA, ANASTASIYA
Cain / Anastasiya Sashenka. - Timişoara : Stylished, 2021-
2 vol.
ISBN 978-606-9709-25-2
Vol. 1. : Stăpânul dorinţelor tale. - 2021. - ISBN 978-606-9709-26-9

821.135.1

Editura STYLISHED
Timişoara, Judeţul Timiş
Calea Martirilor 1989, nr. 51/27
www.stylishedbooks.ro

„Dacă suferințele noastre slujesc fericirii celor pe care îi iubim, mai sunt ele suferințe?”

— Honore de Balzac

CAPITOLUL I

CAIN

Dau peste cap restul scotch-ului din pahar și o privesc atent, cum zâmbește inocent clientului pe care tocmai l-a servit. Îmi doresc să îi șterg zâmbetul ăla de pe față. Să îi rup gura aia nenorocită, ca să nu mai poată zâmbi niciodată. Să nu își mai poată arcui buzele rozalii și cărnoase, care cer să aibă scula mea între ele.

— Dacă nu lași acum paharul din mână, o să îl faci bucăți. Termină, dracului.

Scutur confuz din cap la auzul vocii lui Elijah și îmi cobor privirea asupra paharului de whisky pe care îl țin strâns în căușul palmei. Îl las pe masă, îmi dreg glasul și îl fixez cu privirea pe bunul meu tovarăș, care mă analizează în detaliu cu sprâncenele ridicate ca pe o hidoșenie a naturii.

— Ce dracu' mai aștepți, Cain? Cât timp mai ai de gând să mă aduci în barul ăsta împuțit, ca să te poți holba la acea piticanie?

— Taci dracului din gură! lovesc cu pumnul în masă, simțind cum furia mă cuprinde tot mai tare.

El nu va înțelege niciodată de ce vin aici. Și nici nu îmi doresc să o facă. Începe să mă irite că l-am luat după mine. Nu îmi place să vorbească așa despre ea. Nu îmi place cum o privește. Dobitocul!

— Dacă nu, ce? Nu ți-a ajuns să zbori în fiecare săptămână într-un orășel uitat de lume? Ia-o odată acasă și hai, să terminăm povestea.

Îmi strâng pumnul până simt cum îmi amorțesc articulațiile și mârâi, deranjat la auzul cuvintelor venite din partea lui Elijah. Știu că are dreptate, dar nu mă pot abține. Oricât de mult aș încerca, nu pot sta departe de această creatură mică, ce îmi stârnește cele mai negre gânduri posibile. E a treia oară pe săptămâna asta când zbor tocmai în America. Mai exact în

statul Maine, într-un orășel amărât, unde ființa care îmi bântuie somnul, lucrează pe post de chelneriță la un amărât de bar ce stă să se dărâme. Însă, ceea ce nu știe prietenul meu, e că fac asta de ani întregi, încă de când ținta furiei mele era doar un copil. Și mă voi asigura că nu va afla în veci de vizitele mele insistente.

Am urmărit-o din umbră și m-am asigurat că niciun alt bărbat nu o va atinge vreodată. Am așteptat să crească și am blestemat fiecare ocazie în care am văzut cum trupul a început să i se dezvolte. Cum sânii i-au devenit două mingii pe care îmi doresc cu ardoare să le strâng în palmele mele mari. Cum fundul mic i-a devenit tot mai bombat, cerând să fie pălmuit până nu ar mai putea sta în șezut.

Și buzele alea... Ah,buzele alea. Câte guri am futut cu gândul la buzele ei! Cât de mult mi-am frecat-o sub jetul de apă rece, după ce ca un cretin mă amăgeam singur, venind să o mai văd încă o dată. Cum îmi dădeam drumul lovind cu pumnii pereții dușului, imaginându-mi că îi țin părul lung și blond în strânsoarea palmelor, în timp ce ochii săi căprui, ca de căprioară, mă priveau implorator.

Fir-ar a dracului de treabă!

Elijah are dreptate.

Ea a crescut. A sosit timpul să revendic ce e al meu, chiar dacă îmi calc în picioare promisiunea făcută.

— Cum merg negocierile? Au cedat scârbele, sau e nevoie să le arătăm ce înseamnă să te pui cu un Riverside? am schimbat subiectul, pentru a părea că nu mă gândesc doar la ea.

Iau sticla de scotch de pe masă și îmi torn din plin în pahar, așteptând răspunsul lui Elijah, apoi scot tabachera de argint din buzunarul interior al sacoului și îmi aprind un trabuc, trăgând avid din el.

— Încă vor să se țină tare. Cred că a venit vremea să le faci o vizită specială.

Elijah își aprinde o țigară, zâmbind cu subînțeles. Amândoi știm că dacă se ajunge până în punctul când e nevoie să îi întâlnesc pe cei cu care negociez, vor ajunge să regrete că nu au zis da din prima. Sunt un om al dracului de crud. O brută, după

cum mă descriu alții. Un animal de pradă, care nu ezită niciun moment când e timpul să atace. Demonii care nu mă slăbesc nicio clipă, nu îmi permit să arăt bunătate celor din jurul meu. Așa am fost învățat. Așa m-am educat. Mila e pentru cei slabi, iar eu nu mă voi număra printre ei chit că îmi voi săpa singur mormântul.

Am dus mai departe numele familiei prin teroarea pe care cei ce au avut ghinionul să mă întâlnească, au răspândit-o în întreaga Scoție. Sunt un nemernic care ia întotdeauna tot ce își dorește, fără să îi pese de repercusiuni. De ce dracului mi-ar păsa acum? Oricum, căprioară mea ce îmi fute în ultimul hal nervii, e doar o biată orfană. Nu are o familie care să îi simtă lipsa. Și oricum, dacă ar fi avut, mi s-ar fi rupt de ei.

Eu iau ce vreau, oriunde și oricând, în orice circumstanțe.

— În seara asta, căprioara va veni cu noi, îi spun hotărât tovarășului meu care o privește în timp ce șterge barul.

Își întoarce capul spre mine și ridică din sprânceană, zâmbind trufaș.

— Nu aș fi așa de sigur. Nu cred că va accepta să plece cu un boșorog ca tine, îmi spune arogant, ținându-se de glume, la care sunt mult prea nervos, ca să le pot gusta.

— Să îmi sugi pula, cretinule. Cine a zis că o să o întreb? Am spus clar și răspicat că o să vină cu noi acasă, nu că va avea de ales, replic tăios, urmărind-o cu privirea.

Fusta scurtă pe care o poartă i se ridică ușor pe șolduri când se apleacă să șteargă tejgheaua, iar bietul meu penis tresare în pantaloni, vrând să se strecoare pe sub materialul sărăcăcios al fustei.

Futu-i! Îmi vine să mă ridic și să i-o trag lipită de barul ăla pe care îl șterge cu atâta dedicare. Sunt atât de tare, încât mă doare. Trebuie să regulez o zdreanță ca să îmi potolesc pofta, până vom ajunge în Scoția, acolo unde eu fac legea și o să iau ce îmi aparține.

— Cain, m-a luat gura pe dinainte și am zis să o iei acasă, dar acum retrag ce am spus. Nu o poți răpi. Câți ani are? 16? Oi

fi tu cel mai mare nenorocit, dar nu cred că îți dorești să regulezi o minoră.

Scot fumul negru și gros pe nări și îi zâmbesc atotștiutor amicului meu, ce și-a schimbat complet expresia relaxată, avută în urmă cu câteva minute.

— Când, vreodată, mi-a păsat mie de detalii, ca să mă intereseze acum?

— Ești mai nenorocit decât credeam. N-ai decât să te joci de-a ce vrei tu cu acea copilă, eu nu am de gând să mă implic.

Elijah pufnește ofuscat ca ultima târâtură și se ridică de pe scaun, părăsind barul cu o expresie disprețuitoare. Prietenul meu și moralitatea de care încă se ține agățat cu dinții, deși îmi e complice în multe din treburile murdare, în care sunt implicat. N-are decât să se dea la o parte, oricum nu aveam nevoie de el. Al naibii prost, făcea pe neinteresatul, dar am văzut cum îi sclipeau ochii când o privea. Idiotul, crede că mă poate duce de nas. Dacă mai rămânea, sigur aș fi sărit la gâtul lui.

Las câteva bancnote de o sută de dolari lângă paharul gol, deși scotch-ul ăsta ieftin nu face nici cincizeci de lire, și ies din barul dărăpănat, cu greu. Instinctul de animal care îmi face sângele să fiarbă mă îndeamnă să mă întorc, să o iau pe umăr și să o arunc pe bancheta din spate a bolidului de lux parcat în fața clădirii. Dar rațiunea e mult mai puternică și reușesc să îmi țin în frâu dorințele. Bart, unul dintre oamenii mei de încredere, îmi deschide ușa mașinii, ce aduce destul de mult cu o limuzină care îi face pe bieții orășeni să se holbeze, apoi se urcă pe locul șoferului, dând cu respect din cap.

— Bart, mergem direct la hotel. Idiotul ăla a plecat cu cea-laltă mașină?

— Da, domnule. Da, domnul Elijah a plecat cu James.

— Cretinul.

Lovesc cu pumnul în bancheta de piele și îmi masez tâmplele, căci îmi pulsează alert, făcându-mă să îmi blestem decizia de a veni aici. Sunt mai agitat ca niciodată. Nu trebuia să o văd. Știam prea bine ce efect are asupra mea nemernica, și totuși am venit iar ca un fraier ca să o fut din priviri.

Să îmi bag! Ce prost sunt!

— Bart, în seara asta voi avea nevoie să mă ajuți cu ceva.

— Desigur, domnule.

Îmi las capul pe spate și închid ochii, încercând să îmi calmez gândurile haotice.

Mai e puțin. Foarte puțin. Câteva ore și va fi în brațele mele.

Când Bart oprește mașina în fața hotelului, ies val-vârtej, simțind cum capul stă să îmi explodeze. Ar fi trebuit să fi chemat o târfă pe care să îmi vărs furia, dar după ce am fost atât de aproape de ea nu mă simt în stare să ating altă femeie, fără să o rănesc. Aproape că sparg oglinzile ce acoperă pereții liftului, înjurând de mama focului. Îmi place durerea. Să o controlez, să o modelez în palme și să o azvârl asupra altora. A femeilor, mai precis. Ele devin obiectul furiei mele, dar nu se plânge niciuna, căci ele mi-o cer, tânjind să aibă parte de câteva clipe cu mine.

Să îmi bag, ce îmi face fata asta! Mă termină. Îmi pune monopol pe gânduri și mă face să îmi imaginez cum trupul ei va fi strivit între corpul meu și pereții conacului.

Trec cardul de acces prin fața senzorului de la încuietoarea ușii și mă duc glonț în baie. Smulg costumul de pe mine și mă bag în duș, sub jetul de apă rece ca gheața. Îmi cuprind penisul în căușul palmei și încep să mi-l frec cu gândul la ea. Ea. Doar ea. Cât de mult o pot urî. Cât de mult îi detest inocența. Zâmbetele sincere pe care le oferă cretinilor de bar. Modul în care își trece firele rebele pe după ureche, în timp ce notează comanda. Ah, mâinile alea mici și catifelate. Ce ar putea face cu ele. Cât de multă plăcere mi-ar putea oferi.

Mi-o frec tot mai apăsat, având în fața ochilor numai imaginea ei. Ce corp minunat se ascunde în spatele uniformei! Ce forme dulci, neatinse, așteaptă să fie descoperite de mâinile unui bărbat. Ah, ce păsărică mică, pe care abia aștept să o gust.

Ce rahaturi îndrug eu aici?

Eu nu sunt un bărbat tandru. Eu nu gust femeile, ci ele mă gustă pe mine. Eu nu aștept să le gust dulceața, eu le posed până corpul începe să le cedeze. Sunt un animal și ea nu va fi

o excepție de la practicile mele. Ea va trece prin toate, pentru că mă face să fiu atât de nervos. O să o chinui așa cum ea m-a chinuit pe mine în toți acești ani în care am avut-o sub nasul meu și nu am putut să o ating. O să o fac să simtă durerea care mă strivește de ani întregi. Îmi va cunoaște demonii, nu are încotro. O aștept de prea mult timp, pentru a mai putea fi o persoană blândă. Bunătatea nu m-a caracterizat niciodată și nu o va face nici acum.

Mi-o mai frec de sus în jos de câteva ori și îmi dau drumul cu gândul la gura ei, care acum ar fi putut să îmi înghită toată sperma. Scârba! Va vedea de mâine ce înseamnă să îl calci pe nervi pe Cain Riverside.

Ies din duș după ce mi-am răcorit puțin corpul, cât să mă pot concentra la ce am de făcut. Îmi agăț un prosop pe șolduri și mă reped la geanta neagră din piele, amintindu-mi ce fel de om sunt. Deschid fermoarul genții de voiaj și mă așez lângă ea pe pat, realizând că am venit de la bun început cu planul de a o răpi, altfel nu aș fi luat cu mine GHB, Ecstasy și chetamină în cantități care ar putea să o facă să fie inconștientă zile întregi. Știam încă de când am plecat din Scoția că nu mai mă pot întoarce înapoi fără ea. Am nevoie să fie în același loc în care sunt și eu. Să devină obiectul dorințelor mele întunecate. M-am săturat să le-o trag altor femei doar de nevoie, cu imaginea căprioarei mele în minte. Mi-a pierit tot cheful, treptat, și ea este singura care mi-l poate reda.

Încep să prepar amestecul, punând cantitățile potrivite cât să o țină inconștientă până când ajungem în Dundee, în siguranța conacului meu. Înainte de a-l chema pe Bart pentru a-i da amestecul și ultimele indicații, trag două linii de *white lady*[1] ca să-mi țin sub control starea de nervozitate. Cretinul ăla de Elijah încă nu și-a făcut apariția, deși mașina lui era în parcarea hotelului când am ajuns. N-are decât să facă pe bosumflatul, dar dacă mă mai enervează mult, se va întoarce în Scoția cu un bilet la clasa economică, în loc să îl iau cu mine în avionul meu privat.

1 White lady (eng)- Cocaină

— Ai înțeles ce ai de făcut, da? îl întreb a treia oară pe Bart, după ce i-am explicat în detaliu cum trebuie să o ia pe micuță.

Micuță, băga-mi-aș, în ce hal am ajuns! Ce dracu e în capul meu de o alint?

— Da, domnule.

— Să nu te pună dracu' să o rănești că îți rup toate oasele. Acum pleacă. Ne vedem în două ore pe pistă.

Bart încuviințează și iese din cameră, lăsându-mă și mai agitat decât eram înainte să vină. Rahat! Degeaba am tras cocaina aia, tot la fel de nervos am rămas. Până nu trec astea două ore, să o am în brațele mele, nu voi avea liniște.

— Ia uite, cine s-a gândit să apară, îl ironizez pe cretinul de Elijah, când intră în camera mea cu capul plecat.

Imbecilul știe că m-a scos din sărite în ultimul hal, d-aia a venit ca un câine abandonat. Îmi torn un pahar de whisky și mă așez pe fotoliul de piele din dreptul geamului, invitându-l printr-un semn din mână să mi se alăture.

— Tu chiar faci asta, Cain, rupe tăcerea, după minute bune în care niciunul dintre noi nu a scos niciun cuvânt.

Trag adânc din trabuc și îmi întorc privirea spre el, întâlnindu-i expresia descumpănită.

— Da.

Scot fumul gros și îmi las capul pe spate, pe spătarul fotoliului, numărând minutele care au mai rămas până când o voi putea atinge.

— O vei distruge. Nu va face față rahaturilor tale.

— Știu.

— Și totuși o aduci cu forța în lumea ta întunecată. Nu te poți răzbuna pe ea, pentru ce s-a întâmplat în trecut. Și așa a trecut prin multe din cauza ta.

— Ajunge! zbier si mă ridic ca ars de pe fotoliu, aruncând cu paharul în peretele din fața noastră, după care iau masa dintre noi și fac același lucru.

— De când ai ajuns tu să îmi dai mie lecții? Ai uitat că eu te-am făcut ceea ce ești azi!? Arată-mi respectul cuvenit și

cară-te acum, dacă nu vrei să îți sparg fața! Să nu te prind că ai pretenția să te întorci cu avionul meu, nerecunoscătorule!

Deși i-am spus să plece, eu sunt cel care își apucă cu furie geanta de voiaj și iese furtunos din cameră, trântind ușa cu putere în urma mea. Cretin înfumurat! A început să aibă prea mult tupeu. Cum îndrăznește să îmi pună la îndoială alegerile? Crede că știe motivele din spatele lor, dar nu are niciun habar. Știe doar ce am vrut eu să îi dezvălui.

Urc în mașina pe care i-am cerut lui Bart să mi-o aducă înainte să plece și pornesc în viteză spre aeroport. Am așteptat acest moment de ani întregi, nu îl voi lăsa pe cretinul de Elijah să îmi umbrească entuziasmul cu îndoielile sale stupide.

Fata cu ochi blajini de căprioară este a mea. El nu va înțelege niciodată ce înseamnă să îți respecți promisiunile. Nu știe cum e să îți îngropi familia cu propriile mâini. Nu cunoaște durerea, așa cum eu o cunosc. Cum am ajuns să fiu cel mai bun prieten cu ea. Să o îmbrățișez, în loc să o resping. Nu a trebuit să își scoată sufletul, pentru a putea conduce moștenirea familiei. Nu a făcut lucruri îngrozitoare care să îi bântuie nopțile când pune capul pe pernă și încearcă să adoarmă.

Însă, are dreptate într-o singură privință.

Ea nu va putea face față lumii mele. Va ceda din primele momente în care va face cunoștință cu durerea pe care eu o cunosc de ani întregi. Se va frânge în bucăți, până nu va mai rămâne nimic din frumusețea ei. Va fi răpusă de brutalitatea în care mă scald. Iar eu, ca un om fără inimă ce sunt, nu voi face nimic pentru a o salva. Nu o iau cu mine pentru a-i oferi dragoste. Eu nu cunosc acel sentiment care îi face pe oameni să devină slabi și ușor de doborât. Nu o iau pentru a-i prețui sufletul. O iau pentru a-l devora. Vreau să îi văd frica în privire când va da ochii cu mine pentru prima dată. Vreau să se teamă la fiecare pas. Să se simtă precum o biată căprioară care fuge pentru a se salva din colții animalului de pradă, ce vrea să îi aducă sfârșitul. Vreau să o văd cum mă urăște, așa cum eu o urăsc pe ea. Să vadă că nu poate scăpa din mâinile mele, indiferent cât de mult se va zbate.

I-am dictat din umbră fiecare acțiune până în acest moment, fără să aibă habar că eu sunt cel care i-a ruinat viața. M-aș fi putut opri. Aș fi putut să o las în pace. Răul înfăptuit de-a lungul vieții sale putea fi suficient dacă nu aș fi un nenorocit care își dorește să o aibă.

O urăsc din tot sufletul meu negru și pustiu, dar o vreau cu toată ființa mea blestemată. Vreau să o fac a mea, chiar dacă se va împotrivi. Oricum sunt condamnat la o viață lipsită de fericire, iar moartea ce mă așteaptă cuminte după colț nu mă mai sperie de prea mult timp.

De ce să acord importanță sentimentelor altei persoane, dacă eu nu am așa ceva?

De ce să mă comport blând, când eu am avut parte de o viață crudă și brutală?

Sunt Cain Riverside, nimeni și nimic nu mă poate face să devin un om bun.

Răutatea îmi curge prin vene precum un venin și îmi otrăvește corpul, dar nu pot renunța sub nicio formă la ea, căci a devenit o dependență.

Ajung în fața pistei unde mă așteaptă avionul meu privat, în timp ce Bart oprește mașina lângă mine. Cobor imediat și mă reped spre portiera din spate, deschizând-o larg.

Și o văd.

E așa de mică încât pare că bancheta din spate e mult prea mare pentru corpul ei fragil. Bart deschide cealaltă ușă și vrea să o tragă de brațe pentru a o scoate afară din mașină, dar se oprește instantaneu, când îmi întâlnește privirea ucigătoare. O trag ușor de picioare și o urc în brațele mele, închizând ochii timp de o clipă, savurând căldura emanată de corpul ei micuț lipit de pieptul meu. Merg spre avion cu trupșorul său ținut strâns de brațele mele masive care par să o acopere cu totul.

Să îmi bag pula! Cât de micuță este!

În dosarul cu informații personale pe care îl am despre ea, scria că are numai un metru șaizeci, dar nu aveam habar cum arată un metru șaizeci ținut în brațele unui om de o sută și ceva

de kilograme și un metru nouăzeci înălțime. E o mână de om ce nu cântărește nici jumătate din greutatea mea. Îi pot cuprinde fața micuță cu totul în palma mea.

Ce dracului aberez din nou?

Dorința sexuală simțită vizavi de această ființă mă face să mă gândesc la tâmpenii.

Urc în avion întâmpinat de stewardesa siliconată, căreia i-aș fi tras-o fără rețineri pe parcursului zborului, dacă nu aș avea-o pe *ea* în brațele mele. O ignor pe brunetă, văzând cu coada ochiului cum se bosumflă că nu primește șansa de a îmi intra în grații și mă retrag în așa-zisul dormitor.

Dormitor pe dracu'. Astea sunt doar fițe, pentru un pat dublu ce este despărțit de restul avionului, printr-un perete care poate să cadă, dacă îi dau un singur bobârnac.

O așez cu grijă pe pat, detestând atenția pe care i-o ofer. Iau loc pe marginea patului lângă corpul său inconștient și îmi trec degetele prin părul de culoarea caramelului.

Cât poate fi de frumoasă!

Cea mai frumoasă femeie pe care am cunoscut-o vreodată!

Păcat că frumusețea sa nu va fi capabilă niciodată să îmi redea sufletul.

Îmi cobor capul și îmi lipesc buzele de ale sale, precum atingerea unui fulg, după care mă ridic, ieșind din cameră în căutarea unui pahar de tărie. Vocea pilotului răsună în difuzoare anunțând decolarea. Îi întâlnesc privirea plină de respect a lui Bart, care stă pe unul dintre scaunele de piele și mă servesc singur, luând o sticlă de scotch din mini frigider, deși bruneta mai avea puțin și își lipea botul umflat de podeaua avionului, sărind să mă ajute. Îi întorc spatele și intru înapoi în dormitor, reluându-mi locul de la marginea patului, de unde o pot privi în întregime.

— Destiny Thunderstorm, bun venit în lumea mea.

CAPITOLUL II

DESTINY

Același coșmar pe care îl retrăiesc noapte de noapte, încă de când am fost obligată să privesc o crimă îngrozitoare, îmi bântuie iar somnul. Se simte mult mai diferit de această dată. Mă simt ca și când aș fi din nou acolo. Tremur. Transpir. Simt sângele fierbinte cum îmi curge pe față. Simt cum cele două brațe masive îmi țin corpul captiv, pentru a putea privi atrocitatea la care am fost supusă. Simt cum țip și mă zbat, strigătele fiindu-mi oprite de o batistă îmbibată cu un lichid ciudat, cu miros înțepător, ce mă face să îmi pierd în doar câteva clipe, cunoștința.

Visul dispare, însă starea de agitație rămâne. Nu îmi permite să dorm. Mă face să mă ridic în fund și să deschid îngrozită ochii, simțind cum rămân fără aer.

Și chiar rămân, atingând cu palmele rochia umflată din mătase roșie cu care sunt îmbrăcată, când ochii mei încă somnoroși descoperă dormitorul străin în care m-am trezit.

Nu. Nu. Nu. E doar un vis. E doar un vis. E doar un vis, îmi repet în minte, strângându-mi genunchii la piept. Închid ochii strâns, tremurând din toate încheieturile și mă rog ca atunci când îi voi deschide, să mă trezesc în dormitorul meu micuț, din apartamentul bunicii. Dar, visul din care am sperat să scap e cât se poate de real. Deschizând ochii sunt îmbrăcată tot în rochia roșie ce ocupă toată suprafața patului din cauza volanelor sale proeminente. Când îmi plimb privirea în jur întâlnesc același cadru sinistru, aceeași cameră imensă decorată în tente de roșu, precum culoarea rochiei.

Sar terifiată din patul străin în care nu îmi amintesc cum am ajuns și mă împiedic în poalele rochiei, căzând pe burtă, pe podeaua rece. Mă străduiesc să mă ridic, deși mâinile îmi tremură haotic și fug spre ușa dublă din lemn, trăgând cu forță de mâner.

Rămân surprinsă preț de o clipă, descoperind că este deschisă. Îmi apuc poalele rochiei în căușul palmelor și ies din această cameră străină, cu inima bătându-mi alert. Din câțiva

paşi ajung pe un coridor lung, slab iluminat, şi o iau la fugă cu picioarele goale pe podeaua din marmură.

E atât de întuneric.

Sunt îngrozită! Cum am ajuns aici? De ce eu?

Nu am făcut nici măcar un lucru greşit în cei nouăsprezece ani ai mei. Nu am supărat pe nimeni. De ce ajung să fiu supusă terorii?

Alerg şi tot alerg şi pare că holul nu se mai opreşte.

Cum am ajuns aici? Unde sunt? Nu mai îmi amintesc nimic după ce l-am servit pe bătrânul Jack şi am plecat în spatele barului, în zona personalului, pentru a bea un pahar cu apă.

Într-un final, când începusem să îmi pierd speranţa ajung în faţa unei uşi de metal, şi sunt nevoită să o împing cu putere pentru a putea ieşi.

Dumnezeule, unde sunt?!

Continui să alerg, deşi nu ştiu unde mă îndrept. Pare că ajung într-o pădure cu fiecare pas pe care îl fac.

Un lucru e cert : nu mai sunt în Maine.

Aud valurile mării cum se izbesc de ţărm, deşi eu păşesc pe iarba verde ocolind copacii ce îmi ies în cale. Mă împiedic de o crenguţă ascunsă prin frunzele căzute, ce formează un covor deasupra firelor moi de iarbă, dar mă forţez să nu cad.

Continui să alerg spre necunoscut, în ciuda tălpilor care mă ard şi a puterilor ce mă abandonează. Pleoapele încep să îmi devină grele şi genunchii îmi cedează, făcându-mă să mă prăbuşesc în patru labe pe pământul tare. E prea mult pentru mine. Încerc să mă ridic, dar sunt prea slăbită pentru a mai face vreun efort.

— Unde crezi că fugi, Destiny?

Tresar la auzul vocii groase, bărbăteşti, şi îmi ridic capul întâlnind doi ochi albaştri, ce mă privesc cu ură. Un domn înalt, foarte muşchiulos, se uită atent la mine, cum îl studiez cu groază. Îmi întinde mâna, continuând să îşi păstreze o expresie sobră, care îmi provoacă fiori până în măduva oaselor. Cine este omul ăsta? Şi de unde îmi ştie numele?

Văzând că nu fac nicio mişcare se apleacă şi îşi bagă mâna în părul meu, trăgându-mă cu o brutalitate, cum nu mi-a fost dat niciodată să o întâlnesc până acum. Tremur, cu lacrimile

curgându-mi șiroaie pe obraji, în timp ce acest bărbat înspăimântător mă ridică, mai să îmi smulgă părul din cap. Când ajung să mă sprijin în propriile picioare, își scoate mâna din părul meu, doar ca să mi-o bage cu aceeași furie nestăpânită în gât. Fiecare os din trup îmi e zguduit de un tremur dezlănțuit, pe care nu l-am mai experimentat până acum.

Doamne, cât de mare și înalt poate fi acest bărbat! Nu îi ajung nici măcar până la umăr, iar mâna care îmi strânge cu îndârjire gâtul pare atât de masivă, așa cum este și corpul lui ascuns în spatele unui costum negru, ce contrastează puternic cu părul său șaten nisipiu și barba de aceeași culoare, prin care se pierd câteva fire albe. Pare matur. Mult mai în vârstă decât mine. Să fie unul dintre clienții ce mă priveau obsesiv la bar? Poate o putem rezolva cumva. Poate…

Sunt atât de absorbită în a-l analiza, încât nici nu mai simt cum îmi strânge gâtul în căușul palmei sale bătătorite. Mă trage cu forță, lipindu-mă de corpul său masiv și acționez din impuls, dându-mi capul pe spate pentru a-i putea vedea cei doi ghețari, care mă privesc cu antipatie. Sfinte! În viața mea n-am văzut o asemenea privire. M-ar putea transforma într-un cub de gheață, dacă continuă să mă fixeze atât de profund.

Cine e omul ăsta mânios, care pare ca e la un pas să îmi frângă gâtul, la cât de înverșunat mi-l strânge?

— Aveai impresia că poți scăpa, Destiny? Ghici ce. Nu vei scăpa niciodată din mâinile mele, spune pe un ton tăios, eliberându-mi gâtul.

Mâinile sale coboară pe talia mea și mă strâng cu duritate, lipindu-mă tot mai mult de trupul său masiv.

Tresar.

Niciodată nu am fost atât de aproape de un băiat. Iar el, e un bărbat în toată firea.

Un bărbat necunoscut, ce pare să fie cel care m-a răpit. Și totuși…nu fac nimic ca să pun distanță între noi. Ce e în neregulă cu mine?

— Cine ești? șoptesc cu teamă.

Mă tem mult prea tare pentru a încerca să mă zbat. Știu că oricum ar fi în zadar.

— Coșmarul tău.

Înghit în sec și închid ochii, nefiind capabilă să îl mai privesc. Am zărit acolo, în albastrul ochilor săi, un întuneric ce mi-a făcut mușchii să o ia la fugă de pe oase.

— Dacă închizi ochii, nu voi dispărea când îi vei deschide. Ăsta nu e un vis urât din care te poți trezi. E realitatea, Destiny. Iar realitatea ta tocmai a devenit un coșmar, spune cu dispreț și mă ia pe sus, trântindu-mă pe umărul său.

Sunt mai mult decât îngrozită, nu sunt capabilă să mai fac vreo mișcare. Atârn inertă, pe umărul lat al acestui bărbat enigmatic, care merge cu pași apăsați spre locul de unde am fugit.

Cât de multă furie se ascunde în spatele ochilor săi. O tornadă de ură, ce pare a fi gată să mă înghită. O singură dată am mai întâlnit o privire atât de pătrunzătoare, pe care mi-o amintesc vag. Iar acea privire a fost cea care a adus nefastul în lumea mea. A fost cea care m-a obligat să privesc cum le sunt tăiate gâturile. Eram doar un copil. La patru ani vrei să vezi câmpuri înflorite, animăluțe și cât mai multe jucării, în schimb, eu am avut parte de sânge. Am trecut printr-o experiență traumatizantă, pe care o retrăiesc iar si iar, în fiecare noapte, după ce închid ochii.

— Ce ai capturat acolo, Cain? Arată-ne și nouă.

O altă voce groasă, se aude în apropiere, însă aleg să îmi țin capul în jos, privind negrul costumului. Nu vreau să mai văd încă o privire de gheață.

— De când morții mă-sii ai ajuns tu să îmi dai mie ordine? Cretinul dracu'! Pleacă acum din fața mea, dacă nu vrei să îți rup gâtul, a zbierat furios matahala ce mă cară pe umărul său masiv la acea voce masculină, care a îndrăznit să îl deranjeze cu remarca lui.

— Numele tău este... Cain, șoptesc slab, crezând că nu voi fi auzită, însă, în doar câteva clipe, sunt întoarsă și ajung să fiu ținută în brațele sale sub privirea lui intensă.

Nu știu ce se întâmplă cu mine. Probabil adrenalina mi-a ajuns la cote alarmante și o folosesc pe post de scut împotriva fricii. Mă agăț cu brațele de gâtul lui și îi înconjor talia cu picioarele. Nicio secundă nu mai am reușit să îmi iau privirea din ochii săi. Mă atrag precum o vrajă, fiindu-mi imposibil să mă pot opune. Acea ură din ei ce arde neîncetat în irisurile sale.

Furia ce îi întunecă albastrul pur. E ceva la acest om de care mă simt fascinată, când, de fapt, ar trebui să îmi doresc să fiu cât mai departe de el, înapoi în pădurea prin care încercam să scap.

— Nu te mai uita așa, mârâie printre dinții încleștați, ținând-mă strâns lipită de pieptul său tare.

— De ce? îndrăznesc să întreb, dorind cu ardoare să îl aud vorbind cât mai mult.

Accentul său e diferit de toate vocile pe care le-am auzit până acum.

— Am zis să nu te mai uiți așa, la dracu'! se răstește la mine și își mută palmele pe sub rochia umflată, direct pe fesele mele micuțe.

Icnesc, simțindu-i palmele mari cum îmi strâng cu putere fundul, făcându-mi carnea să ardă. Sunt intrigată de gestul său brutal. Dar, în același timp, corpul meu care nu a fost atins niciodată de mâinile aspre ale unui bărbat, îmi trimite semnale fierbinți în zone sensibile, în care nu credeam că voi ajunge să simt ceva vreodată.

— Închide ochii ăia, Destiny sau...

— Sau ce?

Nu știu ce este cu mine. Bărbatul ăsta misterios este cât un urs pe lângă statura mea de pitic de grădină. Și totuși, nu mă pot abține să nu ripostez în fața comenzilor sale, lipsite de bun simț.

— La dracu', Destiny, geme răgușit.

Trage aer în piept, apoi rage profund precum un animal rănit și apuc doar să clipesc, că sunt lipită de un zid dur din cărămidă, iar buzele sale cărnoase se lipesc cu brutalitate de ale mele.

Încremenesc.

Nici în o mie de ani nu mi-ar fi trecut prin cap că primul meu sărut va fi cu un străin furios, în curtea proprietății sale unde am fost adusă fără voie. Dar ceea ce mă șochează cel mai tare e că buzele mele se mulează pe buzele sale moi, iar gura mea îi primește doritoare atacul sălbatic fără a șovăi. Involuntar, șoldurile încep să se miște la unison cu mișcările limbii sale, care îmi gustă avidă cavitatea orală.

Gem pe limba sa. Un sunet pe care nu l-am scos niciodată până acum. Tremur, dar nu frică, ci de plăcere. Dumnezeule, unde mi-a plecat mintea?

Nu știu ce este în capul meu în aceste clipe, dar un lucru e cert: acest bărbat întunecat mă sărută ca și când și-ar fi dorit să facă asta de ani buni. Ca și când corpul meu a fost făcut special pentru dorințele sale. Limba mea a fost făcută special pentru limba sa, cu care se împletește într-un tango grăbit al dorinței.

Prind elan și îmi bag mâinile în părul său, ținându-l strâns între degete, când simt cum își împinge bărbăția proeminentă în miezul meu, ce a devenit tot mai umed.

Mintea începe să îmi trimită semnale de alarme în privința modului indecent în care m-am apropiat de el, dar corpul alege să le ignore și să continue să se frece de trupul masiv al bărbatului cu privire de gheață. Brusc, rupe sărutul și mă privește urât, înjurând în barbă. Mâna sa mi se strecoară pe sub volanele rochiei, direct la miezul fierbinte. Îmi măresc ochii, șocată de senzația pe care degetele sale mi-o provoacă. Văzând că nu îndrăznesc să mă opun, continuă să înainteze cu mișcările și îmi dă într-o parte chiloții, mângâindu-mi ușor pliurile. Vreau să îmi apropii din nou buzele de ale sale, dar mă oprește, înfigându-și cealaltă mâna în gâtul meu.

— Să nu te pună naiba să te mai uiți vreodată în ochii mei, că o să ajungi să îți blestemi soarta. Ai înțeles? îmi zbiară în față, zguduindu-mi trupul, după care se desprinde și mă lasă să cad în fund pe iarbă.

— Eu…

— Băga-mi-aș pula! Te urăsc, Destiny Thunderstorm! urlă cu forță și pleacă val-vârtej de lângă mine, continuând să bolborosească fel și fel de înjurături.

Mă sprijin cu spatele de zidul din cărămidă și îmi trag răsuflarea, fiind confuză după momentul incitant. Ce s-ar fi întâmplat dacă nu se oprea? Cât de departe aș fi fost dispusă să merg? De ce m-am simțit atât de bine cu acest bărbat înspăimântător care emană furie prin toți porii?

— Domnișoară Thunderstorm, vă rog să vă ridicați și să veniți cu mine.

Îmi ridic ochii din pământ la auzul tonului serios și încep să îmi revin din transă, conștientizând gravitatea situației în care mă aflu.

Am fost răpită.

Iar cel care m-a răpit mă urăşte de moarte. Cel puţin asta spune gura lui. Dar tot ea e cea care m-a sărutat ca şi când sărutul nostru ar fi fost aerul de care avea nevoie pentru a putea respira.

Ce bărbat încântător! Şi frumos pe deasupra. Cred că femeile fac coadă în jurul casei sale doar pentru a-l privi timp de câteva clipe. Eu una asta aş face. Scutur din cap şocată de ceea ce gândesc. Arunc vina acestor gânduri nebune pe trauma suferită. Nu m-am uitat eu prea des la filme, dar poveştile acelea clişeu, în care personajul feminin ajunge să se îndrăgostească de agresorul său sunt pură ficţiune. E imposibil să ajungi să dezvolţi sentimente pentru persoana care ţi-a făcut rău. Fiecare om are nevoie să primească din partea celui de lângă el iubire şi afecţiune, nu să fie victima unui comportament violent.

— Domnişoară Thunderstorm, vă rog să vă ridicaţi. Domnul Riverside nu mi-a dat permisiunea să vă ating.

Îmi ridic sprâncenele stupefiată la auzul numelui de familie al răpitorului meu.

Cain Riverside.

Ce nume frumos! Şi cunoscut. Am impresia că l-am mai auzit cândva, dar e posibil să îl confund cu numele unuia dintre cei din relatările oamenilor de la bar. Îmi şterg palmele transpirate de materialul fin al rochiei şi mă ridic, privindu-l pe domnul cu statură sobră, îmbrăcat la costum, ce pare că este trecut de cincizeci de ani.

— Să mergem, domnişoară!

Ceea ce este şi mai ciudat e că nici măcar nu se uită la mine şi abia acum sesizez acest lucru. Ce naiba se petrece? Porneşte în faţa mea şi îl urmez şi mai confuză decât eram în urmă cu câteva clipe. Iar confuzia mi se transformă în groază, când văd conacul impresionat din care se pare că am fugit mai devreme. Bărbatul care m-a răpit se scălda în bogăţie, nu glumă.

Îl urmez pe domnul ce merge cu capul în jos evitând să mă privească, în timp ce mă împiedic de câteva ori pentru că m-am holbat cu gura căscată la construcţia din cărămidă în stil victorian, ce aduce izbitor de mult cu un muzeu. Când ajungem la ceea ce pare a fi intrarea, bărbatul al cărui nume nu îl cunosc,

îmi deschide ușa, evitând în continuare contactul vizual. Intru cu inima bătându-mi în ritm alert ca după zece cutii de energizante și mă lovesc de privirea blândă a unei femei destul de în vârstă încât mi-ar putea fi bunică.

— Bine ați venit la conacul Riverside. Eu sunt Agatha și voi fi cea care se va ocupa în permanență de nevoile dumneavoastră, mi se adresează pe un ton cordial.

Bine am venit?

Până acum câteva minute, nici măcar nu știam unde am venit.

— Bună ziua, eu sunt...

— Domnișoara Destiny. Cum să nu cunoaștem numele oaspetelui nostru special? mă întrerupe bătrâna cu entuziasm, zâmbind larg.

Ori se preface atât de bine încât și-a ratat cariera și ar fi putut deveni actriță, ori biata femeie chiar nu cunoaște cum am ajuns de fapt aici.

Aici. Unde, aici?

După accentul englezesc al bărbatului furios care m-a răpit și după stilul clasic al casei în care am intrat, pot presupune că sunt undeva prin Anglia. Țara mea de origine. Locul unde m-am născut, dar în care nu am nicio amintire.

De fapt, am. Îmi fac unele chiar acum. Și ce mai amintiri... cele cu Cain.

Cain. I-aș putea repeta numele la infinit și tot nu m-aș sătura. Sărutul său a fost precum pecetea pe care Dumnezeu i-a pus-o pe frunte, după ce l-a omorât pe fratele său. Cum Cain a fost condamnat să poarte pecetea până la finalul vieții sale, așa eu am fost condamnată să port pentru totdeauna urmele sărutului acestui străin captivant, ce poartă numele primului născut din Adam și Eva.

Primul meu sărut.

I-am dăruit primul meu sărut celui care mi-a furat destinul, smulgându-mă din viața mea fără niciun motiv.

— Domnișoară Destiny, să vă conduc în dormitorul dumneavoastră. V-ați stricat rochia, așa că trebuie să purtați altceva la cină.

Femeia bătrână mă ia cu forța de braț și începe să meargă la pas grăbit pe coridorul ușor întunecat, pe unde am fugit în urmă cu puțin timp. Ce? Nu știu cum să reacționez. Să îmi smulg mâna din strânsoare? Mă simt ca și când mintea încearcă să îmi blocheze simțurile, plutind într-o stare accentuată de confuzie.

— Unde este Cain? mă trezesc că întreb când ajungem în dreptul ușii dormitorului, și Agatha îmi eliberează strânsoarea brațului.

— Domnul Riverside, pentru dumneavoastră. Arătați respect celui care v-a oferit această șansă minunată de a fi oaspete în casa dumnealui. Nu oricine are acest privilegiu. Nu mai puneți întrebări la care nu sunteți în măsură să aflați răspunsul, mă mustră pe un ton tăios, ca o educatoare nemulțumită de elevii săi.

Înghit în sec, privind-o uimită de modul rapid în care și-a schimbat atitudinea. În urmă cu doar câteva clipe mă ținea de braț zâmbind larg, iar acum ochii săi mă privesc cu furie. Ar trebui să stau în alertă prin preajma ei, căci pare să fie destul de periculoasă. Nu îmi trebuie probleme în plus, deja am una mare și bine făcută, care mi-a răsturnat lumea cu fundul în sus.

— Intră, drăguțo. Nu te poți prezenta la cină în felul în care ești acum, vocea sa îi evidențiază antipatia ce mi-o poartă, și mă împinge în cameră, pufnind disprețuitor în spatele meu.

Ea se va ocupa de acum încolo de nevoile mele? Va trebui să stau cu ochii în patru de fiecare dată când se va apropia de mine pentru a mă asigura că nu îmi înfige un cuțit în spate. Ce mă voi face? Nu există semne de îndoială că eu de aici nu voi scăpa, decât dacă misteriosul Cain se va hotărî subit să îmi dea drumul. Bine că sunt orfană și nu am o familie care acum ar fi murit de îngrijorare din cauza absenței mele.

Agatha mă conduce la ușa de lemn din interiorul camerei, care se pare că este baia.

Îmi dă rochia jos și îmi umple cada din marmură cu apă fierbinte, ajutându-mă să intru. Așa va fi de acum încolo? Se va comporta cu mine de parca aș fi un om cu nevoi speciale? Îmi primesc răspunsul când umple un burete cu gel de duș și

începe să îmi spele trupul extenuat fără să îmi mai adreseze vreun cuvânt.

Unde am ajuns, Doamne? Dintre toate persoanele de pe acest pământ, de ce tocmai eu? De ce? Nu am făcut nimic rău nimănui. Mi-am văzut întotdeauna de treaba mea, nu am provocat probleme, nu am jignit pe nimeni nici măcar vreun gândac. De ce tocmai eu? Ce dorește acel bărbat misterios de la mine? Ce poate face un bărbat matur ce pare trecut de treizeci și cinci de ani, cu o copilă ca mine?

După modul în care m-a urcat pe acel perete, aș putea spune că multe...

— Mai doriți apă caldă, domnișoară? Vi s-a făcut pielea de găină, mă întrerupe bătrâna din gândurile indecente, oprindu-se din săpunit.

Nu apa fierbinte e lucrul de care am nevoie acum. Am nevoie de răspunsuri. Am nevoie să îi mai întâlnesc încă o dată privirea. Simt că în adâncul său poartă o durere imensă ce îl face să se exteriorizeze într-un mod furios, pentru a își ascunde vulnerabilitatea. Sper ca instinctul să nu mă înșele. Să nu îi ofer prezumția de nevinovăție din cauza slăbiciunii de care dau dovadă. Trebuie să nu uit că el m-a răpit. Ce om bun ar recurge la un asemenea gest?

Într-un final, după ce bătrâna s-a asigurat că sunt curată precum un bebeluș, m-a îmbrăcat într-un halat pufos de baie și m-a trimis în dormitor, să aștept până se va întoarce cu rochia pe care trebuie să o port la cină. Cu ce aș putea să îmi ocup timpul? Sunt sigură că la tehnologie nu voi avea deloc acces; măcar de ar exista niște cărți uitate prin această cameră cu care să îmi pot consuma timpul. Încep să mă plimb prin încăpere și până să realizez că ușa se deschide, funda de la cordonul halatului mi se desface, dezgolindu-mi în întregime trupul.

— Doamna Agatha? mă întorc spre ușă, în timp ce trag de cordon pentru a îl lega la loc.

Încremenesc cu el strâns în palme, întâlnind privirea sălbatică a lui Cain. Rămân stană de piatră, imobilizată în același loc, nefiind capabilă să mă mai mișc. Măcar de mâinile ar face lucrul corect și mi-ar acoperi goliciunea.

— Ți-am zis dracului să nu te mai uiți așa la mine, se răstește nervos, apropiindu-se în mod periculos de trupul meu dezgolit.

Înghit în sec și reușesc să fac doi pași în spate, ajungând să mă lovesc cu gambele de marginea patului.

— Încă te uiți, Destiny. Știi ce înseamnă asta, nu?

— C-ce? înghit în sec, privindu-l încurcată.

— Că trebuie să îți dau o lecție!

Pe chipul său ferm, apare o urmă de zâmbet.

Ajunge în fața mea și îmi apucă de marginile halatului, trăgând cu forță de ele până ce se rup și materialul pufos al halatului se dezintegrează, lăsându-mă complet goală. Încep să tremur, când, fără să mă pot abține, mă uit fix în ochii săi reci, ce mă privesc cu ură. Mai face un pas și se lipsește cu totul de trupul meu gol, simțindu-i penisul întărit pe șold.

Doamne, ai milă de mine! Ce o să îmi facă? De fapt, de ce nu ripostez?

Îmi cuprinde maxilarul în palma sa mare și mi-l strânge cu forță, până ajung să scâncesc. După care începe să îmi mângâie buzele, gemând adânc, în timp ce își împinge șoldurile în mine.

— Deschide gura, Destiny, îmi poruncește cu vocea răgușită și execut, curioasă de ce va urma.

De ce sunt curioasă să văd ce îmi va face în loc să mă tem și sa încerc să scap din strânsoarea trupului său?

Deschid umilă gura după cum mi-a ordonat și își vâră două degete în ea, pe care dintr-un instinct care nu știam că îl am, încep să le sug menținând contactul vizual, ce mi-a fost interzis.

— Băga-mi-aș, spune gemând și începe să își miște degetele în gura mea, privindu-mă cu aceeași ură obișnuită, care încearcă să fie înlocuită de foamea ce îi pune stăpânire pe trup.

— Ai vrea, Destiny? Să mi-o bag în locul degetelor? Să mi-o sugi, așa cum îmi sugi degetele? Dacă mi-o scot, mi-o iei în gură?

Tresar la auzul felului murdar în care rostește cuvintele și îmi dau capul pe spate, scoțând degetele din gură pentru a-i răspunde.

— N-nu știu… răspund cu sinceritate, șocată de propriul răspuns.

— Știu că nu ai mai văzut o pulă până acum. Știu fiecare mișcare a ta. De ce crezi că nu s-a apropiat niciodată un bărbat de tine? De ce crezi că stăteau toți departe? Pentru că așa am vrut eu, zâmbește diabolic. Tu erai a mea, Destiny, deși nu știai. Am așteptat să crești, pentru a te putea avea, spune cu o seriozitate de necontestat, iar palmele îi coboară pe talia mea.

În doar o clipă, degetele sale se adâncesc în carnea mea și mă întoarce cu spatele, până să pot protesta. Asta dacă chiar aș fi protestat...

— Vorbește, Destiny. Ripostează! Urlă! Imploră-mă să nu te mai ating. Fă ceva, în morții mă-sii! zbiară în urechea mea, lipindu-mi fundul de întăritura din pantalonii săi.

— Nu… pot, gâtui. N-nu știu ce să fac…

— De ce? Sunt cel care te-a răpit, Destiny. De ce mă lași să te ating? Ar trebui să te temi de mine, să simți repulsie. Unde e frica ta!? continua să urle, băgându-și mâinile în părul meu.

Îmi trage brutal părul pe spate, până când buzele sale ajung să îmi muște cu furie pielea sensibilă a gâtului. Icnesc, tresărind în strânsoarea corpului său, surprinderea fiind înlocuită de plăcere, când dinților li se alătură limba ce îmi linge cu lăcomie urmele lăsate de mușcătură.

Ce fac eu aici? Are perfectă dreptate. Reacționez greșit față de cum ar fi reacționat orice persoană normală, dacă ar fi fost pusă în situația mea.

Văzând că nu mă împotrivesc deloc atacului său, mă împinge până cad pe burtă pe pat și mă trage după bunul lui plac, făcându-mă să stau în patru labe pe așternuturile fine din satin.

— E ultima ta șansă să spui *nu*, Destiny, mârâie în urechea mea, Dacă taci, o să îl iau ca pe un *da*, iar de acum încolo te voi atinge fără să îți mai cer acordul. Ultima șansă, căprioaro.

Deschid gura pentru a spune *nu*, dar nu sunt capabilă să scot vreun cuvânt, păstrând tăcerea. Curiozitatea a omorât pisica. Iar în ritmul în care merg lucrurile, risc ca eu să fiu acea pisică.

— Mare greșeală ai făcut. Nici nu ai idee ce te așteaptă, huruie mânios din spatele meu și îmi lovește cu putere fesa dreaptă, apoi iese val-vârtej din cameră, trântind cu forță ușa, mai să o sfărâme.

Nu trec mai mult de câteva clipe de la plecarea lui, că în cameră își face apariția Agatha, privind nepăsătoare halatul rupt de pe podea.

— Am adus rochia. Înainte de a te îmbrăca, mai avem ceva de făcut. Domnul Riverside și-a exprimat clar dorințele vizavi de părul din zona pubiană, așa că trebuie să scăpăm de el, drăguță.

Sar în picioare, acoperindu-mi cu palmele sânii și zona intimă, șocată de spusele bătrânei.

În ce m-am băgat?

Se poate mai rău de atât?

După lungi pregătiri în care doamna Agatha m-a aranjat ca și când m-aș duce să mă ofer pe tavă unui bărbat, mă conduce pe coridorul întunecat, către sala unde se va lua cina. Trecându-mi palmele peste dantela rochiei mov, lungă până în pământ, mulată perfect pe corpul meu subțire, realizez că eu chiar merg să fiu oferită pe tavă unui bărbat. Am fost machiată, mi s-a prins părul într-un coc împletit în vârful capului și m-a încălțat cu pantofi cu toc pe care abia merg.

Acum, Dumnezeu cu mila, dar să nu uit că eu am fost cea care nu a putut să îi spună *nu*.

— Nu uitați, domnișoară. Nu are rost să vă împotriviți. O faceți degeaba, spune acidă bătrâna, când ajung în fața ușii duble din lemn, pe care mi-o deschide îndemnându-mă să intru.

Sfatul ei a fost cât se poate de ciudat, dar ceea ce văd ochii mei măriți, din cauza șocului întrece orice imaginație. O masă mare cu peste optsprezece locuri, dintre care doar șase sunt ocupate. Toate de bărbați cam de aceeași seamă cu Cain, toți privindu-mă cu dispreț cu cât înaintez spre scenele șocante ce se petrec la unul din capetele mesei.

Cel ocupat de Cain. Unde trei fete brunete sunt legate la gât cu un fel de zgardă din metal, de care atârnă lanțuri ce par destul de grele. Stau în patru labe lângă scaunul lui Cain, care le ține lanțurile cu o mână, în timp ce discută animat cu unul dintre bărbați.

În numele lui Dumnezeu, unde am ajuns?

CAPITOLUL III

CAIN

Văd roșu în fața ochilor când cretinul de Elijah se ridică de pe locul său și se duce în întâmpinarea căprioarei mele. Jigodia dracului. Dacă îndrăznește să o sărute pe obraji, îi tai gâtul fără să îmi mai pese vreo clipă că e unul dintre cei mai vechi tovarăși ai mei.

Înfuriat de tupeul său, trag cu forță de lanțul celor trei zdrențe – cadoul venit din partea unuia dintre asociații mei –, ajungând să le provoc scâncete dureroase, din cauza metalului dur ce le strânge gâturile. O fixez cu privirea pe Destiny cât se așază pe locul de lângă Elijah. În sfârșit îi văd groaza în privire. Am fost intrigat de curajul său după ce s-a ciocnit de mine în timp ce încerca să fugă prin pădurea din curtea conacului. Eram sigur că va tremura incontrolabil din cauza fricii și mă va privi cu teamă, în schimb m-a luat total prin surprindere, privindu-mă într-un mod care m-a făcut să îmi doresc să o fac a mea pe loc.

Și aproape am făcut-o.

Am fost la un pas să o fut lipită de zidul casei. Să mi-o bag în păsărica ei virgină și să o fac a mea. Ochii săi blânzi, ce străluceau sub atingerile mele, au fost cei care m-au făcut să mă opresc. Nu vreau să se uite cu afecțiune la mine, încercând să îmi pătrundă în sufletul gol și întunecat. Nu vreau să geamă de plăcere, când buzele mele îi gusta pielea fină și moale. Nu vreau să nu mi se împotrivească. Nu vreau să îmi cedeze, arătându-mi cât de mult îi plac senzațiile pe care i le provoc.

Nu poate fi așa.

Trebuie să se teamă. Să fie îngrozită de mine și de furia mea. Să mă deteste. Să se zbată când îi ating păsărica umflată, nu să tresară, umezindu-se de dorință pentru mine.

Ah, Destiny, ce te așteaptă! O să îți dispară zâmbetul ăla nenorocit pe care îl oferi lui Elijah. Scârba dracului, cum încearcă să se bage pe sub pielea micuței mele căprioare.

Mârâi înnebunit de furie și trag cu forță lanțurile, făcându-le pe cele trei târâturi să se ridice în genunchi și să se lipească de scaunul meu.

— Cain, va fi necesar să le facem o vizită celor din Dublin. Încearcă de câteva săptămâni să ne ducă de nas cu acel transport, mi se adresează Henry, încercând să nu se uite la Destiny, deși știu cât de mult și-ar dori libidinosul dracului.

Nu ai cum să nu o privești. Nu când părul său culoarea caramelului topit e prins într-un coc ce îi scoate în evidență chipul de păpușă. Iar acea rochie aleasă cu mult timp în urmă după una din vizitele mele în America, îi scoate în evidență sânii micuți, pe care i-aș mușca până aș umple-o de semne vineții.

Să îmi bag! Cât de tare sunt. Penisul îmi împunge cu putere materialul de stofă al pantalonilor, căutând să se elibereze.

— Treci sub masă, desfă-mi pantalonii și suge-mi-o, îi ordon brunetei ce stă în genunchi lângă piciorul meu.

Cu capul plecat, așa cum sunt toate instruite să stea în prezența mea, trece la treabă imediat, luându-mi-o cu poftă în gură.

— Cain, mă asculți?

— Nu. N-ai văzut că eram ocupat? Ce vrei? mă răstesc la Henry, nervos că buzele târfei nu îmi provoacă nicio satisfacție.

Corpul meu cretin o vrea doar pe ea. Ca și când nu e de ajuns că sunt atât de nervos încât sunt la un pas să distrug tot ce am în cale, căprioara se uită fix în ochii mei în timp ce cretinul de Elijah, continuă să vorbească cu ea, mult mai prietenos decât ar trebui.

— Te vei urca pe masă și vei merge în patru labe pe lângă farfurii până ajungi în dreptul brunetului. Acolo te vei opri, îți vei da jos chiloții și vei începe să te masturbezi în fața lui.

Îi scot lanțul roșcatei și îmi bag mâna în părul său lung, trântind-o cu pieptul de masă. Cealaltă mâna mi-o bag în părul brunetei care m-a plictisit la cât de prost mi-a supt-o și o trag cu forță, aruncând-o la câțiva metri de masă.

Așa, Destiny. Privește-mă cu groază. Privește cum tratez femeile, ca și când ar fi doar niște obiecte nefolositoare. Așa te voi trata și pe tine. Nu vei fi excepția.

— Fă ceea ce trebuie, Henry. Iar tu vei merge în Dublin, Carter. Sunt mult prea ocupat ca să îmi bat capul cu acei imbecili. Îmi pun bazele în tine. Sunt sigur că te vei întoarce cu cele mai bune rezultate, așa-i?

— Bineînțeles, Cain. Plec la prima oră. Nu am mai dat demult câțiva pumni, răspunde entuziasmat, dând peste cap paharul de whisky.

Dintr-o dată liniștea este întreruptă de un țipăt scurt și de un scaun trântit. Micuța căprioară a sărit îngrozită de pe scaun când târâtura a ajuns în dreptul lui Elijah și a început să și-o frece cu nerușinare, așa cum i-am ordonat. Strâng în pumn paharul, privind cum jigodia de Elijah vrea să se ridice de pe scaun, pentru a o consola pe Destiny. Îl omor. A pus ochii pe ea, cretinul!

— Destiny, vino aici! Acum! zbier ca descreieratul, trântind paharul pe masă. Pleacă dracului, să nu te mai văd, îi ordon curvei ce aștepta cuminte lângă scaunul meu și las din mână lanțul greu din metal, pe pieptul său siliconat.

Se retrage schimonosindu-se din cauza durerii și se alătură celeilalte, în colțul încăperii.

— Am zis să vii aici.

Dacă nu începe să facă pași spre mine, nu cred că va fi pregătită pentru ce va urma.

O privesc atent cum înghite în sec și începe să meargă cu pași timizi spre capătul mesei, unde o aștept precum un animal înfometat.

— Continuați să mâncați și să vă vedeți de treaba voastră, le spun pe un ton tăios cretinilor din jur ce nu își puteau lua ochii de pe căprioara mea.

Când ajunge în dreptul scaunului meu, deși tremură din toate încheieturile, îndrăznește să mă fixeze cu privirea sa blajină.

— Ce... o să îmi faci? șoptește cu glasul moale, simțindu-i-se panica în voce.

— Așază-te în poala mea cu ochii la mine.

Încuviințează dând ușor din cap și face cum îi spun, așezându-se cu fundul său micuț direct pe penisul meu dezgolit. Să-mi bag, cât de bine e! Tresare, simțindu-mi scula prin materialul subțire al rochiei ce o poartă și mă privește cu ochii măriți.

Turbez, nu alta, citind în surprinderea din ochii săi plăcere, nu teamă, așa cum ar fi trebuit să simtă.

— E...

— Ce e, Destiny?

Îi cuprind ceafa în căușul palmei și îi apropii capul de al meu, cât să îi pot simți respirația caldă pe buze.

— E... mare, șoptește timidă, mișcându-și inconștient șoldurile deasupra penisului meu, care ar putea exploda doar simțind-o cum se freacă de el.

— Îți place?

Dă din cap în semn de aprobare, în timp ce începe să își miște tot mai mult șoldurile, în curiozitatea de a explora senzațiile provocate. Mă uit cu coada ochiului la Elijah și îl prind cum o scanează atent pe căprioara mea care se freacă îndrăzneață de penisul meu.

Cretinul dracului. Nu o să fie a ta niciodată.

Îi arunc un zâmbet arogant și îmi lipesc buzele de ale lui Destiny, sorbindu-i geamătul de plăcere obținut când îmi ridic puțin șoldurile, venind în întâmpinarea mișcărilor sale. Limba mea se strecoară nerăbdătoare în gura ei, lingând-o cu poftă. Mor, auzind-o cum îmi geme pe limbă. Futu-i! O să îmi dau drumul pe rochia ei la cât de excitat sunt.

Trebuie să o am. Trebuie să intru în păsărica ei mică, cât mai curând, altfel îmi voi pierde mințile. Îmi cobor cealaltă mâna pe fundul său și îi strâng fesa dreaptă în palmă, pentru a o lipi mai tare de penisul meu.

Dacă se apropie de orgasm? Cum să le permit să o vadă cum tremură în brațele mele? Rup sărutul, lăsând-o cu o expresie confuză și îmi dreg glasul,alungând răgușeala, înainte de a vorbi.

— Plecați! Cina s-a terminat, le spun pe cel mai tăios ton existent, care nu lasă loc de contraziceri.

Primele care părăsesc camera sunt cele trei curve, fugind speriate. În doar câteva minute fiecare cretin ce trăia cu impresia că o va putea vedea pe Destiny cum își dă drumul se cară în tăcere, știind cât de tare mă aprind când sunt contrazis.

— Destiny, a fost o plăcere, îndrăznește să spună javra de Elijah, înainte să iasă din încăpere cu un zâmbet atotștiutor.

Pe când a mea căprioară face un gest neașteptat, atingându-mi cu palma sa micuța scula, în timp ce îl ignoră pe cretin. Mârâi, strângându-i mult mai apăsat fesa și sunt sigur că degetele mele îi vor lasă urme.

— Ce ai făcut?

— Te-am atins, Cain...

Gata. Nu mă mai pot controla când îmi spune numele cu atâta blândețe. Mâinile mele se înfig în materialul rochiei și trag cu forță, până când o rup în două bucăți ce cad ușor pe podea.

— Cain, susură speriată.

— Nu îmi mai spune numele!

O apuc de fesele dezgolite și o împing în scula mea, mișcând-o rapid. Doar o bucățică de material e tot ce mă desparte de locul său fierbinte, de care sunt sigur că e ud fleașcă.

— De ce? întreabă cu îndrăzneală, călcându-mă și mai tare pe nervi.

— Nu ai voie.

— Dar...

— Niciun *dar*, taci naibii, dacă nu vrei să te distrug!

— Deja o faci.

Cuvintele sale mă fac să mă blochez timp de câteva secunde, oprindu-mă din orice mișcare. De ce spusele ei au un asemenea impact asupra mea? De ce mă fac să îmi doresc să o protejez? La dracu' cu tot! O urăsc. Am adus-o aici pentru a o distruge, nu pentru a o face fericită.

— Bun. Atunci înseamnă că îmi ating scopul, Destiny.

— De ce vrei să îmi faci rău? Nu ți-am făcut nimic...

— Taci dracului acum! Taci!

— Dacă nu, ce îmi vei face? Îmi vei pune lesă așa cum aveau... acele fete? ridică sfidătoare din sprâncene.

— Nu, Destiny. O lesă din metal nu e îndeajuns pentru tine. Pentru răul pe care îmi doresc să ți-l fac. Te pot lega de mâini și de picioare cu o sfoară ce îți va tăia pielea cu fiecare zbatere a ta, în timp ce îmi înfig pula în tine, până când nu vei mai fi capabilă să mergi. Te pot atârna cu mâinile de lanțurile suspendate de

tavan, făcându-te prizoniera mea. Te-aș putea regula cu ușurință, oricând, spun cu răutate, strângându-i fesele în căușul palmelor, până simt cum carnea fundului său se mulează în strânsoarea mea puternică.

— Ești un monstru, șoptește îndurerată, iar frumoșii ei ochi se umplu de lacrimi amare.

Mă privește cu groază, exact cum mi-am dorit să o facă. Atunci, ce-i cu junghiul care îmi înțeapă pieptul?

— Exact, căprioaro. Sunt un nenorocit de monstru. Iar tu ești a mea. Ești jucăria mea, cu care mă pot distra ori de câte ori am chef.

— Nu... Nu poți.

— Serios? râd în zeflemea. Cine crezi că m-ar putea opri? Sunt pe teritoriul meu. Nimeni nu îndrăznește să mi se împotrivească aici, Destiny. Ține minte asta. Nu încerca să te agăți de Elijah, crezând că el va fi scăparea ta. Nu vei scăpa niciodată din mâinile mele.

— Nu! se smucește. Dă-mi drumul...

Începe să se zbată în strânsoarea palmelor mele, încercând să se elibereze. În sfârșit i-am stârnit reacțiile pe care mi le-am dorit cu jind încă de când o priveam pe ascuns în acel bar jegos. Dar dacă asta era ceea ce îmi doream, de ce simt că nu este deloc bine?

— Ai uitat ce ți-am spus în dormitor? Nu mi te mai poți împotrivi. Ți-ai pierdut acel drept când nu ai fost capabilă să spui nu. Acum încetează dracului să te mai zbați. Nu mai face pe sfânta fecioară, știu că o vrei în tine, Destiny.

Sunt luat pe nepregătite, când palma sa mică se izbește cu toată forța pe care o are, de obrazul meu.

Nu. Nu a făcut asta.

— Ai făcut cea mai mare greșeală, căprioaro.

Îmi bag mâna în cocul său și o trag cu forță, în timp ce cu cealaltă mână măturtot ce este pe masă. O trântesc cu spatele de lemnul dur al mesei și îi smulg chiloții, văzând negru în fața ochilor din cauza furiei ce îmi umbrește judecata.

Se zbate, dă din picioare și urlă, plângând în hohote când îmi trag boxerii pe coapse și îi despart picioarele, pregătindu-mă să

intru în ea. Îi pun mâna în gât, strângând-o cu putere, înnebunit de veninul mâniei ce îmi otrăvește sângele. Mă postez cu vârful sculei pe labiile ei rozalii, fără să îmi pese că acțiunea mea o face să tremure incontrolabil, zbierând cât o țin plămânii.

Sunt cel mai mare nenorocit.

Continui să o sperii ca ultimul animal, deși văd cât de îngrozită este. O singură smucire și aș fi băgat tot în ea, posedând-o împotriva dorinței sale. Dacă nu mă opresc acum, va leșina din cauza șocului la care am supus-o. Corpul ei micuț nu mai poate face față comportamentului meu animalic, care o face să fie terorizată. Ochii mei îi întâlnesc ochii ce mă privesc cu o teamă atât de puternică, încât o resimt în fiecare mușchi ai corpului ei. Mă opresc brusc din orice mișcare și îmi retrag scula de pe labiile ei, închizându-mi cu mâinile tremurânde fermoarul pantalonilor. Îi arunc o ultimă privire, deși știu că nu ar trebui, după care ies din încăpere, lăsând-o goală, cu ochii scăldați în lacrimi și cu o sperietură pe care nu va fi în stare să o uite prea curând.

— Agatha! urlu turbat de furie, trecându-mi agitat ca dracu' mâinile prin păr.

— Da, domnule, apare imediat lângă mine.

— Ia-o pe Destiny de acolo. Du-o în dormitorul său și încuie-o până când îți voi zice eu să îi dai drumul.

Bătrâna încuviințează și pleacă spre sala de luat masa, fără să îndrăznească să pună alte întrebări. Îl strig pe Bart ca un maniac nenorocit, până se prezintă cu respect în fața mea și îi cer să îmi aducă cheia de la una dintre mașini, dorind cu ardoare să fiu cât mai departe de conac în această seară. Câteva minute mai târziu mă urc în Lamborghini-ul meu negru lucios, achiziționat cu doar câteva săptămâni în urmă, și pornesc în viteză pe aleea conacului. Abia sunt în stare să deschid porțile masive din fier. La cât de furios sunt, eram la un pas să le lovesc din plin cu viteză.

Ce am făcut? Cum am putut avea un comportament atât de inuman în acele momente? Încă îi simt tremurul labiilor pe penis. Încă aud în minte țipetele disperate. Am fost la o fracțiune de secundă să îi răpesc inocența, precum un barbar. Am vrut să

o fac să se teamă de mine, încât am ajuns să o arunc în ghearele ascuțite ale demonilor mei. Am regulat zeci, poate chiar sute de femei de-a lungul celor treizeci și opt de ani ai mei. Le-am supus unor partide grele, în care abia puteau face față, le-am legat, le-am biciuit, le-am futut până nu mai putea fi capabile să se ridice de pe jos, dar întotdeauna a fost cu acordul lor. Niciodată nu am atins o femeie care nu și-a dat acceptul înainte de a se aventura în lumea mea întunecată. Chiar și escortele de mai devreme au fost instruite dinainte de cină în legătură cu preferințele mele sexuale și și-au dat acceptul înainte de a veni la conac.

Ce dracului a fost cu mine?

Lovesc cu pumnii în volan și zbier din adâncul pieptului, simțindu-mă ca cel mai groaznic om de pe planetă. Oricât de mult am susținut că o urăsc pe Destiny, nu pot trece cu vederea un fapt cert.

Am rupt aripile unui înger.

Primele sale atingeri venite din partea unui bărbat ar fi trebuit să fie blânde, răbdătoare și tandre. Ar fi trebuit să aibă parte de o noapte de dragoste în care s-ar fi simțit bine, protejată și iubită. În schimb, eu am vrut să o v…

Nu. Nu o pot spune.

Apăs pedala de accelerație până simt cum volanul îmi tremură sub căușul palmelor ce îl țin strâns. Conduc ca un isteric, fără destinație, sperând că îmi voi găsi sfârșitul la volanul mașinii luxoase care nu mai valorează nimic în fața caracterului meu mizerabil. Norocul nu îmi surâde nici de această dată. Diavolul încă mă ține în viață, pentru a mai distruge și alte vieți, până se va hotărî să mă lase să mor.

Parchez mașina în fața casei lui Elijah și blestem instinctul care m-a adus aici.

De ce am venit la el?

Am văzut cum o privea.

Poate că este implicat în multe dintre treburile mele murdare și iubește să reguleze tot ce prinde, dar știu clar că niciodată nu ar fi capabil să distrugă viața cuiva, așa cum am făcut-o eu. Dacă

ar ajunge să țină la Destiny, și-ar dori cu orice preț să o facă fericită. Să o facă să zâmbească și să cunoască latura frumoasă a vieții, ceva ce nu va cunoaște vreodată, dacă o voi ține drept prizoniera mea.

— Cain? Ce cauți aici? mă întreabă surprins când deschide ușa conacului său, care este cu mult mic decât cel al familiei Riverside.

— De ce dracu' ești așa surprins?

Îl împing în umăr și trec pe lângă el, intrând în casa sa ca si când aș fi la mine acasă. Aș putea fi, doar din banii mei a cumpărat-o.

— Ai uitat că ne-ai gonit de la masă? La cum o țineai pe Destiny la tine în poală, m-aș fi așteptat ca acum să fie în patul tău.

Îmi strâng pumnii pe lângă corp, până articulațiile degetelor mi se albesc și mă duc glonț la bar, luând o sticlă de scotch. O deschid grabnic și beau câteva guri zdravene, încercând să mă calmez.

— Ești gelos, Elijah? Crezi că nu am văzut cum o sorbeai din priviri? Ți-ai fi dorit să fie în poala ta, nu?

Mă trântesc în fotoliul din piele din fața canapelei și dau peste cap restul lichidului maroniu din sticlă, care îmi arde gâtul cu fiecare înghițitură. Băutura nu mai are efect asupra mea. O beau ca și când aș bea apă. Nimic nu mă mai poate face să nu simt întunericul ce zace în adâncurile mele. Oricât alcool aș consuma, n-are puterea să mă răpună.

— Adu niște *white lady* înainte să te așezi, îi spun sub formă de ordin și îl privesc cum se duce în biroul său, bolborosind.

Nici toată cocaina din lume nu mă va putea face să uit teroarea de pe chipul lui Destiny.

— Ți-am adus și o altă sticlă. Văd că te-ai pus serios pe băut. Ce dracu' ai făcut, Cain?

— Îmi ceri socoteală? Cu ce drept?

— Sunt prietenul tău de ani buni, cretinule. Ai făcut mult rău și ai nenorocit pe cei care au avut ghinionul să se împotrivească dorințelor tale, dar niciodată nu te-am văzut atât de abătut. Așa

că, încă o dată, ce ai făcut? mă întreabă serios, uitându-se atent la expresia mea facială, în timp ce se așază pe fotoliul de lângă mine.

— Nu încerca să te scoți făcând pe psihologul cu mine. Ți-am adresat mai devreme o întrebare la care aștept răspunsul, Elijah, îi replic tăios, scoțând unul dintre carduri din portofel.

Îmi pregătesc două linii și le trag iute pe nas, după care beau câteva înghițituri de băutură, sperând ca vor reuși să diminueze vina ce îmi apasă cutia toracică.

— Nu contează ce mi-am dorit eu. Nu știu cum ai reușit, Cain, dar fata te place cu adevărat. Te-a văzut ținând în lanțuri trei femei, ca și când ar fi niște câini și tot a venit la tine, fără să se teamă.

Rămân blocat cu botul sticlei pe buze, la auzul spuselor lui Elijah. În fața ochilor îmi apar ochii lui Destiny ce m-au privit cu o groază, cum rar mi-a fost dat să văd. Trântesc sticla pe masă și îmi întorc capul spre tovarășul meu, trăgând aer adânc în piept.

— Aproape că am violat-o.

— Spune-mi că glumești, Cain. E doar un copil! Cum ai putut face asta? E o glumă cretină de-a ta, nu? Elijah sare ca ars de pe locul său și începe să se învârtă prin cameră, trăgându-se îngrozit de părul negru, tuns scurt.

— Sunt cât se poate de serios.

— Ești un gunoi! Nu ți-a ajuns ce i-ai făcut!? Cum ai putut să o abuzezi? Ești un monstru, Cain. Ți-ai pierdut orice urmă de respect pe care o aveam pentru tine. Ieși din casa mea! Nu pot sta în aceeași încăpere cu un nenorocit de violator, urlă înfuriat și apucă sticla de whisky, aruncând-o în unul dintre pereții living-ului.

Oricât de mult mă îndeamnă instinctul să îi dau câțiva pumni, până îl las inert pe podeaua din lemn, știu că are dreptate. Mă ridic de pe fotoliu și mă îndrept către ieșire, bântuit de chipul îndurerat a lui Destiny. Sunt ferm convins că nu mă va ierta niciodată. Și totuși, egoismul meu fără limite, nu îmi permite să îi dau drumul așa cum ar fi corect să o fac.

* * *

Nu am închis un ochi toată noaptea.

Am stat pe scaunul din piele din spatele biroului, rememorând fără oprire imaginile din seara precedentă. Am făcut eforturi uriașe, abținându-mă să nu dau buzna în camera sa, pentru a vedea cu propriii ochi cum se simte. Nu mi-au ajuns asigurările Agathei cum că Destiny era bine când a ajutat-o să se bage în pat. Am convingerea că s-a străduit din răsputeri să pară puternică în fața Agathei, apoi când a rămas singură, a plâns încontinuu, retrăind clipele ce nu mi-au dat deloc pace toată noaptea.

La dracu'. Nu mai pot sta aici. Trebuie să o văd.

Mă ridic de pe scaun și ies val-vârtej din birou, mergând cu pași grăbiți pe coridor spre camera sa. Când ajung în dreptul ușii, scormonesc prin buzunarul pantalonilor de trening, cheia camerei sale pe care Agatha mi-a dat-o aseară, înainte să se retragă. O introduc în yala ușii și descui, deschizând ușor ușa. Intru în cameră, devenind tot mai agitat, în timp ce închid ușa în urma mea. Privirea mi se oprește pe chipul alb ca varul al lui Destiny, ce stă sprijinit de genunchii săi ridicați la piept, pe sub pătura de pe pat.

— Destiny...

Își ridică instantaneu capul și tresare, începând să tremure incontrolabil sub așternuturile pufoase.

— Nu am venit să îți fac rău...

Înghite în sec, privindu-mă cu aceeași groază cu care m-a privit seara trecută, după care izbucnește în plâns.

La dracu'.

Prezența mea îi face rău, dar cum pot pleca când o vad în halul ăsta? Mă duc către pat, profitând că ține capul în jos și mă așez pe margine, atingându-i ușor genunchiul.

— Nu, nu, nu… repetă haotic, iar micul ei trup e zguduit de un tremur pronunțat.

— Nu îți voi face rău, șoptesc vinovat.

Mă urc pe pat lângă corpul său fragil cuprins de spasme și o trag în brațe, lipind-o ușor de pieptul meu.

— N-nu, te rog…

Deşi îmi spune nu printre suspine, nu se împotriveşte îmbrăţişării mele, ba chiar se ghemuieşte la pieptul meu, ascunzându-şi faţa înlăcrimată.

Realizez un lucru.

Destiny e singură, la fel ca mine.

Nu are o familie pentru care să lupte. Nu are rude care să se preocupe de starea sa. Nu are pe nimeni. Iar eu am smuls-o din mica ei lume în care a luptat să îşi construiască o viaţă modestă dar cinstită, aducând-o în lumea mea sumbră, unde furia ce se ascunde în corpul meu, conduce.

— Îmi pare rău, îi spun cu sinceritate, deşi sunt conştient că scuzele mele nu ajută la nimic.

Nu, când, aseară după ce m-am întors la conac şi am întrat în duş, a trebuit să spăl ruşinea faptelor mele monstruoase. Nu, după ce am folosit-o în cele mai infecte scopuri posibile.

— Te doare?

Dă afirmativ din cap fără să îşi ridice privirea, aşa cum obişnuia să o facă.

— Ţi-am lăsat semne?

Din nou încuviinţează, suspinând la pieptul meu.

Am ajuns să mă urăsc pe mine mai mult decât o uram pe ea. Acţiunile mele au fost împotriva oricărui principiu moral, dar ştiu că demonii mei nu mă vor lasă prea mult să îmi regret faptele şi să vreau să îi ofer clipe frumoase. Mă vor arunca din nou în abisul furiei şi voi deveni acelaşi om de nimic, ce caută să provoace cât mai multă durere.

— Te poţi uita în ochii mei, te rog?

Nu îmi vine să cred că am ajuns să o rog să mă privească. Sunt disperat să îi întâlnesc privirea. Ridică capul încet, ezitând să se uite fix în ochii mei ce îi analizează chipul palid, scăldat în lacrimi amare.

— În ochii mei, Destiny.

Îmi vine să mă strâng de gât pentru modul ordonator în care am rostit cuvintele.

— Nu... pot.

— Cât de mult mă deteşti?

— Eu nu..

Oftez și îmi trec buricele degetelor mari peste obraji săi fierbinți, ștergându-i lacrimile.

Am subestimat-o. E o femeie mult mai puternică decât pare. Trebuie să ai o inimă mare și mult curaj să poți sta în brațele celui care te-a agresat. Să îl lași să îți atingă corpul pe care l-a brutalizat în urmă cu puțin timp.

— Cât de tare te doare? o întreb cu vinovăție, când îndrăznește să își ridice privirea în ochii mei.

— Nu știu. Mult.

— Vreau să nu te mai doară deloc. Ce pot face ca să îți iau durerea ce ți-am pricinuit-o?

— Să mă eliberezi, replică cu speranță trăgând aer în piept.

— Mă tem că nu pot face asta, Destiny. Nu te pot elibera. Locul tău este aici. Lângă mine.

— Nu... murmură istovită.

— Ba da. Nu îți voi da niciodată drumul. Tu ești a mea.

O strâng mai tare în brațele mele, inspirând parfumul dulce al pielii sale. Izbucnește din nou în plâns, dar sunt un egoist infect care nu o poate lăsa în pace.

O țin captivă în îmbrățișarea mea, sărutându-i cu blândețe creștetul capului. Nu am mai stat de peste douăzeci de ani așa cu o femeie. Nu am mai oferit de prea mult timp o simplă îmbrățișare. Am uitat complet cum este să fii blând cu o femeie.

Realitatea de rahat în care trăiesc, mă lovește din plin în față. Destiny era o fată până ieri. Eu sunt cel care a făcut-o aproape femeie. Și am făcut-o într-un fel în care ar trebui să fiu torturat pentru fapta mea nenorocită.

Cât de micuță pare în brațele mele masive. Ce trup fragil are. Ce păsărică mică și rozalie are. Dacă nu aș fi fost o bestie, m-aș fi putut bucura de căldură ei. De faldurile sale moi. De zeama dulce, pe care începusem să i-o provoc.

Sunt mai bolnav decât aveam impresia.

Aceste gânduri îmi fac scula să se întărească în cel mai prost moment posibil. La dracu'! Nu merit să fiu excitat. Nu după ce i-am făcut aseară. Va ajunge să mă urască și mai tare după aceste clipe în care îmi simte penisul cum o împunge în fund.

Se desprinde din brațele mele, clipind des pentru a-și alunga lacrimile, după care își coboară privirea pe scula mea ce stă țeapănă în spatele bumbacului pantalonilor, sculându-se tot mai mult.

Ăsta e efectul pe care îl are asupra mea. O erecție de toată frumusețea, cum nicio femeie nu a mai reușit să îmi provoacă de ani întregi.

— Vrei… să mă? se bâlbâie cu greu, ridicându-și ochii blajini în ochii mei, ce o devorează din priviri.

Nu vreau să îi fac rău, dar vreau să o ating. A fost cea mai mare greșeală că am venit în camera ei. Sunt precum un butoi plin de pulbere când e atât de aproape de mine. O singură flamă, și voi bubui.

— Nu, Destiny, oftez înfrânt.

— Atunci, de ce e așa?

Își îndreaptă degetul spre scula mea, privindu-mă curioasă.

— Pentru că sunt excitat.

— Eu... te excit?

— Da.

Să îmi bag în inocența ei, ce mă dă dracului de tot peste cap. Îmi vine să o trag înapoi în brațele mele și îi sărut fiecare centimetru din corp, până ajung în dreptul păsăricii, pe care aș linge-o ore întregi fără să mă opresc vreo clipă.

Futu-i! Ce îmi face!

Nu i-am mai făcut sex oral unei femei de când eram un puștan fără minte, ușor de influențat. Egoismul cu care m-am construit de-a lungul anilor ce au trecut, nu mi-a mai permis să vreau să ofer plăcere în plus femeii cu care mi-o trăgeam. Dar, acum privind-o cum își mușca buza de jos, uitându-se ba la penis, ba la ochii mei, cu o curiozitate rar întâlnită, mă face să vreau să o ling ca un nebun.

Și ce haine i-a dat Agatha! Altă cămașa de noapte nu găsea? Una care să nu fie atât de scurtă și de sexy? Trebuie să plec acum, altfel risc să eliberez animalul din mine și să o fac să mă urască pe vecie.

— S-a simțit bine aseară. Mă simțeam bine până să...

Înghit în sec la auzul mărturisirii sale. Mă omoară, nu alta.

— Și eu.

— Ai stricat tot. Ești un om rău. Prietenul tău mi-a spus să stau departe de tine, dar eu i-am spus că nu mă tem că mă vei răni.

Văd negru în fața ochilor și îmi bubuie creierul când aud cum îl pomenește pe Elijah. Jigodia dracului credea că o poate ține pe Destiny departe de mine. O să îl calc în picioare până îi va uita numele!

— De ce ai făcut asta? De ce? M-aș fi oferit ție oricum! se răstește furioasă, lovind cu palmele în saltea.

— Stai. Ce ai zis?

Mă apropii de ea, crezând că mintea mea futută îmi joacă feste.

— Ce ai auzit, animalule! Te-aș fi lăsat să mă atingi, chiar și după ce am văzut cum le țineai în lanțuri pe acele femei. Eu am simțit umezeală acolo de fiecare dată când m-ai atins.

Să îmi bag! Nu mai pot.

Rup mica distanță dintre noi și o sărut apăsat pe buze, gemând adânc, când îi simt moliciunea lor. Rămâne nemișcată preț de câteva secunde, după care începe să își miște buzele peste ale mele, cuprinzându-mi gulerul tricoului în strânsoarea palmelor sale mici. Mă împinge cu putere, dorind să mă las pe spate pe pat. O fac, deși nu suport să fiu controlat. Se urcă deasupra mea și se apasă cu păsărica de scula mea tare, începând să se frece așa cum făcea aseară, înainte de căcaturile mele. Brusc scâncește pe buzele mele și se oprește să mă sărute în același timp în care își oprește mișcările șoldurilor.

— Mă doare, șoptește rușinată, înroșindu-se în obraji.

— Permite-mi să îți iau durerea, iubito.

Ultimul meu cuvânt ne șochează pe amândoi în aceeași măsură. Ea mă privește surprinsă, iar eu mă simt ca un retardat, incapabil să mai fac vreo mișcare.

Dă-o naibii de treabă. E un nenorocit de cuvânt, nimic mai mult.

— Mă lași?

— Da.

Răsuflu ușurat și o așez cu grijă pe spate, ridicându-i ușor cămașa de noapte, mai sus de buric. Pielea sa albă ca laptele strălucește în lumina difuză a camerei și fără să mai pierd timpul îmi lipesc buzele de coapsa sa, sărutându-i cu poftă carnea moale și dulce. Să îmi bag... Cât de dulce e!

Încerc să am răbdare și să o sărut tandru pe ambele coapse, până să ajung în dreptul păsăricii, ce mă face să salivez. O las să îmi cuprindă părul între degetele sale mici, savurând din plin sunetele slabe pe care le scoate. Îmi frec lent nasul de chiloții săi, ce îi poartă umezeala, inspirând adânc mirosul său dulce. Îmi trec limba peste buze, poftind ca un nebun la umezeala sa, apoi apuc cu ambele mâini marginea chiloților și îi trag în jos pe coapse, dezgolind mult râvnita păsărică.

— Nu, iubito. Nu îți fac rău, îi spun cu blândețe, căci tresare involuntar și își lipește coapsele, blocându-mi accesul. Lasă-mă să te gust. Să îți alin durerea.

Îmi lipesc gura de pielea sensibilă din jurul clitorisului, mârâind la contactul năucitor dintre buzele mele și pielea să fină și caldă. Scot limba și încep să o sărut, coborând lent până ajung să îi iau clitorisul umflat între buze. Îl sug ușor, ridicându-mi privirea spre ea. Ochii săi mă privesc curioși, în timp ce degetele sale mă trag tot mai apăsat de păr. Începe să nu se mai sfiască. Își desface picioarele, îndoindu-și genunchii, pentru a îmi oferi accesul către locul său fierbinte. Nu ezit deloc, ci îmi bag direct gura între labiile sale, sorbindu-i zeama. Căcat. Ce bine se simte! Încep să o ling cu o poftă nebună, gemând cu gura în păsărica ei dulce, ce se udă tot mai tare, cu cât îmi adâncesc limba în miezul său.

— Cain, îmi geme numele, împingându-mi capul în păsărica sa, dorind să mă simtă tot mai mult.

Și dacă mi-ar cere să i-o trag, nu aș face-o. Vreau doar să o ling. Să îi ling sucul dulce și carnea moale, pulsând de dorință. Să îi sug mugurul umflat, să o devorez cu lăcomie până când toată durerea îi va fi înlocuită de plăcere.

Cum să mai trăiesc fără ea odată ce am gustat-o? Nu se poate. Trebuie să o am, aici.

Îi dau o limbă de la clitoris până la rozeta ce se strânge sub atingerea limbii mele. O mai ling puțin, jucându-mă și-mi place că nu se împotrivește. Că mă lasă să îi explorez cu gura păsărica si fundul. Atât de moi. De pure. De neatinse. Un adevărat deliciu, pe care doar eu îl voi gusta. Eu voi fi singurul bărbat care îi va simți gustul pe limbă. Care o va linge ca un nebun, până îmi va umple gura cu sucul eliberării. Numele meu va fi singurul care va ieși de pe buzele sale moi.

Doar eu. Așa cum doar ea va fi pentru mine.

Nu vreau să mai ating vreo târfă ieftină, futută de toți labagii, după ce am gustat inocența în cea mai minunată formă. Nu am fost niciodată primul bărbat din viața unei femei.

Primul care să o sărute.

Să o lingă.

Să o facă a lui.

Cum dracu' să îmi mai revin după ce am experimentat aceste trăiri? Cum să o las vreodată să plece, când păsărica ei mică, se strânge în jurul limbii mele, repetându-mi numele cu disperare?

Cu disperare continui să o ling și eu. O gust cu buzele, cu limba, cu dinții, ca un animal ce își devorează prada. Rămân blocat cu limba adânc înfiptă între pereții strâmți ai vaginului său, savurând cum își contractă mușchii și cu un țipăt ascuțit, juisează în valuri fierbinți pe limba mea, pe gura mea, pe fața mea. Sunt tot băgat între labiile sale ude, frecându-mi fața de acel loc cald ce m-a făcut să îmi dau drumul în pantaloni ca un adolescent în călduri.

Îmi scot capul dintre picioarele sale după ce tremurul corpului său fragil încetează și mă las pe spate, trăgând-o la pieptul meu. Pielea mi-e încinsă, hainele mi s-au lipit de trupul asudat și boxerii îmi sunt plini de spermă, dar acum, după un astfel de moment intens, simt nevoia să o strâng în brațele mele.

— Cu cât te vei apropia mai mult de mine, cu atât de mult te voi distruge, murmur cu vocea răgușită, respirând greoi.

— Ai făcut-o deja.

CAPITOLUL IV

DESTINY

Am adormit în brațele sale, deși știam că atunci când mă voi trezi nu va mai fi lângă mine.

Prima noapte în care chiar am putut să dorm, fără să fiu bântuită de coșmaruri.

Cât de ciudată este viața! Brațele celui care m-a frânt sunt cele care mi-au oferit protecție împotriva amintirilor dureroase, ce iau forma celor mai urâte coșmaruri, noapte de noapte.

Ce frumos a fost ieri! Am putut să îl văd așa cum este cu adevărat. Bărbatul vulnerabil din spatele furiei ce îi întunecă viața și îl îndeamnă să recurgă la acțiuni îngrozitoare. A petrecut o zi întreagă cu mine, asigurându-se că alungă urâțenia faptelor sale, însă, acum când soarele răsare pe cer, iar locul de lângă mine din pat este gol, am certitudinea că omul de ieri a dispărut odată cu apariția zorilor.

Când Agatha va veni să mă ia din cameră, am știut că îl voi întâlni pe bărbatul furios, fără suflet, ce a atentat să îmi răpească inocența într-un mod tiranic. Știu că nu mă va mai ține de mână, nu îmi va mai spune *iubito,* nu mă va mai mângâia sau atinge tandru pentru a-mi lua durerea, ci va încerca să îmi provoace alta.

Asta va fi viața mea de acum?

Ieri mi-a spus clar și răspicat că nu mă va lăsa niciodată să mă întorc înapoi acasă. Voi rămâne aici, la conacul său, alături de el. Dar ce voi face când îl voi vedea cu alte femei? Când le va atinge în fața ochilor mei cu scopul de a mă răni? Dar când își va face o familie? Sau poate deja are una și o ține ascunsă de întunecimea din acest conac. Pe post de ce mă va păstra? Marioneta sa? Păpușă lui sexuală pe care o poate avea oricând își dorește, știind că nu am cum să mă împotrivesc?

Nu aș mai îndrăzni să o fac. Prefer să îi îngădui să mă atingă, ori de câte ori vrea, decât să încerc să îi țin piept și să trec încă o dată prin ce am trecut la acea cină. Nu îmi rămâne

altă alternativă, decât să mă ofer lui de bună voie. Eu nu am pe nimeni care ar putea lupta să mă elibereze din mâinile sale. Sunt orfană de când aveam numai patru ani. Am fost crescută de bunica mea, până acum doi ani când s-a stins din viață și m-a lăsat singură. După moartei ei, am fost mutată într-un centru de plasament fiindcă eram minoră și nu aveam altă rudă care m-ar fi putut lua în custodie. Când am împlinit optsprezece ani, m-am întors în micul apartament în care am crescut, singurul lucru ce mi-a rămas moștenire din partea familiei mele, pe care am pierdut-o mult prea devreme. Nu am avut timp să îmi fac prieteni, fiind prinsă între școală și lucrul la barul lui Bob. Oricum, și dacă aș fi vrut să îmi fac, nu aș fi putut, întrucât toți cei cu care am fost la liceu mă evitau, râzând de faptul că sunt orfană și săracă. Nu pot nega, afirmând că nu am fost afectată. Am fost. Am plâns în singurătatea casei mele, dar mă străduiam ca atunci când ieșeam pentru a merge la lucru să zâmbesc larg, arătându-le tuturor că nu am fost învinsă de răutățile lor.

Voi putea să fac față și acum. Dacă voi părea că sunt îngrozită în preajma lui, întunericul din adâncul său, se va hrăni cu teama mea, dorind să îmi facă și mai mult rău. Trebuie să îi arăt că nu mă tem de el.

— Bună dimineața, domnișoară Destiny.

Agatha intră zâmbitoare în cameră, ținând în ambele mâini câteva pungi mari de cadouri. Nu îi pot înțelege entuziasmul. E ca și când nu ar vedea deloc ce se întâmplă în această casă. Sau poate că vede și se preface că nu e afectată de lucrurile urâte la care asistă.

— Bună dimineața, îi răspund politicoasă și mă ridic din pat, știind ca va urma un lung ritual la baie, în care voi fi spălată de ea, ca și când eu nu aș putea să o fac singură.

Tot ea a fost cea care mi-a spălat rușinea după ce el a fost la un pas să mă… Nu o pot spune. Nu vreau să umbresc amintirile plăcute de ieri.

— Ce este în pungi? o întreb timidă, în timp ce intru în cada spațioasă, din marmură, situată în mijlocul băii.

— Hainele dumneavoastră. Domnul Riverside a considerat că aveți nevoie de o nouă garderobă, răspunde pe un ton plat,

începând să îmi frece ușor pielea cu buretele îmbibat în gel de duș.

Oare îl voi vedea azi? Dacă nu, nici măcar nu știu cum aș putea să îmi ocup timpul. Cum voi rezista aici zile întregi, fără să am o activitate de care să mă țin?

După o baie lungă, în care am preferat să păstrez tăcerea, neștiind ce aș putea să vorbesc cu Agatha, ne întoarcem în dormitor, unde îmi usucă părul și mi-l aranjează într-o coadă împletită, la spate. Nu înțeleg de ce trebuie să am părul prins. Când eram acasă îl lăsam liber pe spate său îl legam în rare ocazii într-o coadă de cal dezordonată. Scoate o pereche de blugi și un pulover roșu din una dintre pungi și mă ajută să mă îmbrac, după ce îmi oferă o lenjerie roșie din dantelă. Mi-am dat seama de o chestie. Lui Cain îi place roșul. Când m-am trezit aici după ce am fost răpită de către el, purtam o rochie ca de prințesă, de culoare roșie. Toată lenjeria pe care Agatha mi-a aranjat-o atent în unul dintre sertarele dulapului e roșie sau conține detalii ce păstrează aceeași culoare.

— Să mergem, domnișoară. Domnul Riverside vă așteaptă la micul dejun.

Înghit în sec, gândindu-mă că va trebui să intru în acea cameră și să mănânc la masa unde am fost brutalizată de el. O urmez pe Agatha cu inima bătând ca a unui iepuraș speriat, ce știe că va cădea la pământ, răpus de vânător.

— Unde mergem? întreb, deși știu că nu am voie să o chestionez.

— În salon.

Răsuflu ușurată, auzind că nu trebuie să iau masa în acel loc unde nu îmi doresc să intru prea curând. Ajungem în fața ușii duble a salonului și Agatha îmi face semn din mână să înaintez, înainte de a se retrage. Trag adânc aer în piept, încercând să mă pregătesc pentru ceea ce va urma. Intru cu pași mici în salonul spațios și imediat îl zăresc pe Cain stând în șezut pe canapea, pufăind dintr-un trabuc în timp ce citește ziarul. Poartă unul dintre multele costume negre pe care bănuiesc că le deține, ce îi scoate în evidență ochii albaștri. Acei mirifici ochi ce se fixează în ai mei de cum intru în cameră. Abia când ajung în dreptul canapelei, realizez că nu este singur și că acel prieten al său, pe

care l-am cunoscut la cină, mă privește surprins de pe fotoliul unde este așezat. Cain stinge trabucul în scrumiera de pe măsuța de sticlă din fața canapelei și îmi întinde mâna, cerându-mi în tăcere să mă duc la el. I-o cuprind, străduindu-mă să nu îmi arăt teama, și ocolesc măsuța, mergând la el. Mă trage direct în brațele sale, sub privirile șocate ale prietenului său ce ne privește cu gura căscată, fiind la un pas să scape ceașca de cafea din mână.

De ce este atât de șocat? I-am dat foarte clar de înțeles, de acum două zile, că nu sunt interesată de el.

— Ușor, Destiny. Nu te speria, îmi șoptește cu voce joasă în ureche Cain, când tresar, simțindu-i penisul întărit cum mă împunge în fund. I-am spus Agathei să îți facă rahaturile alea de clătite care îți plac.

Clipesc confuză la auzul vorbelor sale, dar surprinderea îmi dispare imediat, dându-mi seama că el m-a urmărit atent ani întregi. Bineînțeles că știe ce îmi place și ce nu. Doar el e cel care și-a pus amprenta în viața mea, fără ca eu sa am nici cea mai mică idee.

— Cain, trebuie să vorbim, i se adresează bărbatul, al cărui nume cred că era Elijah.

Îmi întorc privirea spre el și îi întâlnesc cei doi ochi verzi, ce mă privesc cu milă. Nu trebuie să mă uit prea mult în ochii săi, ca să mă prind că știe ce s-a întâmplat după ce Cain i-a gonit de la masă.

— Să nu te mai pună dracu' să te mai uiți în ochii lui. Tu te uiți doar la mine. Ai înțeles? îmi mârâie Cain, nervos, în ureche, strângându-mi cu putere coapsa. Vorbește, Elijah. Te ține cineva? îi spune cu scârba amicului său, în timp ce îmi întorc capul spre el și îmi ridic privirea în ochii săi, ce mă privesc cu o foame neîmblânzită.

— Singuri, Cain.

— Destiny trebuie să mănânce, așa că nu pleacă nicăieri deocamdată.

Ochii i se întunecă când îi răspunde lui Elijah și fără să își dea seama îmi strânge cu atâta forță carnea sensibilă a coapsei, până ce ajung să lăcrimez, reținându-mi suspinul pentru a nu mă auzi prietenul său.

— Atunci, voi vorbi cu Destiny.

Doamne! Îl provoacă cu bună știință și ceva îmi spune că eu voi ajunge să fiu cea pe care își va vărsa furia. Deja o face prin în modul nemilos în care îmi strânge coapsa, deși poate vedea lacrimile ce îmi atacă năvalnic ochii.

— Destiny nu vrea să vorbească cu tine, îi spune mârâind și îi simt mușchii cum se încordează sub mine, devenind tot mai furios.

— Ea nu vrea sau nu o lași tu, jigodie?

Tresar la auzul jignirii venite din partea lui Elijah, ce îl face pe Cain să ia ceașca de cafea de pe masă și să o arunce cu forță în perete.

— Destiny, pleacă acum! Așteaptă-mă în fata ușii!

— Nu. Vreau să rămân cu tine. Să plece el, îi spun hotărâtă și mă agăț de gâtul său, ascunzându-mi capul la pieptul său tare.

Încerc să blochez meciul de înjurături dintre cei doi și ușa trântită cu putere de către Elijah. Mă țin strâns agățată de el, tremurând din măduva oaselor, căci sunt sigură că mă vă aștepta o pedeapsă gravă, pentru că am îndrăznit să îl contrazic.

— Ridică capul, Destiny, spune pe un ton ordonator, ce nu lasă loc de nicio contrazicere.

Îmi ridic privirea, deși nu aș fi vrut să o fac.

— Fetița mea ascultătoare.

Casc ochii, fiind de-a dreptul șocată că mă privește cu admirație, în loc să mă lovesc de ghețarul obișnuit din ochii lui. Își urca palmele mari pe spatele meu și începe să mă mângâie cu blândețe, coborându-și capul pentru a putea să își lipsească buzele de ale mele.

E gelos.

Se teme că aș putea să fiu atrasă de Elijah, văzând că pare o persoană mult mai blândă decât el. De asta mă sărută acum într-un mod posesiv, invadându-mi gura cu limba sa lacomă ce se împletește cu mea într-un dans grăbit, făcându-mă să mă umezesc în acel loc unde am fost gustată de mai multe ori de-a lungul zilei de ieri.

— Te-ai udat, spune cu certitudine și se desprinde din sărut.

Își strecoară o mână între corpurile noastre și îmi deschide nasturele blugilor, strecurându-și degetele pe sub dantela

chiloților. Îmi atinge cu buricele degetelor faldurile umezite, privindu-mă fix în ochi în căutarea de a îmi intra în suflet.

— Mănânci, și azi vei veni cu mine în oraș, spune categoric, continuând să îmi atingă ușor miezul fierbinte, ce tremură sub atingerile sale.

— Bine…

— De ce mă aprobi, când de fapt îți dorești să continui să te ating până îți dai drumul pe degetele mele, Destiny?

Icnesc la auzul cuvintelor sale și din instinct încep să îmi mișc șoldurile, frecându-mi labiile de degetele sale.

— Nu vreau să te supăr, șoptesc cu vocea pierdută.

— Mă vei supăra dacă vei continua să îți ascunzi adevăratele dorințe. Spune-mi, ce vrei, Destiny?

— Pe tine.

Își pune mâna pe fundul meu și îmi oprește mișcările, în același timp în care își scoate degetele din chiloții mei. Foamea din privirea sa a dispărut, fiind înlocuită de furie.

— Nu mă poți avea. Eu nu te pot fute cu blândețe, așa cum ai nevoie. Nu pot avea răbdare.

Mă dă jos de pe el și se pregătește să iasă din cameră, însă mă postez la timp în fața lui, oprindu-l.

— O singură dată. Fii blând o singură dată, apoi fă-mi tot ce vrei. Te rog, arată-mi cum se simte să fii tratată cu tandrețe, înainte de a mă poseda cu brutalitate.

Pare că respirația i se oprește câteva clipe la auzul cuvintelor mele.

— Nu știu cum să fac asta. Am uitat cum este să fii blând cu o femeie.

Îi iau palmele în ale mele și mă lipesc de pieptul său, profitând de momentul lui de slăbiciune.

— Amintește-ți în seara asta. Oferă-mi o amintire frumoasă, pe care să o pot ține strâns în suflet, atunci când îmi vei provoca suferință, Cain.

Face un pas în spate și își trage repezit mâinile din ale mele, trecând val-vârtej pe lângă mine, către ușă.

— Rămâi aici. După ce vei mânca, Bart te va aduce la mine, spune pe un ton plat și iese din încăpere, trântind cu atât de multă forță ușa, încât mă tem că ar putea dărâma peretele.

A fugit ca un laș ce este.

Am văzut în ochii săi pe sub stratul gros de mânie ce îi întunecă privirea, un om căruia îi e frică să iubească. Care se teme să lase pe cineva în sufletul său, pentru a nu ajunge să fie rănit. Așa că cedează controlul furiei sale și le face altora rău, pentru a se proteja. Nu îl pot lăsa să mă consume, nu în acel mod brutal în care vrea să o facă. Voi lupta cu demonii săi și îl voi scoate din întuneric, chiar dacă asta înseamnă să mă arunc pe mine în abis.

* * *

Sunt sigură că și-ar fi dorit ca prietenul său să își țină privirea în jos când se afla în preajma mea, așa cum face domnul care mă conduce afară din conac. Într-o oarecare măsură și eu mi-aș fi dorit același lucru, ca să fie evitate ieșirile nervoase ale lui Cain. Amicul său îl provoacă cu bună știință, așa cum a făcut și la cină, când mi-a ieșit în întâmpinare și m-a invitat să iau loc lângă el. Am acceptat doar pentru că nu știam unde m-aș putea așeza, iar privirile serioase ale celorlalți bărbați de la masă îmi dădeau fiori. Nu știu ce încearcă să facă, provocându-l pe Cain. La cină m-a privit în ochi și m-a atenționat să mă țin cât mai departe de Cain și să evit orice contact pe cât posibil. La momentul acela i-am ținut partea răpitorului meu. I-am spus că nu mă tem că mă va răni și că nu voi păstra distanța fața de el. De aș fi știut că după doar câteva momente părerea avea să mi se schimbe și să cad victima nervilor săi…

— Ai mâncat? Ai venit prea repede, spune pe un ton mânios, când ajung în dreptul mașinii negre luxoase, de care stă sprijinit cu spatele.

— Da. Nu mănânc foarte mult dimineața.

— Bine. Urcă.

Surprinzător, îmi deschide ușa după care se duce la locul său, urcând vizibil agitat.

— Unde mergem?

Îmi mușc limba, realizând că am adresat o întrebare pe care nu trebuia să o pun, fiind distrasă de tapițeria din piele crem a mașinii și de bordul modern care mă depășește complet. Se

întoarce cu trunchiul spre mine, ochii săi aruncându-mi săgeți înghețate ce mi se înfig în cutia toracică cu forță.

— De ce dracu' întrebi, când tu nici măcar nu știi în ce țară ești?

— Știu unde suntem. În Anglia.

— Greșit, căprioaro. Suntem în Scoția.

Pot să jur că am văzut un început de zâmbet în colțul gurii când m-a corectat. Se întoarce înapoi cu fața spre volan și pornește mașina, plecând în viteză de pe loc. Oricât de tentant este să privesc împrejurimile, nu îmi pot lua ochii de pe profilul său încordat, în timp ce pare că e concentrat pe condus.

— Te holbezi, Destiny.

Tresar, iar obrajii îmi iau foc, simțindu-mă rușinată că m-a prins în fapt.

— Scuze, doar că eu niciodată nu am văzut un bărbat… așa ca tine.

— Așa, cum? mă întreabă curios, aruncându-mi o privire fugitivă înainte de a apasă pe un buton din bord, pentru a deschide porțile impresionate din fier.

— Așa... frumos.

Închid ochii și îi strâng, înroșindu-mă și mai tare până în vârful degetelor de la picioare.

— Ambalajul ăsta pe care îl consideri frumos, ascunde cel mai urât om din întreaga lume, spune gânditor, accelerând tot mai mult, până ce spatele mi se lipește cu totul de scaunul din piele al bolidului.

— Te pot întreba ceva?

— Deja o faci.

— Câți ani ai?

— Sunt destul de bătrân încât aș fi putut să îți fiu tată, dacă mă străduiam puțin, răspunde misterios, zâmbind din nou slab în colțul gurii.

— Ce bine că nu te-ai străduit să fii.

Casc gura când îl aud cum izbucnește în râs, părând foarte amuzat de remarca mea. Zâmbesc larg, fascinată de râsul său minunat pe care nu cred că voi avea ocazia să îl aud prea des. Îndrăznesc să întind mâna peste bord și să o așez ușor pe piciorul său. Îmi aruncă o privire aparent blândă și mă surprinde,

cuprinzându-mi mâna în palma sa mare, ducând-o în dreptul buzelor moi, cărnoase. Plasează un sărut tandru pe încheieturile degetelor, după care începe să îmi presare săruturi scurte pe fiecare deget în parte, lăsându-mă mască, șocată de gestul său încărcat de emoție.

Aflându-mă în transă, fascinată de atingerea buzelor sale fine, nu realizez că oprește mașina, îmi desface centura și mă trage dintr-o singură mișcare în poala lui, lăsându-și scaunul pe spate pentru a ne face loc.

— Cain...

— Șhh! Uită-te pe geam. Nimeni nu ne poate vedea aici. Doar nu crezi că aș permite vreunui labagiu să te vadă cum te deschizi ca un boboc de floare când încep să te ating?

Îmi ridic capul și mă uit pe geam, întâlnind frumoasa priveliște a mării văzută de sus, de pe dealul pe care suntem.

— De ce ai oprit aici?

Îi cuprind fața în palmele mele micuțe, ațintindu-mi ochii în ochii săi albaștri precum mare învolburată de la poalele dealului.

— Nu pot sta prea mult timp fără să te ating. Ai idee cât de mult am așteptat să te am lângă mine? Te-am privit ca un maniac nenorocit ani la rând, ascuns în umbră, reprimându-mi cu greu nevoia de a te avea. Te urăsc atât de mult, Destiny, dar, în același timp, corpul mă doare când nu îți simte trupul mic și fragil lipit de el.

Îi mângâi obrajii, acoperiți de barba țepoasă și îmi reazem fruntea de a sa, oftând adânc.

— Ești o enigmă pe care sunt convinsă că nu voi fi niciodată capabilă să o descifrez pe deplin. Nu pot înțelege de ce dintre toate persoanele din lume, m-ai ales tocmai pe mine. De ce m-ai adus în lumea ta, în care nu mă voi putea integra niciodată. De ce mi-ai luat toate alternativele, șansa de a avea o relație normală, un cămin, o familie.

Lacrimile îmi curg șiroaie pe obraji, realizând că nu voi avea parte niciodată de lucrurile enumerate. Nu voi avea șansa de a experimenta iubirea. Nu o să am parte de un cămin, de un soț atent și iubitor, de un viitor clădit de propriile mâini. Soarta mea, prezentul și viitorul, toate sunt luate de Cain. El este cel care poate decide în locul meu.

— Pentru că sunt un nenorocit care nu a fost capabil să te lase în pace. Nu mai plânge, Destiny, nu are rost. Lacrimile tale nu sunt îndeajuns de puternice încât să mă determine să îți dau drumul, își bagă mâinile în părul meu, stricându-mi coada împletită și îmi trage ușor capul pe spate, ștergându-mi cu buzele lacrimile ce îmi cad fierbinți pe obraji. Nu te aștepta să ajung să te iubesc. Nu o voi putea face. Eu nu am suflet. Nu vei primi un inel din partea mea. Nu o să fii soția mea. Nu îți pot oferi nimic din toate astea.

Îmi mușc buza de jos până simt căldura sângelui în gură, forțându-mă să nu mai plâng.

— Bine. Doar, te rog, să nu îmi faci ce mi-ai făcut la cină, șoptesc cu glasul slab, privind pierdută pe geam.

— Mi-am pierdut cumpătul. Nu sunt un nenorocit de violator, Destiny.

Mă dă jos din poala lui, aruncându-mă supărat înapoi pe scaunul meu. Îmi trag centura și îmi lipesc obrazul de sticla geamului, evitând să îl mai privesc.

— Uită ce am spus mai devreme. Nu vreau să am parte de niciun moment de tandrețe. Prefer să îți întâlnesc din nou brutalitatea, decât să trăiesc timp de câteva clipe o iluzie.

— Oricum nu ți-aș fi putut oferi asta, replică pe un ton aspru și accelerează, plecând cu viteză de pe loc.

Cum se presupune că va trebui să mă trezesc în fiecare dimineață, știind că până la sfârșitul zilelor mele voi fi prizoniera lui? Cum să mai zâmbesc când el își dorește să mă facă să plâng cu fiecare ocazie?

Ce om îngrozitor!

Retrag ce am spus înainte să mă urc cu el în mașină. Nu merită să cunoască nicio secundă cum se simte siguranța că ești iubit. Merita să trăiască în întunericul ce îl consumă până când își va da ultima suflare, conștientizând ce fel de tiran a fost.

Și-a dorit atât de mult să îl urăsc, atunci asta voi face. Îi voi arăta în fiecare zi care trece cât de mult îl detest. Nu îi voi mai oferi privirile mele blânde. Nu îl voi mai ține de mână. Pielea mea nu se va mai înfiora, atunci când buzele sale o vor atinge.

Miezul meu nu se va mai uda, dorind să îl aibă. Inima mi se va strânge, suferind pentru durerea ce îi ține captiv sufletul. E o bestie. Un animal ce nu merită nicio fărâmă de milă din partea mea.

— Trebuie să îi cer scuze prietenului tău. A avut dreptate în privința ta, spun cu răutate, întorcându-mi capul spre el.

Nu are decât să oprească mașina și să mă atace, așa cum a făcut în acea seară. Oricum, viața mea nu mai valorează nimic. Nu am pentru ce lupta. Mi-au rămas două variante: trăiesc drept prizoniera lui sau îmi iau viața, întâlnindu-mă cu familia mea ce mă așteaptă în lumea de dincolo.

— Nu vei mai vorbi niciodată cu el.

— De ce? Ești conștient că e un om mult mai bun ca tine? Sunt singură că el știe cum să atingă o femeie. Nu să se comporte ca o bestie fără suflet, așa cum ești tu.

— Taci în morții mă-sii! Taci! Dacă nu...

— Dacă nu, ce?! Mă vei viola? Haide, fă-o! Oricum nu mai voi sta prea mult timp pe pământul ăsta. Prefer să mă omor decât să fiu forțată să te văd în fiecare zi! Ești un monstru! Până și moartea este mai bună decât tine! zbier îndurerată, lovindu-mi genunchii cu palmele.

Cain oprește brusc mașina în mijlocul drumului, întorcându-se spre mine cu ochii roșii de furie.

— Nu mă face să te închid într-o cușcă, Destiny. Pentru că o voi face.

Îl privesc cu dezgust și până să poată reacționa, cobor din mașină, luând-o la fugă spre marginea drumului. Mă opresc când ajung la locul unde am stat mai devreme în mașină, începând să merg cu pași mărunți către prăpastia dealului. Fac un pas în gol pregătită să mă arunc în valurile învolburate ale mării, când brațul său masiv îmi înconjoară talia lipindu-mă de pieptul său, în timp ce mă trage cu forță cât mai departe de marginea prăpastiei. Mă întoarce cu fața la el și îmi ia obrajii în palme, privindu-mă cu disperare. Privirea sa îngrozită seamănă cu cea a unui iubit care e la un pas să își piardă iubirea vieții sale, însă știu că el se uita la mine așa, fiindcă e terifiat că ar fi putut să își piardă noua jucărie.

— Să nu mai faci asta niciodată, Destiny! Niciodată! La dracu'! Am crezut că... te-am pierdut.

Îmi smulg fața din căușul palmelor sale și pufnesc disprețuitor, privindu-l cu ură.

— Poate că m-ai salvat acum, dar asta nu înseamnă că nu voi încerca în fiecare zi să îmi iau viața. La un moment dat, nu vei mai putea să mă oprești. Atunci voi fi liberă, spun cu hotărâre, mascându-mi tremurul din voce.

— Niciodată. De azi înainte vei fi păzită în permanență și zi și noapte, replică serios și mă ridică pe umărul său, cărându-mă ca pe un sac, până la mașină.

— Nu vreau să merg nicăieri cu tine! Du-mă la casa ta sinistră și încuie-mă în cameră. Orice, numai să nu te mai văd în fața ochilor!

— Nu mergem la conac. M-ai enervat atât de tare, încât mi-ai futut tot programul. Acum trebuie să anulez întâlnirile pe care le aveam.

— Nu te-a pus nimeni să mă iei cu tine! Nu aveam nevoie să fiu animalul tău de companie ce te așteaptă cuminte în mașină, cât tu pierdeai orele cu cine știe ce fufă.

Îmi adun brațele la piept, strângând din dinți la gândul că ar putea atinge altă femeie. Că i-ar putea oferi atenția pe care mi-a oferit-o mie ieri.

Fir-ar! De ce sunt geloasă? Îl urăsc!

— Erau întâlniri de afaceri, iar tu aveai să mă însoțești. Ești geloasă, Destiny? Te temi că o voi linge pe alta, așa cum ți-am lins ție păsărica?

— Nu. Nu îmi pasă ce faci tu. Dar dacă ai de gând să te culci cu tot felul de femei, atunci să nu te enervezi dacă mă voi apropia de prietenul tău.

Nu apuc să clipesc, că palma sa caldă se strecoară în blugii mei, direct la locul meu fierbinte. Îmi strânge miezul în palma sa până ajung să gem și să mă umezesc, simțindu-i căldura degetelor.

— Începi să te uzi, Destiny. Cred că a venit timpul să facem dragoste, mârâie printre dinți, frecându-mi labiile.

Calcă accelerația, ajungând să conducă pe autostradă cu o viteză atât de mare, de parcă mașina ar zbura.

— Tu nu știi să faci dragoste.

— Voi învăța. Pentru tine.

CAPITOLUL V

CAIN

Cum dracu' să mai pot sta liniștit, știind că dacă aș fi întârziat o singură secundă, acum corpul său micuț era purtat de valurile mării în adâncuri? Cum dracu' să mai fiu în stare să dorm liniștit în patul meu, când ea are zeci de obiecte în dormitorul său, cu care își poate lua viața?

Cât de imbecil am fost.

Ce credeam? Că o voi face să fie dezgustată de mine, dar că nu va ajunge să caute moartea doar pentru a se elibera de tirania mea?

E o ființă ce are nevoie de afecțiune pentru a putea înflori. Eu nu sunt capabil să îi ofer atenția de care are nevoie. Eu o pot duce în una dintre camerele mele speciale, unde am futut, am legat și le-am supus diferitelor chinuri în scopuri sexuale, femeile ce și-au dorit să treacă prin patul meu. Si totuși, de ce acum parchez mașina în fața clădirii, în care se află apartamentul meu din Edinburgh, unde nu mai a călcat nicio femeie până acum?

— Destiny...

Îmi scot degetele din păsărica ei caldă, după ce le-am ținut acolo tot restul drumului până am făcut-o să îmi strige numele. Îmi vine să îmi dau drumul de câte ori o aud cum îmi geme numele, tremurând sub atingerile mele.

— Da, șoptește timidă, curajul pe care l-a arătat până în momentul în care a recurs la acel gest necugetat, dispărând complet.

— Te simți bine? Încă tremuri.

O privesc atent cum pieptul său urcă și coboară într-un ritm alert, în timp ce trupul său micuț se zguduie ușor pe scaunul mașinii.

— Mă distrugi, Cain. Nu voi putea face față celor două personalități ale tale. Arată-mi-o numai pe cea rea, te rog. Trebuie să te urăsc, nu vreau să risc să...

— Să ce? Spune-mi.

Îi iau chipul angelic între palmele mele, privind-o în ochii mari ce încă își păstrează inocența.

— Să ajung să te iubesc.

Împietresc.

Îi eliberez chipul și îmi mut privirea oriunde altundeva, evitând să mă mai uit în ochii săi. Să îmi bag pula în ea de viață. Nu poate spune că mă va iubi. Eu nu voi putea fi niciodată prima sa dragoste, deși simt cum o urmă de speranța încearcă să își facă loc printre demonii din sufletul meu.

Speranță, pe naiba!

I-am distrus viața în urmă cu mulți ani. Încă o fac. Am adus-o lângă mine cu dorința de a o strivi precum cel mai insignifiant gândac. Să îi sfărâm și ultima sclipire din interiorul ei. Nu mă pot lăsa păcălit de doi ochi blajini și o păsărică dulce.

Destiny Thunderstorm va ajunge să își blesteme existența.

Mi se rupe de ieșirile ei isterice, n-are decât să încerce să se omoare până când chiar va reuși. O să îi arunc cadavrul la câinii mei de vânătoare.

— Gata cu mutra aia de rahat! Coboară! mă răstesc la ea cu furie și ies din mașină, strângându-mi pumnii pe lângă corp.

Când se postează lângă mine o iau cu putere de braț, trăgând-o spre intrarea în complex.

— Să nu te pună dracu' să plângi, că te trântesc de toți pereții, îi spun cu ură în ureche, scuturându-i trupul micuț, înainte de a ne urca în lift.

Își ține capul plecat ca să nu o văd cum bocește din cauza cuvintelor mele. Prefăcuta, crede că mă poate îndupleca. Din partea mea poate să pișe ochii până nu mai vede. Îmi bag în lacrimile ei de căcat. Dacă trăia cu impresia că mă va impresiona făcând pe victima, se înșală amarnic.

Liftul ajunge la ultimul etaj unde se află apartamentul meu și o scot cu forța, continuând să îi strâng carnea moale a brațului în strânsoarea palmei mele, până ajung să îi simt osul. Descui ușa apartamentului și o împing înăuntru trântind-o la podea, înainte de a aprinde lumina din lobby. Stă ghemuită la picioarele mele, tremurând din toate încheieturile, șoptind cuvinte pe care nu le pot înțelege din cauza suspinelor. Îi lovesc piciorul cu vârful pantofului, făcând-o să se târască pe fund, câțiva pași în spate. Trec pe lângă ea blestemând în gând ziua când am decis să devină ținta furiei mele și mă duc către bar, unde m-am asigurat

că am câteva sticle de scotch, deși nu am trecut prea des pe aici. Iau una, o deschid și beau câteva înghițituri, dar nu le pot savura deloc cum trebuie când o văd cum stă ca o cretină pe podea.

Mă duc la locul unde se află și vărs băutura pe ea, după care arunc sticla goală la picioarele sale, spărgându-se în zeci de bucățele.

— Ia să vedem acum. Ia dracului un ciob și taie-ți venele dacă tot m-ai amenințat că o să te omori, idioato, îi spun ironic și plec de lângă ea, în căutarea unei alte sticle.

Dacă nu se ridică în cinci minute, o să îmi bag mâna în părul ei și o să o târăsc prin tot apartamentul, până se va sătura să stea pe podea ca ultimul om.

Băga-mi-aș!

Trântesc pe bar sticla și mă duc în spatele ei, vârându-mi pumnul în coada ei deja răvășită. O trag cu forță, fără să îmi pese că scalpul începe să îi ardă sub pumnul meu încleștat.

— Dacă tot îți place să stai ca un vierme pe podea, hai să vedem cum te târăști ca unul.

O trag după mine, deși plânge în hohote și se bâlbâie, încercând să mă implore să îi dau drumul. Nu mai sunt om, sunt conștient de asta. Întunericul din mine m-a cuprins în ghearele sale, făcându-mă să mă comport ca o brută. Mă opresc când ajung în celălalt capăt al living-ului și o trag de păr, în sus, pentru a se ridica.

Chipul său e roșu, acoperit de lacrimi amare, în pumn îi simt părul cum se rupe și îi dau drumul numaidecât, văzând cum pare că e la o secundă distanță de a-și pierde cunoștința. Fug de lângă trupul său contorsionat de frică și intru în primul dormitor, încuindu-mă în cameră.

Ce naiba o să fac? Nu mă pot întoarce acolo după ce i-am aplicat un tratament grotesc. Deși îmi vine să mă arunc de la balcon decât să fac asta, îmi calc pe orgoliu și îl sun pe Elijah, singurul care o poate salva din mâinile mele.

— Da, Cain.

— Vino la apartamentul din Edinburgh să o iei pe Destiny. Grăbește-te.

Îi închid telefonul în nas și îl arunc în perete, urlând ca un nebun. Încep să lovesc pereții cu pumnii până mi se crapă pielea din jurul încheieturile degetelor și sângele începe să păteze pereții albi. Ar trebui să merg în living doar pentru a mă asigura că

nu a făcut o prostie, dar nu îndrăznesc să trec dincolo de lemnul uşii. O să ies când va veni jigodia de Elijah. Deja ştiu cum mă va privi cu dispreţ, considerându-mă un gunoi, în timp ce el e cel care îi poate oferi alinare.

La dracu! Unde am ajuns din cauza rahaturilor mele! I-o dau de bună voie celui care o poate ademeni uşor prin vorbe blânde şi atingeri plăcute.

Mă învârt ca un leu prins în capcană până aud uşa de la intrare şi ies val-vârtej din cameră, dând de cretinul ce o acoperă cu sacoul său pe Destiny şi o ridică în braţele sale, purtând-o către uşă ca pe o mireasă.

— O să vin să o iau în două zile, strig în urma lui, abţinându-mă să nu mă duc după ei şi să o aduc înapoi lângă mine.

— Mori, e cel mai bun lucru pe care îl poţi face, îmi răspunde Elijah cu scârbă şi închide uşa, plecând cu micuţa mea.

Mă duc turbat de furie în camera ce serveşte drept birou şi deschid seiful din spatele tabloului, răsuflând uşurat, căci dau de punguţă cu cocaină. Deschid sigiliul, îmi bag nasul în interiorul punguţei, îmi acopăr nara stânga şi trag apăsat praful fin.

Dacă o trag pe toată, poate reuşesc dracului să scap pământul de tirania mea.

Mă trântesc în scaunul din spatele biroului după ce iau toată băutura pe care am găsit-o în casă, cu intenţia de a mă îneca în alcool şi droguri. O să mă fac praf până voi putea sa scap de chipul îngrozit a lui Destiny din mintea mea nenorocită.

* * *

Nu am avut destul de mult curaj încât să termin toată punga cu cocaină acum două zile. Să iau o supradoză şi să mă curăţ dracului de pe faţa pământului. Un chip mic şi nevinovat mi-a bântuit gândurile încontinuu, fiind alături de mine la fiecare nenorocit de pas făcut. Nu am închis deloc ochii în nopţile ce au trecut, din cauza minţii mele de căcat, care îşi imagina cum jigodia aia de Elijah o atinge, o sărută şi o alintă. Îmi venea să mă duc peste ei în miez de noapte, dar m-am ţinut tare şi am rezistat cele 48 de ore, pe care singur mi le-am impus.

Acum, în sfârşit, parchez maşina în faţa casei cretinului simţind cum, pentru prima dată în astea două zile fără Destiny, pot respira cum trebuie, ştiind că va fi din nou lângă mine. Cobor din maşină şi o iau pe alee spre intrarea în casă, dar sunt oprit de

un râs cristalin ce vine dinspre curtea din spate a proprietății. În toată existența mea nenorocită, nu am auzit un asemenea sunet minunat. Muzică pentru urechile celui care are norocul de a-i auzi râsul. Fericire pentru cel căruia îi e adresat.

Înaintez pe iarba udată de roua dimineții și devin tot mai fascinat de râsetele lui Destiny cu cât mă apropii de ea. Ce frumos râde! Eu am avut parte doar de plânsetele ei, nici măcar un zâmbet nu am reușit să obțin din partea sa. Mă opresc la câțiva metri de cei doi, care se aleargă prin iarba cu javra de potaie a lui Elijah.

Ca și cum Destiny îmi poate simți prezența, se oprește din alergat, înghețând pe loc când mă vede. Deși sunt la depărtare de ea, pot zări cum tot zâmbetul îi piere și sclipirea din ochii săi dispare.

De parcă nu ar fi de ajuns să o văd cum se ofilește din cauza mea, jigodia de Elijah se duce la ea și o trage în brațele lui, când picioarele sale micuțe nu își mai găsesc echilibrul și e la un pas să se prăbușească pe iarbă. Se ascunde la pieptul cretinului, cuprinzându-i talia cu brațele sale firave. Cunosc acea privire pe care o are javra, licărul din ochii săi de căcat.

Nemernicul s-a îndrăgostit de căprioara mea.

Să o creadă el că are vreo șansă la Destiny a mea. Ea e numai a mea.

Pornesc către ei cu pași rapizi, strângându-mi ca un disperat pumnii pe lângă corp, ca să mă pot calma până ajung la ea.

— A venit vremea să vii acasă, Destiny, spun categoric, ajungând în dreptul lor.

Destiny își ridică privirea spre Elijah, cu ochi imploratori, rugându-l din priviri să nu o lase să plece cu mine. Ce dracu' e cu săgeata pe care o simt înfiptă direct în cutia toracică, în inima goală, ce bate fără rost? De ce mă simt așa? Destiny e proprietatea mea și am venit să o iau înapoi unde îi e locul, nu are de ce să mă intereseze că se agață cu disperare de Elijah.

— Nu îl lăsa să mă ia...

Îi rup gâtul jigodiei dacă nu îi dă acum drumul. Lua-l-ar dracu' de idiot!

— Dă-i drumul lui Destiny. Nu ai niciun drept să o ții așa în brațe, javră.

— Și ai tu? Psihopatul dracului.

— Nu cred că îți dorești să vezi cât de psihopat sunt, mârâi printre dinții strâns încleștați, apropiindu-mă tot mai mult de el.

Îi dă drumul din brațe lui Destiny și vine ca un cretin spre mine, crezând că mă poate intimida. Îi trag un pumn direct în fața lui cretină, cu toată ura și frustrarea pe care am adunat-o în aceste zile. Se dezechilibrează și cade la pământ cu nasul plin de sânge. Destiny urlă cu groază și vrea să se ducă la el, dar o prind de mijloc și o salt în brațele mele, plecând spre mașină. Începe să se zbată în strânsoarea mea, părând că pare să se oprească și din respirat. Ochii ei sunt ațintiți la imbecilul din spatele nostru, ce înjură ca un cretin de mama focului. Nu îndrăznește să vină după noi, căci știe că dacă încearcă să mă calce și mai rău pe nervi, îl scot din toate afacerile și îl las cât ai bate din palme în curul gol.

O urc pe Destiny în mașină și îi pun centura ca să mă asigur că nu fuge până mă urc la locul meu. Încui ușile preventiv și plec din curtea imbecilului, simțindu-mă liniștit, deși micuța ființă de lângă mine își ține fața în palme și îngână cuvinte indescifrabile.

— Nu intenționez să te rănesc. O să mergem acasă și vei sta cu mine în dormitor, ca să te pot supraveghea.

— Nu! Nu! Nu! zbiară fără încetare, cu corpul năpădit de convulsii puternice, ce îl fac să se zdruncine din adâncul oaselor.

Ies de pe drum, opresc mașina și mă întorc spre ea, atingându-i fin cu buricele degetelor mâna, ce îi acoperă frumosul chip.

— Nu mă atinge, nemernicule!

— Iubito, nu te voi răni. Lasă-mă să te privesc.

Încerc să îi dau ușor mâinile la o parte de pe ochi, dar mă opresc, temându-mă că va face din nou un gest necugetat.

— Vreau să știu dacă l-ai lăsat pe Elijah să te atingă.

Știu, sunt cel mai mare nenorocit pentru că îi cer o asemenea informație, în starea deplorabilă în care se află. Își dă mâinile la o parte de pe ochi și se uită la mine cu scârbă și dispreț, făcând o grimasă de dezgust.

— Răspunde-mi, ca să mă pot liniști dracului odată. Am turbat cu gândul că l-ai lăsat să îți admire trupul. Să îți mângâie moliciunea pielii.

— Dacă l-am lăsat, ce vei face?

În doar câteva secunde pulsul mi-a crescut atât de tare, încât simt că o iau razna.

Îmi fierbe sângele în vene.

— Îl omor pe nenorocit! O să îl bat până îl voi lăsa cu capul crăpat. Unde te-a atins? Îl omor! urlu scos din minți, lovind în mod repetat volanul, cu pumnii.

— Nu m-a atins. Nu am putut permite să mai distrugi un om, așa cum m-ai distrus pe mine.

— Să nu mai glumești vreodată cu așa ceva.

— Bine.

Se uită pe geamul din dreptul ei, apoi aruncă câteva priviri pe al meu și își desface centura, sărind direct în poala mea.

— Ce dracu' faci? întreb buimac, în timp ce își pune picioarele de o parte și alta a bazinului meu, coborându-și mâna pe butonul scaunului, pentru a-l da pe spate.

— Sex. Nu pentru asta ai venit după mine?

— Nu, Destiny, nu.

— Mi-am acceptat soarta. Eu doar exist, am încetat să mai trăiesc după ce m-ai răpit. Sunt pregătită să mă ofer ție, deși am început să am sentimente pentru altcineva.

Strâng marginile scaunului în căușul pumnilor, făcând eforturi maxime să nu îmi bag mâinile în gâtul ei. Sau în păr. Sau oriunde o fi.

— Te-ai îndrăgostit de el?

— Nu știu. Nu am mai fost niciodată atât de fericită precum am fost zilele astea. E un om foarte bun, răbdător și atent. M-am simțit protejată alături de el, până azi…

Cum poate să stea în poala mea și să îmi mărturisească, privindu-mă în ochi, că are sentimente față de acel imbecil?

— Nu o să fii niciodată cu el.

— Știu.

Mor. O omor și îl omor și pe el. A oftat! A oftat cu tristețe, resemnându-se că nu va putea fi împreună cu el din cauza mea.

— Dă-te dracului jos de pe mine. Nu o să te fut când tânjești să fii futută de altul.

— Nu vreau să fiu futută de el, îmi doresc să facă dragoste cu mine.

Înghit în sec la vederea strălucirii din ochii săi, în timp ce a rostit acele cuvinte nenorocite.

— Dă-te jos acum. Nu vreau să îți fac din nou rău. Așa că dă-te în morții mă-sii jos, până nu…

Mă opresc când își strecoară mâna între corpurile noastre și îmi atinge scula pe deasupra pantalonilor.

Și-o caută cu bună știință.

— Ce mai contează dacă mă vei folosi acum? Ai uitat că voiai să-mi iei virginitatea cu forța? Mi-ai luat deja ocazia de a o oferi bărbatului pe care îl iubesc. Ai vrut să profiți de mine, după care m-ai lăsat baltă, întinsă pe acea masă.

— Taci. Taci.

— Haide, Cain. Mă detești la fel de tare precum te detest eu. Nu mai face pe omul bun, căci nu ține. Nu vei fi niciodată ca Elijah, tu nu vei avea loc în sufletul meu. Mă vei ține cu forța lângă tine, știind că iubesc un alt bărbat. Vei intra în mine, conștient fiind că îmi doresc pe altcineva.

Băga-mi-aș în gura ei spurcată!

— Ieși din mașină și întoarce-te la cel pe care îl ridici în slăvi. În fond, nu ești nimic mai mult decât o copilă idioată. Nu ai nimic special, așa cum crezi. Ești o târfuliță, la fel ca toate zdrențele pe care le-am futut. Știi de ce am plecat și te-am lăsat acolo? Nu ai fost capabilă să îmi stârnești nimic, a trebuit să mă duc la alta ca să pot fi satisfăcut.

Tresare, privindu-mă cu tristețe și coboară din poala mea, așezându-se cuminte pe locul său.

— Haide, Destiny. Uite, am deblocat ușile. Hai, du-te el. Îmi pare rău pentru tine, când vei fi dezamăgită de performanțele sale mediocre din pat. De obicei, femeile pe care le fute vin în genunchi la mine, implorându-mă să le-o trag ca să poată simți ceva.

Zâmbesc satisfăcut, văzând ca își trage centura și își întoarce capul spre geam, bolborosind. Doar se joacă, încearcă să mă atace, ca să vadă dacă pot fi rănit. Însă nu pot fi sigur în privința a ceea ce simte fața de javra aia. Sunt mai mult decât convins că a reușit să i se strecoare pe sub piele.

Căprioara mea ce nu ezită să mă surprindă cu tăria de care dă dovadă, păstrează tăcerea tot restul drumului până opresc mașina în fața conacului. Coboară înainte mea, dar nu face niciun pas, așteptând indicațiile mele. O cuprind de talie și o conduc spre intrare, cu intenția de a o duce direct în camera mea. Nu știu ce dracu' e în capul meu de o vreau acolo. Nicio altă femeie nu a intrat vreodată în dormitorul meu. După cum am mai spus, am camere speciale în care fac sex, nu le permit târâturilor să se tăvălească prin patul meu.

— Am trecut de camera mea...

— Știu. Ți-am spus că vom merge în a mea.

Mă uit cu coada ochiului, cum vena de pe gât începe să îi pulseze mult mai rapid, înghițind de câteva ori în sec. Trebuie să o scap de hainele pe care i le-a cumpărat acel imbecil. Deschid ușa dormitorului și o poftesc să intre prima, după care o urmez, închizând ușor ușa în urma noastră. Nu e nevoie să o încui, toți cei care lucrează în conacul meu știu foarte bine că nu au voie să mă deranjeze când sunt aici sau să intre fără acordul meu.

Rămâne blocată în mijlocul camerei, cu privirea ațintită asupra tabloului de deasupra patului, ce reproduce scena în care Cain l-a ucis pe fratele său în câmpul unde se aflau roadele muncii sale. Mă duc la ea și mă lipesc de spatele său, atingându-i ușor gâtul cu buzele. Își lasă capul pe spate devenind moale ca gelatina, în brațele mele. Mâinile mele coboară lent pe abdomenul său până la marginea puloverului gros, din lână, pe care îl poartă. Iau între degete marginea puloverului și încep să îl trag în sus, până când ajung în jurul umerilor, iar ea își ridică brațele ajutându-mă să scap mai repede de el. Fac același lucru cu maieul alb, lăsând-o la pieptul gol, acoperit de un sutien micuț din dantelă albă.

Idiotul i-a luat lenjerie albă.

Îmi cobor palmele pe șoldurile sale, apucând în degete betelia pantalonilor de trening pe care îi poartă și îi cobor ușor, dezgolindu-i frumoasele picioare. Ca și cu puloverul, mă ajută să îi dau de tot jos, părând grăbită să rămână goală sub privirile mele.

— Spune-mi să mă opresc și o voi face. Spune-mi că nu vrei să faci dragoste cu mine, ci cu el, îi șoptesc în ureche, lipindu-mă din nou de spatele său micuț.

Îmi duc mâinile în față și îi cuprind sânii în palme, gemând, când îi simt după ce am tânjit atâta timp să îi ating. Sfârcurile i se întăresc rapid, împungându-mi palmele ce îi țin captivi.

— Nu am mai făcut dragoste de peste douăzeci și unu de ani. Spune-mi că nu vrei să fii prima femeie cu care fac după atâta timp.

Îmi împing ușor șoldurile în ea, având grijă să nu îmi grăbesc mișcările sau să o bruschez. Drept replică își împinge fundul în mine, mișcându-și în cercuri șoldurile, provocându-mi fiori din vârful pulii până în măduva spinării, apoi face doi pași în

față desprinzându-se din îmbrățișarea mea. O privesc atent, cu o urmă de mâhnire, crezând că mă va respinge, dar, în schimb se apropie din nou, trăgând de sacou pentru a mi-l da jos.

— Vreau să te dezbrac…

Își linge buza de jos, privindu-mă cu ochii sclipitori ca și când eu aș fi bărbatul de care e îndrăgostită, ci nu jigodia aia. Poate că el e în sufletul ei, dar în aceste momente, în care îmi deschide nasturii de la cămașă după ce s-a ridicat pe vârfuri pentru a putea să îmi scoată cravata, știu sigur că eu sunt cel pe care și-l dorește.

Îmi coboară cămașa neagră pe umeri, mărindu-și ochii când îmi descoperă tatuajele de pe piept și își trece curioasă degetul arătător peste ele. Tresar simțindu-i atingerea, având respirația întretăiată și o erecție ce stă să explodeze. Și totuși nu îmi doresc deloc să grăbesc lucrurile. Mâinile sale micuțe tremură când îmi deschid cureaua și îmi trag fermoarul pantalonilor de costum trăgând aer în piept, înainte de a-mi coborî pe coapse.

— E...

— Ce este, iubito?

Îi iau capul între palme și o sărut scurt pe buze, simultan ieșind din pantalonii ce îmi atârnau pe glezne. Își pune palmele pe marginea boxerilor mei, privindu-mi scula ce stă țeapănă în spatele bumbacului, gata să fie eliberată. Apucă betelia boxerilor și mi trage pe coapse, așa cum a făcut și cu pantalonii, rămânând cu gura căscată. Îmi așez palmele pe spatele ei și îi deschid sutienul, lăsându-l să îi cadă ușor pe umeri, apoi cobor capul și îi iau în gură sânul drept, în timp ce palma mea îl masează pe celălalt, având grijă să nu întrec măsură și să o rănesc.

— Ah, Cain...

Rahat. Trebuie să îmi adun fiecare fărâmă de răbdare ce mi-a rămas, ca să mă potolesc și să nu sar ca un animal pe ea. Mor când îmi geme numele. Mă face să îmi doresc să îl repete la infinit. Îi sug fiecare sân în parte, îi iau ușor între dinți sfârcurile, după care le ling, făcând-o să își arcuiască spatele, dorind mai mult. Cobor lent spre abdomen, cu săruturi umede, lingându-i pielea moale și fină, ce îi poartă parfumul dulce de vanilie. Îi încercuiesc buricul cu limba, agăț cu degetele marginea chiloților și îi dau jos, simțind chemarea păsăricii sale. Îngenunchez fascinat în fața ei, un gest pe care nu l-am făcut niciodată cu altă femeie și îmi bag capul între picioarele sale direct în zeama

gustoasă, pe care o sorb cu o poftă sălbatică. Îmi mișc în cercuri limba în interiorul miezului său, care e atât de ud încât trebuie să îi sorb sucul și după să înghit. Geme adânc, strecurându-și degetele prin părul meu, încercând să se agațe de ceva, fiind zguduită de felul nebun în care o ling. Sunt nesătul de felul în care îi simt pe limbă pliurile fine și ude, clitorisul umflat ce îl sug ușor, ciupindu-l puțin cu dinții, nectarul dulce ce mă face să fiu dependent. De mi-aș putea petrece tot restul vieții cu capul în păsărica ei, ar fi de vis! Dar timpul nu așteaptă după mine și sperma care stă să îmi țâșnească din sculă mă face să îmi grăbesc mișcările, lingând-o tot mai rapid până când juisează pe limba mea, urlându-mi cu patimă numele.

O țin de coapse, pentru a nu cădea la cât de tare tremură și continui să o ling până la ultima picătură a orgasmului său. Când spasmele îi încetează, mă ridic, împingând-o cu blândețe pe pat. Ochii îi sunt înlăcrimați și pentru o clipă, inima îmi tresare în piept, crezând că am rănit-o.

— Ți-am făcut ceva? Te doare?

Îi iau chipul în palme, ștergându-i cu buricele degetelor mari lacrimile ce i se adunaseră în colțurile ochilor săi blajini.

— Nu. Nu te opri, te rog, răspunde cu dorință și își ridică capul astfel încât să își poată lipi buzele rozalii și moi de ale mele.

Să mă urc pe ea? Dacă pierd controlul și o strivesc? Capră nu o pot pune, fiindcă nu o pot fute ca pe o târfă, când asta e prima ei experiență.

— Cain, îmi suspină numele, frecându-și coapsele ce îi poartă umezeala scursă din păsărică.

Să îmi bag! Bine că i-am făcut injecția contraceptivă înainte să se trezească, după ce drogurile i-au ieșit din organism. Trebuie să îi umplu miezul cu sperma mea. Să mă simtă acolo, la dracu'. Mă așez în fund pe marginea patului și o iau de mână, îndemnând-o să se urce în poala mea.

— De ce așa? întreabă curioasă, când își așază fundul micuț și bombat pe scula mea, care e atât de tare încât mă doare al naibii de mult.

— Ai mai puțin de jumătate din kilogramele mele, nu vreau să risc să îmi pierd cumpătul și să te strivesc.

Zâmbește, iar ochii săi frumoși sclipesc cu o intensitate copleșitoare pentru sufletul meu rece și negru. Dacă aș fi fost

capabil să iubesc, sigur aș fi iubit-o pe Destiny până când aș fi ajuns să nu pot trăi fără ea. E un înger, oricât de tare o urăsc, nu îi pot nega inocența.

— Ridică-ți bazinul puțin, iubito.

Respirația mi-a luat-o la goană, privind-o cum își ridică bazinul așa cum i-am zis, și din păsărică îi curg câteva picături de excitație, direct pe capul pulii mele, pe care o cuprind în palmă la bază. Mârâi, străduindu-mă să îmi mențin blândețea și îmi conduc scula la intrarea sa udă, frecându-mi capul de labiile fierbinți, umflate.

— Coboară lent pe ea. Să nu te lași complet jos, da, iubito? Te va durea și nu vrem asta. Ia-o ușor.

— Da, șoptește cu vocea tremurândă și alunecă lent, luându-mi capul sculei între pereții strâmți ai vaginului.

Îi pun palmele pe fund și o împing cât de lent pot, deși fiecare mușchi din corpul meu cretin urlă să intru în ea adânc, cu forță. Îmi repet că este prima dată pentru ea și că trebuie neapărat să mă port cu mănuși. Nu îi pot face rău din nou, nu când o vad cum strânge din ochi și își înfige unghiile în umerii mei, respirând greoi cu cât scula mea groasă, îi invadează păsărica mică și strâmtă.

O fac a mea. Întru totul. Iau ce mi-a fost sortit. Sunt primul bărbat din viața ei și nu există o mândrie mai mare.

Când ajung să fiu în ea aproape tot, o împing puțin mai apăsat până când clitorisul i se freacă de baza pulii mele, iar bariera dintre noi dispare. N-am cuvinte ca să dezvolt ceea ce simt. Încerc din răsputeri să mă concentrez asupra modului în care reacționează, asigurându-mă că se simte la fel de bine precum mă simt eu.

Tremură, dar gemetele stinse ce îi părăsesc buzele îmi confirmă că nu este bine și străduania mea de a nu o răni a dat roade.

— E… uimitor, susură printre respirațiile alerte și se agață mai bine de gâtul meu.

Zâmbesc larg și o sărut dulce pe buze, începând să o mișc cu grijă de sus în jos pe lungimea sculei mele ce stă tare ca un par, înfiptă în pizdulicea ei strâmtă. Geme pe buzele mele și ca un lacom ce sunt, îmi bag limba în gura ei, dorind să îi sorb fiecare sunet provocat. Prinde curaj, acomodându-se cu mărimea mea și orice urmă de disconfort pare a-i dispărea, căci își mișcă șoldurile, venind în întâmpinarea mișcărilor mele.

De câte ori mi-am frecat-o cu gândul la păsărica ei, ce mă strânge ca într-o menghină. Ah, să îmi bag, cât am tânjit la acest moment!

— Așa, iubito. Călărește-mă!

Cobor cu săruturile pe gâtul său ce a devenit umed, pieile noastre încinse se umezesc cu fiecare penetrare adâncă pe care i-o ofer. Rahat. Nu o să mai pot fi niciodată cu altă femeie, după ce am intrat în ea. Nimic nu se compară cu miezul ei cald, strâmt, ce îmi face scula să tresară când atinge cu capul punctul G din interiorul vaginului ei mic.

Nu mai rezist. Trebuie să îmi dau drumul.

O sărut apăsat pe gât, coborându-mi mâna între noi pentru a începe să îi frec clitorisul și îmi mișc înnebunit șoldurile, adâncindu-mă până la capăt cu fiecare înfigere.

— Cain! Da...

Înnebunesc. Dacă îmi mai strigă încă o dată numele, ejaculez.

Îi frec clitorisul, îi strâng cu cealaltă mâna fesa și îi sărut cu patos gâtul și linia maxilarului, simțind cum se strânge tot mai mult în jurul pulii mele.

— Haide, iubito! Dă-ți drumul pentru mine, îi mârâi la ureche sub formă de ordin.

Mă înfig cu putere în ea, făcând-o să urle, să tremure haotic deasupra corpului meu și să îmi umple scula cu sucul dulce al eliberării. Scot un răget ca a unui animal răpus și mă opintesc în adâncul ei, dându-mi drumul în jeturi în păsărica ei mică, ce încă mă strânge cu înverșunare. O țin bine la pieptul meu până se oprește din tremurat și respirațiile ne intră pe ritmul normal, după care o ridic cu blândețe, ieșind din ea.

Vreau să o iau în brațe și să o duc la baie ca să o curăț, dar e mult prea extenuată după orgasm, încât adoarme imediat de cum coboară din brațele mele. O privesc îndelung, analizându-i chipul de înger, ce pare și mai inocent când doarme și mă aplec, sărutând-o ușor pe frunte cât să nu o trezesc. Mă ridic, pregătindu-mă să fac un duș, dar după doi pași mă opresc în mijlocul camerei, crezând că s-a trezit și mă cheamă lângă ea. Mă apropii înapoi de pat și o găsesc dormind cu un zâmbet larg pe buze, în timp ce șoptește ceva în vis.

Un nume mai exact.

— Elijah...

CAPITOLUL VI

DESTINY

— Nu, mami... nu! Vă rog, nu! Nu! Tati!

Mă ridic în capul oaselor, respirând greu, cu corpul scăldat într-un strat de transpirație, în urma coșmarului ce nu îmi dă pace nici până în ziua de azi. Mă frec la ochi pentru a alunga somnul ce îmi oboseşte pleoapele şi mă uit în jur, rămânând confuză timp de câteva clipe.

Sunt în dormitorul lui Cain.

Strâng la piept aşternuturile din mătase şi chicotesc, rememorând cu bucurie momentele de mai devreme. Din nou nu este lângă mine atunci când mă trezesc, dar nici nu mai contează după ce simt că am reuşit să intru în sufletul lui. Poate susține în continuare că mă urăşte şi poate chiar o face, însă sclipirea din ochii săi în timp ce a făcut dragoste cu mine a fost una cât se poate de reală. Nu a mai fost furios, a reuşit să se controleze şi să îmi ofere clipe încărcate cu emoție şi tandrețe.

Singurul lucru pe care îl regret e că l-am folosit pe Elijah drept paravan, iar acum există riscul să se aleagă cu mai mult de un pumn în față. Chiar a fost un om bun, mi-a acordat atenția cuvenită şi a avut grijă de mine în cele două zile petrecute în casa lui, dar chiar şi aşa, gândul meu a fost tot timpul la Cain. E cel mai violent om pe care l-am întâlnit în puținii mei ani de viață, e o brută, un bărbat barbar de care ar trebui să te fereşti cu orice preț şi totuşi, uite-mă goală în patul lui. Sunt convinsă că atunci când m-a dus la apartamentul său, a avut intenția să fie blând şi grijuliu cum a fost mai devreme, dar s-a speriat când i-am spus că există riscul să ajung să îl iubesc, aşa că s-a ascuns în întunericul din interiorul său şi a preluat frâiele furiei.

Nu înțeleg de ce se teme aşa tare de iubire. Cât de rău poate fi să ajungă să simtă cum inima lui bate pentru altcineva? Să reuşească să îşi învingă demonii şi să iasă la lumină? După modul în care a făcut dragoste cu mine, am certitudinea că poate iubi dacă

ar lasă teama la o parte și ar permite persoanei de lângă el să îi vindece rănile sufletului, suflând aerul cald al dragostei peste ele până ajung să se închidă și inima lui să nu mai sângereze.

Oare a văzut cum l-am privit? Sau încă trăiește cu impresia că îl doresc pe prietenul său? Poate a fost o idee proastă să susțin cu vehemență că am început să am sentimente și că el este cel pe care îl doresc cu adevărat. În realitate, nu simt nimic pentru Elijah, cu excepția respectului pe care i-l port datorită comportamentului său frumos față de mine. Am susținut că simt altceva, dorind să obțin o reacție din partea lui Cain. Să îl rănesc, așa cum el m-a rănit pe mine când a cedat furiei și și-a vărsat din nou amarul pe mine. Mi-am dorit să îl văd gelos, deranjat de confesiunea mea, încât să își dorească să îmi arate că pot fi doar a lui.

Și chiar a făcut-o în cel mai frumos mod existent.

Oare unde este? După întunericul din cameră și a lipsei razelor de soare ce ar fi trebuit să se ivească după perdele, cred că am dormit destul de mult și s-a făcut seară. Mă ridic din pat, privindu-mi corpul ce încă îi poartă aroma și încep să îmi ridic hainele de pe podea pentru a mă îmbrăca, dorind să plec în căutarea lui. Abia aștept să ajung în dormitorul meu și să mă îmbrac cu hainele pe care mi le-a luat Cain. A fost un gest frumos din partea lui Elijah să îmi cumpere haine ca să nu fiu nevoită să le port pe ale lui în timpul petrecut în conacul său, dar îmi lipesc cele cumpărate de Cain, mai ales lenjeria fină din dantelă roșie.

După ce mă îmbrac și îmi trec de câteva ori mâinile prin păr încercând să îl aranjez, ies din dormitorul lui cu un zâmbet larg, fiind la un pas să încep să țopăi de fericire pe hol. Sunt surprinsă că nu mă așteaptă nimeni la ușă, cum se întâmplă de obicei. Poate că acum, după ce am împărțit acel moment intim, nu se va mai comporta ca și când sunt un copil ce are nevoie constantă de un supraveghetor.

Decid să nu mă aventurez în locurile în care nu am fost, ci să merg în salonul unde am luat micul dejun în urmă cu câteva zile. Dacă nu îl găsesc acolo, o să o strig pe Agatha și ea sigur mă va ajuta să dau de el. Cu cât mă apropii mai mult de salon, aud diferite voci animate, urmate de râsete și sunete de pahare

trântite. Mă opresc când ajung în fața ușii duble a salonului și îmi umplu plămânii cu aer, pregătindu-mă să dau piept cu ceea ce urmează. Intru, dar după doar câțiva pași mă opresc, rămânând stană de piatră în mijlocul încăperii. Cain stă așezat relaxat într-unul dintre fotoliile de piele trăgând dintr-un trabuc, în timp ce o brunetă voluptoasă, stă în poala lui precum o regină, aruncându-i zâmbete mult prea prietenoase.

— Cain, ți-a venit cățeaua.

Tresar și îmi întorc ochii spre bărbatul, pe care mi-l amintesc de la acea cină când m-a privit cu ură, la fel cum o face și acum. Cain își mută capul spre mine, privindu-mă impasibil, cu un zâmbet arogant în colțul gurii.

— Chemă-l pe imbecilul de Elijah să i-o tragă el. Eu m-am plictisit teribil cu ea în pat.

Înghit nodul ce-mi blochează gâtul, reprimându-mi lacrimile ce îmi năpădesc ochii. O face din nou. Se ascunde în spatele furiei, după ce a fost vulnerabil în fața mea.

— De ce să îl mai chem pe ăla? Și așa mă irită moaca lui. Lasă că o fut eu, cred că o are strâmtă rău la ce mică e.

Îmi măresc ochii, privindu-l stupefiată pe bărbatul blond, care a rostit aceste cuvinte. Doar nu are de gând să îi lase pe prietenii săi să mă folosească. Nu. Nu poate fi atât de crud.

— Dă-i bătaie, Henry. Așa, mă scuteşti să îți mai chem altă curvă.

Îl privesc cu groază, crezând că o spune în glumă, dar nu e nicio glumă, căci bărbatul cu privire urâcioasă se ridică de pe canapea și vine spre mine, rânjind.

Ce să fac?

O iau la fugă în cealaltă parte a încăperii, simțindu-mi inima în gât din cauza panicii ce mă cuprinde.

— Stai, dracului, în loc. Crezi că ne poți păcăli cu fața aia inocentă? Cine știe cu câți ți-ai tras-o în dugheana de unde te-a luat Cain, bărbatul înfricoșător se răstește cu scârbă la mine, părând că vrea să mă sfâșie cu privirea lui ucigătoare.

Mă uit spre Cain cum se ridică subit de pe fotoliu și o împinge pe femeia din poala lui, trântind-o cu fața pe podea, apoi vine spre amicul lui, roșu la față de furie. Bărbatul se întoarce

cu fața spre el, păstrându-și zâmbetul arogant. În doar câteva secunde, cu o forță nemaivăzută, Cain își bagă mâna în gâtul lui și îl ridică, aruncându-l în peretele, unde stăteam sprijinită cu câteva clipe în urmă. Ceilalți trei bărbați privesc scena în tăcere, fără să intervină, când Cain începe să îl lovească cu bestialitate pe bărbat, până cade inconștient pe podea.

— Asta se întâmplă când aveți impresia că o puteți atinge pe Destiny, handicapaților. Acum, luați-l pe cretinul ăsta din fața mea! Să nu vă pună dracu' să îl mai aduceți vreodată în fața mea că îl omor! urlă înfuriat la cei trei care se ridică instantaneu de pe locurile lor și îl iau pe bărbatul plin de sânge, părăsind în tăcere camera.

— Cară-te și tu până nu te dau afară în șuturi, târâturo.

Fata brunetă, ce stătea cuminte pe podea se ridică ca arsă și o ia la fugă către ieșire, trântind ușa în urma ei din cauza fricii. Îl privesc pe bărbatul furios din fața mea ce scoate flăcări pe nas, cu mâinile pline de sângele celui pe care l-a bătut fără milă. Ochii săi albaștri mă privesc atât de intens, încât până să îmi dau seama ce fac, înaintez spre el și mă arunc în brațele sale, cățărându-mă ca o maimuță pe trunchiul său masiv, ajungând să îi înconjor gâtul cu brațele și talia cu picioarele.

Îmi zdrobesc buzele de ale sale cu o dorința mistuitoare ce îmi fierbe sângele în vene, băgându-i limba cu disperare în gura sa dulce, ce poartă aroma de scotch combinată cu tutun. Palmele sale murdare de sânge se lipesc pe fundul meu, strângându-l în căușul lor, reușind a-mi smulge un geamăt. Îmi răspunde sărutului cu foame și dorință, în timp ce îmi trage cu forță de pulover, rupându-l de pe mine. Nu durează mai mult de câteva clipe și rămân dezbrăcată, doar în chiloți, lipită de pieptul său cald, acoperit de cămașa albă, pătată de sânge. Începe să meargă cu mine în brațe, oprindu-se în dreptul unui perete și mă lipește de el, împingându-și șoldurile în locul meu fierbinte, ce arde de dorință. Rupe sărutul care m-a lăsat fără aer și îmi linge buzele, apucând chiloții cu mâna îi smulge de mine, privindu-mă fix în ochi. Îmi cobor mâinile pe cureaua sa și o deschid cu palmele tremurânde din cauza emoției. Nu îndrăznesc să spun ceva, nu vreau să stric momentul, prefer să păstrez liniștea, așa cum face el.

Își duce două degete în dreptul gurii sale și le linge înainte de a le bagă direct între labiile mele, cu putere, făcându-mă să îmi arcuiesc spatele și să zbier. Îi desfac înnebunită fermoarul, după care apuc betelia pantalonilor odată cu cea a boxerilor și îi trag în jos, pe coapsele proeminente. Nu știu dacă fac cum trebuie, dar instinctul mă îndeamnă să îi cuprind penisul în căușul palmei mele și să îl frec ușor. Doamne, cât de mare și gros e! Nici măcar nu îl pot cuprinde pe tot. Și ce piele fină și fierbinte are! Cum pulsează venele ce îl brăzdează în atingerile palmei mele! Nu știu eu prea multe despre sex, – adică mai nimic – dar un lucru îmi e clar în aceste clipe când mâna mea îi freacă penisul tare ca piatra. Îmi doresc să văd cum se simte să îl am pe limba mea, așa cum el m-a avut pe mine.

— Încetează, Destiny, spune pe un ton poruncitor și își scoate degetele din miezul meu, punându-și mâna peste a mea pentru a îmi opri mișcările.

— Am făcut ceva greșit? întreb timidă, cu răsuflarea întretăiată, crezând că mișcările mele stângace nu îl pot satisface așa cum trebuie.

— Faci totul greșit. Mă aduci în pragul disperării. Mă faci să fac dragoste cu tine, ca apoi să adormi și să îi îngâni numele împuțitului ăluia, în timp ce încă aveai sperma mea în tine.

Clipesc confuză, realizând că din acest motiv a plecat înainte să mă trezesc și a adus-o pe acea femeie aici. S-a simțit rănit. E un lucru bun, înseamnă că simte. E capabil să experimenteze și alte lucruri, pe lângă furia ce îi întunecă gândirea.

— Cain...

— Nu. Nu mai îmi spune nenorocitul de nume cu vocea aia! La dracu'!

Profit de neatenția sa și îi dau palma la o parte, lipindu-mi capul umflat și rozaliu al penisului său de intrarea mea umedă. Îmi împing cu putere șoldurile în el și îl iau pe tot în mine, făcându-l pe Cain să geamă profund, din adâncul pieptului său masiv. Nu că eu m-aș lasă mai prejos, fiecare mușchi din trup îmi tremură, simțindu-l atât de adânc înăuntrul meu.

— De ce ai făcut asta, Destiny? De ce?

Îmi cuprinde fesele în strânsoarea palmelor sale mari și începe să se miște în interiorul meu, gemând ca un animal, cu fiecare penetrarea adâncă, apăsată, ce mă face să mă topesc în brațele sale. E un cadru atât de erotic, eu dezbrăcată complet cu pielea lucind ușor în lumina slabă a salonului, el îmbrăcat complet, cu pantalonii puțin trași pe coapse cât să mă poată penetra ca un nebun, lipindu-mă complet de peretele rece.

— Cain, e-eu nu...

— Taci! Nu mai vorbi! Mă omori deja. Nu pot să mai gândesc cum trebuie, vreau doar să ți-o trag până nu mai am nicio picătură de spermă în coaie. După vreau să te ling, să îmi bag limba în păsărica ta, în fundul ăla mic, la dracu' cu tot, Destiny!

— Ce e rău în asta?

Încerc să îmi țin ochii deschiși pentru a îl privi deși îmi simt pleoapele grele, zdruncinată de mișcările sale brutale, pe care le resimt până în adâncul ființei mele.

— Eu nu fac sex așa. Nu ling, nu țin în brațe și nu sărut pe gură femeile. Le leg cu lanțuri de metal și îmi bag scula în ele, în timp ce le biciuiesc până li se înroșește pielea.

Deși cuvintele sale ar trebui să mă sperie și să mă facă să vreau să nu mă mai atingă, mă agăț mai strâns de gâtul său și îi sărut linia maxilarului acoperită de barba țepoasă.

— Arată-mi și acea latură. Vreau tot, Cain...

Își oprește mișcările, privindu-mă năucit ca și când nu e capabil să îmi înțeleagă cuvintele.

— Nu vei face față.

— Lasă-mă pe mine să decid dacă voi face față sau nu. Fă-mi orice vrei, doar, te rog, nu mai atinge altă femeie, căci nu pot suporta.

— Îmi ceri cam multe, având în vedere că tu îl vrei pe ratatul acela. Îi spui numele în somn și ai pretenția să îți fiu fidel.

Încep să îmi mișc șoldurile, văzând ca nu are de gând să o facă el și îndrăznesc să îmi lipesc buzele de gâtul său fierbinte, lingându-i pielea asudată cu poftă, trecându-mi ușor dinții peste vena ce pulsează în ritm alert.

— Nu îl vreau, am mințit, șoptesc cu gura pe obrazul său, inspirând adânc parfumul lui înțepător, pur masculin.

— Ce ai făcut, fetiță obraznică? mă întreabă mârâind și începe, în sfârșit, să își miște penisul în interiorul meu ud.

— Te-am mințit ca să te pot avea.

Își bagă o mână în părul meu încâlcit și îmi imobilizează capul, atacându-mi cu o dorința animalică buzele. Deschid gura, întâmpinându-i limba avidă cu limba mea ce începe o luptă cu a sa, dorind să îl guste cu jind. Mă sărută clipe bune, părând că timpul stă în loc pentru a ne putea avea în voie. Când se desprinde de pe buzele mele, iese din mine, mă coboară ușor cu picioarele pe podea, după care mă întoarce cu o singură mișcare, cu fața la perete. Îmi depărtează picioarele, își înfige o mână în gâtul meu imobilizându-mă, mă îndeamnă să îmi arcuiesc spatele și intră în mine, atât de tare încât fără să îmi dau seama, sunt cuprinsă de un orgasm copleșitor, dându-mi drumul cu disperare, lipită cu pieptul de perete.

— Cain...

— Să îmi bag, Destiny. Nu mai pot așa, trebuie să o simt.

Nu înțeleg la ce se referă până când iese din mine și îngenunchează între picioarele mele desfăcute, băgându-și limba direct în miezul meu, umplut de sucul orgasmului. Mă sprijin cu palmele de perete, simțindu-mi genunchii cum cedează. E prea mult. Nu credeam că e posibil să simți o asemenea plăcere. Nu credeam că e atât de fascinat de mine, încât să mă devoreze până îmi soarbe toată excitația. Se comportă ca un om ce nu a mai mâncat de zile întregi, e nesătul, și mi-o arată prin felul în care îmi suge labiile, după care le linge fără încetare, pentru a mă uda din nou, ca să îmi poată sorbi sucul. Îi simt mâinile peste tot. Pe bazin, pe coapse, pe fund, pe sâni, pe spate, îmi explorează pielea umezită cu atingeri tandre ce nu-i sunt firești.

— Nu ai idee ce gust bun ai, iubito, geme cu gura pe fesa mea dreaptă, coborându-și apoi gura pe spațiul dintre fese.

Încerc să mă relaxez și să nu fiu încordată, deși e un act atât de indecent, iar felul în care îmi linge rozeta, băgându-și vârful limbi în interiorul meu strâmt, îmi provoacă cele mai murdare gânduri, pe care nu credeam că voi ajunge vreodată să le am. Îmi doresc să explorez tot împreună cu el. Vreau să mă învețe să

îi fac sex oral așa cum el îmi face mie. Să îl las să mă posede în orice mod vrea. Oriunde vrea.

— Ai început să te deschizi. Vrei să ți-o bag aici, Destiny? mă întrebă cu voce joasă, răgușită, în timp ce degetul său mare îmi mângâie anusul, punând presiune pe nervii ce renunță treptat să se împotrivească atingerii sale.

— Da, dar vreau și să îți fac ce îmi faci tu mie.

— Vrei să mi-o sugi?

— Da...

— La dracu'! Întoarce-te cu fața la mine. Acum!

Fac imediat cum îmi spune, privindu-l ca și când ar fi centrul universului meu. Și, la cum stau lucrurile, poate chiar este.

— Nu sunt omul care să ceară atunci când vrea ceva. Eu iau direct, fără să îmi pese de repercusiuni. Dar, în acest caz, nu pot să te las să mă privești așa, până nu voi afla răspunsul tău.

— Ce răspuns? clipesc buimacă.

— Ai sentimente față de cretinul ăla?

Ochii săi ce sunt dilatați așa de tare încât negrul i-a luat locul albastrului mă privesc cu o atenție deosebită, așteptând cu nerăbdare răspunsul meu.

— Nu. Dar... mă opresc, rămânând fără aer.

— Dar ce, Destiny?

Fac cei doi pași care ne despart trupurile și mă lipesc de el, dându-mi capul pe spate pentru a putea să îi privesc marea agitată din privire.

— Am sentimente pentru tine, mărturisesc cu patimă. Te rog, nu reacționa ca în apartament. Nu aștept nimic din partea ta, dar nu îmi poți cere să nu mă îndrăgostesc de tine. Ești primul bărbat din viața mea.

Lacrimile mi se adună în colțurile ochilor din cauza emoțiilor ce îmi apasă pieptul.

Privirea sa sălbatică și modul în care stă țeapăn mă sperie teribil, temându-mă că mă va respinge din nou. Oftează prelung, după care mă ridică în brațele sale, intrând din nou cu putere în mine. Îmi mișcă șoldurile după bunul său plac și părăsește salonul, fără să țină cont că nu suntem singuri în casă.

— Cain, spune ceva.

Mă agăț de gâtul său și-mi strivesc pieptul de pieptul lui, dorind să fiu cât mai aproape de inima ce îi face pieptul să vibreze spasmodic.

— Nu o să fiu niciodată bărbatul pe care ți-l dorești, îmi răspunde cu glas tăios, când ajungem în fața ușii dormitorului său.

— Ba o să fii, îl contrazic cu siguranță în voce. Nu mă vei ține lângă tine degeaba. În adâncul tău, sub furia ce îți tine strâns inima în ghearele sale, îți dorești să mă iubești. Să fiu iubita ta, să devin soția ta, să ajung a-ți purta copiii.

— Taci, în morții mă-sii! rage nervos, lovind cu pumnul în lemnul ușii.

— Dacă nu, îmi vei arată furia ta? N-ai decât. Nu am unde să fug, Cain. Arată-mi de ce ești în stare. Nu o să mă dau bătută până când nu te voi face din nou să simți.

— Taci!

Își bagă mâna în gâtul meu, strângându-l cu forță, în timp ce își zdrobește șoldurile de ale mele cu o putere ce face ușa să se zguduie din balamale. Lovește în mod repetat cu pumnul ușa până o crapă, pumnul său trecând prin lemnul dur. Îmi ține captiv gâtul în căușul palmei sale, punând presiune pe vena ce pulsează în mod alarmant, arătându-mi cât de afectat este de spusele mele.

— Cain, dă-mi drumul... șoptesc cu greu simțind cum rămân fără aer și sângele nu îmi mai ajunge către venele dinspre creier. Te rog.

Clipește des având ochii roșii din cauza mâniei, iar mâna care a trecut prin lemn e acum pe fundul meu și îi simt sângele fierbinte cum îmi mânjește pielea, precum eu l-am mânjit pe el când i-am oferit tot ce aveam în patul său. Dacă nu îmi eliberează gâtul acum, voi leșina. Observă cum chipul îmi devine palid și buzele vineții și se îndură să îmi dea drumul la gât, coborându-și capul pe urma roșie pe care mi-a lăsat-o. Își lipește buzele ușor, precum atingerea unui fulg, sărutându-mi fiecare urmă a degetelor sale ce se va transforma în vânătaie, peste noapte.

— Îmi pare rău, iubito. Învață-mă cum să am grijă de tine. Trebuie să te protejez de mine însumi, demonii din sufletul meu

îți vor lumina din interiorul inimii tale. Nu îi lăsa să ți-o ia, Destiny. Ajută-mă să învăț să te iubesc.

Privirea i se îmblânzește ochii devenindu-i lucioși, împânziți de lacrimi dureroase ce vor să îi alunece pe chipul său frumos. Îi cuprind obrajii în palmele mele micuțe ce tremură incontrolabil și îi sărut scurt buzele, pecetluind promisiunea pe care o fac față de mine, de sufletul meu și de inima lui ce trebuie să bată din nou.

— Du-mă în pat. Mă rănești aici. Du-mă în dormitor și fă dragoste toată noaptea cu mine.

Încuviințează ca un copil mic ce este mustrat și intră în cameră, strângându-mă în brațe de parcă s-ar teme că aș putea dispărea. Mă întinde cu grijă pe spate, pe patul său, după care își scoate în grabă hainele, urcând în pat complet gol. Îngenunchează lângă picioarele mele, coborându-și capul cât să îmi atingă cu buzele pielea fierbinte din jurul degetelor. Începe să urce cu săruturi umede, răbdătoare, răsfățându-mi fiecare centimetru de piele a picioarelor. Când ajunge cu buzele în dreptul locului meu fierbinte, se oprește, lipindu-și nasul de osul pubian, inspirându-mi aroma ca pe aerul de care are nevoie pentru a putea respira. Își ridică ochii în ai mei și zâmbește, sărutându-mi lent pielea ce arde sub buzele sale moi și umede. Când gura lui îmi sărută labiile, făcând dragoste cu ele din buze și mișcări lente ale limbii, îmi dau seama că nu mai am cale de scăpare din fața sentimentelor.

Mă îndrăgostesc de el rapid, cu o intensitate devastatoare. Inima mea nu mai ține cont că e un străin ce m-a răpit, m-a abuzat și m-a rănit încă din prima zi, de când m-a adus cu forța în casa lui. Sufletul meu nu ține cont că are de două ori vârsta mea și e cel mai brutal bărbat pe care l-am cunoscut. Trupul meu e făcut special pentru trupul său masiv, ce se lasă lent pe mine, sprijinindu-și greutate în coate, în timp ce îmi îndoaie genunchiul și intră în mine, privindu-mă fix în ochi, alunecând în carnea mea strâmtă și udă, centimetru cu centimetru, până când e tot în mine, adânc înfipt în ființa mea.

— Destiny Thunderstorm, tu vei fi furtuna ce îmi va aduce sfârșitul.

CAPITOLUL VII

CAIN

Stau în fotoliul de la geam, cu un pahar de scotch în mână, privind-o cum doarme ca un înger în așternuturile roșii de mătase. E devreme pentru alcool, nu e nici nouă dimineața, dar oricum nu am închis un ochi toată noaptea. După ce am avut grijă să îi sărut fiecare centimetru din corp și să îi ling pizdulicea dulce până am simțit că îmi cade dracului limba, a adormit în brațele mele cu capul pe pieptul meu. Nu mi-am permis să rămân lângă ea. E prea mult pentru sufletul meu nenorocit, care se opune speranței ce se chinuie să înflorească în interiorul meu. M-am retras în birou și mi-am rezolvat treburile pe care le-am neglijat total de când am adus-o acasă. În ritmul ăsta, o să îmi pierd afacerile dacă continui să mă țin non-stop ca ultimul disperat după ea. Bine că mă pot baza pe Carter să rezolve treburile care necesită să spargi fețele la niște tăntălăi ce și-o încearcă aiurea cu mine.

Blestematul ăla nenorocit, mi-a lăsat pe cap toate afacerile, iar la început mă depășeau teribil. Producția unuia dintre cele mai bune scotch-uri din Regatul Unit, produs de peste cinci generații de familia Riverside, investițiile imobiliare, cele patru cazinouri și ca bonus, afacerile ilegale în care sunt implicat cu nimeni alții decât poliția, ce își așteaptă cu mâna întinsă partea de bani în fiecare lună.

Milioane peste milioane, poate chiar miliarde. Dracu' știe. Urăsc să îmi număr banii. Știu doar că am atât de mulți, încât pot să cumpăr și câteva insule private și tot să mai îmi rămână o sumă babană, cu multe zerouri, în cont.

Băga-mi-aș! Chiar am cumpărat o insulă. Și ce inspirat am fost, numind-o după creatura micuță, ce doarme în patul meu. Sunt un obsedat. O urăsc, deși ea nu are nicio vină pentru ce s-a întâmplat atunci. Dar, pe lângă ura ce i-o port, am dezvoltat o obsesie gravă față de ea. Așa de gravă, încât am ajuns să îi cer să mă învețe să o iubesc. Am turbat aseară, când mi-a spus

cum în adâncul meu vreau să fie soția și mama copiilor mei. Fir-ar! Ce imagine! Corpul ei fragil și mic, cu burta umflată, purtând copilul meu. Dă-o dracului de treabă, de nu e cea mai sexy imagine pe care mintea mea infectă a produs-o vreodată. Sunt cel mai mare nenorocit, dar după ce se va acomoda cu noua ei casă, trebuie să o înscriu la școală. A absolvit liceul cu laude și sunt sigur că își dorește să urmeze cursuri în domeniul calculelor și a informaticii. E un mic geniu, după cum o lăuda directorul liceului ori de câte ori mergeam ca să mă asigur că se ține de școală. Ratații ăia de colegi o vorbeau de rău pe căprioara mea prin tot liceul ăla nenorocit. Cât de mult m-am abținut să nu le sparg fețele când mergeam acolo. Dar, oricum, răzbunarea e mult mai bună dacă trebuie să aștepți ca să o pui în aplicare și tot eu am ajuns să fiu cel care a râs cu poftă la final când cretinii nu au fost acceptați la nicio facultate de top, așa cum își doreau. Mi-am folosit influența pe care o am în State și le-am călcat în picioare educația. Nimeni nu o rănește pe iub... Dă-o naibii de treabă! Pe Destiny, la dracu'. Nu e iubita mea, nu o să fie niciodată. Eu nu am iubite.

— N-nu, vă rog. Nu, mami, nu, tati, nu...

Sar ca ars de pe fotoliu și arunc paharul pe podea, auzind-o cum scâncește în somn, cu corpul cuprins de convulsii.

— Nu, nu îi omorâți… Nu!

O trag în brațele mele și o strâng cu putere la pieptul meu, sărutându-i creștetul capului fără oprire.

— Iubito, ești în siguranță. Sunt aici, cu tine.

Îmi vine să îmi bag singur cuțitul în gât pentru coșmarurile ce îi perturbă somnul.

— Cain?

Își ridică capul, cu ochii scăldați în lacrimi și obrajii înroșiți, privindu-mă cu o tristețe ce îmi strânge sufletul gol, până ajung să nu îl mai simt în torace.

— Sunt aici, micuța mea. Sunt aici.

Îi iau capul în palme și îmi lipesc buzele de ochii săi, sorbindu-i lacrimile sărate.

— Ai plecat. M-ai lăsat singură din nou.

— A trebuit să rezolv niște treburi importante.

Îmi mângâie obrazul cu palma ei micuță ce tremură ușor, privindu-mă cu ochi sclipitori.

— Promiți că mă vei lăsa să dorm aici, chiar și atunci când vei fi furios? Când adorm în brațele tale, nu mai am coșmaruri.

O strâng și mai apăsat de pieptul meu, evitând să o privesc în ochi. Îmi doresc să îi pot lua eu coșmarurile. Să sufăr eu în locul ei. Deja sunt obișnuit cu durerea, niște vise oribile nu o să mă doboare, dar pe ea, da.

— Cain?

— Da.

— Facem dragoste?

— Nu o să pot face mereu dragoste cu tine, Destiny. Dacă ți-am spus aseară că vreau să fiu blând, nu înseamnă că am devenit iubitul tău. Nu o să fiu niciodată iubitul tău, să îți intre bine asta în cap. Doar ne futem, atât.

— Bine. Dă-te de pe mine. Vreau să fac duș.

Mă împinge cu palmele în piept și se strecoară pe lângă mine, dezgolindu-și pielea albă și moale, pusă în evidență de razele dimineții, ce se strecoară pe geam. Intră în baie și trântește ușa cu putere în urma ei, arătându-mi că e deranjată de vorbele mele.

Să fiu al naibii!

E goală în baia mea.

O să aibă trupul acoperit de apă.

Fir-ar!

Scap de tricou și de pantaloni dintr-o mișcare și dau buzna în baie, cu penisul sculat la maximum. Mor când o văd prin sticla dușului, cum corpul îi e udat de jetul sub formă de ploaie, din tavan. Mă bag în cabină și mă lipesc de spatele său, împingând-o în perete. Geme, dar nu face nicio mișcare, continuând să facă pe supărata.

— Ce vrei, Cain? Să mă fuți?

— Vorbește în pula mea frumos, mârâi printre dinți și îi iau păsărica în palmă, băgându-mi două degete în ea.

E udă în draci. Abia am atins-o și deja e fleașcă.

— Ți-am reprodus cuvintele. Tu ai spus că doar ne futem. Haide, fute-mă!

— Nu te juca cu mine, Destiny. Nu mă face să îmi pierd cumpătul și să ți-o trag ca ultimul animal.

Îi bag mai tare degetele în gaura ei fierbinte ce îmi strânge degetele și își lasă capul pe spate, lingându-și ispititor buzele moi.

— Arată-mi. Vreau să văd cum e... scâncește cuvintele, mișcându-și fundul cu nerușinare pe scula mea.

Mârâi, simțind cum sperma stă să îmi țâșnească pe curul ei mic și întind mâna spre robinet oprind apa. O apuc de talie și o scot afară din duș, întorcând-o cu fața la mine. Trebuie să o sărut, altfel nu sunt capabil de nimic.

Îmi bag limba în gura ei, adânc, posedând-o așa cum intenționez să îi posed și trupul. O împing până în dulapul ce maschează chiuveta, după care rup sărutul, întorcând-o din nou cu spatele la mine. Înnebunesc când o văd cum se lasă moale în mâinile mele. Mă împing în ea, în timp ce deschid primul sertar și găsesc exact ceea ce aveam nevoie.

— Să nu te pună dracu' să faci mișcări bruște că riști să îți tai pielea până la vene, îi ordon cu seriozitate, prinzându-i mâna dreaptă de mânerul sertarului, cu ață dentară. Ai înțeles, Destiny? Orice aș face eu în spatele tău, nu ai voie să te miști.

Îi leg și cealaltă mâna de sertarul dinspre duș, asigurându-mă că legăturile sunt strânse cât să îi crape pielea dacă nu face cum i-am spus.

— Zi dracului da sau nu, mă răstesc la ea, lovindu-i cu putere fesa dreaptă.

— Da...

Începe să tremure, dar nu mă îngrijorez că îi e teamă, fiindcă îmi pun palma pe miezul său și simt cum umezeala îi curge din păsărică. E atât de udă, încât mă pot folosi de sucul ei ca să îi lubrifiez fundul și să o fut acolo. Când îi privesc labiile rozalii, umflate de dorință o iau cu totul razna. Vreau să i-o trag peste tot și nu știu de unde să încep.

— Te-ai mișcat, Destiny, o atenționez, ciupindu-i cu răutate fesa, când își freacă fundul de mine.

Îl iau ca pe un semn.

Fundul să fie, la dracu'.

Mă aplec și îngenunchez între picioarele sale desfăcute, lipindu-mi nasul de buca sa dreaptă. Vreau să simtă totul cât timp e legată strâns, neputând să își miște mâinile, ce sunt sigur că și-ar dori să le aibă înfipte în părul meu în timp ce îmi frec barba de buca ei, coborând pe despicătura dintre fese. Este delicioasă. Are un gust aparte, îi pot simți inocența pe piele, în mama măsii! Îi dau o limbă peste rozeta moale ce se strânge, simțindu-mi saliva, după care cobor mai mult, sorbindu-i zeama.

Să îmi bag, de nu o să mor cu gura în păsărica ei!

— Nu mișca, Destiny. Te vei răni, îi spun serios, cu buzele lipite de faldurile ei umflate.

Tremură, se zbate deși știe că se va răni și îmi repetă numele, dându-și drumul pe limba mea. Căprioara mea frumoasă. O fac să aibă orgasm doar dacă îmi trec de câteva ori limba peste dulceața ei. Decid să mă ridic iute, altfel voi lăsa tot și o voi linge minute în șir, așa cum am făcut noaptea trecută.

— Iubito, lasă dracului încăpățânarea. Să nu te miști, vorbesc cât se poate de serios. Vreau să intru în fundulețul tău și vreau să ne fie bine la amândoi, da?

Îi depun un sărut umed pe omoplat, în timp ce îmi cobor mâna în miezul ei și încep să îi întind umezeala spre anus.

— Destiny, mârâi, căci nu se potolește din fâțâit.

— Scuze, nu mă pot abține...

— Controlează-te, altfel mă vei supăra și nu voi mai fi blând.

— Bine.

Zâmbesc satisfăcut și îmi împing ușor degetul în rozeta ei, făcând-o să devină tot mai moale sub atingerea mea îndrăzneață.

— Cain...

— Șhh, lasă-mă să te am, Destiny.

Împing degetul până trec de primul cerc de mușchi ce a încetat să mi se mai împotrivească și mă afund lent în canalul ei strâmt, până când îi bag tot degetul.

O să mor, când o să îmi bag scula aici. La cât de strâmtă și fierbinte e, risc să ejaculez prematur ca un adolescent neexperimentat.

— Te doare, iubita mea?

Nu știu ce dracului e în capul meu de o alint, deși m-am răstit la ea în pat, susținând că nu vom fi niciodată împreună.

— Da, mă doare. Dar nu acolo.

Clipesc buimac, încercând să ofer un sens cuvintelor sale aruncate în van.

— Mă doare inima, suspină. Nu îmi mai spune iubita ta, îmi dai speranțe false și mă rănești.

Închid strâns ochii, scoțându-mi degetul din ea. Ajunge cu speranțele de căcat și cu comportamentul de bărbat tembel, care nu a mai văzut un vagin până acum.

Sunt Cain Riverside, în morții mă-sii. Eu nu fac dragoste cu o femeie. Eu o fut ca un animal, gândindu-mă doar la plăcerea mea. Iau un prosop din suport și îl fac ghem, băgându-i-l cu forță în gura aia ce scoate cele mai idioate vorbe. Mai vorbește acum, Destiny. Intru în cabină, smulg firul de metal de care este agățat capul de duș și îl îndoi, făcându-l să semene cu un bici. Mă postez în spatele ei, trag adânc aer în piept și o lovesc cu forță brută peste fesele ce tresar, tremurând incontrolabil când metalul le plesnește carnea. Urletul pe care îl scoate e atât de puternic, încât se aude cu ecou în baie, deși are gura astupată cu prosopul.

— Ăsta sunt eu, Destiny. O bestie. Să nu mai visezi frumos, crezând că mă vei putea schimba vreodată. Poți să încerci până voi muri și tot nu voi ajunge să te iubesc. Îmi provoci doar scârbă. Ești o mică curvuliță care s-a aruncat direct în brațele mele. Știi ce le fac eu curvelor? Le tratez ca pe niște gunoaie, scuip cu venin vorbele și încep să o lovesc cu ură când pe fesa dreaptă, când pe fesa stângă, până când pielea i se înroșește, venele i se sparg și în unele locuri pielea i se crapă, țâșnind sângele.

Nu mă pot opri. Nu până nu o văd cum se prăbușește pe podea, înfrântă.

O lovesc pe spate, peste umerii ce se zdruncină haotic, pe lateralele șoldurilor, până când cobor cu loviturile pe picioare, lovind cu putere spatele genunchilor, făcând-o să își piardă echilibrul și să cadă pe podeaua rece. Mă duc la ea și îi trag capul pe spate, băgându-mi mâna în rădăcinile moi ale parului său. O trag cu ură, văzând cum ața ce îi strânge încheieturile, îi taie pielea, iar sângele i se ivește din rănile abia provocate. Îi scot prosopul din gură și îi cuprind maxilarul în căușul palmei, strângându-l cu furie.

— Ce credeai? Că te voi iubi peste noapte? Că o să îți venerez corpul ăsta plictisitor? Am avut femei mult mai frumoase decât tine, prostuțo. Experimentate și hotărâte. Crezi că o copilă orfană și needucată îmi va aduce izbăvirea? Nu ești nimic mai mult decât jegul de pe talpa pantofului meu.

Îi eliberez părul și maxilarul și părăsesc baia, lăsând-o legată și cu inima ei cretină făcută bucăți. Mă învârt ca un disperat prin cameră minute în șir, golind sticla de scotch de pe masa de lângă fereastră. Nu se aude nimic dinspre baie. Poate a leșinat dracu'. Dacă o mai țin mult dezbrăcată pe marmura rece, există riscul de a face pneumonie. Îmi trag pantalonii pe mine și mă duc în baie, găsind-o ghemuită, cu genunchii strânși la piept. Nu a mai ținut cont că legăturile i-au sfâșiat carnea, ci a tras de ele până le-a rupt și a umplut podeaua din jurul ei cu sânge.

Dacă și-a tăiat venele?

Înghit în sec și cobor ușor lângă ea, luându-i mâinile în palmele mele. Nu schițează niciun gest, nu se mișcă, nu tresare, nu mă privește cu ochi imploratori. Se uită în gol la peretele din fața ei, părând că e într-un fel de transă. La dracu' să mă ia! O să îi rămână semne ca două brățări subțiri în jurul încheieturilor din cauza ței, ce i-a sfâșiat pielea când a tras de ea.

— Trebuie să te bandajez. O fac eu sau o chem pe Agatha?

O scutur de umeri, văzând că nu reacționează și continuă să fixeze cu privirea peretele din față, deși lacrimile îi cad șiroaie pe obraji. Cum mai poate sta în fund după ce am lovit-o ca un nenorocit? La cât de tare am dat, sunt convins că după ce va ieși din șoc nu va mai putea să stea în șezut timp de câteva zile.

— Nu o să îmi cer scuze, Destiny. Ți-am zis de la bun început că ăsta sunt eu.

Mă ridic de lângă ea și deschid sertarele dulapului, căutând trusa de prim ajutor.

Cum am ajuns din nou în situația asta? Am o cameră în care pereții sunt plini cu diverse obiecte de tortură, folosite special în timpul sexului și totuși niciodată nu am adus o femeie în halul în care este Destiny. Îngenunchez lângă corpul ei mic ce stă nemișcat ca și când ar fi înghețat și îi iau încheieturile rând pe rând în palmă, curățându-le, analizând rănile ce nu par foarte adânci, după care o bandajez cu atenție, asigurându-mă că pielea rănită îi e complet acoperită.

— Spune ceva! Ţipă! Urlă! Spune cât de rău te doare. Zi orice, numai nu tăcea ca un mort!

Îşi întoarce privirea spre mine şi îşi duce mâna dreaptă la spate, scoţând un obiect mic şi lucios de acolo. Zâmbeşte cu amărăciune şi apuc doar să clipesc că duce briciul meu de ras la gâtul ei micuţ, apăsând uşor pe vena ce-i pulsează alert.

Ezit preţ de câteva secunde să intervin. Dacă şi-ar lua viaţa ar putea scăpa de tirania mea. Aşa nu aş mai răni-o niciodată. Ce căcaturi spun? Dacă ea păţeşte ceva, îmi trag un glonţ în mintea asta bolnavă. Mă apropii cu grijă de ea, temându-mă că dacă o bruschez, lama cuţitului îi va tăia jugulara. Văd negru în faţa ochilor, când o picătură de sânge i se prelinge pe pielea albă a gâtului.

— Destiny, nu face asta. Trebuie să trăieşti, în morţii mă-sii.

— Aşa mi-a spus şi el. Trebuie să trăieşti Destiny, ca să plăteşti pentru păcatele părinţilor tăi... izbucneşte într-un râs amar, ce face briciul să se adâncească mai tare în gâtul său.

O singură mişcare şi moare.

— Te voi elibera dacă iei nenorocirea aia din gâtul tău.

— Minţi, încercând să mă opreşti. Nu mă vei elibera niciodată!

— Jur că o fac. Ba chiar nu mă voi împotrivi dacă vei dori să îţi întemeiezi o familie cu cretinul de Elijah.

— Bine. Atunci sună-l să vină să mă ia.

Îmi strâng pumnii pe lângă corp, simţind cum tensiunea mi-o ia razna. Peste cadavrul meu ea va fi cu acel jeg.

— Lasă briciul. Mergem în dormitor şi îl suni chiar tu.

— Încetează, Cain. Ştiu că minţi. Las briciul doar pentru că sunt mult prea laşă ca să pun capăt suferinţei. Mă tem de moarte, deşi cred că e mult mai blândă decât tine. Nu doar că m-ai distrus aşa cum ţi-ai dorit, ci m-ai sfărâmat în bucăţele ce nu vor mai putea fi niciodată lipite.

Aruncă pe podea briciul şi se ridică, ieşind cu spatele drept din baie, deşi e roşu tot, începând să se învinetească pe alocuri, iar fundul îi este pătat de sângele ce a curs din locurile unde pielea i s-a crăpat.

Opera mea.

Opera unui nenorocit fără suflet.

Merg după ea în dormitor, neștiind ce aș putea să fac mai departe. Corect ar fi să îi dau drumul sau să o trimit la cretinul pe care îl disprețuiesc, pentru că știu că este un om bun, capabil să iubească – lucruri ce mie îmi lipsesc cu desăvârșire.

— Vrei să chem doctorul? o întreb pe un ton plat pe care îl detest, când o văd cum se străduiește să nu plângă, în timp ce îmbrăca rămășițele din hainele oferite de scârba aia.

— Pot să merg la mine în cameră, te rog?

— Nu, trebuie să mănânci. Aseară nu ai mâncat prea mult.

— Dacă mănânc mult, nu înseamnă că îmi vor crește formele peste noapte. Tot un corp urât voi avea, Cain.

Cum dracu' își poate ține zâmbetul ăla pe față? Deși e unul trist, mintea mea handicapată nu poate înțelege cum reușește să se țină tare.

— Nu e deloc urât, nu am vrut...

— Nu contează. Ai avut oricum dreptate. Cine mă cred eu? Nu sunt nimic.

— Ba ești, în pula mea, ești...

— Obiectul furiei tale, mă întrerupe, privindu-și cu dezgust încheieturile bandajate. Până să ajung să te cunosc pe tine, credeam că oamenii de genul tău există doar în filmele psihologice. Acum, eu am ajuns să trăiesc după cel mai negru scenariu.

— Tu ești cea care mă presează așteptând să spun un te iubesc fals. Aștepți să îmi auzi minciunile, temându-te de adevăr.

Vine spre mine, oprindu-se la doi pași de corpul meu și își ridică ochii umflați din cauza lacrimilor vărsate, în ochii mei ce o privesc cu furie.

— Te-ai ascuns atât de tare în întunericul dinăuntrul tău, încât nu vei mai dea niciodată lumina. Dar, îți mulțumesc, pentru că ai stins-o și pe a mea.

— Nu îți pot da drumul.

— Dar nici nu mă poți iubi. Nu doar că m-ai răpit, dar îmi și ții captivă șansa de a vedea cum se simte dragostea. De a iubi și de a fi iubită. Mă calci în picioare, egoistule.

— Nu te pot lăsa să îmi intri în suflet. Nimeni nu a mai fost acolo de prea mult timp.

Pufnește ironic, după care face cei doi pași care ne despărțeau trupurile și își lasă capul pe spate, ca să mă țintuiască cu privirea ei disprețuitoare.

— Nici nu vreau să intru în sufletul tău. Tu ai fost în al meu și mi l-ai otrăvit, noroc că azi ai ieșit singur din el. Nu te vei mai întoarce niciodată. Începusem să mă îndrăgostesc de tine, dar acum, privind în ochii tăi goi, îmi dau seama că ești un om de nimic și că nu există nimic de iubit la tine.

Se îndepărtează de lângă mine, lăsându-mă cu pumnalul tăios al vorbelor sale înfipt în piept și iese din dormitor fără acordul meu. Nu pot rămâne aici, ca si când vorbele sale nu au avut niciun impact asupra mea.

Au avut. Ba chiar mult prea mare decât ar fi trebuit.

Merg cu pași repezi pe coridor, dar când ajung în dreptul camerei sale, ușa este larg deschisă și nici urmă de ea. Unde s-a dus? Dacă nu o găsesc în salon, luând micul dejun, o să o trântesc dracului de toți pereții.

— Uite, că a venit.

Mă încrunt, crezând că a luat-o razna și vorbește singură, dar când intru în salon, mă lovesc de chipul imbecilului de Elijah care chiar vrea să îi rup gâtul, zâmbindu-i cu blândețe, sorbind relaxat din cafeaua lui.

— Ce morții mă-sii cauți aici?

— Ți-am adus actele, cretinule. Poate dacă ai mai trece și pe la firmă, ți-ai aminti că ai niște afaceri de condus.

Ia uite-l pe jigodie cum mă provoacă să îi scot dinții unul câte unul din gura aia cretină care zâmbește la femeia mea.

— Ce firmă? Îmi e dor să lucrez, se bagă și Destiny, făcând bot.

Să vezi ce o să îi fut eu botul ăla până se va sătura să se mai-muțărească la dobitocul acesta! Cretinul se ridică de pe fotoliu, aranjându-și costumul de rahat în timp ce o privește atent pe Destiny. *Mai uită-te mult la ea așa și o să îți scot ochii.*

— Degeaba mi te plângi acum, Destiny. Ți-am oferit o soluție pe care ai refuzat din prima să o iei în calcul. Încă e valabilă. Gândește-te bine.

Se uită la mine cu scârbă și iese din living cu un aer arogant, ca și când ar fi fost la el acasă. Pișatul dracului. Ce soluție? Doar nu i-a zis lui Destiny adevărul, de mă privește de parcă ar vrea să mă omoare, că îl omor eu pe dobitoc înainte de toate.

— Elijah mi-a propus să ne căsătorim.

Deschisesem gura înainte ca ea să vorbească, dorind să îi cer socoteală, dar acum rămân ca un bou, cu maxilarul căzut.

— Știe că nu simt nimic pentru el, dar își dorește enorm să îmi facă un bine.

— De ce i-ai spus nu?

— Dacă i-aș fi spus da, ar fi însemnat să îmi încalc principiile morale, pe care proasta mea educație mi le-a oferit.

Iar mă înțeapă, dar nu mă pot plânge. O merit.

— Fii mai explicită, Destiny!

— Nu mă pot căsători cu un om pentru care nu simt nici cea mai mică urmă de afecțiune, doar pentru a scăpa din mâinile tale. L-aș răni pe el care are sentimente față de mine, iar eu aș împărți patul cu un bărbat, în timp ce gândul îmi este plecat la altul.

Să îmi bag, ce cretin am fost când am jignit-o! Nu numai că e educată peste măsură, dar gândește precum o femeie adultă, deși nu are nici douăzeci de ani.

— De ce este menționat numele meu în aceste hârtii?

Bineînțeles că este și curioasă, mai mult decât ar trebui.

Mă așez pe fotoliul de lângă ea, unde a stat canalia și îi iau hârtiile din mână, pentru a vedea de ce dracu' apare numele său în actele mele. Căcat. Am uitat că am schimbat numele cazinourilor.

— Cain?

Îmi atinge ușor mâna, dar acea simplă atingere, îmi trezește la viață fiecare mușchi din corp.

— Este numele cazinourilor pe care le dețin.

— Deci este o coincidență.

— Nu. Am schimbat numele în ziua în care ai împlinit șaisprezece ani, după ce m-am holbat din umbră o zi întreagă cât ai lucrat în acel bar infect.

— Tu chiar ești un obsedat. Ce ai mai numit după mine? Să nu îmi spui că le dai numele meu prostituatelor cu care faci sex.

— Nu e nevoie. Oricum, când îmi dădeam drumul în prezervativ, îți strigam numele. Mai ar fi câteva lucruri ce îți poartă numele și îmi doresc să te duc într-unul din ele.

— Nu o să merg într-un cazinou.

— Cine a zis ceva de vreun cazinou de căcat? Crezi că sunt atât de cretin încât să te duc în văzul la toți labagii? Vrei să le scot ochii și să dau faliment?

— Pf. De parcă au la ce să se uite. La jegul de pe talpa pantofilor tăi.

Îmi dau ochii peste cap sătul de ironiile sale, dar știu că le merit, așa că renunț la orgoliu și cobor la picioarele sale, lipindu-mi capul de genunchii ei micuți.

— Cain, nu îmi face din nou asta. Nu pot ajunge să fiu pedepsită pe nedrept, după ce îmi oferi cele mai superbe clipe, murmură implorator.

— Vreau să te duc undeva, căprioara mea. Să fim puțin timp departe de conacul ăsta de rahat.

— Și ce? Ți-ai amintit că există consimțământ, așa că mă întrebi?

— Nu mai fi atât de înțepată, că nu ai un băț băgat în cur.

— Un băț nu am, dar ar fi trebuit să te am pe tine acolo, dacă ai fi știut să fii și tu un iubit atent.

— Ți-am mai spus că nu sunt iubitul tău.

— Bine. Atunci, îmi voi face unul. Brunet, înalt, cu ochii verzi.

Îi desfac puțin picioarele și îmi bag gura între ele peste materialul pantalonilor săi.

— Nu. Nu vreau să mai te simt acolo.

— Minți. Mănâncă-ți micul dejun și nu mai vorbi căcaturi, că vreau să îl mănânc și eu pe al meu.

— Nu mi-e foame, Cain. Lasă-mă în pace. O să mănânc când îmi va fi.

— Nu se presupune că e treaba unui iubit să aibă grijă dacă mănâncă sau nu iubita lui?

— Nu știu. Nu am avut niciodată unul.

Îi ridic ușor bluza și îi sărut pielea fină a abdomenului, zâmbind larg la auzul cuvintelor sale. Ego-ul meu nenorocit crește, amintindu-mi că eu am fost primul în tot.

— Diseară plecăm. E un drum lung.

— Cu mașina?

— Nu, iubire. Cu avionul.

— Iubire se alintă cei care se iubesc, nu cei care se fut. Şi ce naiba? Unde mergem? mă împinge, dar nu are destul de multă forţă încât să mă poată da la o parte.

— E o surpriză. Acum vreau să mă asigur că eşti bine. Stai în fund, deşi ştiu clar că eşti rănită.

— Nu mă doare aşa tare. Mai mult mă deranjează spatele, răspunde oftând şi instinctual îşi pune palma peste a mea.

— Îmi doresc să fiu în tine, dar nu te voi mai atinge până când nu ajungem la destinaţie. Ai nevoie de odihnă şi de o atenţie specială.

— Pf, ce bine că are cine să mi le ofere.

Ridic o sprânceană, privind-o amuzat, după care mă ridic şi îl strig pe Bart ce apare în mai puţin de două minute.

— Da, domnule.

— Sună-l pe Carter şi spune-i să se ocupe de ce am vorbit dis-de-dimineaţă. Nu vreau să mai fiu deranjat pe ziua de azi.

— Da, domnule.

Îi fac semn din mână să plece, după mă întorc spre căprioara mea care s-a ridicat, strângându-şi braţele la piept.

— Gata. Sunt doar al tău, iubito.

— Ar trebui să mă bucur? replică ironică, păstrându-şi poziţia defensivă.

— Depinde. Dacă îţi doreşti să stai cu iubitul tău sau nu.

— Unde este? Eu nu îl văd nicăieri.

Rup distanţa dintre noi şi o iau uşor, cu multă grijă în braţe, sărutând-o pe obrazul moale şi cald.

— Te ţine acum în braţe. Îmi voi răscumpăra greşelile pe care le-am făcut azi. Nu te pot pierde.

— Dacă nu vrei să mă pierzi, atunci de ce reacţionezi violent ca ultimul animal?

— Pentru că răul din sufletul meu nu poate fi dus de nas. Nu mă lasă să te iubesc, Destiny.

— Dragostea poate fi cea mai mare slăbiciune de care întunericul tău se teme, dar, în aceeaşi măsură, poate fi şi cea mai bună armă, cu care îl poţi învinge. Rămâne la latitudinea ta în ce scop o vei folosi.

Îmi demonstrează că ea şi-a făcut alegerea, când îmi cuprinde talia cu braţele ei firave şi se lipeşte cu chipul de pieptul meu, răsuflând uşurată.

CAPITOLUL VIII

DESTINY

— Îmi spui?

Ridic capul de la pieptul său rigid, acoperit de costumul elegant negru și mă străduiesc să fac niște ochișori ca de cățeluș, în încercarea de a afla unde vom merge.

— Îmi pierd răbdarea, Destiny. Nu înseamnă nu. Încetează dracu' să faci ochii ăia de miloagă, nu o să scoți nimic de la mine.

Pufnesc supărată că nu am reușit să obțin nimic și îmi ascund din nou capul la pieptul său, în timp ce șoferul sau omul lui de bază după cum am observat, ne duce spre aeroport. Încă nu îmi vine a crede că plecăm. În timp ce Cain m-a ținut în dormitorul lui, comportându-se exemplar, Agatha mi-a făcut bagajul. Și ce mai bagaj! Parcă am rămâne de tot acolo unde mergem, la cât de mare este trolerul.

Trebuie să recunosc că mă tem, într-o oarecare măsură, de ceea ce va urma. Cain este mult prea imprevizibil și mă pot aștepta să își schimbe starea la 180 de grade, în doar câteva secunde. Acum mă strânge în brațe, mă alintă și are grijă de mine, în următoarele momente mă leagă cu ață dentară și mă biciuiește cu furtunul dușului.

Cine știe ce o să îl mai apuce când vom ajunge la destinație necunoscută și mă va lega din nou. Am fost atât de disperată în acele momente, încât am vrut să recurg la un gest necugetat și să îmi iau viața. Eram îngrozită, fiind sigură că nu mă va putea iubi niciodată. Că va ruina fiecare clipă frumoasă, otrăvind-o cu furia lui de nesuportat.

— Iubito?

— Ce e?

— Nu mă lua cu *ce e* aruncat în silă, că îți astup gura aia spurcată cu pula până înveți să răspunzi cu *da, iubitule.*

Îmi ridic capul instantaneu, trecându-mi lent limba peste buza de jos, după care arunc o privire fugară spre umflătura din pantalonii săi, ce devine tot mai evidentă sub privirile mele.

— Vrei, spune serios ca pe o concluzie.

— Ți-am mai spus că da. Vreau să mă înveți cum să te pot satisface, pentru a fi sigură că nu vei caută plăcerea în alte femei.

Îmi cuprinde ceafa în căușul palmei sale și îmi lipește fruntea de a lui, lingându-mi buza, așa cum am făcut eu mai devreme.

— Am un nenorocit de pat în avion și peste douăsprezece ore de zbor, iubito. Și tot ce e în capul meu futut e gândul că ți-o voi linge ca un nebun până vom ajunge. Ți se pare că mă mai pot gândi la alte femei?

— Te vreau. Vreau să...

Nu mai apuc să continui că domnul Bart oprește mașina, anunțându-l pe Cain că am ajuns.

— Mai ai răbdare câteva minute și nu te mai uita cu ochii ăia la mine, că îmi vine să te fut pe capota mașinii.

Înghit în sec, simțindu-mi gâtul tot mai uscat, în timp ce Cain iese din mașină cu mine în brațele sale, ținându-mă strâns lipită de pieptul său. Domnul Bart ne urmează cărându-ne bagajele, iar eu sunt așa de absorbită de Cain încât avionul său privat nu mă impresionează deloc.

— Te-ai udat? îmi șoptește cu vocea joasă, ispititoare, în ureche, provocându-mi fiori pe șira spinării.

— Da...

Geme adânc cu gura pe gâtul meu, urcând scările avionului cu mine în brațele sale ca și când aș fi cel mai de preț lucru al său.

— Bună seara, domnule Riverside. Bine ați venit!

Îmi iau privirea de pe Cain și o arunc asupra femeii brunete, cu buze mari, umflate cu acid, ce îl dezbracă din priviri pe bărbatul meu. Nici măcar nu se uită la mine, de parcă nu aș exista. Încep să mă înfurii serios, chiar dacă Cain pare ca o ignoră complet, ba chiar pufnește disprețuitor fără să îi răspundă la salut.

De ce să fie doar el cel posesiv și nervos?

Îmi pun degetele în părul său frumos aranjat și îl trag cu forță, lipindu-mi gura de buzele sale cărnoase, ce se deschid imediat când le ling ușor cu vârful limbii. Îi arăt că și eu pot fi furioasă, băgându-mi cu răutate limba în gura lui dulce, ce încă poartă urmele slabe ale scotch-ului pe care l-a servit înainte să plecăm. Încep să mă frec de el, gemând în gura lui, datorită mâinii coborâte între noi, ce îmi freacă clitorisul pe deasupra pantalonilor de trening cu care sunt îmbrăcată. Aud cum trânteşte o uşă şi deşi mi se pare ciudat, având în vedere că suntem într-un avion, nu mă încumet să deschid ochii şi să opresc sărutul. În schimb el o face, desprinzându-şi buzele de ale mele, în timp ce ochii săi mă privesc cu o foame ce îmi face miezul să tresară şi umezeala să treacă de dantela chiloților. Se aşază pe marginea patului dublu din mica cameră, ce aduce cu un dormitor şi îmi trage de hanorac, dându-l jos pentru a mă lăsa doar în sutienul roşu, din dantelă, ce nu reuşeşte să îmi acopere sfârcurile întărite.

— Ai fost geloasă, spune cu certitudine, trecându-şi buricul degetului mare în jurul sfârcului meu ce stă să rupă dantela.

— I-ai tras-o?

— Dacă i-am tras-o, ce vei face, Destiny?

Îi strâng mai tare părul între degetele mele, până ajung să îi dau capul pe spate şi îmi cobor buzele pe gâtul său, înfigându-mi nervoasă dinții în pielea fină ce îi poartă parfumul puternic, masculin. Îl muşc tare până simt urme de sânge pe buze, după care încep să îi ling pielea, făcându-l să mârâie apăsat şi să îmi tragă brutal de pantaloni, rupându-i. Îmi mişc şoldurile, deşi fundul mă înțeapă puțin când se freacă de coapsele sale tari. Durerea surdă pe care o simt se împleteşte cu plăcerea, într-un dans nebun, ce mă face să o iau cu totul razna şi să îl împing cu toată forța de care dispun, până nu mi se mai împotriveşte şi se întinde cu spatele pe pat.

Îmi dă impresia că mă lasă să dețin controlul, pentru a vedea până unde sunt dispusă să merg. Acum înțeleg de ce îl vor femeile. De ce acceptă să le lege şi să le tortureze, înainte de a le-o trage. Durerea pe care le-o provoacă le dezlănțuie adrenalina în fiecare venă din corp până când ajung să simtă o plăcere

copleșitoare, dorindu-și să fie tratate cu brutalitate, în timp ce au parte din plin de un sex ce te aduce în pragul extazului. Îl privesc pe Cain cum își tine mâinile strânse sub cap, oferindu-mi dreptul de a alege ce să fac mai departe.

— Vreau să te dezbrac.

— Fă-o. Tu ești în control, spune cu voce răgușită, zâmbind arogant în colțul gurii.

Îi trag de sacou până mă ajută să scap de el, după care apuc de cămașa lui și mă forțez să trag cu putere, smulgându-i toți nasturii. Pare că e fascinat de această latură sălbatică a mea, dezlănțuită dintr-o dată. Mă privește atent, savurând din plin fiecare gest, fiecare privire pe care i-o ofer și sunt sigură că poate simți cum umezeala mea a curs pe pantalonii săi, până a ajuns să îi păteze în locul unde penisul îi împunge materialul.

— Ce vei face mai departe, Destiny?

— N-nu știu.

Ce naiba am? De ce m-am blocat tocmai acum?

— Nu știi sau de fapt îți dorești ca eu să fiu cel care preia controlul? își arcuiește sprânceana stângă și se ridică, coborându-mă din poala lui.

Își scoate hainele într-un mod lent, ce nu îi este deloc firesc, părând că vrea să mă tachineze.

— Scoate-ți chiloții, oricum îi ții degeaba la cât de uzi sunt.

Tremur la auzul tonului său poruncitor, dar nu de teamă, așa cum ar fi firesc, ci de o plăcere nebună. Nu mai pierd timpul cu gânditul și îmi dau jos chiloții, ce par că abia i-am scos de la spălat la cât de uzi sunt, în același timp în care el își eliberează penisul.

— Cain.

Nu îmi pot lua ochii de pe carnea lui întărită, ce stă țeapănă, gata să mă posede și să mă aducă la orgasm cu o singură penetrare. E primul și singurul penis pe care l-am văzut până acum, așa că pot îndrăzni să spun că este și cel mai frumos.

— Ce vrei, Destiny?

Vine ca o animal de pradă spre pat, aplecându-se cu trunchiul peste mine și își pune o mână pe de o parte și alta a corpului meu, făcându-mă prizoniera lui.

— Să continui ce ai început în baie...

— Vrei să ți-o trag în cur?

Tresar la auzul tonului murdar cu care a rostit cuvintele, frecându-mi ușor coapsele, pentru a diminua dorința ce îmi încălzește miezul.

— Da...

— Dar nu am cu ce să te pregătesc, Destiny.

— De parcă asta te-a oprit înainte.

Zâmbește larg, amuzat de modul în care a întors situația în favoarea lui, devenind cel care conduce.

— Nu crezi că ai devenit cam obraznică?

Își coboară capul, își umezește în cel mai senzual mod buzele, după care scoate limba, lingându-mi clavicula.

— Te rog...

Ard. Sângele îmi fierbe în vene, iar inima mi-a luat-o la galop, amenințând să iasă din piept la cât de rapid și haotic bate.

— Ce mă rogi? Vreau să te aud cum o spui, Destiny, altfel nu fac nimic.

— N-nu pot.

Își retrage gura de pe gâtul meu și se ridică în picioare, luându-și hainele de pe podea. Sar ca arsă de pe pat, mă lipsesc de trupul lui masiv ce arde mult mai rău decât al meu și recurg la un gest disperat, îndemnată de excitația ce îmi întunecă rațiunea. Cobor în genunchi, atingându-i cu limba vârful umflat al penisului din care se scurge sperma sub forma unor picături cremoase.

— Destiny, ai dat de dracu.

Chiar am dat. Știu în mod cert că am încurcat-o.

Clipesc și mă trezesc aruncată cu pieptul pe pat, în timp ce palmele sale mari îmi strâng cu putere fesele vinete. Mi le ține atât de depărtate, încât umezeala îmi curge în valuri mici pe coapse. Mi le eliberează preț de câteva secunde, cât se îndepărtează din spatele meu și revine, atingându-mi șira spinării cu vârful moale al unui obiect pe care încep să îl disting, cu cât continuă să îmi mângâie pielea cu el.

Cravata lui.

Oare ce îmi va face de data asta? Și de ce nu simt nici cea mai mică fărâmă de teamă?

— Mă vei lega?

— Într-un fel.

Pare calm, ba chiar rămân surprinsă că mi-a răspuns și nu a țipat, ordonându-mi să tac. Își lipește pieptul tare de spatele meu și îmi dă cu o mână părul într-o parte, pentru a putea să îmi lege strâns cravata de gât. Se asigură că a lăsat destul de mult material, încât să poată trage de el, după ce revine în spatele meu.

— Știi ce mă excită cel mai tare, Destiny? geme prelung. Când mă gândesc că sunt primul în toate o iau razna. Îmi doresc să te posed peste tot, încât să nu mă poți uita niciodată. Să fiu mereu în căpșorul tău frumos.

Trage puțin de cravată, dându-mi capul pe spate, în același timp în care îi simt saliva fierbinte cum îmi împroșcă spațiul dintre fese. Își bagă degetele între fesele mele și începe să pună presiune ușor pe anus, după care își coboară mână spre vagin, pentru a îmi întinde umezeala.

— Te va durea când îmi voi zdrobi bazinul de fesele tale, spune gânditor, continuând să îmi lubrifieze rozeta cu propria excitație.

— Nu contează.

— Mă provoci când spui astfel de lucruri. Mă faci să mă gândesc la cum te voi fute în timp ce ești strâns legată. La dracu', Destiny, ce-mi faci! geme și își împinge șoldurile cu putere în mine, provocându-mi un scâncet de durere când bazinul său solid se lovește de fundul meu sensibil.

— Vreau...

— Ce vrei, iubito? mă trage de gât, punând presiune pe rozeta mea cu buricul degetului mare, încercând să își facă loc în mine.

— Să îmi faci tot ce vrei tu, Cain.

Rage. Dur, masculin, puternic, precum este el și își împinge degetul în canalul meu strâmt, intrând tot. Urlu, mă zbat, dar nu fac decât să îmi provoc singură durere, căci cravata îmi strânge gâtul până aproape de sufocare.

— La dracu', Destiny. La dracu'!

Începe să își miște degetul în fundul meu, în timp ce mâna sa liberă îmi freacă apăsat labiile umflate, introducându-și două degete în miezul fierbinte ce se topește sub atingerea sa sălbatică.

— Cain...

— Da, iubito, știu. Te simt.

Însă, eu nu știu ce simt. E mult prea intens pentru a găsi cuvântul potrivit, acum când obrajii îmi sunt în flăcări și corpul îmi este cutremurat de spasme puternice, ce se simt până în măduva oaselor.

Și e abia începutul.

CAIN

Dă-o dracului de treabă. Îmi clocotește sângele în vene, băgându-mi degetul în anusul ei. E atât de cald și de strâmt, încât sperma îmi curge sub formă de picături de ploaie, pe podeaua avionului. În toată existența mea de căcat, nu am fost așa de excitat cum sunt acum. Nu mai pot pierde vremea cu prea mult preludiu, altfel risc să îmi dau drumul până să apuc să intru în ea. Căldură din gaura ei strâmtă arde ca un cuptor încins și îmi face pielea să ia foc odată cu a ei.

— Cain!

Mor și mor și mor cu degetele în ea, dacă mai îmi strigă o dată numele cu glasul ăla mieros!

— Taci, Destiny, până nu îmi pierd și ultima fărâmă nenorocită de răbdare.

Îmi scot degetul din fundul ei, apuc strâns cravata și îi trag capul pe spate, pentru a putea vedea ce îi fac. Cum o posed în gaură strâmtă, ce se va împotrivi atacului meu. Mă chinui ca dracu' să nu sar ultima barieră și să o iau de tot razna, ajungând să îmi eliberez furia.

— Uită-te cum mi-o bag în curul tău mic, Destiny. Privește cum încă o dată te fac a mea.

Scot degetele care i-au pătruns păsărică până i-a curs umezeala pe palma mea și le duc la gură, lingându-le cu o nevoie animală, gemând din adâncul sufletului meu negru, când îi simt

gustul dulceag. E ca mierea. Un sirop ce trezește la viață bestia din mine care turbează din cauza nevoii rapide de a fi înfipt în carnea ei moale și fină. Îmi frec penisul de labiile ei ude, moi, ce tremură aproape insesizabil când capul pulii le freacă lent, umezindu-se cu zeama ei fierbinte. Dau drumul la cravată și îmi bag degetele în gură, umezindu-le bine cu salivă, înainte de a i le presa de rozeta strâmtă, ce încă mi se împotrivește.

— Stai nemișcată, Destiny. Vorbesc serios.

Cum să îi ordon să rămână nemișcată, când trupul ei mic tremură incontrolabil, cuprins de o plăcere copleșitoare, pe care o resimt până și eu, lipindu-mi capul sculei de anusul ei?

— Relaxează-te, iubito. Lasă-mă să fiu în fundul tău, așa cum ți-ai dorit.

— Da…

Abia mai poate șopti un amărât de da, până și maxilarul îi tremură de dorință. O simt cum începe să cedeze și să devină moale ca plastilina, oferindu-mi cel mai de preț lucru.

Încrederea ei.

Trag adânc aer în piept, reprimându-mi nevoia de a o fute cu brutalitate. Nu merită să îi fac asta. Sunt un nenorocit, dar nu o pot răni tocmai acum, când și-a pus trupul și sufletul pe tavă, oferindu-mi-le fără teamă. Mă afund în rozeta ei lent, deși fiecare mușchi din corp îmi urlă să i-o bag rapid. Îmi țin respirația până trec de primul cerc de mușchi și apuc din nou cravata, pentru a putea să îmi rețin instinctul animalic ce insistă să preia controlul. Îmi cobor cealaltă mâna între coapsele sale moi și îi cuprind păsărica udă, în palmă, frecându-i apăsat clitorisul. Geme, se zbate sub atacul meu nemilos și se deschide, lăsându-mă să intru tot mai mult în fundul ei strâmt.

Strâmt ca dracu'! Mult prea strâmt! Îmi tine captivă scula ca într-o menghină, punând presiune pe venele ce stau să îmi explodeze.

— Ești bine?

Simt nevoia nenorocită să mă asigur că nu e rănită. E atât de mică pe lângă trunchiul meu masiv ce se lipește de spatele ei asudat, dorind să o simtă aproape și împing puțin mai tare, trecând de al doilea cerc de nervi din canalul fierbinte.

Să îmi bag, cum tremură!

Îi dau drumul cravatei, căci brusc nu mai îmi doresc să o rănesc. E un moment mult prea intens ca să îl stric cu furia mea de căcat. Rămân nemișcat preț de câteva clipe, până ce simt cum trupul îi devine hotărât și mușchii săi trec de la tremurat incontrolabil la căutarea plăcerii. Își sprijină cu putere palmele de marginea patului pentru a își putea ridica fundul și se împinge vioaie în mine, făcându-mă să pre-ejaculez.

— Nu te mai mișca așa că îmi dau, dracu, drumul, mârâi ca un turbat.

Îi bag trei degete în păsărica strâmtă, ce se strânge imediat în jurul degetelor mele, căutând să mă tragă în adâncurile sale moi.

— Cain! Ah!

Căcat.

Privirea mi se înceţoşează şi picioarele îmi tremură incontrolabil când fără să realizeze, își mișcă șoldurile, adâncindu-mi scula până în capătul fierbinte și moale al fundului său.

— Nu mai face asta, Destiny, gem chinuit.

— Nu pot.

Dau aerul afară, mă strecor din interiorul ei cald până îmi rămâne doar capul, apoi alunec cu putere înapoi, în timp ce fac același lucru cu degetele în păsărică. Zbiară atât de tare încât nu există urmă de îndoială că a auzit-o până si pilotul din cabina sa.

— N-ai idee ce îmi faci, micuță căprioară. Ești prima femeie în care intru fără prezervativ.

Ochii mei rămân ațintiți pe locul în care scula mi se izbește de anusul ei într-un ritm apăsat ce îi face fesele să se miște. Nu regret că până acum am futut femei numai cu acel cauciuc nenorocit. Niciuna dintre ele nu era pură, precum este Destiny. Niciuna nu avea căldura ei, gustul dulce al mierii și pielea fină, fierbinte, moale...

— E...

— Ce e, iubito?

— Bine. Îmi place muuult… prelungește ultimul cuvânt, cuprinsă de un tremurat puternic care îi anunță orgasmul.

Îmi bag ca un animal degetele în păsărica ei strâmtă ce își eliberează sucul, după care le scot și le ling ca un disperat, băgându-mi scula în curul ei cu aceeași disperare cu care i-am sorbit lichidul orgasmului. Îi înconjor pieptul cu brațul, presându-i mugurii întăriți de mușchii mei contractați, și îmi cobor din nou, cealaltă mână pe păsărica ei, reluând jocul degetelor.

— Abia ți-ai dat drumul și deja ești fleașcă, Destiny. Îți place mult să fiu în curul tău, căprioara mea, nu?

Cuvintele mele obțin reacția dorită, provocând-o să își miște rapid șoldurile în întâmpinarea mișcărilor mele. Îmi vine să îmi dau drumul, dar nu o voi face până nu o să îmi urle din nou numele. Înnebunesc până atunci. E prea mult chiar și pentru mintea mea futută, felul în care îi regulez fundul virgin, în dormitorul din avionul meu. E prea mult pentru întunericul din adâncul meu care se zbate să iasă la suprafață, când realizează că ea devine în acest moment centrul vieții mele nenorocite.

E peste tot în jurul meu.

Pe corpul meu, în mușchii mei, pe buzele ce îi poartă dulceața păsăricii, pe scula ce e strânsă de fundul ei fierbinte, pe picătură de spermă pe care pereții anusului său mi-o storc fără milă. Tremur odată cu trupul ei mic ce se zguduie incontrolabil, sub mine. Pielea mi-e umedă și alunecă cu ușurință pe pielea sa udă, provocând un sunet erotic, ce răsună între pereții subțiri ai camerei.

Să ne audă, dracului, toți. Să audă târfă de dincolo cum nu va putea niciodată să mă aducă în pragul disperării, așa cum o face micuța mea. Demonii ce mi se perindă prin suflet, n-au decât să o urască cu aceeași intensitate nenorocită, însă nici măcar ei nu pot nega cât de sfântă e pentru mine Destiny. Nu voi mai atinge niciodată o altă femeie, nu mai pot după ce am gustat din trupul unui înger.

— Cain, eu îmi d-dau…

— Te simt, iubire. Hai.

Îmi cobor capul și îi sărut cu tandrețe umărul, în timp ce îmi adâncesc degetele în miezul ei fierbinte, în ritmul rapid cu care intru în fund. Îmi tremură scula în ea, la dracu'. O strâng tare în brațele mele, începând să aibă convulsii, zguduită de

magnitudinea orgasmului care mă face să țâșnesc cu forță în canalul strâmt, ce îmi stoarce fiecare picătură de spermă. Zeama ei pe degetele mele, sperma mea în fundul ei și eu pierdut, la dracu', în inocența ființei sale.

Ies ușor din ea când se mai liniștește și o întorc cu fața la mine, așezându-mă pe pat cu ea în brațele mele. Mă privește cu ochii ei mari, puri, blânzi și mă face să mă simt ca și când aș putea fi un om bun. Dar știu că nu o să pot fi niciodată omul pe care ea îl merită. Privirea ei blajină nu îmi poate sfărâma zidurile de piatră din jurul inimii.

— Ești bine?

Îi mângâi părul moale ce poartă culoarea caramelului topit, privind-o cu o grijă de care ar trebui să mă tem.

— Da. A fost perfect. Mulțumesc că te-ai străduit să rămâi blând pentru mine.

Mor.

Cum mă poate citi așa ușor? A simțit cât de tare m-am forțat să nu o iau ca o brută ce sunt. Îi sărut ușor nasul și îi dezleg cravata ce i-a lăsat o urmă roșiatică în jurul gâtului.

— Acum îmi spui unde mergem?

— Nu.

— Cain...

— Încetează să îmi mai spui numele cu vocea aia a ta, că te întorc cu fundul în sus și te iau la palme.

Clipește, înghițind în sec și simt cum se excită din nou, umezeala scurgându-i-se ușor pe piciorul meu.

— Câte ore mai avem?

— Destule cât să te pot avea până nu ne vom mai putea mișca niciun mușchi din corp.

Zâmbește, larg, sincer, cu bucurie și respect.

Respect.

Ea mă respectă pe mine?

Creatura asta micuță este într-adevăr un înger. Păcat că cel pe care îl respectă va fi cel care îi va frânge aripile. Nu se va mai întoarce niciodată în rai, va rămâne alături de demonii mei, cu aripile frânte.

CAPITOLUL IX

CAIN

— Destiny, potolește-te! Aterizăm.

Îi bag mâna în părul ciufulit încercând să o opresc, dar continuă să mă sfideze și să mă călărească cu nerușinare. Eu sunt de vină că m-am înmuiat ca ultimul labagiu și i-am dat prea mult nas, d-asta acum ea mă fute pe mine când James anunță în difuzoare că ne pregătim să aterizăm.

— Leagă-mă când ajungem. Acum dă-mi ce vreau, Cain.

Oho, să fie sigură că o voi lega. Deja și-a luat-o în cap și a început să se comporte că o răsfățată.

— Mai poți? Te-am futut ore în șir, Destiny. Tot nu îți ajunge?

— Nu, e prea bine.

Îmi dau capul pe spate, mârâind la auzul replicii sale. Vrea să mă omoare, nu alta.

— Cain, te rog!

La dracu', cum urcă și coboară pe scula mea, cu păsărica aia mică și udă. Ce ușor alunecă. O să înnebunesc cu ea de gât. Sau cu ea înfiptă în scula mea, dacă continuă să se comporte în modul ăsta nesătul.

Cedez pentru ultima dată și îi apăs mugurul umflat cu buricele degetelor, oferindu-i orgasmul de care avea nevoie. Al câtelea e? Am pierdut șirul demult. Îmi ridic șoldurile și o pătrund apăsat, eliberându-mă în adâncul său în același timp cu ea.

— Ridică-te.

— Ce mult a durat minunea! Ce urmează? Să mă agăți de aripa avionului?

— Dacă nu taci, da.

Se ridică din poala mea și își aranjează rochia scurtă din bumbac, cu care s-a îmbrăcat înainte de a mă călări.

— Fă-mi ce vrei. Abia aștept. Vom arde împreună și tot nu te voi lăsa vreodată.

Rămân blocat cu mâinile pe șlițul blugilor, la auzul cuvintelor sale. Se joacă cu nervii mei. Știe cât de mult urăsc când încearcă să mă convingă că iubirea chiar există, în morții mă-sii! Mă ridic de pe pat, îmi trag fermoarul, după care mă reped cu mâna în gâtul ei, trântind-o cu putere de ușă. Scâncește când spatele încă sensibil se lovește de lemnul ușii, dar nici că dau vreun ban pe durerea ei. O strâng cu furie, urând-o pentru cuvintele sale de rahat ce activează bestia din mine.

— Ești doar o copilă, normal că nu poți înțelege că nu te voi iubi niciodată. Tu nu ești nimic mai mult decât jucăria mea sexuală. Înțelege odată că nu îmi provoci decât o ură profundă.

Îi scutur trupul și începe să tremure, dar nu mă înduplecă, continuând să îi apăs venele ce pulsează haotic pe sub pielea sensibilă a gâtului.

— N-nu poți nega ce a fost între noi…se chinuie să vorbească și să mă contrazică din nou.

— Ai un corp tânăr, neatins, iar eu sunt un bărbat în toată firea, normal că îmi doresc să te fut. Doar atât, Destiny. Voiam carne tânără, de asta te-am luat cu mine, îi spun cu scârbă, zâmbind arogant, după care îi dau drumul la gât, o împing din dreptul ușii și ies din cameră, spumegând de furie.

Nu fac mai mult de trei pași, că îmi iese în întâmpinare bruneta umflată cu pompa de silicon, până să pot ajunge la ușă.

— Domnule Riverside.

Zâmbește ca ultima târâtură, crezând că mă poate impresiona cu buzele ei injectate cu prea mult acid și cu rujul strident, ce îmi provoacă dureri de cap.

— Cain.

Fir-ar a naibii de treabă! De ce dracu' am ales să vin tocmai până în Hawaii, pe insula ce îi poartă numele? Băga-mi-aș! În chipul ăla mic și frumos, în ochii blajini ce strălucesc când își dă drumul pentru mine, în tot ce reprezintă ființa asta enervantă! Ah, Destiny, cât de mult de urăsc! Mă apropii de brunetă și îmi lipesc buzele de botul ei umflat, deși îmi vine să vomit. O fac ca să îi demonstrez lui Destiny că nu înseamnă nimic pentru mine. Corpul ei da. Îmi provoacă plăcerea de care am nevoie.

O sărut pe cretina ce stă să leşine de emoţie, până când chiar nu îmi mai pot reprima voma ce îmi urcă în gât. Va trebui să mă clătesc în gură cu spirt ca să scap de saliva ei scârboasă. Mă aştept să o văd pe Destiny plângând în hohote, dar când deschid ochii nu mai e nici urmă de ea. O împing pe idioată şi cobor val-vârtej scările avionului cu Bart în urma mea. Dacă a fugit, o omor cu mâinile mele când o voi prinde.

Alerg ca un nebun pe pista privată ce a fost construită când am cumpărat insula şi blestem în gând ziua în care am decis ca Destiny să fie a mea. Trebuia să o las în pace, nu să îmi bat mintea cu o fetişcană de nici douăzeci de ani. Când ajung la capătul pistei o văd. E ghemuită pe nisip, aproape de valurile ce izbesc cu putere ţărmul. Îmi strâng pumnii pe lângă corp şi pornesc către ea cu paşi apăsaţi, pregătit să o târăsc până îi bag minţile în cap. Însă, când ajung lângă corpul ei chircit şi îşi ridică capul, privindu-mă cu o tristeţe sfâşietoare, acompaniată de lacrimile amare ce îi curg şiroaie pe obraji mici, ceva mă reţine din a-i oferi lecţia pe care o merită.

— Am fugit, aşa că mă vei pedepsi. Scuze că am făcut-o, dar nu am putut suporta să te văd cum săruţi altă femeie. Mă doare tare, vreau să îmi scot inima din piept şi să o arunc pe fundul oceanului. Nu ar fi trebuit să mă ataşez de tine. Am fost fericită că, în sfârşit, un om a fost interesat de mine. Eu nu am mai avut pe nimeni după ce a murit şi bunica mea. Am rămas singură.

Îşi ascunde înapoi capul, sprijinindu-şi fruntea de genunchii pe care îi ţine ridicaţi la piept. E ca un ghemotoc îmbrăcat în roşu, ce se pierde pe nisipul fierbinte. Mă aşez lângă ea, privind oceanul agitat la fel cum este şi mintea mea cretină. Fac dragoste cu ea ore în şir, am grijă să nu o rănesc fizic, să fiu tandru cu trupul ei fragil, după care o iau razna şi dau cu ea de toţi pereţii, făcând-o să sufere.

Sunt un nenorocit. Cel mai mare nenorocit

— Şi eu am rămas singur, micuţo. Şi eu sunt orfan, la fel ca tine.

Îşi ridică capul şi mă priveşte cu surprindere, părând că e afectată de mărturisirea mea, apoi face un gest la care nu m-aş

fi așteptat având în vedere că am sărutat-o pe alta, imediat după ce am făcut sex cu ea. Se aruncă în brațele mele, strângându-mă cu toată forța pe care o are corpul ei micuț.

— Nu mai suntem singuri, ne avem unul pe altul. Vreau să fiu cu tine, chiar dacă îmi zdrobești inima și mi-o faci sfărâme.

— De ce nu mă urăști? Mă comport ca ultimul jegos în majoritatea timpului.

— Știi cum se spune, e o linie subțire între iubire și ură, iar linia din sufletul meu s-a șters.

Iar se uită la mine cu acea strălucire, pe care nu o merit.

— Ești mică, Destiny. Vei merge la facultate, te vei îndrăgosti și mă vei detesta până în măduva oaselor, pentru că nu îți voi permite să ai parte de o relație normală.

Pe dracu' dacă voi lăsa vreun labagiu să stea în preajma ei.

— Deja m-am îndrăgostit, nu mai există loc pentru altcineva în inima mea. Poate că sunt mult mai mică decât tine, dar dacă m-ai lăsa să te iubesc, ai vedea că vârsta mea chiar nu contează. Nu îți dai seama că sunt dispusă să trec peste orice pentru a fi împreună cu tine, Cain? îmi mângâie obrajii cu palmele ei micuțe, privindu-mă cu o blândețe pe care furia din mine nu o poate suporta.

— Insula asta îți poartă numele. Cazinourile au numele tău. Gama de scotch pe care o consum, produsă de firma mea are numele tău inscripționat pe sticle. Ce îți spune asta, Destiny?

— Că linia din sufletul tău s-a șters cu mult înainte de a dispărea a mea. Mă iubești. În felul tău, bolnav, crud și brutal o faci. Mă iubești atât de mult, încât ajungi să mă urăști, pentru că te fac să fii vulnerabil.

Cuvintele sale mă lasă fără aer.

Eu nu am suflet ca să pot iubi. Asta vrea ea cu orice preț să creadă. Se agață de false speranțe, crezând că mă poate transforma într-un om bun. De ce dracu' corpul meu idiot o strânge mai tare în brațe, în loc să o dea la o parte și să își verse mânia pe ea?

— Nu. Îmi poți face orice vrei, mă poți tortura pentru că te contrazic și nu fac cum îmi spui, dar nu mă vei mai săruta pe buze. Nu vreau să gust buzele altcuiva de pe buzele tale.

Mă încrunt la auzul căcaturilor pe care le spune și o privesc contrariat cum îmi pune palma peste buze, atunci când mă aplec să o sărut. O prind strâns de fund și mă ridic de pe nisip, intrând cu ea în brațe, în valurile agitate ale oceanului.

— Cain! Nu știu să înot! Nu!

Se agață strâns de gâtul meu, tremurând din toate încheieturile cu cât înaintez mai mult împotriva valurilor ce se izbesc cu putere de trupurile noastre.

— Ai încredere în mine. Nu te-aș arunca în apă ca ultimul bou, știind că îți este teamă. Poate că sunt un nenorocit, dar nu aș putea trăi dacă tu ai păți ceva, iubito.

Își ridică capul de pe umărul meu și îmi sărută buzele pe care a susținut în urmă cu câteva momente că nu le va mai săruta prea curând.

— Cain, nu. Dacă ne vede cineva?

Își trage de rochie, încercând să o țină pe ea, având obrajii îmbujorați de la gândul că vreun idiot ne poate vedea cum palmele mele trag cu jind de material.

— Toată insula e a mea, Destiny. Nu ne vede nici dracu'.

— Bine. Ai cazat-o aici și pe noua ta victimă?

Mă amuză teribil felul urâcios în care rostește cuvintele, simțind nevoia să mă tragă de păr ca să îmi arate că e deranjată de faptele mele cretine.

— Nu a călcat picior de femeie pe această insula până astăzi, când ai mers tu cu tălpile tale micuțe.

— Nici nu o să calce atâta timp cât voi fi prizoniera ta. Oferă un strop de respect, dacă ai așteptarea ca eu să îți îndeplinesc toate ordinele.

— Dar nu ești prizoniera mea.

Nu știu ce dracului să mai spun, îmi pierd orice gând când își trage de rochie și rămâne doar în lenjerie, cu corpul ce lucește ca luna în apa de un albastru turcoaz.

Să îmi bag!

— A, nu? Dar ce sunt, Cain? Îmi controlezi fiecare mișcare, fiecare pas pe care îl fac e dictat dinainte de tine. Eu nu voi mai avea o viață a mea, ci voi avea soarta pe care tu te vei îndura să mi-o oferi.

— Vei avea totul, iubito. Totul, îi mângâi pielea fină, simțind nevoia să îi simt moliciunea pielii.

Trebuie să intru în ea și să mă pierd în căldură păsăricii sale.

— Nu, Cain.

— Nu îmi poți spune nu. Nu mă poți respinge, Destiny. Nu mă face să iau cu forța ceea ce îmi doresc.

— Ești un animal.

— Știu.

Nu mai pot sta fără să o sărut, căci mă înnebunește când văd cum își trece limba peste buze, umezindu-le. E supărată pe mine, dar corpul ei reacționează imediat la atingerile mele lacome. Ies din apă, având nevoia disperată să o simt doar eu, fiind gelos până și pe oceanul care are șansa de a-i atinge pielea. Îmi trage de cămașa de in cu putere, luptându-se cu mine cu o foame sălbatică ce nu o caracterizează. E furioasă ca dracu', la fel sunt și eu. Sunt nervos pe ea, pe mine, pe emoțiile de rahat pe care reușește să mi le smulgă cu forța, din pieptul meu pustiu.

— Nu te mai lupta cu mine, Destiny, mârâi în urechea ei, așezând-o pe nisip.

Îi smulg chiloții cu forță, cu furia ce îmi înnegrește sufletul când o văd cum țipă, din cauza impactului dantelei ce se sfâșie rapid, atingându-i păsărică udă. Îmi trag grăbit pantalonii, eliberându-mi scula ce stă să explodeze doar dacă o ating cu capul de faldurile rozalii, moi, cărnoase. O broboană de spermă mi se scurge ușor pe piciorul ei gol, la vederea ochilor săi mari, ce îmi privesc lacom scula.

— Cain... îmi geme numele cu buzele tremurânde, lingându-le din nou în acel fel, care îmi face sângele să fiarbă, în mama mă-sii.

Trebuie să intru în gura ei. Să i-o posed aici, pe plaja care îi aparține. Sunt un bolnav nenorocit. Nu numai că insula îi poartă numele, ci ea este cea pentru care am cumpărat-o. În ziua în care a împlinit șaptesprezece ani, eu îi cumpăram o nenorocită de insulă drept cadou, fără ca măcar ea să aibă habar de existența mea.

La dracu' cu tot!

Nu. Nu are cum.

Nu o iubesc, e doar o obsesie.

— Ridică-te.

Mă privește curioasă, cu pielea lucind de dorință, cu pieptul urcând și coborând în ritm alert, odată cu inima ce bate haotic, tremurând în pieptul său mic. Se ridică în genunchi, sfidându-mă iar, să fiu al naibii!

— De ce mă privești așa? întreabă cu speranță.

— Așa, cum?

Îi strâng părul în căușul palmei, în timp ce îmi cuprind cu cealaltă mâna baza penisului, frecându-mi-l lent în fața buzelor sale întredeschise.

— Ca și când ai realizat că mă iubești.

Simt că mă sufoc.

Pentru o clipă am impresia că nenorocitul de timp a stat în loc la fel de năucit ca mine din cauza cuvintelor sale.

— Continuă să visezi, Destiny, dacă asta te ajută să treci peste crudul adevăr.

O prind și mai apăsat de păr. Vreau să vadă că sunt un animal, să o fac să lăcrimeze, arătându-i că nu am nevoie de ea, ci doar de gura ei.

— Nu e un vis, ăsta e crudul adevăr. Mă iubești, iar acum te vei răzbuna pe mine. Fă-o, Cain, rănește-mă, frânge-mi sufletul. Accept orice, știind că le faci din iubire.

— Taci! îi smulg părul cu ură, făcând-o să lăcrimeze așa cum mi-am dorit.

Înghite în sec și deschide gura, așteptând să intru în ea. Rahat. Risc să se înece cu ea în gât la cât de turbat sunt. Trebuia să o învăț înainte, să fie un moment pur carnal, plin de dorință, așa cum mi-a oferit fundul ei acum câteva ore. Ce dracu' zic eu aici? De când îmi pasă mie dacă se simte bine sau nu? Nu i-o bag în gură pentru a se simți bine, ci o fac pentru plăcerea mea. Și deși susțin asta, o ridic în brațele mele, lipindu-i trupul mic și gol de pieptul meu încins, o sărut tandru pe buze și o las să alunece pe penisul meu, pornind către casă, înfipt în dulceața miezului ei strâmt.

* * *

— Destiny. Stai nemișcată!

— Nu pot. Mă gâdilă...

Zâmbesc cu nasul pe noada fundului ei, provocându-i fiori pe șira spinării. Să îmi bag de nu caut să îmi provoc singur un infarct! I-am legat încheieturile cu sfoară de picioarele mesei, forțând-o să stea cu fundul sus, direct în fața mea ce nu ezită să se frece de fesele sale moi. Bine naibii că nu a întrebat de unde am făcut rost de sfoară roșie. Au trecut trei zile de când am venit pe insulă și ca un puțoi ce am devenit, nu am fost în stare să o duc în acea cameră. Nici nu știu de ce am făcut o astfel de cameră aici. De fapt, știu, am vrut să o fut atârnată de lanțurile din tavan, legată la ochi și biciuită.

Rahat, mi s-a sculat și mai tare. Ce mai aștept de nu o duc direct acolo?

— Cain...

Fata asta vrea să mă aducă la disperare. Am ajuns în așa hal, încât îi aud vocea până și în somn cum îmi strigă numele cu dorință. Răstorn conținutul punguței pe noada fundului său și întind praful alb sub formă de linie, până aproape de rozeta ei ce se strânge când o ating ușor cu buricul degetului arătător. Tresare, tremură și geme. Asta face de minute bune, de când am decis să o tachinez pentru erecția nemiloasă cu care a trebuit să stau doua ore, cât am fost în video conferință cu cretinii de la firmă. S-a plimbat ca un drăcușor prin spatele laptopului în costumul de baie minuscul pe care capul meu idiot l-a ales. M-am torturat singur, dar tot pe ea o pedepsesc.

Îi ling fesa dreaptă, adorând felul în care îi simt pielea înfiorată pe limbă.

— Cain, te rog...

Iar face asta.

Iar mă aduce în pragul disperării.

Înlocuiesc limba cu dinții, mușcând cu răutate carnea moale ce se înfierbântă sub mușcătura mea. Ar trebui să iau o bancnotă ca să îmi fie mai ușor să trag cocaina, dar tentația de a-i simți pielea cum tremură în timp ce nasul meu inhalează praful, e mult prea mare. Îi eliberez carnea ce a prins o culoare roșiatică

în urma atacului meu și urc cu nasul spre noadă, inspirând adânc mirosul ei dulce, inocent, pur, ce îmi face scula să tresalte.

— Ah.

— Stai nemișcată, iubito.

Drace, cum îi lucește pielea în lumina slabă a nopții. Sunt deja drogat ca naiba din cauza ei. Îmi lipesc nasul de dâra de praf alb și trag adânc, coborând cu nasul până unde linia se termină în rozeta ei. Să îmi bag! Și chiar îmi bag limba, direct în ea.

Cocaina îmi accelerează starea de excitație, făcându-mă să o iau complet razna.

Îmi scot limba din ea, mă ridic în picioare între cracii ei desfăcuți și o plesnesc tare peste labiile umflate. Nerușinata, în loc să zbiere de durere, geme mișcându-și fundul. Îi mai dau o palmă cu mult mai multă forță, mârâind ca un animal când aud sunetul erotic al păsăricii ei plesnite. Ce dracului fac eu aici? O tachinez pe ea, dar mai rău mă chinui pe mine.

O apuc strâns de fese și intru în ea tot, cu o mișcare brutală ce o face să urle, să tremure lipită de lemnul mesei și să își strângă păsărica în jurul penisului meu, luându-mi cu forța o picătură de spermă. Îmi lipesc pieptul de spatele său asudat și îi cuprind maxilarul în strânsoarea palmei, intrând rapid în ea, lovindu-mi bazinul de fundul ei mic ce se zguduie haotic, sub atacul meu nemilos, apoi îi bag trei degete în gura, explorându-i gura dulce, ce mă primește doritoare, limba sa jucându-se îndrăzneață cu degetele mele.

Gata.

Nu sunt un nenorocit de labagiu.

Ies din ea, îi scot degetele din gura sa lacomă și ocolesc masa, postându-mă cu scula în dreptul buzelor moi ce s-au înroșit în urma săruturilor mele insistente.

— Deschide larg gura.

Face imediat cum îi spun, privindu-mă cu ochi imploratori ce mă activează și mai tare. Îi bag o mână în părul umed, îmi cuprind baza sculei cu cealaltă și mi-o bag în gura ei mică, fără milă, până în gât.

Ochii i se umezesc, pielea gâtului i se înroșește, buzele îi tremură cu penisul meu între ele, dar se forțează să rămână

calmă, înghițindu-mi capul tare ce i se mișcă de pereții sensibili ai gâtului. Dă-o în morții ei de treabă! Nu mai există semne de îndoială că nu mai vreau să mă ating niciodată de altă carne. Să intru în alt gât. Ea e moartea mea!

Felul în care face eforturi considerabile de a îmi rezista atacului brutal, mă face să îmi pierd și ultima fărâmă de răbdare. Ies din gura ei doar pentru a mă înfige cu și mai multă forță, făcând-o să plângă de-a binelea.

E prea bine. Prea fierbinte. Prea moale.

Îmi bag ambele mâini în părul său, imobilizându-i capul pentru a mă putea mișca în voie. Mă înghite de fiecare dată când ajung adânc băgat în gâtul ei. Mor, privind-o cum îmi linge venele umflate ca și când ar fi o profesionistă, dar eu știu și văd în privirea sa că e fascinată de felul în care îmi simte carnea întărită în gură pentru prima dată. Îi ofer un răgaz de câteva secunde pentru a-și recăpăta respirația, după care o atac brutal, intrând rapid, apăsat, nemilos, până ce fruntea i se lipește de bazinul meu și buzele îmi cuprind baza sculei. Corpul îi tremură din adâncul oaselor, limba îi tresare pe scula mea și gâtul încearcă să se împotrivească felului animalic în care mi-o mișc în el. Simt cum boașele îmi plesnesc dacă nu îmi dau drumul în pereții fierbinți ai gâtului său.

Nu mai pot rezista. Și nici ea.

Se îneacă, așa că o scot puțin, o las să își revină și mi-o bag iar adânc, eliberându-mă în gura ei, în valuri fierbinți pe care le înghite până la ultima picătură. Ies din gâtul ei, mă las pe vine până ajung cu fața la nivelul feței sale, îi șterg lacrimile cu buricele degetelor și îmi presez buzele de ale sale. Își deschide iute gura, căutând să mă sărute cu patimă, să mă facă să îmi gust propria eliberare de pe limba ei micuță ce se împletește grăbită cu a mea.

Dă-o naibii, abia mi-am dat drumul și iar sunt tare.

O las să mă sărute cu nevoia de care este consumată, în timp ce mâinile mele îi găsesc legăturile sforii cu care am legat-o și îi eliberează încheieturile. Simte că este liberă, dar nu îndrăznește să facă vreo mișcare, rezumându-se la limba ce mi-o devorează pe a mea. Rup sărutul, mă ridic sub privirea ei confuză, o apuc de

șolduri și o întorc, lipindu-i spatele de lemnul mesei. O trag până când ajunge cu fundul pe marginea mesei, îi ridic picioarele, lipindu-le ca și când ar face lumânarea și o pătrund cu forță, în miezul ud ce mă prinde în strânsoarea lui puternică. I-o trag cu forță. Cu dorință. I-o trag pentru toți anii în care doar am visat să o ating. Pentru fiecare duș rece, pentru fiecare masturbare cu gândul la buzele ei moi. I-o trag ca un om primitiv, fiind condus de instinctele primare în căutarea eliberării. Palmele mele îi strâng sânii, îi ciupesc sfârcurile întărite și îi ating semnele vineții din jurul lor pe care dinții mei i le-au făcut cu o seară în urmă. Gura mea îi săruta pielea fină a picioarelor, în timp ce mișcările mi se accelerează, înnebunit de căldura păsăricii sale. Îi simt mușchii cum se contractă, cum corpul îi e acoperit de un strat subțire de sudoare, făcând-o să strălucească și mai tare în lumina nopții. E perfectă. Și e doar a mea. Ce mai contează dacă o urăsc, o iubesc sau o disprețuiesc în unele momente? Când am adus-o în lumea mea, am știut că o vreau pentru totdeauna lângă mine, iar dorința mea s-a împletit cu a ei, tânjind după același lucru.

Noi doi, împreună.

Îi prind mâinile în ale mele, corpul fiindu-i cuprins de spasme și o privesc fix în ochii săi căprui ce mă privesc cu dragoste. Fir-ar! Nu. Nu pot face față acelei priviri. Se îndrăgostește de mine mult prea rapid și vocile din sufletul meu blestemat îmi spun că trebuie să îi frâng inima, atunci când va ajunge să mă iubească atât de mult încât nu va putea respira fără mine. Întunericul ce îmi bântuie sufletul își dorește să îi consume lumina și să o lase să se prăbușească la pământ, în agonia durerii. Iar eu nu cred că voi fi destul de puternic încât să mă pot împotrivi lor. Știu că momentul în care îi voi frânge aripile va fi inevitabil. Însă acum aleg să alung acele gânduri și să tremur la unison cu trupul ei, eliberându-ne în același timp în valuri calde și gemete profunde. Azi, în această clipă, zvâcnind în miezul său, ținând-o strâns de mână, am certitudinea că o iubesc. Dar noaptea va trece, iar ziua de mâine îmi va șterge din nou iubirea din suflet. Întunericul din mine e înșelător. Azi o iubesc, mâine o voi distruge.

CAPITOLUL X

DESTINY

Încerc să îmi fac de lucru prin bucătărie, deși am servit deja micul dejun pregătit de chef-ul pe care Cain l-a adus din Oahu, în urmă cu cinci zile de la venirea noastră aici. Pe o insulă privată, în mijlocul oceanului Pacific, ce îmi poartă numele. Am ajuns în paradis, dar simt că iadul ne-a urmat și că din clipă în clipă se va dezlănțui. Doar împart patul cu cel mai imprevizibil om de pe planetă. Cu el nu știi niciodată la ce să te aștepți. Acum totul este lapte și miere, se comportă exemplar cu mine, apoi în doar câteva momente, starea lui se schimbă complet ca și când ar avea un întrerupător în minte ce se declanșează de fiecare dată când întunericul din el simte că pierde teren în fața dragostei. Încă e un mister pentru mine pe care cred că nu îl voi putea rezolva prea curând.

Am încercat să îl fac să se deschidă în fața mea și să îmi povestească despre trecutul său, despre familia lui sau despre afaceri, dar nu a vrut să îmi spună nici măcar un cuvânt, ba chiar s-a înfuriat și au urmat câteva pedepse tipice lui, în care corpul meu a devenit obiectul mâniei sale. Eu am considerat inutil să îi mai povestesc detalii despre viața mea dinainte de a mă răpi, căci oricum am convingerea că știe tot cu lux de amănunte. Ba chiar, poate mai mult decât cunosc eu, având în vedere că eram doar un copil atunci când părinții mei și-au pierdut viața.

Nu știu ce va urma, fiindcă mi-e imposibil să îmi fac planuri de viitor când nici măcar nu știu ce îmi rezervă ziua de mâine. Dragoste sau ură? Tandrețe sau brutalitate? Ieri am avut parte de toate. Am fost legată de mâini și de picioare sub formă de x de colțurile patului, folosindu-se de cravatele sale. M-a lovit peste locul intim, peste sâni, peste coapse cu catarama curelei lui din piele, lăsându-mi urme roșiatice ce încep să se estompeze. După care m-a dezlegat, m-a dus în baie și mi-a făcut duș, având grijă să se asigure că buretele abia îmi atingea pielea în zonele

sensibile. M-a purtat în brațele sale masive înapoi în dormitor, unde m-a întins din nou pe pat, de data asta cu blândețe și a făcut dragoste cu mine atât de încet și delicat, încât ai fi putut crede că o altă persoană i-a luat locul. Cam așa au decurs toate zilele care au trecut de când suntem aici.

Probabil așa vor fi și restul zilelor ce vor urma. O furtună din care reușesc să ies întreagă, ținându-mă strâns agățată de speranța că voi reuși să îi redau sufletul lui Cain. Văd în ochii săi cum, pe lângă furia de care nu se poate elibera, dragostea s-a strecurat în tăcere și a fisurat zidul de gheață din jurul inimii sale. Poate nega vehement de fiecare dată, poate susține că doar mă folosește, că nu mă poate iubi, căci eu știu adevărul. Iubirea îl face să fie vulnerabil și se teme să devină un om blând, crezând că așa va ajunge să fie rănit. Alege să se ascundă în întuneric pentru a se asigura că nimeni nu îl va putea vedea așa cum este de fapt.

Un om rănit și singur. La fel ca mine.

Singura diferență dintre noi este că mie nu îmi este teamă să simt. Nu ezit să îi arăt în fiecare clipă pe care o petrecem împreună, sentimentele mele. M-am îndrăgostit de cel care m-a răpit. M-am îndrăgostit repede și intens, atât de intens, încât simt că fiecare bătaie de inima îi strigă numele. E ceva firesc pentru mine. Sunt doar o fată de nouăsprezece ani ce învață să fie femeie, atinsă de mâinile unui bărbat care îți taie respirația. Privită cu interes de ochii săi ce poartă culoarea mării, care îți înfioară pielea cu o singură privire pătrunzătoare. Sărutată de buzele sale moi și cărnoase, de care cu greu reușești să te desprinzi, după ce îți posedă gura așa cum îți pune stăpânire în întregime pe corp.

Duc ceașca de cafea la gură, privind pe fereastră valurile puternice ale apei cum se izbesc de nisipul moale ce nu are nicio șansă în fața forței cu care se impune oceanul. Imaginea din fața mea se aseamănă foarte mult cu situația în care mă aflu cu Cain. El este oceanul, eu sunt nisipul. Îl las să se izbească cu forță de mine fără să fiu capabilă să pot riposta.

— Destiny! Unde dracului ești? urletul său răsună cu ecou în bucătărie, făcându-mă să tresar, îngrijorată de mânia din voce sa.

Mă sprijin cu spatele de blatul dulapului, ținând strâns în palme cana de cafea. Ar trebui să îi răspund, dar nu reușesc să scot niciun cuvânt, oricât de mult m-aș strădui. Ce ar fi putut merge prost? Doar a fost la sala de forță din vilă pe care o deține aici. Rămân imobilizată lângă dulap și tremur ușor, întâlnindu-i privirea ucigătoare ce m-ar putea sfâșia într-o singură secundă. Vine spre mine cu pieptul gol, acoperit de un strat subțire de sudoare în urma efortului depus, cu pantalonii scurți de sport ce îi scot în evidență coapsele bine făcute, ținând strâns în pumnul drept un obiect, ce pare a fi telefonul său. Înghit în sec, continuând să mă holbez la el, deși știu că în astfel de momente, când ura e cea care îi conduce rațiunea nu ar trebui să o fac.

— De ce pula mea nu răspunzi când te strig?! glasul îi este rece și tăios, complet diferit de cel blând pe care l-a avut când ne-am trezit și am făcut dragoste în duș, înainte de a lua micul dejun.

Deschid gura să răspund, dar din nou nu pot scoate nici măcar un sunet.

— Vorbește, în morții mă-sii!

Îmi lovește furios cana, pe care o țineam strâns în căușul palmelor, trântind-o pe podeaua bucătăriei cu o forță ce o face să se spargă în sute de cioburi pe marmura albă. Se lipește de mine, împingându-și șoldurile în șoldurile mele până când simt cum marginea blatului mă împunge deranjant de mult în fund.

— Iubitule...

O șoaptă, atât reușesc să rostesc. O șoaptă ce îl face să mârâie din adâncul pieptului și își bage mâna în părul meu cu furie, dându-mi capul pe spate.

— Mai ai și tupeul de rahat să îmi zici *iubitule* cu buzele alea mincinoase.

Îl privesc buimacă, neînțelegând la ce se referă. Cu ce l-aș putea minți? Ne petrecem tot timpul unul lângă altul și nu mi-a pus niciodată întrebări personale la care aș fi putut să îi dau un răspuns mincinos, căci m-am bazat că știa deja totul despre viața mea din rapoartele sale.

— Nu te-am mințit. Nu aș avea cu ce.

— Taci, dracului! Taci! Să nu te aud.

Îmi strânge și mai tare părul, iar cu mâna liberă butonează telefonul, după care îl îndreaptă spre fața mea, respirând tot mai greu. Privesc confuză imaginea de pe telefon, având nevoie de câteva secunde pentru a-mi da seama ce este cu ea. Mintea mea și-a dorit să șteargă amintirile urâte, ce mă răneau, dar se pare că nu a reușit, întrucât îmi aduc imediat aminte de momentul capturat în poză. Intrasem în tură la lucru de câteva ore, când Nathan, băiatul pe care îl plăceam la acea vreme a venit să îmi facă o vizită cu scopul de a mă umili, așa cum își doreau mulți dintre colegii mei de liceu să o facă. Am cerut să iau o mică pauză de la bătrânul Bob și am ieșit în spatele barului împreună cu Nathan. A încercat să mă sărute, dar nu am acceptat știind că era doar un joc de-al său. După ce l-am împins, l-am văzut pe unul din amicii săi cum stătea cu telefonul îndreptat spre noi, așteptând să imortalizeze momentul, pentru a deveni batjocura lor. Însă, în imaginea pe care o privesc, cadrul din care este făcută poza oferă impresia că suntem mult mai apropiați, ca și când ne-am săruta.

— Suferi, Destiny? Ți s-au umezit ochii.

Îmi ridic privirea spre el, lovindu-mă de zidul de gheață din irisurile sale. Aruncă telefonul la câțiva metri de noi, făcându-l bucăți așa cum a făcut și cu cana, după care își bagă mâna în gâtul meu, punând o presiune nemiloasă în strânsoare.

— Dacă nu aș fi aflat cine este acest păcălici, aș fi crezut că el e cel care l-a plătit pe detectivul meu pentru a uita să îmi arate pozele până în dimineața asta când și-a amintit, din senin, să mi le trimită.

Deși e furios și se manifestă din nou violent față de mine, în adâncul său știu că se simte rănit, având impresia că am oferit primul meu sărut altui bărbat.

— Ce ai mai făcut, mincinoasă nenorocită? I-ai luat-o în gură, în baia barului ăla spurcat? Sau poate ai făcut asta cu mai mulți bărbați, de te pricepi așa bine să mi-o sugi.

Cuvintele sale mă rănesc, după cum își și dorește să o facă, dar nu îl pot lăsa să mă doboare. El nu este așa. E controlat de demonii săi.

— Nu am sărutat … pe nimeni. Nu am atins alt bărbat, mă străduiesc să vorbesc cât mai clar, deși mâna sa mă lăsa încet fără aer.

— Continui să mă minți. Mă minți privindu-mă în ochi, cățea.

Îmi pun palmele peste încheietura mâinii ce îmi sugrumă gâtul, trăgând cu toată forța de care dispun, în încercarea de a îl determina să îmi dea drumul.

— Cain, te rog…

Privirea mi se înceţoşează, aerul nu îmi mai ajunge la plămâni şi sunt sigură că urmează să îmi pierd cunoştinţa.

— Nu leşini. Doar nu crezi că vei scăpa aşa uşor.

Îmi eliberează gâtul şi mă duce spre chiuvetă continuând să îmi strângă părul, până scalpul mă arde, apoi îmi bagă capul în dreptul robinetului şi dă drumul la apă rece, alungându-mi toată amețeală ce încerca să se instaleze. Mă ține câteva momente până când apa rece își face efectul, după care mă ridică, aruncându-mi o privire încărcată cu dispreț.

— Te rog, ascultă-mă!

— Nu. M-ai mințit cu dovada în față.

— Nu te-am mințit. Nu m-am sărutat niciodată cu Nathan.

— Îi mai spui şi numele în casa mea. Ai tupeul nenorocit să pronunți numele acelui labagiu! Te distrug, Destiny! urlă isteric şi începe să meargă către coridor, târându-mă după el.

— Cain, lasă-mă, te rog, să îți explic.

Se oprește brusc, se întoarce cu fața la mine şi îşi scoate mâna din părul meu, lipindu-se cu trupul masiv de corpul meu ce tremură când pieile ni se întâlnesc.

— Crezi că o să stau să îți ascult rahaturile?

— Ştiu că mă vei pedepsi oricum, dar nu o face crezând că am atins pe altcineva. Eu l-am respins şi pe prietenul tău când a încercat să mă sărute pe obraz.

Văzând cum mușchii feței îi tresaltă şi îşi încleştează maxilarul strângându-şi pumnii pe lângă corp, îmi dau seama că poate era mai bine dacă păstram acest detaliu doar pentru mine.

— De ce nu mi-ai spus până acum, Destiny?

— Pentru că nu am crezut că e atât de important. Oricum, nu i-am permis să o facă.

— Nu e important? Ba e al dracului de important! Cretinul ăla a încercat să îmi atingă femeia. Sau poate chiar a făcut-o. Mă minți, Destiny?

Îmi înconjoară talia cu brațele, strângându-mă tare la pieptul său, dar nu așa cum o face când își dorește să mă aibă aproape. O face cu ură, încercând să îmi provoace durere așa cum procedează mereu când e nervos.

— Nu crezi că aș fi acceptat propunerea lui dacă mi-aș fi dorit să îl ating? Să îl am aproape? Să fiu a lui?

— Taci, dracului!

— De ce? Oricum nu mă crezi! Ești un orb! Nu poți vedea cât de îndrăgostită sunt de tine! Degeaba ai mâini dacă nu poți simți că trupul meu a fost atins doar de tine! îl lovesc cu pumnii în piept, devenind nervoasă din cauza acuzațiilor false pe care mi le aduce.

— Lasă pumnii ăia jos dacă nu vrei să îți țin mâinile legate până ne întoarcem acasă!

— Să te văd! Nu ai decât să mă legi și să mă atârni de tavan cum tot mă amenințI, fă-mi orice, doar nu mă acuza de ceva ce nu am făcut!

Gâtul mă ustură la cât de tare am urlat fiecare cuvânt. Niciodată nu am ajuns în pragul ăsta, de a fi atât de furioasă încât îmi doresc să îl rănesc așa cum mă rănește el pe mine cu acuzațiile lui absurde. Și chiar o fac. Înainte să apuce să mă oprească, îmi înfig unghiile în pieptul său cu dușmănie până ce îi simt carnea fierbinte lipită de buricele degetelor și încep să îl zgârii cu forță, făcându-i pielea să se crape și sângele să curgă ușor pe degetele mele.

— Ce dracului faci, Destiny? strâmbă din nas, de parcă l-ar bâzâi o muscă.

— Îți sfâșii pielea așa cum tu îmi sfâșii sufletul, nemernicule!

Zâmbește scurt în colțul gurii, îmi prinde mâinile în strânsoarea palmei sale și mă împinge cu putere până când spatele mi se lipește de lemnul dur al ușii. Își coboară capul cu intenția de

a mă sărută, dar îmi dau capul într-o parte, ferindu-mă din calea buzelor sale cărnoase.

— Nu mă face să te sărut cu forța, știi că o voi face.

— Normal că știu, doar ai vrut să mă violezi, nu?

Privirea i se întunecă, mâna ce îmi ține blocate încheieturile se trage și mai tare în jurul lor, iar cu cealaltă îmi apucă brutal șoldul, ciupindu-mi cu îndârjire carnea.

— Ce ai zis!? cuvintele îi ies sub forma unui mârâit, ținându-și dinții încleștați.

— Te faci că nu auzi? Sau poate ai început să ai pierderi de memorie din cauza vârstei?

— De când pula mea îți permiți să îmi vorbești așa?

— Îți vorbesc cum vreau! M-am săturat de ordinele și mofturile tale, maniac nenorocit!

O clipă. Atât durează ca palma lui să îmi plesnească coastele. O altă clipă ca brațele lui să mă ridice de pe sol și să mă arunce pe umărul lui în timp ce deschide grăbit camera. Mă coboară de pe umărul său când intrăm, lăsându-mă să alunec pe pieptul lui dezgolit ce poartă urmele unghiilor mele, până când ajung cu picioarele pe podeaua rece.

— M-ai lovit!

— Am făcut lucruri mult mai rele de atât și încă îți strălucesc ochii când mă privești.

— Te u... restul cuvintelor îmi rămân blocate pe limbă, ca și când inima nu m-ar lăsa să îi spun cât de mult îi urăsc ieșirile temperamentale.

— Nu poți să o spui, mica mea iubită? Nu poți să spui că mă urăști? Atunci o voi spune eu. Te urăsc cu toată ființa mea, Destiny!

— Ești un mincinos. Tu ești cel care minte dintre noi doi. Lașule!

Mă apucă de coate și mă întoarce cu spatele la el, lipindu-și fața de părul meu încurcat. Îmi măresc ochii surprinsă, ba nu, ci șocată, îngrozită, mută de uimire la vederea camerei în care ne aflăm. Aia este o cușcă? Un pat dublu aflat într-o cușcă, precum celulele de la închisoare!? Doamne! Măcar de asta ar fi tot. Dar lanțurile de metal care atârnă din tavan, peretele pe care se află

un raft plin cu lucruri ce par instrumente pentru tortura sexuală și canapeaua din piele roșie, ce are niște elemente ciudate pe brațe, toate îmi fac genunchii să tremure și gura să mi se usuce.

— Aici… le, înghit în sec, faci sex cu femeile?

— Aici nu. Ți-am mai spus că nimeni nu a mai fost în această casă, cu excepția ta. În restul caselor pe care le dețin, da.

Tresar la auzul spuselor sale, fiind dezgustată de imaginile pe care mintea mea le stârnește.

— Ce simți, Destiny? Ce simți când privești lanțurile? îmi șoptește în ureche cu o voce provocatoare ce îmi înfioară numaidecât pielea.

— Gelozie, răspund imediat, fără să stau pe gânduri îmi duc mâinile la spate și îi ating cu îndrăzneala umflătura ce împunge pantalonii de bumbac, căutând să fie eliberată. Sunt geloasă. Atât de geloasă.

Simt cum își apucă pantalonii și îi trage în jos, pe coapse, lăsându-mă să îi simt carnea întărită, fierbinte, ce pulsează rapid sub atingerea palmelor mele.

— Cât de geloasă ești, Destiny? mârâie în urechea mea, împingându-și penisul în palma ce îl mângâie grăbită.

— Vreau să le strâng de gât pe cele care te-au avut. Începând cu siliconata din avion ce ți-a gustat buzele. Doar eu vreau să te ating. Să te sărut. Să te satisfac. Să mă legi în nenorocitele astea de lanțuri și să mi-o tragi brutal, așa cum îți place. Doar eu, Cain.

Încep să îi frec mai apăsat penisul, împingându-mi fundul în el, laolaltă cu mișcările rapizi ale mâinilor mele ce vor cu ardoare să îi simtă căldură pielii brăzdată de venele ce-i pulsează haotic.

— Mă omori, iubito, geme în spatele meu și își balansează șoldurile în întâmpinarea mișcărilor palmei mele.

— Arată-mi că eu nu sunt ca ele. Dă-ți drumul în palma mea. Vreau să te gust de pe degete.

— La dracu'! răcnește ca un animal rănit și își împinge tot mai tare șoldurile, mișcându-se la unison cu fundul meu ce se freacă de boașele sale umflate, în timp ce mâna îi freacă de sus

în jos scula cu mișcări bruște și rapide, făcându-i carnea întărită să tresalte.

Sunt uimită de întorsătură de situație. De comportamentul meu impunător și de gândurile încărcate de ură la adresa femeilor pe care Cain le-a avut înainte de mine.

Deși sunt contrariată de pornirile mele nu dau înapoi, continuând să îl satisfac pe Cain cu o dorința animalică, ce îmi posedă fiecare mușchi din corp.

— Dă-ți drumul!Îi spun acum pe un ton tăios, sub formă de ordin, trecându-mi ușor unghiile peste pielea fină a penisului.

— Să îmi bag, Destiny, geme profund și simt cum îmi umple palma cu sperma lui fierbinte, ce vine în jeturi scurte, dar puternice, cât să îmi ajungă pe fese.

Când tremurul corpului i se oprește, mă întorc cu fața spre el, îmi duc mâna la gură și îi ling eliberarea sub privirea lui șocată. Nu este șocat de gestul meu, ci de modul în care l-am controlat fără milă, făcându-l să devină supusul meu. Tot sub privirea lui uimită mă dezbrac de rochie, rămânând doar în chiloții de dantelă roșie, pe care el mi i-a ales după ce am ieșit din duș. Îi zâmbesc încrezătoare și apuc marginea chiloților, coborându-i pe coapse. După ce scap de ei, merg la canapea, mă așez pe pielea rece, îmi depărtez picioarele și îl privesc intens ca și când încă m-aș afla în control. Însă știu că momentul meu de glorie nu va mai dura prea mult timp. Din clipă în clipă va prelua controlul, iar eu voi deveni din nou cea supusă.

— Uită-te la tine cum stai ca o regină care își așteaptă sclavul. Uită-te dracului la mine cum vin vrăjit spre tine, după ce m-ai făcut să ejaculez ca ultimul fraier.

Iese din pantalonii care îi atârnau pe glezne și pornește spre mine, analizându-mă atent din cap până în picioare cu o foame ce îi face penisul să se întărească din nou și ochii să îi devină sălbatici. Se oprește când ajunge între picioarele mele desfăcute și îngenunchează, punându-și palmele pe coapsele mele. Îi cuprind obrajii în palme și îi împing capul pe spate, pentru a-l putea privi în ochi. Vreau să vadă strălucirea din ochii mei atunci când privirile ni se intersectează.

— Așa este dragostea, Cain. Te face să îi oferi celuilalt putere asupra ta. Să cedezi controlul în favoarea dorințelor sale.

Își retrage capul dintre palmele mele ce îi mângâiau blând obraji și se duce glonț către raftul de pe peretele opus unde sunt expuse jucăriile sale. Trag adânc aer în piept și îmi sprijin spatele de speteaza canapelei, așteptând să își intre în rol. Nu mă simt speriată, ba chiar sunt curioasă de ce plănuiește să îmi facă. Se întoarce după câteva momente, ținând în mână un lanț subțire de metal ce are trei clești negri agățat de el, cu un zâmbet misterios pe chip, reușind să îmi provoace fiori în miezul fierbinte, umezit de dorință.

— Ridică-te.

Fac numaidecât cum îmi spune, sărind iute de pe canapea la auzul tonului său poruncitor.

— Așa, iubita mea.

— De ce îmi tot spui așa, dacă continui să susții că nu însemn nimic pentru tine?

Își lipește trupul solid de corpul meu ce devine tot mai înfierbântat, simțindu-l atât de aproape.

— Regina mea, luptă pentru sufletul meu. Nu renunța niciodată la mine chiar dacă voi fi un nenorocit în multe ocazii, spune serios, zâmbind stins.

Îmi mângâie cu buricele degetelor linia maxilarului, făcându-mă să fiu atentă la atingerea sa blândă, în timp ce cu cealaltă mână îmi prinde sfârcul în ceva care îl strânge cu putere, punând presiune pe mugurul meu sensibil. Îmi cobor privirea simultan cu mâna sa ce îmi prinde sfârcul de la sânul drept în cleștele negru de la unul dintre capetele lanțului. Mă privește atent în timp ce apucă ambii clești, prinși de mugurii mei întăriți și apasă ușor, cât să mă facă să scot un țipăt scurt. Clipesc, înghit saliva ce mi s-a adunat în gură și îmi umezesc buzele, simțind aceeași durere în zona clitorisului. Nu mai este nevoie să rup contactul vizual și să mă uit la locul meu intim ca să îmi dau seama că a prins cel de-al treilea clește de clitoris.

Îmi mângâie labiile, după care își strecoară două degete în mine, mișcându-le rapid pentru a atinge cu podul palmei cleștele, ce îmi provoacă fiori de durere amestecați cu plăcere prin corp.

— Îți place, iubito?

Buzele sale îmi ating fin obrazul, palma sa mare îmi mângâie spatele împingându-mi trupul în al lui până când simt cum pieptul lui tare îmi presează cleștii care îmi țin captive sfârcurile.

— Ah...

— O să îți dai drumul în palma mea, așa cum tu mi-ai cerut să o fac. Știi ce m-a excitat la maxim? Felul în care ai rostit cuvintele. Cu hotărâre, dorință, sigură că voi face exact cum mi-ai pus.

Își mai introduce un deget în miezul meu ud și le mișcă tot mai rapid în umezeala mea, folosindu-se de penetrările bruște ale degetelor pentru a mișca cleștele strâns agățat de mugurul întărit.

— Cain...

— Dă-ți drumul pentru mine, Destiny!

Gura sa coboară pe unul dintre sânii mei, îl încercuiește cu limba, apoi ia între dinți cleștele, mușcându-l apăsat. Urlu din adâncul pieptului, simțind cum genunchii mă lasă și fiecare os din trup îmi e cuprins de convulsii, copleșindu-mă. Închid ochii, îmi las capul pe umărul său și erup într-un orgasm zdrobitor, dându-mi drumul pe degetele sale așa cum mi-a cerut.

După ce termin, mă strânge în brațe mângâindu-mi cu tandrețe păsărica ce pulsează, bântuită de valurile eliberării.

— Bravo, fetița mea frumoasă.

Își scoate degetele din mine când tremurul mi se diminuează și le linge în fața ochilor mei în aceeași manieră în care eu i-am gustat excitația. După ce îmi savurează lichidul dulce al orgasmului, îmi desprinde cleștii, având grijă să îmi sărute sfârcurile ce au prins urme roșiatice. Îngenunchează în fața mea, trage ușor cleștele de pe clitoris, apoi îl mângâie cu limba, în timp ce își ține privirea îndreptată exclusiv în ochii mei. Prind din nou curaj, îmi bag mâinile în părul său și îi aduc capul mai aproape de miezul meu ce începe să se umezească.

— Continuă. Linge-mă.

Zâmbește jucăuș cu gura pe labile mele și-și afundă limba în păsărica ce îl primește doritoare, strângându-se în jurul limbii sale avide.

— Coboară cu gura.

Îmi despart picioarele cât de mult îmi permite poziția și îi trag cu jind părul către spațiul sensibil dintre păsărică și fund,

care cere să fie dezmierdat. Nu stă deloc pe gânduri și face cum îi spun, trecându-și limba cu poftă peste carnea mea umedă, gemând gutural când ajunge cu gura pe spațiul dintre fese și își afundă limba în rozeta mea. Picioarele îmi tremură mult prea tare pentru a mai putea rezista să stau dreaptă, așa că mă desprind și fac un pas, lăsându-l pe Cain în genunchi, cu o expresie confuză și cu buzele lucind de excitația mea. Încerc să mă țin tare până când ajung la canapea și mă așez în genunchi pe ea, cu fundul la vedere, apoi îmi întorc capul și îl chem la mine, făcându-i semn cu degetul în cel mai seducător mod posibil.

— Iar faci asta, Destiny. Fir-ar a dracului de treabă, mârâie învins, se ridică și vine val-vârtej la mine, doar pentru a se lăsa din nou în genunchi, afundându-și limba între faldurile mele umflate.

Îmi mișc șoldurile, frecându-mi fundul de fața lui ce este adânc băgată între picioarele mele desfăcute. Iubesc controlul. Iubesc felul în care mă simt când știu că îl pot face să îmi cadă la picioare, deși nu vrea să recunoască. Avea zeci de variante în care mă putea pedepsi, luând în calcul locul în care suntem, în schimb a ales să îmi provoace plăcere într-un mod în care a putut rămâne lipit de trupul meu.

Zidurile de gheață din jurul inimii sale se topesc, dar trebuie să mă asigur că întunericul nu le va ridica la loc. Nu. Nu pot permite asta. Dragostea mea trebuie să fie mult mai puternică. Trebuie să îl vindece. Să îi redea sufletul.

— Cain?

— Da, iubire? își deprinde buzele din păsărica mea, respirând greoi cu palmele lipite de fesele mele pe care le strânge ușor. Spune-mi, Destiny. Vreau să te ling.

— Spune-mi că mă iubești. Vreau să te aud cum o spui.

— Nu forța nota, în morții mă-sii, expresia i se înăsprește imediat. Nu îți ajung eforturile pe care le fac? Momentele de tandrețe? Ce dracului mai vrei de la mine?

— Să nu te mai ascunzi! Fii bărbat și recunoaște!

Se ridică turbat de furie, lovindu-mi cu forță fesele de câteva ori până ce pielea începe să îmi ardă. Nu ar fi trebuit să îl presez, însă, acum e mult prea târziu pentru păreri de rău, căci bestia din interiorul său fost eliberată.

CAPITOLUL XI

CAIN

Trebuie să strice momentele de fiecare dată cu rahaturile ei. Simte nevoia idioată de a mă presa cu iubirea ei cretină, până îmi pierd dracului toată răbdarea. De ce nu a putut să tacă și să mă lase să o ling până își dădea drumul pe limba mea? Nu! A trebuit să o țină pe ei, stricând tot prin insistențele de rahat.

După ce îi dau câteva palme zdravene peste fesele apetisante, o apuc de păr și o întorc cu fața la mine, ridicând-o de pe canapea.

— Îți voi smulge aripile, te voi distruge cu fiecare atingere până nu va mai rămâne nimic bun în tine. Iar tu, Destiny, nu te vei opune.

Înghite în sec, părând că se teme de cuvintele mele, dar în zilele petrecute pe insulă am văzut cum și-a pierdut din frica pe care o simțea față de mine. A fost înlocuită cu nenorocita de dragoste, cu care mă tot bate la cap. E timpul să se teamă din nou.

O trag până în dreptul lanțurilor suspendate de tavan și îi prind rând pe rând încheieturile în legăturile de piele de la capătul lanțurilor. Mă irită când o văd cât de obedientă este. Ar trebui să fiu încântat să văd că nu îndrăznește să îmi iasă din cuvânt, în schimb mă enervează că nu încearcă să riposteze. Scos din sărite, îi prind o legătură în jurul gâtului, deși știu ca e mult prea strânsă și îi va da senzația de sugrumare.

— De ce taci? Vorbește, Destiny! Hai! Acum nu mai ai tupeu? îi zbier în față, încercând să obțin o reacție din partea ei.

La dracu' cu tot! De când aștept să primesc o reacție din partea unei femei? Mă reped la raftul cu rahaturile de accesorii sexuale pe care le-am ales cu atenție special pentru camera din această casă, iar fiind scos din sărite că Destiny își ține privirea aia inocentă fixată asupra mea, aleg un bici lung, format din fâșii de piele împletite, sub formă de sârmă ghimpată, ce va lăsa urme serioase pe trupul ei micuț. Strâng mânerul solid în pumn

și mă postez în fața corpului ei dezgolit. Își coboară ochii ăia ce îmi bântuie gândurile pe biciul din mâna mea, oftând aproape insesizabil. Abia i s-au vindecat vânătăile produse de furtunul dușului, că acum va căpăta altele.

Sunt un sadic nenorocit. Asta mi-e natura. Astfel am fost instruit. Nu există vindecare pentru cruzimea ce zace în mine.

Abia aștept să îi văd pielea înroșită, ca să îi pot alina rănile cu buzele așa cum am făcut data trecută. Rahat. Nu o să îi alin nimic. Și-o merită din plin. Mă apropii de ea, trec lent biciul pe coapsele sale și îl plimb ușor, făcând-o să tresară. Dacă nu aș vrea să îi dau o lecție, aș putea să o fac să ajungă la orgasm, doar mângâindu-i pielea cu biciul. Ce dracului zic? Nu trebuie să își dea drumul, ci trebuie să fie pedepsită pentru rahaturile rostite de buzele alea moi și cărnoase. Ridic biciul și îi aplic o lovitură puternică peste abdomen, încărcată cu toată frustrarea pe care o simt. Picioarele încep să îi tremure, lacrimile i se adună violent în colțurile ochilor, iar strigătul de durere pe care îl scoate, mi-ar fi putut frânge inima dacă aș fi avut una. Trag aer în piept și îi aplic o altă lovitură, de data aceasta peste sâni. Nu își mai poate reține lacrimile, căci impactul e mult prea puternic, iar eu o știu cel mai bine, pentru că eu sunt cel care controlează intensitatea forței cu care o lovesc. Mintea mea cretină mă trimite cu gândul la jigodia de Elijah, care nu doar că a încercat să o sărute pe obraz, dar a și a avut tupeul infect de a îi propune să se căsătorească cu el. Orbit de furie încep să mă plimb în jurul trupului ei micuț, ce tremură incontrolabil, dându-i lovitură după lovitură cu forță și cu ură, alimentate la maximum de dorința bolnavă de a o vedea suferind. O lovesc peste sâni, peste stomac, peste abdomen, până ce pielea începe să se crape și țepii o fac să sângereze. Plânge în hohote, strigă, se zbate, dar lanțurile nu îi permit să se miște prea mult, ținând-o imobilizată. Legătură strânsă din jurul gâtului o să îi lase o urmă vineție urâtă, ce se va estompa cu greu. Sunt conștient de fiecare pas pe care îl fac, dar ura din interiorul meu putrezit nu mă lasă să mă opresc. O lovesc ca un sălbatic, deși spatele îi este atât de roșu încât pare acoperit în întregime de un strat subțire de sânge. Îi aplic câteva lovituri chiar și peste dulcea ei păsărica, ce se strânge, înroșindu-se la fel de tare ca fesele ce par că o să ia foc. Îi brutalizez coapsele, pe care în urmă

cu scurt timp le alintam cu limba. Nu las loc neatins de bici. O lovesc chiar și peste față, de câteva ori. Fiecare centimetru de piele e lovit de biciul ghimpat, cu forță, asigurându-mă că îi va lăsa urme.

— Ne-ai frânt din nou iubirea…cu ultimele puteri rostește cuvintele ce mă fac să renunț la ultima lovitură, pe care intenționam să i-o aplic și să las biciul să alunece pe podea, simultan cu corpul său ce devine moale, cu ochii blajini ce i se închid și cu capul care i se lasă în jos, pierzându-și cunoștința.

Mă reped înnebunit spre ea. La dracu'! Dacă nu aș fi reacționat imediat, acum ar fi rămas complet fără aer, sugrumată de cureaua strâns legată din jurul gâtului său. I-o desfac rapid, fac la fel și cu cele din jurul încheieturilor, o ridic în brațele mele și merg cu ea la canapea, legănând-o ușor.

— Iubito? Haide, iubito, trezește-te, te rog.

Îi scutur obrajii ce poartă urmele nenorocitului de bici, așteptând să își deschidă ochii săi mari și frumoși. Dar nu o face. Nici după ce îi scutur corpul micuț și o lovesc ușor cu vârful palmelor peste față ca să o pot trezi.

La dracu'! La dracu'! La dracu'!

Nu. Nu. Nu.

E bine. Respiră.

E bine.

— Iubita mea, deschide ochii, te implor! Nu mă poți lăsa singur. Nu mă poți abandona, Destiny! Tu ești viața mea! Pentru tine trăiesc, la dracu'!

Îmi lipesc obrazul de al său, tremurând din toate încheieturile cu corpul său inert în brațele mele, ce acum sunt inutile și simt cum o lacrimă fierbinte mi se prelinge lent pe obraz, pierzându-mi-se în barbă.

— Deschide ochii, puiule. Iartă-mă că nu pot fi destul de puternic încât să mă lupt cu demonii mei pentru tine. Haide, deschide ochișorii tăi frumoși.

— S-a… terminat?

Îmi ridic capul de pe obrazul său fin, privind-o atent cum își deschide ochii și încearcă să vorbească.

— Micuța mea frumoasă. Regina inimii mele.

O leagăn cu grijă în brațe, ținându-mi ochii fixați în ochii săi blânzi, ce încă strălucesc, deși am chinuit-o ca un nenorocit până și-a pierdut cunoștința timp de câteva minute, care au părut ore întregi de pură agonie.

Sunt cel mai mare nemernic.

De ce nu pot recunoaște dracului că dacă ea nu ar mai fi, eu m-aș omorî în secunda doi?

— S-a terminat, da?

O privesc confuz, neînțelegând la ce naiba se referă, dar după doar câteva clipe, scoate un scâncet de durere și mă prind că se referă la chinul prin care am forțat-o să treacă.

— Da, puiule. S-a terminat.

— Mai ești supărat pe mine? Nu te-am mințit niciodată. Mă crezi?

Îmi mușc limba până simt gustul metalic al sângelui, forțându-mă să îmi reprim lacrimile ce încearcă să îmi cadă pe obraji. Nu am mai plâns de ani buni. Prea mulți ani, ca să o fac tocmai acum, în fața ei.

— Bineînțeles că te cred. Eu am fost primul bărbat din viața ta.

— Și ultimul, se grăbește să completeze, tușind ușor.

— De ce ți-ai dori să ai un astfel de om lângă tine? Îți fac rău, Destiny.

— Aștept cu nerăbdare momentul în care vei putea să te vezi așa cum te văd eu. Să îți deschizi sufletul și să mă lași să intru. Nu ești un om rău, Cain. Tind să cred că ai trecut prin niște experiențe traumatizante la fel ca mine, iar asta te-a făcut să te ascunzi în spatele zidului de gheață, a întunericului și a pustiului din sufletul tău, de teama de a nu fi rănit din nou dacă arăți vreun semn de slăbiciune.

— Ești un mic geniu, iubito. Abia aștept să îi dai gata pe imbecilii ăia la facultate.

Rămâne blocată câteva secunde, surprinsă de cuvintele mele, apoi se ridică în capul oaselor, deși strânge ochii simțind cum urmele de bici îi transmit semnale dureroase în corp.

— Eu? La facultate? Adică, eu? Nu?

— Da, mai vezi altă Destiny prin casa asta? Mă rog, nici nu ar avea cum, în fond e insula ta, deci tu decizi cine vine pe ea sau nu.

Rahat. Prea multe detalii. Ce dracu' m-a apucat de nu îmi pot ține gura?

— Cred că voiai să spui insula ta, nu? Ai făcut confuzie pentru că ai spus că îmi poartă numele.

— Nu, Destiny. Bucata asta de pământ pe care este construită casa și tot ce este în jurul ei este al tău. E cadoul pe care ți l-am cumpărat când ai împlinit șaptesprezece ani.

— Tu? T-tu mi-ai făcut cadou o insulă? Dar cum este posibil? Cum? îmi încălecă șoldurile, înconjurându-mi gâtul cu brațele sale subțiri, în timp ce ochii ei curioși mă scanează în detaliu, așteptând un răspuns. Dacă tot ai fost atât de obsedat de mine, încât pretinzi că mi-ai făcut, în secret, o insulă drept cadou, de ce nu ai vrut să fii tutorele meu? De ce m-ai lăsat să duc o viață în singurătate, când am fi putut...

— Pentru că nu voiam să te cresc ca și când ai fost copilul meu, la dracu'.

— Așa că ai așteptat să devin adult, ca să mă poți lua drept sclavă sexuală, nu?

— Eu când îți cad la picioare și te ling până nu mai poți, tot un sclav sunt?

— Nu. Pentru că eu nu te lovesc până când ajungi să nu îți mai simți niciun mușchi din corp, își ferește privirea, uitându-se în gol la peretele din spatele meu.

Are dreptate. Dacă nu eram un om egoist, condus de ură, aș fi putut să îi ofer șansa de a duce o viață normală. Îmi permit să angajez sute de bone, profesori și rahaturi. Nu ar fi trebuit să fiu eu cel care o creștea. Aș fi putut să o iau în grija mea, dar nu am vrut. Mi-am dorit să o văd de la distanță cum se chinuie singură după moartea bunicii sale. Am detestat-o atât de mult până când am ajuns să devin obsedat de ea. Să îi cumpăr cadouri ce valorează sume exorbitante, în care până și ea, care este as în calcule, s-ar pierde.

— Corect era să nu mă bag cu forța în viața ta și să te răpesc, dar eu niciodată nu am făcut ceea ce e corect. Da, într-adevăr, am fost un egoist nenorocit, căci nu am vrut am fiu tutorele tău, la dracu'! Ești iubita mea acum, ce mai contează?

— Nu ți se pare ciudat că sunt peste douăzeci de ani între noi?

— Sunt nouăsprezece.

Ridică din sprânceană, zâmbind poznaș în colțul gurii sale frumoase.

— M-ai dus de nas, căprioară. Ai vrut să afli ce vârstă am.

— Doar tu să fii cel care știe totul? Măcar vârsta ta să o știu, domnule Riverside.

— Nu îmi mai spune așa.

Scula mi se trezește la viață când o aud cum îmi spune domnule, băga-mi-aș!

— De ce? își apropie capul de obrazul meu și îmi toarce ca o pisicuță răsfățată la ureche, mișcându-și ușor șoldurile deasupra sculei mele ce s-a întărit ca naiba.

— Mă faci să vreau să te fut. Tare.

— Ești un bărbat așa de pervers, Cain. Te gândești doar la cum să intri în păsărica mea tânără. Dacă nu îmi va fi de ajuns? Ce vei face în cazul în care voi dori să încerc o carne la fel de tânără ca a mea?

Îi bag mâna în păr și îi trag ușor capul pe spate pentru a îi vedea ochii. Cuvintele sale aprind scânteia nesiguranței în interiorul meu. Rahat! Viața ei abia începe, pe când a mea e trecută de jumătate.

— De ce mă privești așa, Cain? Nouăsprezece ani înseamnă foarte mult. Peste cinci ani, eu încă voi fi în floarea tinereții, pe când tu vei fi un bărbat trecut de patruzeci de ani, ce nu îmi va mai putea oferi ceea ce am nevoie.

Înghit în sec, simțind cum mă sufoc. Are dreptate, în mama mă-sii. Are al dracului de mare dreptate!

— De ce taci? Nu te lasă orgoliul să îmi dai dreptate, nu? Doar nu aveai impresia că mă poți cumpăra cu o insulă, mașini de lux și plimbări cu un avion privat? Ce înseamnă toate astea în fața timpului? Nimic, Cain.

Ar trebui să îmi bag mâinile în gâtul ei și o trântesc de perete până îi bag mințile în cap, însă nu sunt capabil să fac vreo mișcare. Rămân ca un idiot, imobilizat cu trupul ei cald deasupra mea, privit de doi ochi ce nu mai strălucesc. Nu! Nu!

Nu! Nu are cum să mă privească atât de rece. Am văzut sclipirea aia nenorocită în urmă cu câteva momente.

— Poate că acum sunt fascinată de gândul de a fi împreună cu un bărbat matur, dar această fascinație nu va dura pentru totdeauna. Curiozitatea de a încerca altceva își va face simțită prezența cu timpul. Ce vei face atunci, Cain? Mă vei biciui pentru că voi fi atrasă de altcineva?

— Taci dracului!

— Sau ce? Ce vei face? Mă vei ține închisă în conacul tău de rahat până voi îmbătrâni, ca să te asiguri că nu voi iubi pe altcineva? Îmi pare rău să te dezamăgesc, dar nici pe tine nu te voi iubi. Cadourile tale nu îmi vor putea cumpăra dragostea, bestie fără suflet!

Șocat de ieșirea ei nervoasă, nu apuc să reacționez până să coboare ca arsă din poala mea și să se ducă iute la hainele sale aruncate neglijent pe podea. Simt cum ceva pune presiune pe pieptul meu, făcându-mă să respir tot mai greu. De ce dracu' mă simt ca și când aș fi rănit, în loc să fiu nervos? Cuvintele sale mi se repetă la nesfârșit în mintea mea cretină, precum o casetă pusă pe *repeat*. Mă ridic de pe canapea, cu stomacul strâns ghem și pornesc către ea chiar când își trage chiloții pe coapsele înroșite de loviturile dure ale biciului. Se întoarce cu fața spre mine înainte să o pot atinge, făcând un pas în spate pentru a pune distanță între noi.

Fir-ar a dracului de treabă!

Îmi dreg glasul, căutând cuvintele potrivite cu care aș putea să o abordez. De când am ajuns să mă fâstâcesc ca un ultimul prost în fața unei femei?

— Încă o rundă de bătaie? Să îmi dau înapoi chiloții jos? mă întreabă cu ironie, pe un ton răutăcios ce nu îi este firesc.

— Te doare?

— Ce îți pasă dacă mă doare sau nu? Nu asta îți dorești? Să mă faci să sufăr?

Fac pasul ce ne desparte, o cuprind cu brațul ușor de talie și o lipsesc de pieptul meu, ce urcă și coboară într-un ritm alert. Îi caut înnebunit strălucirea din ochii săi blânzi, căci am nevoie disperată să o văd. Își dă capul pe spate pentru a îmi arunca o privire încărcată de venin, cu ochii goi, întunecați. Nu e nicio

strălucire în privirea sa. Doar un abis întunecat, la fel ca în sufletul meu nenorocit.

— De ce nu îți mai sclipesc ochii atunci când te uiți la mine? o întreb cu blândețe, trecându-mi lent buricele degetelor pe linia maxilarului său.

O atingere tandră pe care mi-o respinge, smucindu-și capul.

— Dacă nu ai în plan o altă biciuire, îmi poți da drumul, te rog? Vreau să fac un duș.

— Nu facem împreună?

O simt cum încearcă să scape din brațele mele, dar nu o pot lăsa.

— Suntem două persoane distincte, Cain. Nu putem face totul împreună. Eu, una, mă simt sufocată. Îmi iei tot aerul, te văd doar pe tine de când deschid ochii până când adorm. Dacă tot nu am voie să fiu în preajma altor persoane, măcar lăsa-mă să fiu singură câteva momente.

Ea nu e Destiny a mea. Destiny a mea se ghemuiește în brațele mele și mă roagă să nu plec de lângă ea. Destiny a mea stă lipită de mine non-stop, dorind să petreacă fiecare clipă din zi sau din noapte alături de mine. Cine este ființa pe care o țin în brațe, ce arăta la fel ca ea, dar care nu mă privește deloc cu dragoste? Care nu tremură de emoție când brațele mele o cuprind? Unde e iubita mea?

Îi eliberez talia și fac doi pași în spate, lăsând-o în pace așa cum își dorește.

— Mulțumesc, mi se adresează pe un ton formal, ca și când aș fi un nemernic de străin, își adună rochia de pe jos și iese din cameră fără să arunce nici măcar o privire în urma sa.

Rămân blocat preț de câteva clipe, fiind confuz de modul în care au degenerat lucrurile. Îmi trag pantalonii și ies din cameră, cu aceeași gheară de rahat ce îmi apasă pieptul și cu sute de întrebări, la care nu îmi pot oferi niciun răspuns. Fiecare mușchi din corp mă îndeamnă să mă duc după Destiny, să o țin strâns în brațe până când se va lăsa moale și ochii îi vor străluci din nou, dar știu că e o mutare greșită. Mă împotrivesc instinctelor și mă duc în bucătărie, direct la bar. Dacă vrea spațiu, atunci de asta va avea parte de acum încolo. Nu sunt un idiot ce se ține ca un cățel după fundul unei puștoaice. Să stea dracu' singură dacă prezența mea îi creează disconfort.

Mă așez la bar și scot o sticlă de scotch care are nenorocitul ei de nume inscripționat pe ea. Asta îmi lipsea! O deschid și

dau peste cap câteva înghițituri zdravene, bântuit de vorbele sale pline de dispreț. Curând ajung la fundul sticlei, iar pe lângă spusele ei ce nu mi-au dat pace de când am venit în bucătărie, alte nenorociri se strecoară mișelește printre gândurile îndreptate spre cauza supărării mele.

— Te rog, tată...

— Te rog!? Ce ești tu? O afurisită de femeiușcă? mă lovește din plin în stomac, cu vârful pantofului.

Mă ghemuiesc pe podeaua din beton, scâncind, iar oasele îmi tremură, implorându-mă să fac ceva pentru a nu se mai frânge.

— Tată, mă doare. Nu mai pot. Oprește-te, schelălăi îndurerat.

— Ești o rușine! Îmi este silă că ești fiul meu! Laș nenorocit! Ridică-te și luptă, nu implora ca o femeie!

O nouă lovitură. În coaste. Sângele mi-a invadat gura încât m-aș putea îneca în orice secundă. Plâng, căci mă doare de mor. Mă lovește de când m-am întors acasă. Nu e corect! Pe el de ce nu l-a lovit? De ce sufăr doar eu? Nu i-am greșit cu nimic.

— Ajunge, mormăi cu voce stinsă, iar sângele mi se scurge afară din gură, simțindu-i gustul amar, metalic, care îmi face stomacul să se revolte.

— O fetiță! Asta ești! Așa plănuiești să duci mai departe numele familiei? Ești slab. N-ai stofă de lider, mă împunge cu pantoful în abdomen, râzând pe seama durerii mele.

Apuc să respir scurt, că începe să îmi care pumni și picioare, rupându-mi și oasele ce s-au chinuit să îmi rămână întregi. Scâncesc și îl implor să se oprească. E tatăl meu, de ce mă chinuie? De ce nu intervine mama? Nu suferă să mă vadă plin de bandaje? Ce vor zice colegii când voi lipsi din nou câteva săptămâni de la școală?

— Mă doare, tata...

Prin ceața ce îmi face grea vederea, îl observ cum se încruntă și înainte să îmi pierd cunoștința, îi simt talpa pantofului pe față, strivindu-mi, cu ură, nasul.

* * *

Nu știu cât timp a trecut de când stau ca un bou la barul din bucătărie, vărsându-mi amarul în băutură. Am pierdut noțiunea timpului după ce am l-am chemat pe Bart ca să îi spun să îmi facă rost de un telefon nou, fiindcă sunt un mare imbecil care și-a spart telefonul dimineață, din cauza prostiei. Am încetat să o mai aștept să vină la mine după ce am terminat a doua sticlă. Le-am băut ca pe apă – reușita unui nenorocit care bea scotch de când a devenit bărbat. Băutura nu mai are același efect asupra mea, cum îl avea în tinerețe. Pe atunci, după o sticlă cădeam lat în pat, trăgând după mine o fufă dornică de o partidă scurtă. Acum alcoolul doar îmi paralizează simțurile. Încep a patra sticlă și dacă nu apare în curând o să mă duc după ea. Asta dacă o să mă mai pot ridica de pe scaun, deși nu văd unde ar fi problema. Încă simt ceva, deci rahatul ăsta de scotch nu e bun de nimic.

Duc sticla la gură, chiar când își face apariția în bucătărie, cu părul ud lăsat liber pe spatele acoperit de un nenorocit de halat din satin roșu. Abia îi trece de fund, să îmi bag! Se duce la frigider, păstrând tăcerea, ca și când nici nu ar fi interesată de prezența mea. O urmăresc atent cu privirea cum scoate sucul de portocale si își toarnă cu delicatețe, având grijă să nu facă mizerie. La naiba cu atenția pe care o oferă fiecărei acțiuni în parte!

Închid ochii, nu o mai pot privi.

— Cain?

Mâna sa mică îmi atinge ușor coapsa, mult prea aproape de scula ce începe să se întărească când o aude cum îmi spune numele. Deschid ochii și o găsesc urcată pe bar, chiar în fața mea. Cum dracului s-a urcat atât de repede? Pot să jur că am închis ochii doar câteva secunde.

Sub privirea mea buimacă, ridică sticla de scotch se uită la ea concentrată, apoi o duce la buzele rozalii, dând peste cap o cantitate periculoasă pentru o persoană ce nu a băut niciodată alcool. O pune înapoi pe masă lângă ea, își șterge provocator buzele după care face un gest ce mă aduce în pragul disperării. Își pune picioarele pe umerii mei, arătându-și cu nerușinare

păsărica dezgolită. Sunt năucit. Îmi ling buzele, poftind ca un nebun la dulceața care îi lucește pe labiile umflate.

Prinde cordonul halatului între degete, trage de el și își eliberează sânii micuți, cu sfârcurile trandafirii întărite.

Pfuai, ce îmi face!

Își lasă palmele să alunece lent în jos, pe trupul ei apetisant, până în dreptul miezului ud, ce mă face să îmi pierd mințile. Cu mișcări delicate, așa cum este și ea își duce o mână la păsărică, atingându-și umezeala.

Mor.

Se freacă ușor, gemând stins, după care își bagă un deget, dându-și ochii peste cap când se atinge cu poftă singură. O privesc ca un maniac cum și-o freacă, dorindu-mi ca limba mea să fie cea care o face să geamă, nu degetele sale. Brusc se oprește, își scoate degetul și îl întinde spre buzele mele, cu un zâmbet jucăuș, ce îi pune stăpânire pe față ei gingașă. Mă reped ca un om care nu a văzut mâncare de zile întregi, îi iau degetul în gură și îl sug apăsat, lingându-i zeama de pe el.

— Cain?

— Da, iubire?

Ochii mei înroșiți din cauza alcoolului se fixează în ochii săi, ce poartă o urmă mică din strălucirea, de azi dimineață.

— A fost bun? Îți place?

— Da. Cel mai bun. Mai îmi dai?

— Ești tare?

— Da.

— Arată-mi. Vreau să vad cât de tare ești.

Vrea să mă bage în pământ fata asta prin modul inocent în care îmi ordonă să îi arăt scula. Mă ridic la comandă de pe scaun, apuc betelia pantalonilor, îi trag pe coapse, după care ies din ei și fac câțiva pași în spate, astfel încât regina mea ce stă pe acel blat nenorocit, ca și când ar sta pe un tron, să mă poată privi.

— Vino aici.

Dă-o naibii de treabă, cât mă excită!

Mă duc înapoi la ea cu scula tare ca piatra, îndreptată către marginea blatului, ce îmi blochează contactul cu păsărica mult dorită.

— Îmi place mult penisul tău.

— Cât de mult? întreb cu respirația întretăiată, vrăjit de efectul pe care îl are asupra mea.

— Destul de mult încât să nu tânjesc la altul.

Se joacă cu mine. Nu are cum să fie serioasă. Ea nu e o târfuliță nesătulă, care poftește la alte scule.

— Ai vrea să vezi alte pule, Destiny? Îți dorești să guști altă sculă? Să fii linsă de limba altcuiva?

Coboară de pe bar cu ochii ațintiți în ochii mei, părând foarte sigură pe ea.

— Dar tu, Cain? Îți sunt de ajuns? își pune palma pe abdomenul meu, în timp ce mă analizează, lingându-și ispititor buzele.

— Ești tot ce am nevoie, iubito.

— Ești sigur? mâna sa alunecă chinuitor de lent până la baza sculei ce stă să îmi explodeze, la cât de tare mă excită jocul ei.

— Mai mult decât sigur, Destiny. Nu simți?

— Nu.

Își retrage mâna ca și când pielea mea i-ar provoca arsuri și pleacă de lângă mine, luându-și halatul de pe blat. Ce? Ce dracului a fost asta?

Îl îmbrăca rapid, îmi aruncă o privire disprețuitoare, după care se întoarce pe călcâie, pornind spre coridor. Să fiu al naibii dacă mai o las să plece așa. O apuc de braț, o trag cu putere și îi lipesc spatele de pieptul meu. I-aș putea ridica puțin halatul și aș intra direct în ea.

— Unde crezi că fugi?

— Departe de tine, mârâie cuvintele, agitându-se în strânsoarea mea, în încercarea de a se elibera.

— Asta îți dorești?

— Da.

— Vrei să mă părăsești? Dacă te-aș lăsa să pleci înapoi la tine acasă, în orășelul ăla infect, ai pleca?

— Da.

O întorc rapid cu fața la mine. Trebuie să îi văd ochii. Ei nu mint niciodată.

— Răspunde încă o dată. Ai pleca sau nu?

— Da. Aș pleca. E tot ce îmi doresc, mă privește fix în timp ce rostește cuvintele ce mi se înfig brutal în piept.

— Nu mă iubești?

— Nu te-am iubit vreodată, Cain. Crezi că aș putea să dezvolt sentimente față de un monstru ca tine? Au fost doar vorbe goale, aruncate în bătaia vântului. Nu am fost nicio clipă îndrăgostită de tine. Doar speram că te voi putea îndupleca, pentru a mă lăsa să plec înapoi acasă.

— Minți, la dracu'! Minți!

Îi dau drumul din brațele mele, trecându-mi agitat mâinile prin păr. Se joacă cu mintea mea. Vrea să mă rănească, așa cum am rănit-o eu.

— Tu chiar aveai impresia că sunt o fetiță fraieră ce se poate îndrăgosti de cel care a fost aproape să o violeze? Ai vrut să îmi iei cel mai de preț lucru pe care îl aveam într-un mod inuman. Tu nu ești om, ești o bestie. Un animal nenorocit. Ai face un bine femeilor din această lume, inclusiv mie, dacă te-ai spânzura de lanțurile de rahat în care m-ai agățat, îmi aruncă fiecare vorba cu ură, privindu-mă cu scârbă și cu dispreț, așa cum nu am crezut că mă va privi.

Ea este îngerul meu. Trebuia să mă iubească, la dracu'. Să mă vindece. I-am distrus sufletul, naibii! Are dreptate, un animal nenorocit ca mine nu are nici cea mai mică șansă de a fi izbăvit. Dacă continui să o țin cu forța lângă mine o voi împinge să recurgă la suicid, așa cum a mai vrut să o facă.

Trebuie să îi dau drumul. Să o las să zboare cât încă mai poate.

— Mâine dimineață te vei urca în avion și te vei întoarce la tine acasă.

— E o glumă, nu?

— Nu. Ești liberă, Destiny.

Mă privește suspicioasă, apoi bucuria i se instalează pe chip, făcând-o să bată din palme și să părăsească încăperea alergând cu entuziasm.

CAPITOLUL XII

CAIN

Am stat pe verandă până când soarele a apus, iar noaptea și-a făcut apariția. Îmi place întunericul, doar îl port în suflet. După ce Destiny a plecat din bucătărie cu bucățica mea de suflet ce începuse să se vindece alimentat de iubirea pe care credeam că mi-o oferă, m-am pus din nou pe băut, apoi i-am făcut o vizită lui James, pilotul meu, pe care l-am cazat în casa anexă și l-am anunțat despre schimbare. La prima oră a dimineții o va duce pe Destiny acasă, apoi se va întoarce pe insulă pentru a mă duce înapoi, la conacul de rahat din Scoția.

La dracu' cu tot!

Ar fi trebuit să plecăm împreună peste două zile. Ea trebuia să fie în siguranță la conac cât timp eu mergeam la întâlnirea din Dublin. Îmi vine să îmi bag ceva în tot și să renunț. Ce rost mai are să continui, dacă ea nu este lângă mine? Cum să mai pot dormi în patul meu fără să îi țin corpul fragil în brațe? Cum să mai ating vreodată altă femeie, după ce mâinile mele i-au atins pielea fină și moale?

Cred că este destul de târziu, probabil acum doarme, așa că nu va simți dacă mă duc în dormitor să o privesc. Mă ridic din fotoliu, las sticla pe masă în timp ce sting trabucul, după care intru în casă, fericit că o să o pot privi în timp ce doarme ca un îngeraș. Ajung în dreptul dormitorul, trag aer în piept și deschid ușor ușa, pentru a nu o trezi.

— Cain?

Rahat. Vocea ei melodioasă umple spațiul camerei, făcându-mă să trântesc cu forță nenorocita de ușă. Mă întorc cu fața spre sursa tuturor durerilor mele și îi arunc o privire ucigătoare, ce o face să înghită în sec și să strângă în pumni așternuturile sub care își ascunde trupul.

— De ce nu dormi? Dis-de-dimineață te cari. Îi spun cu ură și mă așez pe colțul patului, simțind că picioarele mă lasă, din cauza cantității exagerate de alcool pe care am consumat-o. Am băut ca un imbecil din vina ei. Am băut, încercând să uit cuvintele ce mi-au rămas întipărite în minte ca niște cuie ce nu vor să iasă oricât de tare ai trage de ele.

— Ai continuat să bei după ce am plecat? Emani alcool prin toți porii.

— Ce îți pasă ție?

— Îmi pasă atâta timp cât există riscul să încerci să mă violezi din nou. Probabil ești mult prea beat și furios ca să mai poți gândi logic.

Într-o clipă urc în pat și mă năpustesc asupra ei, făcând-o prizoniera trupului meu.

— Gândeam logic atunci când făceam dragoste cu tine în patul ăsta? Eram furios seara trecută când ai adormit în brațele mele?

— Ești furios acum, așa că dă-mi drumul. Nu vreau să mă atingi, Cain.

Fac opusul a ceea ce îmi spune, o țin imobilizată cu mâna stângă, în timp ce mi-o cobor pe cealaltă direct în păsărica ei mică și caldă.

Nemernica, nu are chiloți.

Și e udă în draci.

Îmi înfig două degete în ea cu putere, determinând-o să își arcuiască spatele și să scoată un geamăt scurt.

— Ești fleașcă și nu ai chiloți. Mă așteptai, Destiny? Vrei să te fut înainte de plecare?

— Nu. Scoate-ți degetele din mine.

— De ce minți, iubito? Îmi ceri să le scot, dar te umezești tot mai mult cu fiecare atingere.

— Nu, nu e așa...

— Dar cum e? Nu vrei să te ating?

— Nu. Cain. Ah...

Trag cearceaful de pe ea și o găsesc complet goală cu trupul său micuț lucind ademenitor pe cearceaful roșu. O prind cum se uită cu jind la scula mea ce împunge materialul de bumbac al pantalonilor. La cât am băut, e bine că mi se mai scoală dar la cât de rău mă excită căprioara mea, cred că și mort aș avea o erecție. Zâmbesc satisfăcut de reacția sa, dându-se de gol și îmi scot degetele din miezul ei fierbinte, lăsând-o cu o expresie dezamăgită.

— Noapte bună, Destiny. Mă ridic de pe ea cu intenția de a o testa, să văd dacă mă va lăsa să plec.

Sunt convins că în sufletul ei se dă o bătălie între ură și iubire, exact aceeași luptă care se poartă în inima mea.

— Cain. Nu, mă apucă de braț, se agață de mine și îmi încalecă șoldurile, frecându-și păsărica umflată de scula mea acoperită de pantaloni.

— De ce te freci de pula mea? Nu mai sunt un monstru, Destiny?

— Eu...

— Tu, ce? Ți-ai făcut deja alegerea. Mâine te întorci acasă, așa cum ai vrut.

Se încruntă, deranjată de cuvintele mele, apoi mă trezesc din senin cu palma sa mică lipită cu putere de obrazul meu. Îi prind încheieturile înainte să apuce să mai mă lovească și îi zâmbesc larg, deși tocmai mi-a futut ditamai palma peste față. În mod normal m-aș fi enervat și ar fi ajuns legată, biciuită și regulată cu bestialitate. Însă, cu micuța mea căprioară, nimic nu mai este normal.

— M-ai lovit.

— Da. Și încă vreau să te lovesc. Te urăsc atât de mult, Cain. Vreau să suferi, așa cum sufăr și eu. Să îți sângereze inima ta rece și înghețată, așa cum sângerează a mea.

— E bine că mă urăști. Înseamnă că simți, iubito. Un mic geniu mi-a spus recent că e o linie ușor de șters între iubire și ură.

Își mijește ochii, se forțează să își tragă mâinile din strânsoarea palmei mele și începe să se frece rapid, direct pe scula ce stă să-mi rupă nenorociții de pantaloni.

— Tu mă urăști pentru tot ce ți-am spus? Ai putut simți ceva în sufletul tău negru?

— Da. Am simțit.

— Atunci, de ce mă lași să plec? Renunți atât de ușor la mine?

— Nu asta îți dorești? Să te las în pace?

— Idiotule!

Își smulge încheieturile din căușul palmei mele și își duce o mână direct în pantalonii mei, apucându-mi penisul cu lăcomie. Pe cealaltă mi-o bagă în păr și îmi trage apăsat de rădăcinile firelor. A luat-o razna, iar ca un dobitoc ce sunt, îi permit orice.

— Întreci măsura, Destiny.

— Serios? Ce vei face? Mă lovești din nou?

Începe să îmi frece scula rapid, vărsându-și furia pe ea prin mișcările bruște, ce mă scurg de câteva picături de spermă.

— Nu. Arată-mi cât de mult mă urăști, o provoc pe un ton jos, atingându-i în treacăt mugurul umflat.

Se ridică din brațele mele, își îndreaptă spatele și își reia privirea rece, cu care m-a lăsat ca un fraier acum câteva ore în bucătărie.

— O voi face când voi pleca, dimineață. Te părăsesc, Cain, atât de mult te urăsc, turuie cuvintele, fixându-mă cu privirea, apoi fuge în baie.

Ce dracului tocmai s-a întâmplat? Era la fel de excitată ca mine. Avea mâna băgată în pantalonii mei, în mama mă-sii! Cobor din pat, spumegând de nervi și dau buzna peste ea în baie, pregătit să o învăț cum trebuie să se comporte. M-am săturat să creadă că poate să plece când vrea ea, lăsându-mă ca pe ultimul imbecil cu o erecție cât casa.

— Pleacă!

Mai are și tupeul să mă dea afară din propria locuință, după ce se comportă ca un copil mofturos.

— E casa mea, dacă va pleca unul dintre noi, atunci tu vei fi aceea.

Își mărește ochii, părând uimită de cuvintele mele, după care coboară de pe dulapul ce maschează chiuveta, pufnind disprețuitor în direcția mea.

— Parcă insula asta era cadoul meu. Așa repede te-ai răzgândit, Cain?

— Ai spus că nu ai nevoie de cadourile mele de rahat.

De ce naiba continui să îi fac jocul stupid, în loc să o iau pe sus și să i-o trag capră, lipită de perete?

— Am spus multe. Rămâne un mister ce a fost adevărat și ce nu.

Se apropie de mine cu un mers de felină, ce îmi dă peste cap mintea deja turmentată din cauza alcoolului. Să nu mai zic de scula ce împinge cu disperare în pantaloni, căutând să fie scoasă afară. Ca și când nu ar fi suficient că m-a lăsat cu ochii în soare de două ori, mai e și dezbrăcată, lipită de pieptul meu ce tresare ușor, simțindu-i sânii presați de el. Apucă cu degetele sale micuțe betelia pantalonilor și îi trage în jos, pe coapse, dezgolindu-mi erecția, ce o împunge imediat în coapsă. Dacă intenționează să se joace iar cu mine și să mă lase ca pe un dobitoc, fără îndoială că o să o dau cu capul de pereți.

— Atinge-mă, îi cer cu voce răgușită, gemând gutural când își presează și mai tare sânii de pielea mea încinsă.

Mor, nu alta.

— Am o idee mai bună.

Își desprinde trupul de pe al meu și se lasă, ușor, în genunchi, privindu-mă fix în ochi, în tot acest timp. Îmi apucă baza sculei în palma sa mică, punându-și cealaltă mâna pe coapsa mea încordată. Mă uit la ea cu fascinație, aflat în extaz, văzând-o cum stă în genunchi între coapsele mele desfăcute, băgându-și capul sculei între buzele ei cărnoase. Îl freacă lent de moliciunea buzelor roșiatice până reușește să mă stoarcă de o broboană cremoasă. O linge avidă, încercuindu-mi capul penisului cu limba în mișcări circulare, ce îmi fac boașele să fie tari ca oțelul. Sunt plin ca dracu'. Tot ce îmi doresc e să erup în gâtul ei fierbinte. Să îi dau să îmi înghită sămânță până când gustul meu devine tot ceea ce are nevoie ca să poată supraviețui. Vreau să mă sugă, așa cum eu o ling. Cu disperare, cu foame, cu o dorința nestăpânită, sălbatică, ce îmi ține limba captivă în miezul ei fierbinte, gustând cu lăcomie fiecare strop din siropul ei dulce.

— E atât de fierbinte. Arde când îmi trec limba peste el. Îmi place mult, Cain. Ce frumos este. Ah, ce îmi place... geme cuvintele cu buzele lipite de venele ce îmi pompează haotic sângele în capul care a devenit roșiatic, la cât de excitat sunt.

— Ia-l în gură, Destiny. Vreau să îmi dau drumul în gâtul tău. Suge-mă, iubito.

— Da...

Își trece limba umedă de la bază până la cap, atingându-mi venele umflate, apoi îmi cuprinde capul în gură, adâncindu-mi scula lent în gura ei mică ce ripostează mărimii mele. Gem apăsat, trag adânc aer în piept și închid ochii. Am nevoie de un moment de respiro, astfel risc să îmi dau acum drumul. Îmi deschid ochii și o văd cum mă privește cu adorație înainte de a-și revendica carnea mea întărită în adâncul gâtului său. Înghite ca o fata cuminte ce vrea să mă țină cât mai mult între pereții sensibili si calzi ai gâtului și, drace, cât de bine se simte! Îi cuprind ușor părul între degete, doar cât să o mângâi cu blândețe. Nu vreau să intervin, nu îmi doresc să preiau controlul. Vreau să o văd cum se desfășoară în toată splendoarea sa, cum mă suge cu pricepere, deși scula mea e singura care i-a pătruns în gură, până acum. Și va rămâne unica. Prefer să ard în flăcările iadului, alături de demonii mei, decât să o scap printre degete. Nu o pot lăsa să mă abandoneze, am atât de multă nevoie de ea.

— Așa, iubito. Ia-mă tot. Da?

Mă surprinde, cuprinzându-mi fesele în strânsoarea palmelor sale, în timp ce se ridică cu buzele până la capul sculei, apoi se împinge cu putere în jos, luându-mi-o adânc în interiorul gurii. Fruntea i se lipește de baza penisului, atât de adânc m-a luat. Rahat. Stă nemișcată preț de câteva clipe, mi-o înghite de câteva ori, apoi începe să se miște în cercuri încă cu tâmpla lipită de pielea mea încinsă. La dracu', cum îi simt pereții gâtului! Ce moi și fierbinți sunt!

— Destiny, iubito, dă-i drumul acum.

Alunecă ușor până la jumătatea sculei, cât să mă poată privi în ochi, zâmbind ca un drăcușor cu ea în gură. Vrea să mă omoare. O să mor cu scula în gura ei. Nici măcar nu mă ascultă, netrebnica. Flutură din gene în cel mai inocent mod posibil, deși mi-o suge apăsat ca un mic demon ce și-a obținut prada mult râvnită.

— Iubito, încetează dracului...

O scoate din gură, își șterge provocator buzele umezite cu pernuțele degetelor, îmi apucă strâns baza penisului, trecându-și unghiile cât să mă facă să scot un geamăt înfundat, după care se repede cu o poftă nebună, luându-mă din nou tot, până în străfundul gâtului.

Fir-ar să fie!

După ore de agonie cu boașele încărcate de spermă, în sfârșit, erup. Fiecare mușchi din corp mi se rupe în două, îmi tremură și se sfărâmă sub eliberarea zdrobitoare, care vine în șuvoaie puternice în gâtul căprioarei mele ce mi-o înghite nesătulă.

Mă suge până la ultima picătură și mi-o curăță, trecându-și limba pe toată lungimea, acordând atenție capului ce încă îmi pulsează. O iau de brațe cu blândețe și o ridic, săltându-i corpul micuț în brațele mele masive. Îmi înconjoară talia cu picioarele, lăsându-și capul pe umărul meu în timp ce intru cu ea în brațe, în duș. Pornesc robinetul ce curge sub formă de ploaie din tavanul de marmură a dușului, îi mângâi cu grijă spatele ce poartă urmele furiei mele aplicate prin loviturile dure ale biciului, apoi îi sărut fin creștetul capului, făcând-o să își dea capul pe spate, pentru a face contact vizual.

— Înainte să spui ceva, a fost un adio, Cain.

Palmele mi se opresc pe noada fundului său, clipind des prin picăturile de apă, crezând că mintea mea cretină nu a înțeles bine spusele sale.

— Nu s-a simțit ca un adio, iubire. A fost dulce ca o împăcare mult așteptată.

Îi lipesc spatele de peretele dușului într-un mod tandru, iau gelul de duș și îmi torn din abundență pe palme, ținându-i corpul sprijinit cu genunchiul de care își freacă cu nerușinare păsărica, apoi îi cuprind sânii în palme și îi frec cu gelul ce îi curge lent pe abdomen. Tresare, își dă capul pe spate și se freacă mai tare de mine, scoțând un geamăt stins.

— Nu, Cain. Nu mai pot continua așa, își bagă mâinile în părul meu, privindu-mă îndurerată.

Ce i-am mai făcut acum? Oare o doare spatele din cauza rănilor?

— Te doare spatele, puiule? Iartă-mă.

— Nu, Cain. Ești prea beat ca să înțelegi. Dă-mi drumul, nu vreau să fac sex cu tine.

— Dar eu vreau.

— Eu nu. Ce o să faci? Vei lua cu forța ce îți dorești?

— Normal că nu.

Pufnește, apoi izbucnește în râs, amuzată de răspunsul meu.

— Mai lipsea să spui o replică de genul : *Drept cine mă iei.*

— Știu deja că sunt un nenorocit, vrei să îmi repeți la nesfârșit, în morții mă-sii?

Lovesc cu pumnul în perete, aproape de capul său, cu atât de multă forță încât pielea din jurul articulațiilor mi se crapă și sângele țâșnește, murdărind marmura de un alb imaculat. Furia pune stăpânire pe corpul meu cu rapiditate, făcându-mă să devin persoana pe care Destiny o disprețuiește. Pupilele i se dilată din cauza fricii, pielea i se înfioară și începe să tremure, anticipând modul brutal în care mă voi dezlănțui.

— Ți s-a urcat la cap și m-ai luat de pământău azi, târfulița mică. Ai uitat cum stă treaba între noi. Chiar aveai impresia că te voi lăsa să pleci? Of, fetiță naivă.

Să îmi bag, chiar aveam de gând să o las să plece, dar acum m-a înfuriat mult prea rău ca să mai fiu dispus să fac asta. Îi cuprind maxilarul în palmă și îl strâng cu putere, simultan cu mână ce îi ciupește labiile, provocându-i un scâncet de durere.

— Nu face asta.

— De ce nu, Destiny? Încă nu ai băgat la cap că tu ești proprietatea mea? Fac ce vreau cu tine, nu ți-e clar?

— Dacă simți chiar și cea mai măruntă urmă de iubire în sufletul tău de gheață, oprește-te acum, Cain.

Rămân blocat cu o mână pe fardurile sale moi, cu cealaltă strânsă în jurul maxilarului ei și cu mintea făcută praf. Palmele sale îmi cuprind obrajii, privindu-mă cu acea nenorocită de sclipire, ce îmi provoacă o senzație ciudată în adâncul pieptului.

— Ești un bărbat atât de frumos. Puternic, hotărât, sălbatic. Aș fi cea mai norocoasă femeie de pe întreg pământul, dacă aș fi iubită de tine. Mă fascinezi, Cain. Mă faci să fiu nebună după tine, deși ești omul care m-a răpit și a abuzat de mine din primele momente după ce ne-am cunoscut. Ești special. Vreau să fii doar al meu.

Cuvintele sale mă determină să renunț să îi mai strâng cu furie maxilarul. I-l eliberez și îmi mut mâna pe talia sa, cuprinzând-o cu delicatețe.

— Îți face plăcere, nu? Să asculți cum vorbesc despre tine. Ești un bărbat mândru și egoist, căruia îi place la nebunie să știe că e prima dragoste a unei femei. Primul care a atins-o, își apropie obrazul de al meu, atingându-mi cu nasul lobul urechii. Primul care a sărutat-o. Primul care a pătruns-o, îmi șoptește pe cel mai dulce ton existent, ce îmi face scula să se întărească dureros de tare.

— Iubito...

— Vrei să mă pătrunzi, nu-i așa? Să simți cum te strâng cu lăcomie, în timp ce mă umezesc pentru tine.

— Da. Asta vreau. Fix asta vreau, la dracu'.

Îmi împing șoldurile în ea, atingându-i clitorisul umflat cu capul sculei, din care mi se prelinge o picătură de spermă. Fata asta mă face să îmi doresc să o fut non-stop mai rău ca un animal în călduri. Își depărtează picioarele, își îndoaie genunchii și își pune tălpile pe antebrațele mele, profitând că palmele mele îi susțin fundul.

Mă împing în ea și intru tot, alunecând rapid în carnea umedă a păsăricii sale.

— Simți?

— Da, iubito. Simt.

Intru și ies cu mișcări lente, dar adânci, înnebunit de mușchii vaginului, care se contractă când îi ating cu vârful sculei punctul sensibil din adâncul său.

— Ce simți? își pune mâinile pe după gâtul meu, încercând să se agațe de mine, pentru a-și păstra echilibrul. Ce simți, Cain, în suflet?

Privirile ni se întâlnesc în momentul în care o pătrund până la capăt, lipindu-mi baza sculei de mugurul umflat.

Gheață și foc.

Viață și moarte.

Întuneric și lumină.

Ea.

— Nu pot să o spun, la dracu'.

— Spune-o, Cain. Unește-ne inimile, așa cum noi ne unim în acest moment magic.

Întind mâna, opresc robinetul și ies furtunos din baie, cu ea în brațele mele. Nu îmi pasă câtuși de puțin că apa ni se prelinge șiroaie de pe corpurile noastre înfierbântate, e casa mea, fac ce naiba am chef.

— Cain...

— Taci, Destiny. Taci.

O trântesc pe pat, urc lângă ea, o întorc cu spatele la mine și o pătrund adânc, ținând-o lipită de pieptul meu.

— Spune-o. Spune-o...

— Taci.

Îmi strecor o mână pe sub trupul său ud și îi cuprind pieptul, aducând-o și mai aproape de mine. O pătrund lent, ușor, abia îi ating pereții strâmți ai vaginului.

Nu mă grăbesc, nu am de ce. Sunt un nemernic, o să continui să o rănesc cu fiecare ocazie, dar nu pot renunța la ea. E aerul de care am nevoie pentru a trăi. Ea este lumina mea ce se luptă să îmi învingă întunericul din suflet.

Destiny este îngerul meu și o iubesc ca un nebun, la dracu'!

O iubesc.

O strâng în brațele mele, îmi sprijin bărbia pe umărul său și o pătrund ușor, simțind cum până și ultima urmă de furie îmi dispare.

— Faci dragoste cu mine ca și când m-ai iubi, șoptește cu glasul stins, împingându-și fundul în întâmpinarea mișcărilor mele.

— Greșit, iubita mea. Fac dragoste cu tine pentru că te iubesc.

Amândoi ne oprim în același timp. Își retrage fundul, forțându-mă să ies din ea, se întoarce brusc cu fața la mine și mi se aruncă în brațe.

— Ai darul de a fi cel mai mare ticălos, dar acum ai reușit să mă faci cea mai fericită!

CAPITOLUL XIII

DESTINY

— E un vis?

— Așa se simte, nu?

Zâmbesc, privindu-l concentrată cum își bea cafeaua, stând relaxat pe fotoliul din fața ferestrei panoramice. Acum ar fi trebuit să fiu deja de câteva ore bune în avion, în drum spre casă, dacă înțelegerea noastră de ieri ar fi rămas încă în picioare. Am fost furioasă pe el și mi-am dorit să îl fac să sufere așa cum el o face mereu, după ce îmi oferă cele mai frumoase momente. M-am folosit de toate armele pe care le-am avut. Am riscat mult, adresându-i cuvinte urâte, ce l-ar fi putut face să își piardă cumpătul. L-am urât pentru ce mi-a făcut și deși am susținut ore întregi că vreau să plec, totul a fost doar un teatru ieftin.

Nu l-aș părăsi niciodată. Eu nu am la ce să mă mai întorc. Locul meu este alături de el.

Am fost uimită de puterea pe care am avut-o asupra lui. M-a făcut să mă gândesc la cum ar fi dacă am schimba rolurile, măcar pentru o zi. Vreau să gust din acel control pe care eu îl cedez în întregime lui. Îmi doresc să fiu eu cea care îl controlează, să îl văd cum se supune dorințelor mele, așa cum a făcut-o ieri în unele momente. Trebuie să risc din nou și să încerc. Azi e ultima zi pe care o mai petrecem aici, în paradis. Mâine dimineață ne vom urca în avion spre întunecata Scoție. Mă va lăsa la conac în grija exagerată a personalului de acolo, iar el va pleca în Dublin. Am aproape două zile la dispoziție pentru a îl convinge să mă ia cu el. Nu vreau să rămân singură. De când dorm în brațele sale am uitat cum este să ai un coșmar. Nu vreau să se reîntoarcă, nu mai pot trăi iar și iar acele imagini îngrozitoare, ce îmi frâng sufletul. Pare destul de bine dispus de când ne-am trezit. Azi-noapte, după ce mi-a spus *te iubesc*, am preferat să nu pun presiune pe el și nu mai am încercat să scot încă unul. A fost un moment mult prea frumos pentru a-mi asuma riscul de a-l strica. Tot ce contează e că și-a deschis sufletul în fața mea.

Și-a îngăduit să simtă, deși a susținut tare și răspicat, că nu o va face niciodată.

— Destiny, buzele sale moi se lipesc ușor de spațiul dintre ureche și gât, suflând aerul fierbinte pe pielea sensibilă ce se înfioară numaidecât. Mi-e foame.

— Dar, abia am luat micul dejun...

Îmi cuprinde în palmele sale mari sânii, apăsând cu podurile palmelor sfârcurile ce mi s-au întărit dureros de mult. Fiecare gest de al său mă excită teribil și nu știu dacă astăzi e efectul pe care îl are asupra mea sau hormonii îmi sunt la un nivel mult prea ridicat din cauza menstruației ce mi se apropie.

— Mâncarea nu mă satură, Destiny. Am nevoie să mă înfrupt din dulceața ta.

— Dar eu… trebuie să îmi vină.

— Nu îți face probleme, iubito. Injecția contraceptivă pe care ți-am făcut-o îți întrerupe menstruația. Așa că, păsărica asta mică și dulce poate fi gustată oricând vreau.

— Și nu există riscul de a rămâne însărcinată? întreb cu precauție, temându-mă puțin de acest subiect. De fapt, mă tem de reacția lui fața de acest subiect.

— Abia acum te-ai gândit să mă întrebi asta, Destiny? La cât de mult sex am făcut, până acum îmi purtai deja copilul.

— Vrei?

Nu știu de ce îi adresez întrebarea cu entuziasm. Am abia nouăsprezece ani, habar n-am cum este să crești un copil.

— Da, vreau. Oricât de tentat este pentru mintea mea bătrână să ți-o trag pe la spate, în timp ce îți cuprind burta umflată în palme, e mult prea devreme pentru asta. Vreau să îți termini studiile, să te gândești ce afaceri vrei să îți deschid, să ne căsăt... se oprește brusc, luându-și palmele de pe coastele mele.

A rămas șocat de propriile cuvinte. A fost la un pas să spună că vrea sa ne căsătorim, dar a dat înapoi până să își termine fraza. Sper doar ca acum să nu aibă o reacție violentă față de mine, frustrat că simte mai mult decât întunericul dinăuntrul său îi permite.

— Cain? întreb cu voce șoptită, atingându-i abia simțit pielea dezgolită a pieptului.

— Nici să nu îți treacă prin cap să pui întrebări de rahat. Știu foarte bine ce dracului am spus.

— Încă mă întreb cum de mă lași să merg la facultate. La cât de gelos ești, nu știu cum vei rezista, știind că voi fi câteva ore pe zi alături de oameni apropiați de vârsta mea.

Am încercat să schimb subiectul pentru a evita o ceartă, dar mai rău am făcut, văzând cum se încruntă, aruncându-mi o privire urâtă.

— Diferența de vârstă dintre noi îți provoacă un disconfort, draga mea?

— Nu...

— Spune-mi exact ceea ce gândești, Destiny. Observ că bucuria ta cea mai mare legată de facultate e că vei avea ocazia de a socializa cu puștanii.

— Nu am vrut să sune în felul acesta. Nu...

Mă întrerupe, punându-și degetul arătător peste buzele mele întredeschise, în timp ce ochii săi devin treptat tot mai reci. Nu este bine deloc. Ar fi trebuit să tac. Dacă aș fi putut să îmi reții curiozitatea, acum probabil că era cu capul între picioarele mele, nu cu ochii fixați în ai mei, cu o privire de gheață.

— Cum crezi că va fi? Vei sta câteva ore bune alături de ei, după cum ai și zis, apoi te vei întoarce acasă unde te așteaptă un bărbat de treizeci și opt de ani, căruia îi place să te fută tare, să te marcheze ca și a lui și să îți posede trupul.

— Eu...

— Taci dracu' din gura aia! Lasă-mă să termin.

— Bine, înghit în sec, cu pulsul crescând rapid la auzului tonului său nervos.

— Ce vei face când vei vedea relațiile colegilor tăi? Se vor ține de mână, își vor fura săruturi pe ascuns, vor ieși la întâlniri, lucruri perfect normale pentru cuplurile de vârsta ta. Cum vei rezista, știind că tu nu vei avea niciodată parte de ele?

— Nu trebuie neapărat să merg la facultate. Pot studia de acasă.

Răspunsul meu îl face să pufnească, după care izbucnește într-un râs amar, plecând ca ars de lângă mine. Se duce direct la bar, luând o sticlă de *scotch* care se pare că are numele meu inscripționat pe ea, o desface grăbit, bolborosind, apoi o duce la

buze, dând peste cap o cantitate mult prea mare pentru această oră a dimineții.

Deși e posibil să fac și mai mult rău, mă ridic de pe scaun și mă duc la el, cuprinzându-i de la spate talia cu brațele.

— În momentele în care nu sunt condus de furie îmi doresc cu adevărat să îți dau drumul. Să te las să pleci, pentru a-ți putea trăi cum trebuie viața.

— O pot trăi așa cum trebuie alături de tine.

— Nu poți. Oricât de mult încerc să ignor acest aspect, ne despart nouăsprezece ani, Destiny. Erai doar un copil când eu făceam lucruri îngrozitoare oamenilor din jurul meu. Am făcut mult rău în ăștia nouăspe ani, spune cu amărăciune, sprijinindu-și pumnii pe blatul barului.

— Nu îmi pasă deloc de trecutul tău. Singurul lucru care contează pentru mine este prezentul și viitorul.

— Ce prezent, Destiny? Cel în care la furie risc să te violez, te lovesc cu biciul și te chinui, ca mai apoi să îți spun că te iubesc și să fac dragoste cu tine ore întregi? Sau viitorul în care vei fi alături de un bărbat expirat, în timp ce tu abia vei înflori?

Lovește tare cu pumnii în masă și se smucește din îmbrățișarea mea ca să poată pune o distanță considerabilă între noi. Mă duc după el, agățându-mă strâns de brațul său. Nu îmi pasă câtuși de puțin de diferența de vârstă dintre noi. Ba chiar sunt fericită că am lângă mine un bărbat experiment și protector, ce mă poate transforma într-o adevărată femeie.

— Ce ai spune de prezentul de acum câteva momente, în care doreai să îți iei desertul? Dacă punem puțină miere peste mierea mea, Cain?

Îl simt cum tresare aproape insesizabil, iar mușchii i se încordează, oftând prelung. Dorind să îi alung nesiguranțele pe care și le maschează sub zidul de gheață al furiei, îmi cobor mâna lent pe abdomenul său gol până ajung cu palma pe umflătura proeminentă din pantalonii săi sport.

— Cain, iubitule...

— Profiți că ai reușit să mă înmoi, Destiny, mârâie printre dinții strâns încleștați și-și împinge șoldurile pentru a-și putea freca mădularul de palma mea.

— Eu văd că ești tare. Atât de tare! Mă faci să fiu o fată foarte perversă. Mă inciți teribil. Îmi stârnești cele mai indecente gânduri. M-ai fi putut răpi de acum câțiva ani, căci te-aș fi dorit cu aceeași intensitate copleșitoare.

— Nu vorbi așa, la dracu'. Nu mă face să par un nenorocit de pervers, care și-o freca cu gândul la o fată de șaișpe ani.

— Eu nu văd nimic rău în asta, îi apuc betelia pantalonilor și îi trag rapid pe coapse, eliberându-i penisul întărit.

— Vreau să fiu singurul.

— Ești și vei fi. Te-ai purtat inuman cu mine, după care fără să realizezi, orbit de furie m-ai aruncat în brațele unui bărbat care este opusul tău. Lângă cine sunt acum? Pe cine ating, Cain?

Cu o mână îi mângâi mușchii abdomenului iar pe cealaltă o cobor pe coapsa lui, aproape de testiculele ce se umflă în mod alert.

— Te comporți din nou ca o regină, Destiny. Mă controlezi naibii. Îți dorești să mă supun ție, nu-i așa, iubita mea?

— Da, e tot ce vreau. Vreau să dețin controlul, măcar pentru o zi. Îmi permiți? îmi trec unghiile peste pieptul său, urcând cealaltă mână la baza penisului, atingând cu buricele degetelor pielea fină din jurul lui.

— Riști mult cu această propunere, Destiny, geme cuvintele, respirând tot mai greu cu fiecare atingere fină a degetelor mele.

— Cât de mult? îi cuprind penisul în palmă, îl strâng ușor, apoi încep să îl frec apăsat, în ritm rapid, așa cum am învățat că îi place.

— Simți cât de mult, murmură chinuit. Da, iubito! Fă-mi ce dracului vrei. Sunt sclavul tău nenorocit.

Mă forțez să continui mișcările, deși toți mușchii din corp încremenesc odată cu mintea ce mi se golește preț de câteva secunde. Mi-am dorit să întorc jocul nostru erotic în favoarea mea, am sperat că voi putea avea măcar o fărâmă de control, iar acum se pare ca am ajuns să îl dețin pe tot.

— Destiny a mea! Iubita mea! Te doresc ca un nebun, îmi îndepărtează cu grijă mâna de pe penisul său, lăsându-mă cu o expresie confuză.

Confuzia mi se transformă instantaneu în șoc când îl văd cum îngenunchează și îmi sărută gleznele. Deschid și închid ochii de câteva ori, crezând că mintea mea îmi joacă feste.

Imposibil.

Cain este la picioarele mele.

Cain Riverside este în genunchi în fața mea, sărutându-mi picioarele.

E ireal. Nu are cum să fie posibil ca un munte de om să fie îngenuncheat în fața mea.

— Cain?

— Da, iubire?

Când își ridică capul, uitându-se fix în ochii mei, am parte de încă o surpriză, văzându-i dragostea din privire.

— Sunt atât de îndrăgostită de tine.

Zâmbește.

Un zâmbet larg de fericire, cum rar îți este dat să vezi din partea lui.

Își lipește obrazul de genunchiul meu, răsuflând ușurat ca și când are nevoie de aceste cuvinte. Și știu că are, deși mereu insistă că nu înseamnă nimic pentru el.

— Mă iubești, Destiny?

— Sincer, mă tem să îți ofer un răspuns pozitiv. Nu vreau să crezi că ceea ce simt este ceva pueril, ce își va pierde rapid intensitatea.

— Dar ceea ce simt eu? Își va pierde la fel de repede intensitatea, micuța mea regină?

Buzele sale îmi mângâie atent pielea, urcând cu săruturile până aproape de coapse.

— Nu. Se vor amplifica pe zi ce trece. Acum, taci, Cain și oferă-mi plăcere, spun serioasă, îi bag mâinile în păr și îi trag capul pe spate pentru a-mi putea vedea dorința din privire.

Nu că nu ar fi putut să o vadă cum mi se prelinge din vagin pe pielea fierbinte a coapselor.

— Ce îți dorești, Destiny? vocea i-a devenit atât de răgușită încât pare un mârâit al unui animal sălbatic, în timp ce pupilele i s-au dilatat complet, privind picăturile excitației ce îmi curg lent din vagin.

— Să mergem în acea cameră.

Respirația neregulată i se oprește o clipă, luat prin surprindere de dorința mea.

— Ridică-te și du-mă acolo, Cain.

Mârâie, dar nu se opune. Ba chiar se ridică mult mai rapid decât m-aș fi așteptat, părând că e dispus să se supună fiecărui ordin al meu.

— Credeam că am schimbat rolurile, Destiny.

— Le-am schimbat. Nu crezi că a venit timpul să guști din propriul tratament, iubitule?

O iau înaintea sa pe coridor, dându-mi jos din mers halatul roșu din mătase. Iubesc sentimentul de încredere pe care mi-l oferă când îmi privește fascinat trupul. Mă face să renunț la inhibiții și să mă mândresc cu formele mele, de care până acum nu eram deloc mulțumită. Însă, când îl văd cum vine în urma mea, cu penisul țeapăn, cu capul său lucind de excitație și cu o privire ce exprimă o foame nestăpânită, mă face să mă apreciez și mai mult. În ochii săi sunt cea mai frumoasă femeie.

— Lasă-mă să te am. Nu mai pot așa, Destiny, îmi șoptește cu voce joasă, în ureche, lipindu-și pieptul tare de spatele meu, când ajung în dreptul ușii.

— Domnul Riverside a învățat să ceară? îl ironizez, apăs pe clanță și intru în cameră, lăsându-l în cadrul ușii cu o față bosumflată.

Îmi place din ce în ce mai mult jocul ăsta.

— Ia loc pe canapea, îi spun sub formă de ordin când intră în cameră, trântind ușa în urma lui.

Fir-ar, sper că nu începe să își piardă răbdarea.

— Nu ai de gând să mi te alături, iubito?

— Nu ai de gând să taci?

— Să îți amintesc că tu mă fuți mereu la cap cu întrebări, în cele mai nepotrivite momente?

— Ei bine, eu sunt începătoare, fii tu un elev exemplar și păstrează tăcerea.

Îmi pun palma la gură, încercând să îmi maschez amuzamentul, apoi mă întorc cu spatele la el pentru a mă putea uita prin raftul cu uneltele sale diabolice. Ce aș putea alege de aici? Sunt atât de multe chestii și nici măcar nu le cunosc denumirea. Iau la întâmplare un bici incrustat cu ținte din metal ce par destul

de dureroase. Doamne, bine că nu l-a folosit pe mine! Mai aleg câteva obiecte, deși încă nu știu cum le voi folosi și încerc să mă grăbesc, căci nu vreau să ofer senzația ca nu am niciun habar ce vreau sa fac, deși chiar așa este. Îmi îndrept spatele și pornesc cu pași siguri spre Cain care mă așteaptă relaxat pe canapea, sprijinit de spetează, cu mâinile strânse sub ceafă.

— Ți-a luat ceva, Destiny, spune amuzat, analizând obiectele pe care le țin în mâna stângă.

— Scuzele mele că nu sunt un maestru în arta torturii, așa cum ești tu.

— Vrei să ne certăm? Nu eziți să îmi arunci câte o înțepătură cu fiecare ocazie.

— Nu le spun cu răutate, ci asta este realitatea, Cain.

Arunc lucrurile pe canapea, lângă el, după care mă așez în poala lui, înconjurându-i gâtul cu brațele. Corpurile noastre reacționează din prima secundă în care pielea ni se atinge. Îi simt mușchii cum se încordează rapid sub mine, iar pieptul începe să îi urce și să coboare într-un ritm mult mai alert, asemănător cu bătăile haotice ale inimii mele.

— Ești crud și brutal, dar chiar și așa, tot la fel mult te iub...

Cuvintele îmi rămân ostaticele nodurilor ce îmi pun stăpânire pe gât. Nu pot termina propoziția, nu când sunt pe cale să spun ceva ce ar putea răsturna complet situația în care ne aflăm. Sunt mai mult decât îngrozită să dau glas *te iubesc*-ului din inima mea.

Îl iubesc pe cel care m-a răpit.

Îl iubesc pe bărbatul furios, cu apucături sălbatice, ce m-a rănit de prea multe ori în timpul scurt de când am ajuns să fim împreună. De fapt, de când el s-a hotărât că nu mai poate păstra distanța, așa că m-a smuls din viața mea obișnuită și m-a adus în haosul din viața sa.

O, Doamne, îl iubesc pe Cain!

Acum chiar că am încurcat-o. M-a atenționat de multe ori să nu dezvolt sentimente față de el pentru că voi ajunge să regret amarnic.

— Spune-o, Destiny.

— Nu.

Își pune palmele pe spatele meu, trăgându-mă în brațele sale.

— Nu, Cain. Lasă-mă, te rog.

— Încă ești în control, iubita mea. Vreau doar să te simt aproape, vocea sa pare blândă, ba chiar am impresia că simt o urmă de emoție în spatele cuvintelor sale. Tu deții puterea, Destiny. Profită de ea. Știi cât de mult mă înnebunești, la dracu'. Ia tot ce dorești de la mine. Totul îți aparține.

— Vreau inima ta, mă smulg din brațele sale și îi cobor din poală, așteptând să reacționeze nervos, așa cum o face de obicei.

— Atunci luptă pentru ea, spune serios, vrând să se ridice de pe canapea.

Îi pun palmele pe piept și îl împing, devenind brusc furioasă.

— E o prostie! Să lupt pentru iubirea ta? Dar tu cum lupți ca să o câștigi pe a mea? Ticălosule! îi arunc cuvintele încărcate de furia ce pune stăpânire pe fiecare mușchi din corp, apoi iau biciul de lângă șoldul său și îl lovesc cu putere peste piept.

Nici măcar nu a clipit când țintele de oțel i-au lovit pielea.

— Mai tare, Destiny. Abia m-ai atins. Haide, iubito, acum ai ocazia să te răzbuni pentru tot răul pe care ți l-am făcut.

Se ridică de pe canapea și își duce palmele la spate, zâmbind ușor în colțul gurii, ca și când nimic nu s-ar fi întâmplat. Dar se întâmplă. Mult prea multe, mult prea rapid.

— Haide, iubito.

— Taci. Nu sunt tu să ador durerea pe care o provoc altor oameni. Taci și treci în genunchi, îmi muşc buza după ce rostesc aceste cuvinte, temându-mă puțin că am întrecut limita cu ordinele mele.

— Sunt încântat să îngenunchez la picioarele reginei mele. Mai ales când am în fața ochilor, păsărica ei mică și rozalie.

Se lasă în genunchi în fața mea, mult prea aproape de locul meu sensibil ce se umezește ca la comandă când îi simte respirația caldă. Ce naiba fac eu aici? După zâmbetul diabolic de pe fața lui, realizez că tot eu sunt cea controlată, deși pare că se petrecere contrariul. Privesc urma roșiatică lăsată de țintele din metal, strângând în pumn mânerul din piele al biciului, trag aer în piept, ridic biciul și fac un gest ce m-ar putea costa scump. Îl lovesc cu toată forța pe care o am peste obrazul stâng. Capul i se întoarce într-o parte, iar metalul îi înțeapă brutal pielea sensibilă a feței până când sângele începe să îi curgă din zonele în care

pielea i s-a crăpat. Raţiunea îmi este învinsă de adrenalina ce pune stăpânire pe instinctele mele şi până să realizez gravitatea a ceea ce fac, dau startul unui asalt de lovituri, încărcate de frustrare, ură şi durere. Nu scoate nici cel mai mic sunet în timp ce îl lovesc orbită de furie pe pieptul său tare, pe abdomenul perfect conturat, pe umeri şi pe gât, până ţintele biciului devin roşii, pătate de sângele său. Valul pătrunzător al furiei îmi dispare treptat, văzând cum îi distrug minunatul trup. Expresia de pe faţa sa nu îmi inspiră nimic. Nici măcar o singură emoţie. Ochii săi ţin captivi furtuna mărilor, ce ameninţă să se dezlănţuie în orice clipă. Mâinile încep să îmi tremure haotic, simt cum emoţia pune stăpânire pe sufletul meu, făcându-mă să arunc biciul şi să mă las în genunchi în faţa lui Cain. Îi cuprind obrajii pătaţi de sânge în palme şi izbucnesc în plâns, şocată de ieşirea brutală pe care tocmai am avut-o.

— Îmi pare rău. Iartă-mă! Nu am ştiut ce fac.

— E în regulă, iubito. Ţi-ai descărcat furia pe care o simţeai faţă de comportamentul meu de rahat. Am meritat fiecare lovitură, Destiny. De ce crezi că ţi-am permis să mă loveşti? Aş fi putut să te opresc după prima lovitură şi să îţi frâng gâtul într-o secundă, dar am acceptat conştient fiind că merit să fiu pus în situaţia în care eu te-am pus când eram condus de furie.

Îl privesc în ochi şi mă urc pe coapsele sale, îndemnându-l să se lase în fund pentru a-i putea sta în poală.

— Ceea ce este între noi este greşit şi bolnav, dar te iubesc, Cain! Eşti prima mea dragoste şi deşi e devreme să afirm asta, vei rămâne singura.

Mă trage la pieptul său, ţinându-mă strâns lipită de pielea sa rănită, mânjindu-mi pielea cu sângele lui.

— Vreau să devin un om mai bun pentru tine, Destiny, dar va fi un drum lung şi dificil până să ajung bărbatul pe care meriţi să îl ai alături.

— Ce bine că îl vom parcurge împreună. Sunt pregătită să trec prin toate ieşirile tale nervoase, ştiind că la final inima ta va bate pentru mine.

Îmi cuprinde capul în palmele sale mari şi îşi presează buzele de ale mele cu disperare, arătându-mi că a vorbit cât se poate de serios. La fel de serioase au fost şi spusele mele.

Nu o să mai pot iubi niciodată pe altcineva după Cain.

CAPITOLUL XIV

CAIN

— Ți-am zis ca nu mă interesează dracului de pierderile lor! Ai o singură sarcină de îndeplinit, așa că mă aștept să o duci până la capăt, Carter. Nu mă face să regret că mi-am pus bazele în tine.

— Totul se rezolvă, Cain, doar că lucrurile se vor complica. Au existat câteva persoane cărora nu le-a convenit că vei veni însoțit diseară.

— Mi se rupe. De când își închipuie măscăricii ăia că au dreptul de a avea o părere legată de viața mea? O să îi distrug dacă au tupeul infect să îmi comenteze în față.

Îi sărut ușor creștetul capului lui Destiny, care doarme cuibărită în brațele mele.

— Încă ceva, Cain.

— Zi repede, deja m-am săturat de subiectul ăsta.

— Elijah a ajuns aseară în Dublin. S-a cazat la hotelul în care stau.

— Nemernicul dracului! Îl omor.

Închid telefonul, simțind cum îmi pulsul mi-o ia razna la auzul numelui acelei jigodii. Cretinul care a încercat să o întoarcă pe Destiny împotriva mea. O să îl omor!

— Cain?

Să îmi bag! Am urlat ca un imbecil şi am trezit-o. Acum voi fi nevoit să dezvălui surpriza mult mai devreme decât anticipam. Abia aştept să îi văd expresia atunci când își va da seama că am luat-o cu mine în Dublin, deşi pe tot parcursul zborului am insistat că ea va rămâne în Scoția. Așa ar fi fost corect, dar eu nu fac nimic din ceea ce este corect. Nu puteam rezista trei zile fără ea, după ce aseară a reuşit să îmi fisureze încă o dată zidul de gheață din jurul inimii, declarând că mă iubeşte.

— Cain? Visez?

Zâmbesc ca un idiot. Un lucru pe care nu îl fac cu nimeni. Puțini au fost oamenii care au reuşit să obțină un zâmbet din partea mea.

Își ridică capul de pe pieptul meu, frecându-se la ochi într-un mod adorabil ce mă face să zâmbesc și mai larg. Fir-ar a naibii de treabă! Mă înmoi ca ultimul labagiu.

— Te-ai întors acasă cu mine?

— Nu, iubito. Te-am luat cu mine în Dublin.

Mă privește confuză câteva secunde, mintea sa somnoroasă încercând să proceseze dezvăluirea mea bruscă, apoi un surâs larg îi acaparează fața, iar ochii săi mari și frumoși încep să lucească.

— Aveai de gând să mă iei cu tine de la bun început?

— Da.

— Nu joci deloc corect. M-ai lăsat să încerc să te conving ore întregi, în cele mai perverse moduri.

— O spui ca și când ți-ar fi displăcut.

— Nu, doar că…

— Doar că ce, Destiny? îi cuprind obrajii, ce prind o nuanță ușoară de roșu, în palmele mele, mângâindu-i cu buricele degetelor pielea fină a feței.

— Nu pot să zic, mă va auzi Bart, șoptește rușinată, începând să se înroșească și mai tare în obraji.

Drace, cât de dulce poate să fie! O aduc la pieptul meu, sărutându-i creștetul, apoi îi dau la o parte de pe față părul ciufulit pentru a-i putea șopti la ureche.

— Spune-mi, iubito. Așa nu ne va auzi nimeni.

Își dă capul într-o parte, privindu-mă într-un mod care îmi face inima nenorocită să bată haotic. Mă omoară inocența din privirea ei. Deși am futut-o în toate pozițiile, posedându-i fiecare gaură, aproape toată durata zborului către Dublin, o simt la fel de pură.

— E normal să mă simt excitată tot timpul? Îmi doresc în permanență să fac sex, șoptește în urechea mea, cu glasul acela ce îmi trezește instantaneu la viață tovarășul din pantaloni.

Rahat! M-am întărit cu doar câteva cuvinte venite din partea ei.

— Ți s-a întărit.

De parcă nu era de ajuns că îmi șoptește la ureche, precum o nenorocită de sirenă ce vrea să îmi aducă sfârșitul, acum se mai și freacă cu păsărica de scula mea ce stă să rupă materialul de stofă al pantalonilor de costum.

Pf!

— Bart, câte minute mai avem până la hotel?

Îi cuprind fesele în palme, oprindu-i mișcările, căci nu îmi pot asuma riscul de a avea un orgasm de față cu bătrânul Bart. Voi fi nevoit să îi tai urechile ca să poată uita gemetele căprioarei mele.

— Zece minute, domnule.

— Accelerează. Transformă-le în cinci, îi ordon pe un ton tăios, enervat de mâța din poala mea, ce continuă să se frece de mine, deși o țin strâns de fund.

— Am înțeles, domnule.

Dacă nu ajunge în cât timp i-am spus, o să turbez.

— Nu te mai mișca, îi mârâi cu fața afundată în părul său, forțându-mă să nu gem când își coboară o mână între corpurile noastre unite și îmi ia scula în palma sa micuță, prin pantaloni.

— Dacă nu te oprești acum, Destiny, te...

— Mă ce? Nu îmi vei face nimic, Cain. Doar mi-o vei trage. Mor.

Îmi vine să i-o bag acum pe bancheta din spate a bolidului de lux, pe care am avut proasta inspirație să îl rezerv fără un geam despărțitor între locurile din față și cele din spate.

Mare imbecil am fost!

— Încetează, dracului să te mai freci de pula mea, dacă nu vrei să te fut de față cu Bart.

Ca o fetiță ascultătoare, căreia îi este rușine de bărbatul de cincizeci și trei de ani ce ar fi putut să îi fie bunic, își oprește mișcările, oftând ușor cu capul lipit de pieptul meu.

— Așa, iubita mea ascultătoare.

— Nu îmi vorbi de parcă aș fi un câine dresat, Cain.

A prins tupeu, nu glumă. De când m-a făcut să fiu un cretin îndrăgostit, disperat să fie tot timpul lângă ea, a început să devină tot mai îndrăzneață cu contrazicerile și înțepăturile. Iar eu îi permit, ca un fraier ce sunt.

La dracu', ce îmi face fata asta!

Mi-am asumat un risc crescut, luând-o aici cu mine. Dacă rivalii mei vor reuși să vadă cum ființa micuță pe care o strâng în brațe ca și când mi-aș dori să nu îi dai drumul vreodată, e centrul universului meu, vor încerca să mă doboare, atacând-o pe ea. Firește că i-aș omorî fără ca măcar să clipesc de vor îndrăzni să facă chiar și cel mai neînsemnat comentariu vizavi de căprioara mea.

— Am ajuns, domnule.

La auzul vocii lui Bart ce îmi dă mult așteptata veste, deschid grăbit portiera, coborând din mașină cu Destiny în brațele mele.

— Îți e frig?

De ce dracu' mă îngrijorez când o simt că tremură ușor în brațele mele? Cine devin?

— Puțin. M-am obișnuit cu vremea caldă de pe insulă.

— Te încălzesc eu imediat ce ajungem în cameră, iubito.

Ridică capul de la pieptul meu zâmbind iubitor, apoi se întinde spre buzele mele și mă sărută scurt, dar apăsat, destul de apăsat, cât să îmi facă scula să tresară. O cobor din brațele mele, o iau de mână și intru cu pași repezi în hotelul de cinci stele din centrul Dublin-ului, unde, diseară se va ține mult vestita petrecere. De ce m-am obosit să mai vin? Acum aș fi putut fi pe plajă cu micuța mea fără să mă simt ca un câine turbat, știind că voi da în curând de toți cretinii.

— Bine ați venit, domnule Riverside.

Nici bine nu intru, că îmi iese în cale unul dintre lacheii lui Connor, imbecilul care deține hotelul. Încearcă de peste zece ani să se strecoare ca un vierme în afacerile mele ce au luat amploare în Irlanda, unde scotch-ul produs de compania mea e la mare căutare. Deși am primit grămezi de oferte pentru a intra în afaceri ilegale aici, le-am refuzat pe toate din cauza lui Destiny. Nu am putut risca să o pun în pericol, devenind partener de afaceri cu niște oameni care pentru un ban în plus pot deveni mult mai cruzi decât este cazul. Am avut certitudinea că într-o zi voi intra în acest hotel, ținând-o de mână, așa cum o fac acum, de asta mi-am luat măsuri de precauție dinainte.

— Scutește-mă. Dă-mi cheia aia și cară-te.

— Da, domnule.

Băga-mi-aș! Dacă îl mai prind că se uită pe furiș cu coada ochiului la Destiny, îi sparg fața aia de rahat.

Îi smulg cheia și pornesc către lift, cu o căprioară ce chicotește amuzată de gelozia mea. Bineînțeles că a simțit cum mă încordez tot. Dacă va mai reuși să scoată încă un te iubesc din partea mea, curând voi deveni cățelușul ei. De fapt, dacă stau mai bine să mă gândesc, am fost cățelul ei în tot acest timp prin

fiecare acțiune pe care am luat-o, gândindu-mă cum o pot ține în siguranță. La dracu', cât am riscat când am refuzat să mă alătur, celor care fac legea în Dublin. Am fost la un pas de a-mi pierde reputația de om lipsit de milă, doar pentru că nu am vrut să mă alătur clanului mafiei irlandeze, ce a pus de-a lungul timpului monopol pe întreaga țară. Am încheiat un fel de acord cu ei prin care mi-am dat cuvântul de onoare că nu voi încerca niciodată să fac o acțiune împotriva lor său să mă implic în treburi ilegale fără să le cer acordul, ca să îi țin sub control. Fiecare își vede de treaba lui de un deceniu încoace, de când am extins afacerile pe tărâmul irlandez. Afaceri legale, în mama mă-sii, pentru a mă asigura că nu vor exista posibile pericole ce o vor afecta direct pe Destiny.

Eu chiar o iubesc ca un nebun nenorocit.

— Cain, apeși butonul ăla odată?

— Mai fă tu multe mofturi, că o să te închid în cameră până îmi voi termina treburile, îi spun ferm, sub formă de avertisment, în timp ce apăs butonul ultimului etaj, unde se află loft-ul pe care Connor mi-l pregătește de fiecare dată când vin aici, cu scopul de a încerca să mă impresioneze.

Imbecilul. Pe mine nu mă impresionează nimic, cu excepția ființei de lângă mine care mă strânge de mână, pufnind bosumflată că m-am răstit la ea. Până și supărările ei cretine au început să nu mă mai deranjeze.

— Nu îți mai țuguia buzele, îți vor obosi și nu vei mai putea să o sugi cum trebuie.

— Ești un nesimțit! Un mare nesimțit! De parcă asta ar fi o problemă când ne aflăm unde ne aflăm, cu zeci de femei care te mănâncă din priviri! Probabil ai făcut sex cu jumătate din ele, la cum își rupeau gâturile în recepție ca să se poată holba la tine! se răstește, roșie la față din cauza furiei, lovindu-mi pieptul cu pumnii săi mici.

E ca un pitic de grădină ce încearcă să sperie un elefant. Fără tocuri abia îmi ajunge puțin mai sus de cot.

— Mai și râzi de mine. Ar fi trebuit să mă lași la conac, nu să mă iei cu tine pe post de fraieră!

Îi prind încheieturile în căușul palmelor mele și o împing în ușile de metal ale liftului, lipindu-mi trupul de al său.

— Ajunge, în morții mă-sii! Să nu te mai prind că te compari vreodată cu târâturile alea. Mă umpli de draci degeaba, la dracu'!

— De ce nu m-aș compara? Cu ce sunt eu mai specială față de ele? Am avut parte de același tratament, poate chiar de unul mult mai brutal decât al lor!

— Tu chiar vrei să scoți toți dracii din mine cu rahaturile pe care le spui! Nu ți-a trecut nicio clipă, prin căpșorul ăla idiot, că se uitau așa pentru că e prima dată când sunt văzut la braț cu o femeie? De asta ești specială! De asta și pentru că știi foarte bine cât de mult te...

Mă blochez înainte de a-mi termina fraza, simultan cu liftul ce se oprește, anunțând că am ajuns. O trag pe Destiny din ușă chiar când se deschid, evitând să o privesc în ochii ce așteaptă cu jind să îmi duc la capăt declarația.

— Să nu te aud, Destiny.

— Ba mă vei auzi, Cain. Îmi ești dator cu un orgasm.

O iau cu un singur braț de talie și o ridic în brațele mele, atacându-i cu disperare buzele moi. O să mor dracului cu limba în gura ei la cât de divin se simte să o sărut. Deschid pentru o clipă ochii ca să mă asigur că am ajuns în fața ușii corecte, dar ceea ce văd în fața ei mă face să rup sărutul, simțind cum furia îmi pune stăpânire pe întreg trupul.

Jigodia de Elijah zâmbește ironic ca un cretin, rezemat cu spatele de ușa apartamentului.

— Cain? Ce se întâmplă?

Destiny își primește singură răspunsul, coborând-o din brațele mele mult prea nervos pentru a mai putea fi capabil să-i ofer afecțiune. Ochii săi se măresc surprinși de imbecilul care o soarbe din priviri.

Își caută moartea cu ochii, idiotul naibii.

— Destiny, ce surpriză plăcută. Nu m-aș fi așteptat să te văd aici.

Căprioara mea îmi aruncă o privire rapidă de parcă mi-ar cere voie să îi răspundă, apoi îmi cuprinde strâns brațul, zâmbind arogant.

— Mi-aș fi dorit să pot spune același lucru, dar, din fericire, nu sunt o persoană falsă. Ai de gând să stai cu noi în cameră sau de ce aștepți la ușă? În caz că nu ai observat, eram ocupați.

O iubesc și mai mult, dacă este posibil, după ce l-a făcut pe cretin să caște ochii, uimit de tupeul său.

— Am vrut să mă asigur că încă ești în viață. Cu prietenul meu nu se știe niciodată cum...

Nu îl mai las să își termine fraza. Mă reped la el, îi bag mâna în gât până să apuce să riposteze și îl trântesc cu atât de multă forță de ușă, încât balamalele cedează și ușa se dărâma cu jigodia, ce cade odată cu ea.

Îl omor!

Îl omor cu mâinile goale.

Nu am nevoie de o arma ca să îi rup gâtul. Modul brutal în care am trecut prin viață m-a învățat că nu e nevoie de un pistol sau de un cuțit ca să iei viața cuiva, ci doar de furia ce îți pompează adrenalina în corp, făcându-te să rupi capetele cu strânsoarea pumnilor.

— Cain, nu, te rog. O face intenționat.

Destiny mă apucă de mâneca sacoului chiar când vreau să mă aplec și să iau de gulerul cămășii javra ce încearcă să se ridice.

— Continuă tot așa, prietene, în modul ăsta va afla adevărul fără să fiu nevoit să i-l spun.

Văd roșu în fața ochilor. Îmi smulg brațul de care se ținea cu teamă Destiny și mă aplec spre el, dar, încă o dată, căprioara mea mă lasă mască, punându-se drept paravan în fața cretinului.

— Dă-te dracului la o parte!

— Nu! Nu te voi lăsa să îi faci jocul. Nu se merită! Iar tu, Elijah, ai face bine să pleci până nu decazi cu totul în ochii mei. Pretinzi că ești un om bun, dar în aceste momente nu demonstrezi decât ca ești un bărbat frustrat, ce nu poate accepta un refuz. Nu ți-aș fi acceptat niciodată propunea oricât de îngrozită aș fi fost atunci. Și nu o voi face nici acum, nici în viitor. Ai vrut să lași impresia că oferi un ajutor, dar sunt ferm convinsă că intențiile tale nu au fost deloc corecte.

— Destiny, tu nu realizezi lângă cine stai și va fi mult prea târziu să...

— Pleacă, Elijah. Nu îți pierde și ultima fărâmă de respect pe care o am față de tine. Pleacă acum!

E o regină.

E femeia mea, la dracu'!

Pentru curajul de care dă dovadă, îl voi lăsa să plece pe cretin, dar treaba asta nu va rămâne nerezolvată. Nu îmi permit să periclitez dragostea pe care Destiny mi-o oferă.

Nu o pot pierde.

Iar lucrurile pe care le ştie Elijah îmi stau în cale. Dacă jigodia îşi dă drumul la gura aia nenorocită, voi pierde tot.

Nu există altă cale decât să îl reduc la tăcere.

Definitivă.

Idiotul se cară, aruncându-mi priviri pline de subînţeles pe care mă voi asigura că le va regreta. Destiny îşi dă ochii peste cap, părând plictisită de jocul lui Elijah şi intră în apartament, trecând ofuscată peste uşa dărâmată.

Acum mai trebuie să îl sun şi pe dobitocul de Connor să repare uşa.

— Ce faci?

— Ce ţi se pare că fac, Destiny? Apelez pe cineva.

— A, scuze, greşeala mea. Am uitat cum arată un telefon mobil de când un maniac s-a hotărât să mă priveze de dreptul de a avea unul!

— O să îţi cumpăr zece telefoane, acum lasă-mă, dracu' în pace.

Vine hotărâtă spre mine, îmi smulge telefonul de la ureche şi îl aruncă pe podea, călcându-l cu talpa groasă a tenisului.

— Ce contează o uşă dărâmată pentru Cain Riverside? Ai uitat că aveam alte planuri până să fim întrerupţi?

Căprioara mea nu mai e o căprioară. S-a transformat într-o felină ce mă va sfâşia cât de curând la ce efect covârşitor are asupra mea.

— Destiny...

— Cain.

Mi se aruncă în braţe, lipindu-şi cu furie buzele de ale mele într-un sărut în care doreşte să fie cea care îmi posedă gura. La dracu'. În astfel de momente mă poate îngenunchea fără prea mult efort. Mă face să îmi doresc să îi cad la picioare şi să o las să îmi facă tot ce îşi doreşte.

Cât de mult am decăzut.

Am ajuns un adevărat fraier.

Și partea proastă e că îmi place tot mai mult să fiu la cheremul iubitei mele.

— Domnule Riverside?

Destiny coboară din brațele mele, pufnind enervată din cauza lacheului care ne-a întrerupt în cel mai nepotrivit moment.

— Ce aveți toți astăzi, oameni buni? Chiar cer prea mult să fim lăsați dracului în pace? se răstește exasperată la bietul cretin ce o privește confuz, înghițind în sec când privirea îi coboară pe sfârcurile întărite ce împung materialul fin al bluzei pe care o poartă.

Dă-o dracului de treabă dacă nu îl arunc direct pe geam.

— Ieși din cameră! Spune-i imbecilului de Connor să repare ușa când noi nu vom mai fi în apartament. Acum dispari din fața mea până nu îți sparg mutra aia de cretin!

Idiotul îndrăznește să mai arunce o privire rapidă către Destiny înainte să plece cu coada între picioare. Îmi vine să mă duc după el și să îi car pumni până îl las fără suflare pentru că a avut tupeul infect să o privească ca un libidinos pe iubita mea.

Turbez de nervi.

— Nu știu de ce reacționez așa dur. Probabil că m-am obișnuit cu intimitatea pe care am avut-o zilele astea.

— În fața mea nu trebuie să te justifici, iubito. Dă-i dracu' pe toți, mi se rupe de ei. Doar de tine îmi pasă.

O salt în brațele mele, presându-i sânii întăriți de pieptul meu tare care urcă și coboară în ritm alert, simultan cu pulsul ce mi-a luat-o la goană.

— Fiind în permanență alături de tine, tind să cred că am început să îți copiez comportamentul, îmi șoptește cu voce joasă, seducătoare, la ureche, trecându-și degetele prin părul meu pe care are grijă să îl ciufulească în timp ce merg în dormitor cu ea agățată de mine.

— Nu e de bine, Destiny.

— De ce? Te deranjează că e posibil să nu îți mai fiu supusă?

— Mereu îmi vei fi supusă, așa cum eu îți sunt supus ție.

— Ai încercat să faci o glumă, Cain? Nu a fost una prea bună, după cum vezi, nu râd.

Futu-i, mai face și pe ironica cu mine.

O trântesc pe pat, zâmbind, deși în mod normal m-aș fi simțit jignit de sarcasmul său. Îmi dau jos sacoul care mă incomodează, apoi mă trântesc lângă ea, întorcând-o cu fața la mine.

— Suntem ok, iubito? întreb cu blândețe, atingându-i cu buricele degetelor pielea fină a obrazului.

Eu chiar mă îngrijorez ca ultimul fraier în privința relației noastre.

— Tocmai m-ai întrebat dacă suntem ok? Ești sigur că nu ai tras prea multă cocaină? Nu pari a fi în apele tale, replică amuzată în timp ce se apropie de mine, privindu-mă cu ochi iscoditori.

— Nu îți ardea de ironii atunci când o trăgeam de pe păsărica ta, Destiny.

— Uite că acum am chef de ironii. Ce vei face? Îmi vei închide gura, iubitule?

Se joacă cu nervii mei. Profită că mă comport precum un pămpălău și îi permit să își facă de cap.

— Vreau să plecăm imediat cum termini treaba pe care o ai de făcut aici. Nu îmi place să te împart cu alți oameni, Cain. Te vreau doar pentru mine și pentru nevoile mele, spune hotărâtă cu buzele la nici doi centimetri de ale mele.

Își duce mâinile la catarama curelei mele, o desface grăbită, după care își strecoară mâinile direct în boxerii mei, gemând ispititor când îmi cuprinde în palmă scula. Până aici mi-a fost! Acum aș da dracu' tot, m-aș urca în avion și aș duce-o acasă, închizându-mă cu ea în dormitor până când mă voi simți sătul să mă pierd în adâncurile sale calde și strâmte. Deși nu cred că acea clipă va veni prea curând. Probabil, chiar niciodată. Oricât de mult aș avea-o, nu îmi este de ajuns. O vreau iar și iar, vreau să fiu adânc înfipt în păsărica ei fierbinte. Să o gust până îmi amorțește limba înăuntrul său, sorbind zeama dulcii sale eliberări. Gândurile astea mă fac să mă întăresc tot mai tare. La cât de disperat sunt să o am pe Destiny, pare că sunt un obsedat de sex, deși înainte de ea existau unele dăți în care ajungeam să i-o trag unei târfe o singură dată pe săptămână. Niciuna nu era ea. Așa că ce rost avea să o caut în alte femei, conștient fiind că nu o voi găsi vreodată?

Destiny e unică.

Este destinul meu.

— După rahatul de petrecere din noaptea asta, plecăm spre casă.

CAPITOLUL XV

CAIN

— Tocmai ai fost de acord cu mine, domnule Riverside? mă întreabă pe un ton ironic, coborându-și palma pe boașele mele.

Nu mai pot ține pasul cu jocurile ei de căcat pe care continui să le accept ca un dobitoc ce sunt.

— Încep să mă obișnuiesc cu obediența ta, iubitule.

— Obedient pe dracu'. Vorbești numai rahaturi.

— Asta fac? Ego-ul nu te lasă să recunoști că îți place să fii controlat de mine. Să te supui fiecărei dorințe pe care o am.

— Taci, Destiny. Taci.

— Nu. M-am săturat să îmi spui să tac de fiecare dată când zic adevărul. Încetează să fii un laș și acceptă nenorocitul de adevăr! se răstește cu un tupeu nesimțit și își retrage mâinile din pantalonii mei, dorind să se ridice din pat.

Chiar și-a luat-o în cap.

O prind cu brațul de talie, aruncându-i trupul micuț deasupra corpului meu, apoi cu cealaltă mână îi imobilizez ceafa când începe să se zbată, făcând pe încăpățânata.

— Să nu te mai pună dracu' să vorbești urât!

— Serios? Tu te auzi măcar?

— Eu sunt bărbat. Vorbesc cum dracului vreau.

— Nu cred că am auzit în toată viața mea pe cineva vorbind la fel de urât precum o faci tu.

— O spui ca și când ai fi o băbătie, dar încă ești doar un copil.

Se încruntă, își pune palmele pe pieptul meu și se împinge cu putere până reușește sa își elibereze ceafa din strânsoarea palmei mele. Se ridică în șezut în poala mea, apoi, cu un zâmbet șiret, își dă jos bluza, rămânând în sutienul roșu din satin, ce nu reușește să îi mascheze sfârcurile întărite. O privesc vrăjit cum își duce mâinile la spate și își desface sutienul prin mișcări seducătoare, având grija nenorocită de a se freca cu păsărica acoperită doar de materialul subțire al colanților, de scula mea întărită.

Drace! Ce îmi face!

Vreau să îi cuprind sânii în palme, dar îmi oprește palmele înainte de a apuca să îi ating. De ce naiba o las să se joace cu mine după cum are chef?

— Te numești singur un pedofil, Cain? Doar îți dorești cu ardoare să atingi sânii unui copil, nu?

— Futu-ți jocurile, Destiny.

— De ce să o bagi în jocurile mele, când o poți băga adânc în miezul meu? se lasă cu pieptul dezgolit pe mine, lingându-mi cu nerușinare buzele.

În ce am transformat-o? Devine tot mai îndrăzneață cu fiecare zi pe care o petrecere alături de mine și nu știu dacă e un semn bun sau rău. Dacă va continua în felul ăsta, în curând va ajunge o femeie extrem de periculoasă ce mă va face să stau la picioarele ei ca un cățeluș dresat. La dracu', nici câinii mei de vânătoare nu sunt atât de docili cum există riscul să devin eu în preajma sa.

Îi cuprind fesele în palme în timp ce deschid gura, lăsând-o să mă sărute lacomă după cum își dorește. O mângâi tandru pe fund, apoi îmi strecor palmele pe sub colanții săi, strângându-i fesele goale, simțind cum pielea i se înfioară la atingerea mâinilor mele.

— Cain? își scoate brusc limba avidă din gura mea rupând sărutul, cu o privire speriată.

Ce dracu' are?

Ce am mai făcut greșit de data asta?

— Ce este, puiule? De ce mă privești așa?

— Mă gândeam la Elijah...

— Ce ai zis? Nu cred că am auzit bine, Destiny, mârâi printre dinți cuvintele, luându-mi scârbit palmele de pe fundul său.

Nemernica dracului. Se gândește la imbecilul ăla în timp ce se freacă de scula mea.

— Nu mă gândesc la modul pervers în care crezi. Doar că mă întreb, dacă vreodată vei dori să te deschizi în fața mea. Să îmi povestești despre trecutul tău, despre familia ta, pasiunile tale, lucruri intime pe care nu vrei să mi le împărtășești. Tu știi totul despre mine, Cain, pe când eu nu știu nimic, cu excepția faptului că ești un bărbat furios.

Mă privește cu acei ochi nenorociți, ce vor să îmi pătrundă în suflet.

Pe dracu'.

Deja i-am permis să se apropie mai mult decât ar fi fost cazul.

O dau la o parte de pe mine, apoi cobor ca ars din pat, închizându-mă la pantaloni.

— Ce faci?

— Mă duc să fut. După cum ai spus și tu, dragă Destiny, femeile cazate în hotelul ăsta de rahat abia așteaptă să aibă ocazia de a fi cu mine chiar și pentru puțin timp.

Îi arunc un zâmbet ironic, plin de venin, după care pornesc către ușă cu un mers nepăsător, deși fierb pe dinăuntru.

— Dacă ieși din dormitorul acesta, mă culc cu Elijah.

Mă opresc în pragul ușii, blocat de cuvintele sale.

— Haide, Cain, mai ai încă un pas. Du-te la târâturile tale. Fugi, ca un laș care ești. Dar nu avea pretenția ca atunci când te vei întoarce să mă găsești tot aici, așteptându-te supusă.

Lovesc cu pumnul tocul din lemn al ușii dormitorului cu toată furia ce îmi pune stăpânire pe corp. Lovesc și tot lovesc până când pielea din jurul articulațiilor degetelor mi se crapă și sângele țâșnește pe lemnul spart.

Nu mă pot întoarce cu fața spre Destiny.

Nu sunt pregătit să îi întâlnesc acea privire.

Și se pare că nici nu e nevoie să o fac pentru că ea e cea care vine la mine, punându-și ușor mâna pe pumnul meu care se pregătea să se izbească cu forță de perete.

— Uită-te la mine, Cain.

— Nu.

Îmi retrag mâna din a sa și îmi închid ochii strâns, ca un idiot. Sunt un nenorocit de laș. Are dreptate, însă nu voi recunoaște asta niciodată în fața ei.

— Este greșit că îmi doresc să te cunosc? Ești bărbatul cu care întrețin zilnic relații sexuale, cred că e normal să ajungem să...

— Asta însemn eu pentru tine? Cretinul care te fute? o întrerup mânios, deschid ochii și mă întorc cu fața la ea, privind-o urât.

— Știi prea bine că nu. Dar nu asta e ceea ce avem? O relație bazată în întregime pe sex?

— Vorbești prostii, Destiny. Spui numai căcaturi, în morții mă-sii.

Mă apropii de ea, continuând să o privesc cu furie, enervat ca dracu' de spusele ei.

— Nu tu ești cel care a spus că nu vom avea niciodată o relație adevărată? De fapt, de ce m-aș aștepta să îți asumi propriile cuvinte. Tu nu ești în stare să îți asumi nimic. Îmi pare rău că te-am oprit, nu ar fi trebuit să o fac. Du-te și fă-ți poftele bolnave, Cain.

Din nou nu pot să îi regăsesc sclipirea în privire. Nu e nimic. Doar un gol în care îi pot citi dezamăgirea. Face doi pași în spate, acoperindu-și cu o mână sânii dezgoliți, apoi îmi întoarce spatele, sprijinindu-se cu palmele de bancheta de piele din fața patului.

Mă doare să o văd așa.

Să fiu al naibii, ce mă doare!

În loc să fiu furios și să îmi doresc să o pedepsesc pentru ce a spus, simt cum îmi pierd răsuflarea dacă nu mă duc acum la ea să o consolez.

— Iubito... îi șoptesc cu blândețe în ureche când ajung cu pieptul lipit de spatele ei, după care îi cuprind talia cu brațele, lăsându-mi capul sprijinit de umărul său.

— Ți-am ținut orbește partea în fața lui Elijah, deși părea serios și nu era prima dată când mă avertiza în privința ta, dar pentru mine nu a contat. Nu ți-am pus întrebări și nu am încercat nicio secundă să dau un sens cuvintelor sale. Eu doar mă gândeam dacă voi ajunge vreodată să te cunosc în profunzime. Știu cât de dificil îți este să te implici într-o relație și apreciez fiecare moment frumos pe care mi-l oferi, dar uneori simt că nu mai pot face față, Cain.

— Ce vrei să spui?

O întorc dintr-o mișcare cu fața spre mine, uitându-mă îngrozit la ea. A vorbit atât de clar și de matur încât diferența de vârstă dintre noi nici nu s-a simțit. Ba chiar mi-a oferit impresia că eu sunt cel imatur din relația noastră.

Relație, la dracu'!

Avem una, degeaba susține contrariul.

— Dacă nu voi fi destul de puternică pentru a lupta să îți eliberez sufletul, te vei indura să îmi dai drumul?

Tresar.

O strâng mai tare în brațele mele, deși simt că nu își dorește îmbrățișarea mea.

Ochii îi sunt încărcați de lacrimi ce se grăbesc să îi cadă pe obrajii înroșiți.

E tristă.

Iar.

Și, iar e vina mea nenorocită.

— Vrei să mă părăsești?

— Nu te voi părăsi, Cain. Mă voi întoarce la viața mea obișnuită dacă îmi vei permite, așa cum tu o vei relua pe cea dinainte să mă aduci în lumea ta.

— Nu vreau să reiau nicio viață, în morții mă-sii! zbier isteric. Nu există viață fără tine. Eu nu am la ce să mă întorc, Destiny. Tu ești lumea mea!

— Mi-aș dori să te pot crede, dar nu pot. În puținul timp de când te cunosc, mi-ai dovedit că ești o persoană mult prea versatilă ce nu își menține aceeași părerea pe termen lung.

Vrea să mă părăsească! Sunt ferm convins că jigodia de Elijah a reușit să planteze sămânța îndoielii în ea, deși susține că nu a acordat importanță cuvintelor sale.

— Să spunem că în următoarele clipe îți dau drumul din brațe și te las să pleci. Ce vei face, Destiny?

Simt cum bătăile inimii îmi devin haotice în așteptarea răspunsului său.

Am devenit un om slab în fața acestei femei.

Mult prea slab.

Sunt în stare să mă arunc în genunchi la picioarele sale și o să implor să nu plece, conștient că fără ea sunt un om mort.

— Nu îți pot oferi un răspuns bazat pe o simplă ipoteză. Încerc să mă resemnez cu gândul că nu mă vei elibera niciodată.

— Nu te țin ostatică, ești iubita mea!

— Atunci, eu de ce mă simt ca și când aș fi ținută captivă?

Nu se oprește.

Îmi aruncă săgeată după săgeată în inima de rahat pe care a reușit să o readucă la viață doar pentru a o frânge din nou. Nu poate vedea ce lupte interioare duc ca să pot fi iubitul de care are nevoie. Cât de multe eforturi fac pentru a putea rămâne o persoană blândă, nu o bestie ce nu se poate opri din a-i face rău. Nu știe că o iubesc cu toată ființa mea, deoarece sunt mult prea laș pentru a-i mărturisi adevăratele mele sentimente. Am trăit ani la rând cu convingerea că o detest pe Destiny. Ani în

care ofeream numele său tuturor afacerilor mele, în care gândurile mele erau îndreptate către ea, iar inima îi aparținea în totalitate deși susțineam contrariul.

Nici nu îmi dau seama că slăbesc strânsoarea brațelor, iar ea reușește să se strecoare pe lângă mine, simțind nevoia de a nu mai fi în preajma mea. Cum să rămân un om bun și blând, ce poate avea grijă așa cum trebuie de ea, când tot ceea ce știu este violența? Cum pot șterge cincisprezece ani din viață, începând cu acea zi nenorocită în care mi-am oferit sufletul diavolului, devenind o persoană îngrozitoare pe care nimeni nu ar dori să o aibă alături? Blestem acea zi care a schimbat tot cursul vieții mele. Sunt un monstru ce nu merită să fie iubit. De fapt, dacă stau să mă gândesc mai bine nici nu am nevoie să fiu. Dragostea înseamnă slăbiciune, iar eu nu sunt un om slab. Fetișcana ce stă bosumflată pe marginea patului încearcă din răsputeri să își joace cartea, crezând că mă va putea duce de nas. Ba chiar a fost la un pas să o facă. Noroc că mi-am revenit dracului la timp din transa în care eram blocat de ieri încoace.

Gata cu aberațiile de toată jena.

Nu o iubesc, cum nici ea nu mă iubește pe mine. Ne place doar să ne folosim sexual unul de altul, iar eu îmi doresc să o fac chiar acum.

— Scoate-ți și pantalonii, m-am săturat să te văd pe jumătate goală, spun pe un ton aspru, sub formă de comandă, în timp ce mă apropii de ea, desfăcându-mi nasturii cămășii.

— Cu ce mă vei răni de această dată? Cu pumnii? Cureaua? Din câte observ, acestea îți sunt la îndemână, replică răutăcioasă, îndrăznind să mă sfideze.

Dă-o dracului de treabă!

Mă reped asupra sa, o trântesc pe spate în pat, apoi îi încalec șoldurile, împingându-mi scula în bazinul său.

— Acum ce vei face? Îmi vei spune cât de mult mă urăști și cum nu însemn nimic pentru tine, nu?

— Taci, în morții mă-sii, din gura aia nenorocită! îi urlu în față, imobilizându-i încheieturile de o parte și de alta a capului său, în căușul palmelor mele.

— Dacă nu mă vei reduce tu la tăcere, doar la asta te pricepi cel mai bine.

Futu-i tupeul ei idiot!

— La asta mă pricep, nu? Toate celelalte nenorocite de lucruri bune rămân în umbră, nerecunoscătoareo!

— Tu eşti cel care le umbreşte prin comportamentul tău de rahat!

— Vezi cum vorbeşti dacă nu vrei să îţi fut gura aia până nu mai vei putea scoate nici măcar un cuvânt!

— Să te văd. Nu mă voi opune, doar ştii cât de mult iubesc să mă faci a ta în orice mod doreşti, Cain.

Tonul vocii i s-a schimbat, devenind jos şi seducător şi o simt sub mine cum îşi freacă fundul de lenjeria patului, încercând să îmi conducă scula în locul ei fierbinte, ascuns în spatele materialului pantalonilor. Simt că mă înmoi iremediabil în faţa acelei priviri nenorocite pe care mi-o aruncă cu bună ştiinţă, fiind sigură că e cea care reuşeşte să îmi suprime latura brutală.

— Ce mai iubeşti, Destiny? întreb curios, eliberându-i încheieturile.

Ochii mei îi cercetează în detaliu expresia feţei, ce i se schimbă rapid într-una blândă, părând că renunţă la lupta dintre noi. Îmi cuprinde gâtul cu braţele, apucându-mi părul în strânsoarea degetelor sale micuţe, în timp ce ochii săi blajini mă scanează atent, căutând să privească dincolo de ce sunt dispus să îi arăt.

— Spune-mi ce iubeşti tu, Cain.

— Nu joci corect, iubito.

— Am învăţat de la cel mai bun, replică jucăuşă, coborându-şi lent mâinile pe spatele meu până ajunge în dreptul beteliei pantalonilor.

Trebuie să mi-o bag în ea urgent, altfel risc să ejaculez în boxeri. Atitudinea ei de regină mă excită în draci. Îmi vine să îmi dau drumul doar văzând-o cum mă joacă pe degete.

— Cain...

— Ce îmi faci? Vrei să mă omori, Destiny.

Îşi ridică capul, fixându-mă cu ochii săi blânzi, ce strălucesc puternic faţă de momentele anterioare în care nu reuşeam să mai regăsesc acea sclipire în privirea sa. Nu mai caută ceva la mine în privire, ci pare că a găsit.

— Te iubesc, asta fac.

Nu mai sunt capabil să respir.

Am impresia că totul se oprește în loc în clipa în care frumoasa mea Destiny rostește cuvintele menite să îmi descătușeze sufletul.

Sau să îmi aducă sfârșitul.

Totul depinde de ea.

Ea e întreaga mea lume.

Pot să mor în acest moment în care îi pot vedea dragostea din privire, știind că voi muri fericit.

Mă iubește, la dracu'.

Mă iubește după toate căcaturile pe care i le-am făcut.

Mă iubește, chiar dacă sunt cel mai brutal om care i-a ieșit în cale.

— Ești supărat pentru ce am spus? mă întreabă îngrijorată, retrăgându-și mâinile de pe coapsele mele.

— Da. Sunt al dracului de supărat. Cred că este necesar să mai repeți încă o dată, pentru a mă împăca.

— Mă tem că nu mai pot face asta, Cain. Nu până când nu voi primi și eu ceea ce îmi doresc să aud din partea ta.

— Încetează să mă forțezi. Nu vei obține nimic în felul ăsta.

— Bine. Atunci dă-te la o parte de pe mine. Pleacă din cameră și lasă-mă naibii în pace. Du-te la petrecerea ta de rahat alături de alaiul de femei în călduri ce abia așteaptă să guste o bucățică din atenția ta. Eu, una, sunt sătulă până peste cap să îți cerșesc dragostea.

E geloasă, o simt cum se încordează toată când aduce în discuție târâturile ce nu îmi trezesc nici cea mai insignifiantă urmă de interes.

O văd doar pe ea.

O doresc numai și numai pe ea.

Iubita mea.

Stăpâna inimii mele.

— Mi se rupe de târfele ce râvnesc să fie fututе de mine. Mă simți, Destiny? Sunt atât de tare doar pentru tine, iubita mea, îi șoptesc cuceritor în ureche, frecându-mi scula de păsărica ei caldă care abia așteaptă să fie descoperită de mâinile mele.

Dă-le încolo de mâini! Limba mea e mult prea nerăbdătoare să o guste.

— Ești singura femeie pe care o vreau.

— Dovedește-mi.

Hotărârea din glasul său mă împinge pe marginea prăpastiei. Mă provoacă, conștientă cât de mult ador provocările. Și după felul ispititor în care își umezește buzele cu limba, știu că amândoi ne gândim la același lucru. Cobor din pat, îngenunchez la marginea lui, după care o trag de picioare până ajunge să aibă tălpile lipite de podea, iar miezul ce sunt sigur că e fleașcă, expus în dreptul gurii mele. Îi apuc cu nerăbdare colanții simultan cu lenjeria de satin pe care o poartă și îi trag în jos pe picioarele sale fine până îi dau de tot jos.

O vreau goală.

Vreau să îi savurez pielea moale ce se înfioară cu fiecare atingere a buricelor degetelor mele. Îmi trec palmele peste coapsele sale, iubind felul în care tresare ca și când ar fi prima oară când aș atinge-o. Îi mângâi lent labiile, deși simt cum îmi crapă dracului pielea pe sculă la cât de tare o am. Mă chinui singur, dar nu pot fi grăbit. Nu când am în fața ochilor miezul umed care mă așteaptă doritor să îl dezmierd cu gura. Decid să mă mai torturez puțin, trăgându-i ușor de labii pentru a îi putea admira în profunzime locul strâmt și umed. Mârâi din adâncul pieptului și îmi închid ochii, având nevoie de un moment de respiro. Apoi îi deschid, întâlnind privirea sa încărcată de respect.

Mor când se uită la mine așa.

Nu am făcut nimic special ca să îi merit respectul. Eu sunt cel care ar trebui să i-l ofere pe tot.

— E atât de frumoasă și e doar a mea, spun cu patimă, după care înainte să aibă ocazia de a îmi oferi o replică, mă aplec și o sărut apăsat direct pe mugurul întărit, umflat de dorință.

O ling încet peste labii, apoi limba mea lacomă îi gustă moliciunea fierbinte a interiorului său strâmt. E atât de udă, încât e nevoie să îi sorb dulceața pentru a o putea gusta așa cum trebuie. Scoate un geamăt prelung amestecat cu un oftat, băgându-și mâinile în părul meu. E normal să fiu dependent de păsărica ei? La dracu', de când îmi pasă mie de ce este normal sau nu!? E femeia mea și e mult prea gustoasă ca să nu fie alintată excesiv de gura mea. Are un gust aparte, dulce, curat, o aromă puternică de inocență pe care sunt ferm convins că mulți cretini și-ar dori să o guste. Sunt flămând când o ling. Mă simt ca un om ce nu mănâncă zile bune doar pentru a putea să își savureze pe deplin felul preferat.

— Ești așa dulce, iubito. Așa de pură, de frumoasă și ești doar a mea. Te iubesc atât de mult! Te iubesc, micuța mea regină.

Rămân blocat cu gura deasupra clitorisului său, îngrozit de propriile cuvinte. Mâinile sale îmi trag cu putere părul, încercând să îmi ridice capul dintre picioarele larg desfăcute și știu că dacă îmi voi ridica capul, mă voi lovi de acea privire care mă va face să îi mai repet de câteva ori nenorocitele de cuvinte.

— Cain, ridică-te, te rog. Vino în pat, lângă mine.

Mă cheamă la ea ca o afurisită de sirenă. Când am devenit un marinar idiot ce nu se poate opune farmecelor sale? Corpul meu răspunde la foc automat comenzii sale, ridicându-se rapid de pe podea. Nu apuc să urc în pat, că sunt asaltat de îmbrățișarea sa strânsă, urcându-se ca o maimuțică pe corpul meu solid. Niciodată nu a avut un așa zâmbet larg, iar scânteia din ochii săi i s-a amplificat, ochii devenindu-i strălucitori precum două stele. Îmbrățișarea ei este atât de puternică încât mă tem că oasele i se vor frânge. Mă strânge cu toată forța pe care o are, dorind cu ardoare să îmi ajungă până în suflet.

— Acum, când sunt în brațele tale nu îmi mai pasă de nimic, Cain. Nu mai mă simt capabilă să pun întrebări la care nu ești pregătit să îmi răspunzi. Nu mai simt nevoia de a-ți cunoaște trecutul. Poate că ai torturat oameni, poate chiar ai și ucis, dar nimic nu mai contează în momentul actual. Suntem doar noi și iubirea noastră. Voi fi a ta pentru totdeauna, îți promit!

Nu îndrăznesc să îmi ridic capul din umărul său.

Nu o pot lăsa să îmi vadă ochii înlăcrimați.

La dracu', niciodată nu am plâns de fericire.

Ea este mica mea minune. Trebuie să am grijă de ea, să lupt în fiecare nenorocită de zi cu întunericul dinăuntrul meu ce nu mă lasă să o iubesc așa cum merită. Știu că în lupta din interiorul meu, ea va ajunge să fie cea rănită, dar am speranța că mă va iubi chiar dacă vor mai exista posibile ocazii în care nu voi putea să fiu blând.

O să fac tot posibilul pentru a o ține alături de mine.

Pentru totdeauna, după cum a spus.

— Te iubesc, Destiny, îi șoptesc cu buzele pierdute în părul său moale, simțind cum două lacrimi fierbinți mi se preling pe obraji.

CAPITOLUL XVI

CAIN

— Îmi poți închide fermoarul, te rog?

Ridic privirea de pe cravata desfăcută pe care mă pregăteam să o aranjez, lovindu-mă de cea mai frumoasă imagine văzută vreodată. Drace! Știam când am comandat rochia, că va arăta magnific îmbrăcată cu ea, dar acum când o văd cum strălucește, am nevoie să trag adânc aer în piept pentru a îmi putea reveni.

— Iubitule, mă ajuți?

Scutur din cap, încercând să rup vraja pe care o aruncă în mod inconștient asupra mea.

— Voi încerca. Când văd cât ești de frumoasă, tot ce îmi doresc e să fiu singurul care are privilegiul să te privească. Urăsc că trebuie să coborâm la cretinii ăia.

Mai mult ca sigur noaptea asta se va încheia cu o serie de pumni. La cum arată iubita mea, labagiii nu vor ezita să se holbeze, iar eu nu mă voi putea abține să nu le fut câte una direct în mutrele lor de imbecili.

Nu știu ce dracu' a fost în mintea mea când am ales rochia.

Dantelă.

Roșie.

Nu îmi găsesc cuvintele pentru a o putea descrie.

— Din câte am înțeles, este în interesul afacerilor tale să participi la această petrecere. Nici mie nu îmi este ușor, nu am fost niciodată la un eveniment de acest gen, spune serioasă, postându-se cu spatele dezgolit în fața mea, așteptând să îi trag nenorocitul de fermoar.

De ce am ales o rochie atât de mulată?

Îi vine ca turnată pe corpul său micuț, scoțându-i în evidență formele la care vor băli cretinii din sala de bal a hotelului unde se ține porcăria de petrecere.

— Nu este niciun eveniment. E doar un rahat de așa zisă petrecere unde se adună o turmă de păcălici și o alta de târâturi ce speră că vor pune labele murdare pe bieții proști, replic nervos cu scârbă, trăgându-i ușor fermoarul.

— Pari mult mai încordat decât mine.

— Cum ai vrea să fiu? Tu nu vezi cum arăți, în mama măsii? Voi fi nevoit să sparg mutrele lacheilor care vor saliva la tine.

— Iar eu voi fi nevoită să le țin piept femeilor ce o să te dezbrace din priviri.

Își pune palmele pe pieptul meu, urcând lent până în dreptul cravatei. Surprinzător, începe să mi-o aranjeze cu pricepere de parcă ar fi făcut asta de multe ori până acum. Turbez de gelozie, deși știu clar că sunt singurul bărbat din viața ei.

— Îl mai ajutam pe bătrânul Bob să își lege cravata, de asta știu cum să fac un nod perfect, spune cu sinceritate, oferindu-mi explicația pe care mă abțineam cu greu să nu i-o cer.

— Mulțumesc pentru ajutor, iubire. Acum hai, să coborâm. Dacă mai stăm încă un minut aici te duc în pat și acolo vom rămâne până dimineață.

— Hm, nu pot spune că nu îmi surâde ideea, replică zâmbăreață, îmi sărută scurt buzele apoi iese din dormitor, lăsându-mă să o văd cum își mișcă ademenitor șoldurile.

Îmi îmbrac în grabă sacoul, arunc telefonul în unul din buzunarele interioare alături de tabacheră și alte rahaturi, după care ies val-vârtej din dormitor, devenind tot mai agitat. E ultima dată când mai particip la căcatul ăsta de adunare. Nu au decât să facă spume la gură idioții, căci nu vor mai avea ocazia de a-mi trece numele pe listele lor cretine. Vreau să petrec fiecare clipă alături de micuța mea, nu să îmi pierd timpul în prezența unor scursuri care nu știu ce să mai facă pentru a-mi intra în grații. Abia aștept să treacă seara asta să rămân doar eu cu iubita mea și să o gust din nou până ajunge să îmi zbiere numele, dându-și drumul pe limba mea.

Rahat.

Mi s-a sculat.

Sunt tare fix când ajung în fața ei.

M-a mai pus și mâncat undeva să îmi iau un costum gri deschis prin care mi se vede mult prea evident scula întărită. Destiny mă privește cu ochi flămânzi, trecându-și limba peste buza de jos când își coboară privirea pe prohabul meu și simt că afurisita de cravată îmi va tăia cât de curând beregata. Dacă nu ieșim acum din cameră, nu mă voi mai putea stăpâni. Vreau să îi simt rujul roșu în jurul sculei mele.

— Cain...

— Taci, iubito. Știu ce vrei să spui. Nu o face. Abia mă abțin.

— Dacă amândoi ne dorim aceleași lucruri, de ce ne prelungim așteptarea? Nu putem să coborâm, să îi saluți pe cei de acolo și să plecăm după? Te rog, Cain. Faci asta pentru mine, iar eu te voi recompensa așa cum știu că vrei să o fac.

La dracu'!

Dacă aș fi vrut să o refuz, nu aș putea să o fac. E mult prea hotărâtă să mă aibă doar pentru ea, o văd în ochii săi ce mă privesc cu lăcomie în timp ce se apropie periculos de mult de mine și îmi ia cu nerușinare scula în palmă, gemând. Începe să mi-o frece apăsat și își pironește ochii ăia ispititori în privirea mea buimacă, așteptându-mi răspunsul. Cum m-aș putea împotrivi, când tot ce vreau e să o iau pe sus și să o fut până o umplu cu sămânța mea? Pentru ce îmi fac eu probleme? Sunt Cain Riverside, eu nu dau explicații unor cretini.

— Desfă-mi cureaua, apoi pantalonii, Destiny, îi spun sub formă de ordin, lipindu-mi fin buzele de linia maxilarului său.

— Dacă voi face asta, nu mă voi mai putea opri până nu te voi simți în mine.

— Fă ce dracului am spus. Acum.

Tonul meu nu lasă loc de nicio contrazicere cretină, iar foamea din privirea ei o face să reacționeze imediat după cum i-am cerut. E grăbită. Lacomă și doritoare. În doar câteva clipe îmi desface pantalonii, îndrăznește să treacă peste ce i-am spus și mi-i trage pe coapse, laolaltă cu boxerii. Îmi admiră erecția, atingându-și instinctual sânii acoperiți de cupele din dantelă ale rochiei, iar eu înghit în sec, savurând spectacolul. Cum i s-au întărit sfârcurile, drace! O privesc fermecat de frumusețea sa, de strălucirea din ochii săi blajini și îmi cobor capul, lingându-i sfârcul drept prin materialul fin al rochiei.

— Cain...

— Iubito.

Nu mai pot pierde vremea cu preludiul. Am nevoie disperată să îi simt umezeala.

Îmi desprind gura de pe sânul său, o iau de talie și o împing blând spre comoda de lângă perete. Iubesc felul în care corpul îi devine moale, lăsându-se ghidat de mine. O întorc cu spatele, o îndemn să se aplece, apoi îi apuc poalele rochiei ridicându-le

până deasupra fundului. Mor dracului când dau de lenjeria din mătase ce abia îi acoperă locul fierbinte. Nu stau pe gânduri deloc, ci îmi cobor mâna direct în păsărica mică la care râvnesc cu toată ființa, tremurând la contactul dintre degetele mele nerăbdătoare și carnea sa caldă, moale și umedă.

Umedă în draci.

Are chiloții fleașcă.

— Cain, te rog... toarce ca o pisicuță răsfățată, știind că îi voi îndeplini orice dorință.

Mă postez în spatele ei, îi trag chiloții într-o parte și o pătrund lent, centimetru cu centimetru, simțind cum mă stoarce de câteva picături de spermă în strânsoarea vaginului său. Nu cred că mă voi obișnui vreodată cu păsărica ei strâmtă. Mă va fascina de fiecare dată când o voi pătrunde adânc, până în punctul sensibil din interiorul său cald și ud.

Așa cum o fac acum.

Cum îi invadez păsărica, luând ce e al meu. Frumoasa mea iubită! E atât de strâmtă și de udă, încât sunt la un pas să ejaculez prematur, înnebunit de pereții fierbinți ai păsăricii sale ce mă strâng cu forță de fiecare dată când o pătrund.

— Cain, ah!

Mor, auzindu-mi numele rostit de vocea ei superbă, și nimic nu mai are importanță. Suntem doar noi, împreună, contopiți în pasiunea ce ne înconjoară. În ritmul nebun în care o iubesc, voi ajunge un nenorocit de romantic incurabil.

Sunt tot în ea și totuși simt că nu e destul de aproape. Am nevoie să o simt, așa că îi lipesc spatele de pieptul meu, înconjurându-i sânii cu brațul. Imediat își întoarce capul curioasă, cu un zâmbet larg pe chipul său adorabil.

— Ce e, iubito? o întreb cu voce joasă, șoptind în urechea sa, știind că acest gest o va face să tremure ușor, lipită de mine.

— Faci dragoste cu mine... murmură fericită, lăsându-și capul să se odihnească pe umărul meu, savurând din plin ritmul lent, dar adânc, al penetrărilor mele.

Are, a dracului, dreptate. Fac dragoste cu ea, iubind felul în care o simt aproape de sufletul meu. Nu mă încearcă deloc nevoia să mă grăbesc, deși boașele stau să îmi explodeze, tari ca piatra, doritoare să îmi pulseze sămânța în sculă. Îmi reprim

nevoia primară de a îmi da drumul. Între noi nu poate fi doar sex. Mă simt conectat la un nivel mult mai profund de ființa micuță și fragilă din brațele mele, ce mi-a cucerit definitiv inima.

— Te iubesc, Destiny! Băga-mi-aș, cât de mult te iubesc! Te iubesc! Te iubesc, la dracu'! zbier ca ultimul cretin, pompând tot mai rapid în miezul ei ud, ce începe să se strângă tot mai tare, anunțând orgasmul care va urma.

— Ești nebun, Cain. Îți ador nebunia.

— Nu asta vreau să aud. Spune-o, iubito. Am nevoie să te aud cum îmi spui că mă iubești.

Sunt în pragul disperării.

Iubirea sa pură e leacul de care am nevoie pentru a ține în loc bestia din interiorul meu ce tot se zbate să iasă la suprafață. Împins de patima momentului, încep să o pătrund cu forță, izbindu-mi șoldurile de fundul său, intrând adânc în ea, atât de adânc, la dracu', încât capul sculei mi se gâdilă de punctul său sensibil!

Trupul său, pe care îl ador, e cuprins de spasme puternice, tremurând incontrolabil, în brațele mele și o cuprind și mai strâns, continuând să o penetrez rapid, tare, adânc, simțindu-mă nesătul.

— Cain! îmi strigă numele cu glasul stins, cuprinsă de dulcea sa eliberare, ce se revarsă în valuri fierbinți pe scula mea.

Nu mai pot.

Intru adânc în miezul strâmt, încă cuprins de orgasm și ejaculez cu forță în ea, dându-mi drumul în jeturi lungi, simțind cum presiunea de pe boașe începe să îmi scadă, apoi îmi lipesc fruntea asudată de ceafa sa, încercând să îmi recapăt ritmul normal al respirației și îi mângâi tandru pieptul și abdomenul, ajutând-o să se liniștească.

— Te iubesc.

Abia reușesc să aud cuvintele ce îmi calmează demonii dinăuntrul sufletului din cauza modului șoptit în care le-a rostit. Le-a spus de parcă ar fi îngrozită de propriile sentimente. Iar această bănuiala cretină, ce îmi otrăvește mintea, mă face să ies brusc din căldura păsăricii sale, să îi trag chiloții înapoi, să-i las rochia să se așeze pe șolduri, apoi să o întorc cu fața la mine, privind-o susceptibil.

Clipește buimacă și își freacă coapsele cu o grimasă de disconfort. La dracu'!

Nu trebuie să îi ridic din nou rochia că să îmi dau seama că sperma mea i se prelinge din vagin lent pe coapsele sale moi. Instinctul animalic din mine e mai mult decât încântat că frumoasa mea iubită va coborî la adunarea cretinilor, purtându-mi sămânța.

— De ce mi-ai spus că mă iubești ca și când ai fi fost îngrozită de ceea ce simți?

Nu îmi pot reprima curiozitatea. Mă apasă mult prea tare pe piept, încercând să planteze sămânța îndoielii. Cât de nesigur mă face să fiu fata asta!

— Pentru că sunt îngrozită, răspunde pe un ton plat, ce mă face să îi dau drumul din brațele mele, simțind cum o iau razna.

— Nu ți-am făcut nimic rău, ba chiar m-am străduit să fiu grijuliu. Nu vreau să te rănesc, iubito. De ce îți este teamă de mine?

Îmi trec agitat mâinile prin păr, privind-o speriat, cu pantalonii în vine precum un fraier care știu prea bine că sunt. Face pasul care ne desparte, apucându-mi pantalonii, mi-i trage în sus, pe coapse, după care îi aranjează, trage fermoarul și îmi închide cureaua, păstrând nenorocita de liniște, ce îmi face sângele să fiarbă la foc mare, în vene.

— Spune, în morții mă-sii, ceva! De ce taci? De ce?

Să îmi bag.

Mă comport mai rău ca un disperat.

Își ridică capul și își fixează ochii în a mei, privindu-mă absentă, cu un zâmbet mic în colțul gurii. Ce dracu'?!

— Marele și fiorosul Cain Riverside are o inimă. Cine ar fi crezut? rostește fiecare cuvânt cu ironie, iar zâmbetul îi devine tot mai larg cu cât îmi observă confuzia. Te întrebi dacă sentimentele mele sunt reale sau nu. Îți dorești cu adevărat să primești un răspuns din partea mea. Să obții o confirmare. Îmi pare rău că te dezamăgesc, dar nu vei primi nimic.

— Ce pula mea ai?

Vreau să o iau de mână, dar se ferește, depărtându-se de lângă mine.

— A, nu îți place, nu? E urât ca după ce ai parte de niște clipe minunate împreună cu cel pe care pretinzi că îl iubești, să fii tratat cu răutate și indiferență?

— Tu încerci să te răzbuni pe mine, acum?

Toată starea de nesiguranță pe care o simțeam, este înlocuită de furia ce a stat prea mult timp ascunsă.

— Asta fac?

Zâmbetul ironic pe care mi-l aruncă nepăsătoare mă face să mă reped la ea și să o trântesc de perete, băgându-mi cu forță mâna în beregata ei.

— Să nu te pună dracu' să mai faci vreo tentativă de răzbunare de tot rahatul, că tu vei ajunge să fii cea rănită, cretino!

— Dă-mi drumul!

— De ce? Nu asta ai căutat? Ai stricat tot cu imbecilitatea ta!

O strâng tot mai tare până chipul îi devine alb ca varul și renunță să se mai zbată.

O fac din nou.

O rănesc fizic, pentru că eu m-am simțit rănit emoțional.

La dracu'!

Îi dau drumul din strânsoare și o trag în brațele mele până să apuce să își revină și să se împotrivească.

— Iartă-mă, Destiny. M-am pierdut cu firea, crezând că nu mă iubești, șoptesc cu capul afundat în părul său, inhalându-i parfumul.

— Și eu ce ar trebui să fac!? Să te iert, știind că nu e nici prima, nici ultima dată când îți vei pierde cumpătul?

Cuvintele sale mă fac să slăbesc îmbrățișarea, tulburat de adevărul din spatele lor. Profită de momentul meu de slăbiciune și se strecoară din brațele mele, părăsind apartamentul. O omor, în mama mă-sii! O omor pe ea și pe toți imbecilii care vor saliva când o vor vedea! Ies turbat de furie din apartament, pregătit să răstorn tot hotelul, crezând că iubita mea răsfățată a încercat să fugă de mine, aruncându-se direct în mijlocul fraierilor, însă, am parte de o surpriză, când o văd în fața liftului, așteptându-mă cu un zâmbet șiret pe chipul său superb. Are chef de joacă, să îmi bag. Mie mai au puțin și îmi crapă dracu' venele în cap, iar ei îi arde de tachinări idioate.

— Doar nu aveai impresia că te-aș fi lăsat singur, iubitule.

— Te joci cu nervii mei, Destiny. Dacă nu era rahatul ăsta de petrecere, acum te-aș fi...

— Ce te reține? Oricum mi-ai promis că nu vom sta mult, mă întrerupe pe un ton provocator și se lipește de pieptul meu, fluturând din gene, în timp ce apasă nenorocitul de buton pe care eu, captivat de farmecul său, am uitat să îl apăs.

Oftez prelung, din străfundul pieptului, străduindu-mă să rămân cât se poate de calm. E nevoie de un efort uriaș pentru a-mi putea suprima dorința primordială, carnală, necesară și pătimașă de a avea-o încă o dată. Niciodată nu îmi este de ajuns, iar, acum, conștientizând magnitudinea sentimentelor pe care le am față de ea, nevoia a crescut și mai mult devenind un drog fără de care nu pot rezista.

Ușile liftului se deschid și intru vijelios, urmat de iubita mea ce continuă să mă privească cu ochi doritori, arătându-mi cât de mult vrea să renunț la rahatul de petrecere și să o posed, lipită de peretele din sticlă opacă al liftului.

— Încetează, Destiny!

— Dar nu am făcut nimic, Cain.

Îmi dau ochii peste cap, ținându-mi pumnii strânși pe lângă corp, încercând să îmi țin mâinile departe de tentația din fața mea care rânjește satisfăcută, știind prea bine cum a reușit să întoarcă jocul în favoarea ei în ultimele zile. Cine ar fi crezut că mă voi simți atât de bine cedând controlul persoanei de lângă mine? Încă simt nevoia de a o duce în camera specială de acasă pentru a-i face o altă introducere, de data asta una explicită așa cum se cuvine, în partea întunecată a lumii mele, dar în aceeași măsură, îmi doresc să o las să preia frâiele și să fie cea care mă va domina.

Cât de tare mă excită acest gând. I-aș permite să îmi facă orice vrea. Să mă lege, să mă biciuiască așa cum a făcut în urmă cu puțin timp și să îmi supună trupul dulcii sale torturi. Nu i-aș refuza nimic. Vreau să ajung cât mai repede acasă. Bine dracului că zborul spre casă ține cu puțin peste o oră, deși nu aș fi fost prea deranjat să am parte de încă douăsprezece ore de zbor, pline de partide fierbinți și orgasmele încântătoare ale micuței mele căprioare. Prins în gânduri, uit să îi mai acord atenție, iar acest lucru o face să își lipească umărul de mine și să îmi cuprindă brațul cu al său, chiar în clipa în care liftul ajunge la parter. Simt

în încordarea mușchilor săi, că a făcut acest gest pentru a mă marca ca al său, cuprinsă de posesivitatea pe care eu o cunosc mult prea bine când vine vorba de ea.

— Să înceapă distracția! spune ironică, sub formă de șoaptă, crezând că vorbele sale nu au ajuns la urechile mele.

Pe dracu' dacă vreau să înceapă vreo nenorocită de distracție. La modul în care privesc eu situația, în această noapte singura distracție pe care o pot avea, e să sparg mutrele unor cretini ce se vor holba mult prea insistent la ea. Că tot veni vorba de cretini, nici bine nu ieșim din lift că lingăul de Connor îmi taie calea, cu zâmbetul lui fals de imbecil. Dacă nu își mută ochii ăia perverși de la iubita mea, următorul lucru pe care îl va mai putea vedea, va fi podeaua.

— Cain, bine ai venit. Nu am apucat să te întâmpin așa cum ar fi trebuit, am fost reținut de niște neînțelegeri.

— Cum crezi că mă puteai întâmpina? Doar nu ai devenit tâmplar peste noapte și puteai să repari tu ușa de la cameră.

Un râs gingaș se aude din dreapta mea, de la frumoasa mea regină ce se amuză pe seama dobitocului care iar își bulește ochii la ea.

— Nu ne faci cunoștință? E o ocazie specială să te văd la braț cu o asemenea femeie incredibil de frumoasă.

Îmi strâng nervos pumnul pe lângă șold, pregătit să îi sparg mutra de rahat.

— Mulțumesc pentru cuvintele frumoase, dar singurele complimente pe care le primesc cu drag sunt cele venite din partea iubitului meu. Acum, scuză-ne, presupun că mai sunt alți linguși la rând, iar eu nu sunt o fire prea răbdătoare, îi aruncă un zâmbet cât se poate de fals și mă trage de braț, lăsându-l pe dobitoc cu gura căscată.

Știam că mi-am ales cea mai inteligentă și fidelă femeie, dar tot sunt încântat ca naiba că mi-am primit confirmarea.

— Sunt mândru de tine, iubito, îi șoptesc în ureche, sărutându-i ușor lobul înainte de a mă îndepărta.

— Să vedem cât de mândru vei fi atunci când cea care ne va ieși în față va fi una dintre târâturile tale.

Nici bine nu apucă să își încheie fraza rostită pe un ton dur în care își arată disprețul, că de prin mulțimea de imbecili ce se învârt ca niște gândaci turbați la intrarea în salonul special amenajat pentru rahatul de petrecere, apare un chip bine

cunoscut. Şatena voluptoasă, una dintre puţinele femei cărora le-am tras-o mai mult de o dată, vine spre noi cu un zâmbet plin de subînţeles. Nu simt nici cea mai mica urmă de interes când îi privesc trupul modelat de bisturiul esteticianului, cu forme bine conturate, acoperit de o rochie mulată de culoare roşie. Nu se poate ridica la nivelul iubitei mele. Degeaba s-a îmbrăcat în roşu, culoarea ce ştie că îmi place să o văd pe o femeie, e imposibil să îmi facă scula să tresalte. Nu îmi stârneşte nimic.

Pe o singură femeie iubesc să văd roşul.

Pe Destiny a mea. Regina mea care aruncă săgeţi otrăvitoare cu privirea sa urâcioasă în direcţia paraşutei. Cum dracului o chema? Edith, parcă?

Drumurile ni se intersectează, ajungând în faţa noastră când intrăm în salonul de rahat, pe care intenţionez să îl părăsim cât mai repede. Deschide gura umflată cu acid, vrând să spună vreun rahat ce nu mă interesează, dar se opreşte, privind-o atent pe Destiny care îmi strânge cu forţă braţul, arătându-i cum ea mă poate atinge în public fără limite sau alte restricţii.

Ceva ce ea nu o să poată face niciodată.

— Domnule Riverside, e tot ce poate să spună idioata, încercând să zâmbească, deşi încă e surprinsă să mă vadă la braţ cu o femeie.

Nu e singura.

Toate privirile cretinilor sunt îndreptate în direcţia noastră, şocaţi să mă vadă pentru prima dată în cincisprezece ani de când am întrat în lumea lor de rahat, afişându-mă cu o femeie. Şi nu cu o femeie oarecare. O regină, cea mai frumoasă fiinţa din întreaga încăpere. O leoaică ce nu ezită să îi arate zdrenţei din faţa mea că ea e singura care mă poate avea.

Se întoarce cu corpul spre mine, îşi pune o mână pe pieptul meu şi îi zâmbeşte zeflemitor şatenei în timp ce o urcă pe cealaltă pe ceafa mea, îndemnându-mă să îmi cobor capul în întâmpinarea buzelor sale. Nu e nevoie să insiste, îi cuprind talia cu braţele, lipind-o de pieptul meu, apoi îmi cobor capul, atacându-i buzele cu poftă, dând startul unui sărut pasional care îmi trezeşte la viaţă fiecare muşchi din corp, în special scula din pantaloni.

Rup sărutul la scurt timp, având convingerea că dacă l-aş fi continuat, aş fi ajuns să o iau pe sus cu scula tare ca oţelul şi să i-o trag ca un nebun în văzul tuturor. La dracu' cu restul

cretinilor pe care ar fi trebuit să îi salut! Oricum mi se rupe. Pentru asta e angajat Carter, ca să socializeze cu ei, nu e nevoie să mai îmi bat și eu capul cu lingușeala lor de proastă calitate.

— După cum vezi, domnul Riverside este ocupat. Dispari din fața noastră.

Zâmbesc, abținându-mă să nu râd la auzul cuvintelor lui Destiny. O iubesc și mai mult, dacă mai este posibil. Îi iubesc posesivitatea, gelozia și instinctul primar de a mă avea doar pentru ea.

— Plecăm, Destiny, îi spun hotărât, aproape de buzele sale, după care îl caut cu privirea pe Carter.

Nu durează mai mult de câteva secunde să îl găsesc, rezemat de una din mesele înalte, amplasate special pentru rahatul ăsta de eveniment, alături de nimeni altul decât Elijah. Jigodia care încă are tupeul colosal să o privească doritor pe femeia mea. Îi fac semn lui Carter să vină la mine, cuprins de un val puternic de furie. Trebuie să îl scot din peisaj pe javra de Elijah. Știe prea multe lucruri ce îmi pot afecta relația pe care o am cu Destiny.

Nu pot risca.

Și nici nu îl mai pot vedea cum salivează cu gândul la ea.

— Te aprinzi degeaba, Cain. Sunt în brațele tale, iubitule, nu în ale lui. Tu ești cel pe care îl iubesc, nu el. Nu îl lăsa să îți întunece trăirile.

Cât de bine mă cunoaște. A simțit numaidecât că m-am încordat tot și pulsul mi-a crescut alarmant doar privindu-l pe nemernic. Dar ceea ce mă face să devin liniștit, e faptul că mica mea regină nu și-a ridicat nici măcar o singură clipă capul de pe pieptul meu pentru a se uita la el.

O să îi pun lumea la picioare. Destiny merită să aibă tot ce își dorește. E o femeie specială, cum nu am întâlnit niciodată până la ea. O să mă lupt în fiecare nenorocită de zi cu întunericul din mine, ca să o pot face fericită.

— Cain. După mutra acră pe care o ai, presupun că vrei să te cari.

— Evident. Nici nu știu de ce dracu' am venit. Ocupă-te cum știi mai bine. Am treburi mult mai importante.

Carter și-a făcut temele, evitând să o privească pe Destiny, așa cum toți imbecilii ar trebui să o facă.

— Cred că treburile tale mai pot aștepta câteva minute. Trebuie să îți spun ceva important, între patru ochi,

răspunde categoric, făcând semn din cap spre iubita mea care și-a ascuns fața la pieptul meu, neinteresată să mai privească în jur.

— Îmi spui în timp ce plec, îi mângâi ușor brațul lui Destiny, îndemnând-o să își ridice capul pentru a putea părăsi sala.

— Acum chiar plecăm, iubito.

— În sfârșit, răsuflă ușurată și își reia poziția pe care a avut-o când am intrat, luându-mă de braț.

O conduc afară din salonul de rahat, urmați de Carter care ne privește atent, cu o sprânceană ridicată, gest pe care aleg să îl trec cu vederea, deși sunt tentat să mă enervez. În fața recepției Bart ne așteaptă, pregătit de plecare, așa cum i-am ordonat să ne aștepte în urmă cu câteva ore după ce am stabilit că ne vom lua tălpășița mult mai devreme decât era stabilit.

— Destiny, mergi cu Bart, te rog. Așteptă-mă în mașină, ok?

— Bine.

O văd cum se bosumflă puțin, deranjată că nu poate asista la discuție, dar nu încearcă să se împotrivească, știind că este ceva important.

— Care-i treaba? Scurtează povestea că mă grăbesc, îi spun pe un ton tăios lui Carter, după ce Bart o conduce afară din hotel pe Destiny.

— Elijah caută să îți bage bețe în roate. A pus grav ochii pe asta mică.

— Știu. L-am trântit cu tot cu ușă azi. Data viitoare îi crăp direct capul.

— Nu te hazarda, Cain. Trebuie să ne ocupam întâi de informațiile pe care le deține.

— Ocupă-te. Dă-mi de veste când totul va fi gata.

Îl bat prietenește pe umăr, apoi mă întorc cu spatele la el și pornesc spre ieșire, fără să mai pot avea răbdare să ascult alte rahaturi. Nu pot, știind că iubita mea mă așteaptă pe bancheta din spate a mașinii. Trebuie să fiu lângă ea. Nu-mi pasă câtuși de puțin de informațiile pe care le are jigodia de Elijah. Nu îi vor fi de niciun folos atunci când va ajunge la trei metri sub pământ.

CAPITOLUL XVII

DESTINY

Nu înțeleg de ce Cain m-a trimis în așa zisa mea cameră din conac. Locul meu este în dormitorul său, cuibărită în brațele sale. Nici bine nu am ajuns în Scoția, că și-a schimbat total atitudinea, devenind rece și distant față de mine. După ce Bart ne-a lăsat la conac, m-a expediat în camera mea spunând că va veni el la mine, după ce își va termina treaba. O treabă care se pare că are loc în afara conacului pentru că la nici zece minute după ce m-a trimis ca pe un copil mic în cameră, a plecat în viteză cu mașina lui de lux. Ce naivă am fost, crezând că lucrurile se vor schimba după ce și-a deschis inima în fața mea, declarându-și iubirea. Cel mai sigur, după ce se va întoarce, își va vărsa furia pe mine și mă va supune vreunei pedepse crude de-ale sale. Totul a revenit la normal, dar eu nu mă simt deloc pregătită să mă întorc în acele clipe unde întunericul pune stăpânire pe el.

Nu pot.

Nu după ce mi-a oferit clipe minunate în care a arătat că poate fi un iubit tandru și grijuliu.

Măcar pot suferi în intimitate, fără să fiu urmărită îndeaproape de Agatha. Asta dacă nu apare cât de curând în cameră, ca să mă dădăcească de parcă aș fi un țânc ce are nevoie de o bonă. De ce sunt nevoită să trec prin atât de multă suferință pentru a putea înțelege omul pe care îl iubesc? Nu există lucru care să nu fie complicat în viața lui Cain. De la modul lui de a fi, la prietenii ciudați pe care îi are, până la accesele sale de furie ce se revarsă violent asupra mea. Aș putea să fiu credulă și să justific schimbarea bruscă de stare, punând vina în cârca așa zisului său amic Elijah, însă Cain este precum o furtună – vine când te aștepți mai puțin. Comportamentul său este fluctuant, nu poate fi capabil să aibă o stare unică pe parcursul unei zile întregi.

Decid să fac o baie, dorind cu jind să scap de rochia mulată pe care Cain m-a rugat să continui să o port și în avion. Normal, doar sunt îmbrăcată din cap până în picioare cu dantelă roșie, așa cum îi place. Probabil că le-a obligat pe toate femeile cu care a făcut sex să poarte lenjerie din dantelă roșie sau îmbrăcăminte, așa cum una dintre fostele sale amante purta în această seară. Nu sunt cu nimic mai specială decât ele. Nu mă pot crede mai presus doar pentru că am dormit în patul lui și mi-a spus că mă iubește în timpul sexului, când era amețit din cauza excitării. Poate că acum e cu altă femeie, cu una care poate fi o sclavă perfectă, care acceptă orice, așa cum își dorește Cain să se petreacă lucrurile.

Îmi dau jos rochia, lăsând-o grămadă pe podeaua din marmură a băii, după care pornesc robinetul căzii și mă așez pe marginea sa, așteptând să se umple cu apă fierbinte. E mult prea periculos să ajungi să te atașezi de cineva. Doare prea tare. Chiar și gândul că poți pierde acea persoană, este dureros. Iar eu m-am atașat de cel mai nepotrivit bărbat. Unul care mă poate distruge cât ai bate din palme. Mă gândesc cum ar fi fost să plec în acea zi pe insulă, când era dispus să îmi dea drumul. Cum ar fi fost viața mea acum? Cel mai probabil m-aș fi întors la programul meu obișnuit, asta dacă bătrânul Bob nu m-a înlocuit între timp.

Nu am avut destul curaj ca să pot fi capabilă să îl părăsesc. M-am îndrăgostit nebunește de bărbatul furios și întunecat ce m-a făcut să trec prin clipe de coșmar, în tentativa lui de a mă face să plătesc pentru greșeli pe care nu le făcusem. Chiar și așa, inima mea naivă a ales să privească latura sa bună, ascunsă în spatele spinilor ce îi înțepau fără încetare inima.

Presupun că așa este prima dragoste.

Sfântă.

Nimeni și nimic nu ți-o poate smulge din suflet. Orice s-ar întâmpla, rămâne acolo, ancorată în adâncurile inimii.

Ce stranie este prima mea dragoste!

A început acolo unde ar fi trebuit să fie ură cu un sărut ce mi-a cucerit definitiv buzele, ca mai apoi sărutarea sa să îmi ajungă până în străfundul sufletului și să pună monopol pe el.

Tind să cred că am reușit cât de cât să gestionez situația în care mă aflu cu o abordare matură, deși sunt destul de tânără.

Îmi dau jos lenjeria și mă bag în cadă, bucurându-mă de apa fierbinte ce îmi dezmorțește mușchii încordați, dar chiar și așa simt lipsa unui duș alături de Cain, în care ajungeam să facem dragoste minute bune până apa se făcea sloi. Îmi las capul pe spate oftând, apoi închid ochii, încercând să alung gândurile negre ce dau târcoale minții, bulversându-mă. Poate chiar are treabă, iar eu îmi fac griji degeaba. Poate că nu totul este chiar atât de complicat, încât trebuie să mă îngrijorez pentru fiecare acțiune a sa.

— Te simțeai murdară, iubito? Ai vrut să ștergi urmele atingerilor mele?

Tresar la auzul vocii sale groase ce îmi șoptește seducător la ureche. Am fost atât de prinsă în gânduri încât nu am auzit când a întrat în baie. Nici măcar nu știu cât timp a trecut de când sunt aici. După felul în care pielea mi se înfioară, nu pot spune dacă este din cauza apei care s-a răcit sau al bărbatului ce stă în genunchi la marginea căzii, privindu-mă cu ochi ispititori.

— Cain?

— Pari surprinsă. Așteptai pe altul, Destiny?

Chiar sunt luată prin surprindere. Nu mă așteptam să se mai întoarcă în aceasta seară. Și în niciun caz, nu credeam că va reveni cu aceeași expresie blândă.

Zâmbește cuceritor, în colțul gurii, în timp ce își suflecă mânecile sacoului, apoi își băga mâinile în apă, atingându-mi ușor, abia sesizabil, locul intim dintre picioare.

— S-a răcit apa. Nu vrei să ieși, iubire?

Înghit în sec, fermecată de ochii săi albaștrii ce încep să se dilate rapid, privindu-mi trupul dezbrăcat, acoperit doar de apa care și-a pierdut din spumă.

— Nu aveai treabă? întreb cu glas pierit, ridicându-mă în genunchi, în cadă.

Îmi îndrept spatele pentru a-mi scoate în evidență sânii întăriți, de pe care se preling picături de apă, lent, spre abdomen, vrând să aprind în el focul care îmi arde mie vintrele.

— Simt gelozie în spatele cuvintelor tale. Ai stat aici bosumflată, având impresia că m-am dus să i-o trag vreunei zdrențe?

Își sprijină palmele de marginea căzii, aplecându-se cu buzele aproape de buzele mele, continuând să mă fixeze cu ochii săi pătrunzători.

— Nu ai o reputație prea bună, Cain. Ce te oprește să nu revii la vechile tale obiceiuri?

Îmi dau capul pe spate pentru a mă îndepărta de buzele sale, ridicând ironic din sprânceană, în așteptarea răspunsului său. Scutură din cap sub formă de avertisment, apoi mâinile sale îmi apucă talia cu putere și mă trag afară din cadă, lipindu-mă de pieptul său, fără să îi pese că sunt udă și o să îi umezesc hainele.

— Nu este destul de evident, mica mea regină?

— Nu.

— Atunci nu îmi rămâne altă alternativă decât să te încerc să te conving, mă strânge cu tandrețe în brațele sale masive, presându-și ușor, precum atingerea fină a unui fulg, buzele de buzele mele.

Clipesc confuză, crezând că mintea a început să îmi joace feste, dar când iese din baie cu mine strâns agățată de pieptul său și cu un zâmbet sincer și larg pe chipul său frumos, realizez că totul este cât se poate de real.

Cain luptă pentru mine.

Chiar se străduiește să fie un om cumsecade și încearcă să țină pe loc întunericul dinăuntrul său. Sunt mândră de el. Îmi sprijin capul pe umărul său, îi inspir parfumul puternic, apoi plantez un sărut apăsat pe gâtul său, gustându-i cu limba pielea fierbinte.

— Ai răbdare, iubito. Imediat ajungem la noi în cameră.

Ridic rapid capul de pe umărul său, privindu-l cu ochii mari și gura căscată, crezând că poate nu am auzit bine ce tocmai a spus.

— A noastră? D-dar m-ai trimis...

— A fost necesar. Nu îți face probleme. Singurul loc în care vei dormi, va fi patul din dormitorul nostru, Destiny. Dacă ne-am întors acasă, asta nu înseamnă că lucrurile au revenit la

stadiul la care erau înainte să plecăm. Te iubesc la fel de mult, iubire mică.

Mă înțeapă obrajii la cât de larg îmi e zâmbetul, auzind intensitatea cu care rostește cuvintele și îi înconjor și mai strâns gâtul, lipindu-mi obrazul de al său.

— Vreau să îmi promiți că orice s-ar întâmpla între noi, nu ne vom despărți niciodată. Te rog, Cain, spun cu patimă, frecându-mi pielea fină a obrazului de barba sa țepoasă.

În urmă cu câteva zile am susținut că îmi doresc să mă întorc înapoi în Maine, la viața mea obișnuită, dar, acum am certitudinea că nu mai pot pleca niciodată de lângă el. A devenit totul pentru mine, deși nu ar fi trebuit să ajung să îl iubesc atât de mult încât să vreau să nu îmi mai dea vreo clipă drumul din brațele sale.

Își pune palma pe obrazul meu, îndemnându-mă să ridic capul, în timp ce cu mâna liberă deschide ușa dormitorului său. Corecție. Al nostru, după cum a spus în urmă cu câteva momente.

— Trebuie să luptăm amândoi pentru a putea face posibilă promisiunea pe care ți-o dorești, Destiny. Voi încerca să îți ofer cele mai minunate clipe, dar nu pot garanta că între ele nu se vor strecura și clipe urâte în care demonii mei vor prelua controlul.

— Nu contează. Sunt dispusă să accept orice numai să te am lângă mine, mă grăbesc să îi răspund, după care îmi lipesc buzele de ale sale, dorind să îi arăt prin sărut că am vorbit cât se poate de serios.

Însă, rămân surprinsă când nu îmi răspunde, părând că nu vrea să fie sărutat. Îl privesc buimacă, neînțelegând reacția sa. Aruncă un zâmbet cuceritor, închizând ușa camerei ușor, într-un fel care nu îi este specific ceea ce mă face să fiu și mai confuză.

— Coboară din brațele mele și privește în jur înainte de a mă săruta, Destiny.

Tonul său grav mă face să mă îngrijorez, crezând că o nouă pedeapsă mă așteaptă.

Cobor reținută din brațele sale, temându-mă să mă uit prin cameră cum m-a îndemnat. Trag adânc aer în piept și mă încurajez să o fac, deși încă nu sunt pregătită de ce va urma să

descopăr. Mă mai uit o dată la Cain care mă privește blând, ceea ce mă sperie și mai tare, apoi mă întorc pe călcâie, cu spatele la el, având parte de un șoc.

Nu se poate.

Sigur nu trăiesc un vis?

Întreaga încăpere este plină de buchete imense de trandafiri roșii, inclusiv patul este acoperit de trandafiri.

Îmi duc palmele la gură, mascându-mi uimirea. Sunt flori la fiecare pas pe care îl fac prin cameră, atingând petalele fragile ce tind să cred că simbolizează dragostea pe care Cain o simte pentru mine. Ajung în dreptul patului și iau un trandafir, bucurându-mă de mireasma sa îmbietoare, când spinii săi mi se înfig în pielea degetelor cu care îl țin până câteva picături de sânge se preling ușor pe podea.

— Orice lucru frumos ascunde o imperfecțiune. Depinde doar de noi dacă suntem dispuși să o acceptăm sau să o respingem. Dacă alegem să considerăm acea imperfecțiune parte din frumosul creației sau să o tratăm ca pe ceva hidos, se lipește de spatele meu gol, înconjurându-mi talia cu brațele, în timp ce îmi șoptește suav în ureche.

— Dacă iubești trandafirii trebuie să le accepți și spinii. Așa este și cu dragostea noastră, e minunată la fel ca finețea petalelor, dar uneori spinii ne înțeapă inima, făcând-o să sângereze, îi replic concentrată să privesc patul acoperit în întregime de trandafiri, ce nu au spinii smulși de pe codițe.

Cain își urcă palmele pe sânii mei și îi cuprinde în căușul lor, în timp ce buzele sale desenează urme umede pe gâtul meu, provocându-mi fiori până în străfundul ființei mele.

— Nu aș fi crezut că poți fi așa de romantic... , șoptesc cu voce stinsă, printre gâfâieli, simțind cum îmi pierd răsuflarea când buzele sale îmi sărută prelung vena ce pulsează alert pe gât.

— Nu sunt. E pentru prima dată în toată viața mea când ofer flori unei femei. Cu tine, iubito, am parte doar de prime dăți, replică cu voce răgușită, cu buzele încă pe pielea mea, împingându-și șoldurile în mine pentru a-mi arăta cât de excitat este.

— Asta a fost treaba pe care ai avut-o?

— Da. Încetează dracului să îți mai faci griji. Ești unica femeie pe care o doresc ca un nebun, mârâie aproape de urechea mea, strângându-mi cu putere sânii în palmele sale mari.

Scâncesc, simțind cum umezeala mi se prelinge pe coapse, având nevoie să fie sorbită de buzele flămânde ale lui Cain. Nu pot găsi cuvintele potrivite pentru a putea descrie ce simt în aceste momente. E un amalgam de trăiri și emoții, ce mă urcă sus, alături de norișorii cerului. Am parte de cea mai frumoasă surpriză a vieții mele. Nu doar gestul în sine o face atât de specială, ci sentimentele din spatele lui.

Cain mă iubește cu adevărat.

Mi-a dovedit încă o dată că e capabil să ofere gesturi pline de iubire, deși susținea cu înverșunare că nu va putea iubi niciodată.

— Te iubesc, Cain!

Cuvintele mele îl fac să își ia mâinile de pe sânii pe care îi frământa doritor și să mă întoarcă dintr-o singură mișcare cu fața spre el, privindu-mă cu ochi iscoditori, de parcă ar încerca să îmi pătrundă în suflet ca să se asigure că este prezent acolo.

— Nu pari prea încântată de ceea ce ți-am pregătit.

— Tocmai ți-am spus că te iubesc, ți se pare că am spus-o din cauza dezamăgirii? Sunt doar foarte copleșită încât nu mă pot exterioriza așa cum trebuie.

— Te copleșește? Nu asta ți-ai dorit, la dracu'?! Să îți ofer afecțiune și alte rahaturi!? se răstește furios și își ia mâinile de pe talia mea, încruntându-se supărat.

— Nu face asta, iubitule. Nu mă respinge doar pentru că nu sunt capabilă să găsesc cuvintele potrivite ca să pot descrie ce simt acum.

De data aceasta eu sunt cea care îi înconjoară talia cu brațele, lipindu-mi bărbia de pieptul său pentru a îl putea privi în ochi. Vreau să vadă că nu am nici cea mai mică intenție să îl rănesc. Deși este cel mai puternic bărbat pe care îl cunosc, știu că adânc în interiorul său e doar un simplu om, căruia îi e teamă să iubească pentru a nu ajunge cu inima frântă. Îmi desfac picioarele și urc unul pe piciorul său în dreptul șoldului, îndoindu-mi genunchiul pentru a mă putea freca cu vulva umedă de

pantalonii săi de costum, tânjind să îl am mai aproape decât ar fi firesc.

— Destiny...

Palmele mele urcă lent pe abdomenul său încordat până ajung în dreptul nasturilor cămășii. Nu mai am răbdare să îi desfac. Vreau să îi simt pielea fină sub atingerea mâinilor mele. Ca și când simte același lucru ca mine, își apucă cămașa și rupe nasturii cu forță, apoi se desprinde din îmbrățișarea mea, dându-și jos sacoul și resturile cămășii sfâșiate. Îmi umezesc buzele, simțind cum gura îmi devine tot mai uscată cu cât privesc la pieptul său acoperit de tatuaje și abdomenul perfect conturat, încordat, la fel ca fiecare mușchi din trupul său perfect. Îl iubesc atât de mult!

— Dă tot jos, Cain, îi spun pe un ton serios sub formă de ordin, făcându-l să geamă gutural și să își desfacă cureaua grăbit să execute comanda mea.

Iubesc felul în care mă face să mă simt când îmi permite să fiu cea care conduce.

Mă simt puternică, știind că pot controla un bărbat furios, sălbatic și obsedat de control, cu aproape două decenii mai mare decât mine. Mă face să mă simt precum o regină, după cum mă și alintă.

Se dezbrăcă complet, rămânând gol sub privirea mea lacomă, după care își cuprinde penisul întărit în palmă, începând să îl frece cu ochii fixați în ai mei.

— Ești atât de frumos. Încă nu pot crede că ești în totalitate al meu, spun serioasă, făcând cei câțiva pași care ne despart.

Când ajung în fața sa, îmi cuprinde șoldurile cu palmele sale calde, privindu-mă mult prea pătrunzător. Capul mădularului mă împunge în abdomen și deși simt în modul în care îmi ține strâns carnea șoldurilor în palmele sale, cât de dornic este să mă posede, nu face nicio altă mișcare. Un gând nebun îmi încolțește mintea, privindu-l pe bărbatul impunător ce așteaptă să fac primul pas. Îmi pun palmele pe pieptul său tare, adorând cum tresare, când palmele mele încep să îi mângâie pielea fierbinte și decid să dau curs fanteziilor.

— Nu știu cât dracu' mai pot aștepta, Destiny. Trebuie să intru în tine, geme cu glas chinuit cuvintele, respirând tot mai greu cu fiecare mișcare a palmelor mele care îi mângâie cu tandrețe pielea tatuată a pieptului.

Când ajung cu mâinile pe gâtul său, mă lipesc cu totul de el, presându-i mădularul țeapăn de abdomenele noastre ca într-o strânsoare ce îl ține prizonier.

— Destiny... îmi mârâie numele sub formă de avertisment, dându-și capul pe spate.

Zâmbesc satisfăcută de efectul copleșitor pe care îl am asupra lui, apoi îl împing ușor, îndemnându-l să facem schimb de locuri. Ne rotim, încă lipiți unul de altul, continuând să ne devorăm din priviri, iar în momentul în care ajunge să fie cel care stă cu spatele la pat, îmi așez din nou palmele pe umerii săi și îl împing cu putere spre pat, dorind să pun în practică gândul nebun ce nu îmi slăbește mintea.

— Relația noastră a pornit în cel mai straniu mod posibil. Noi nu suntem niște iubiți obișnuiți, Cain. Iubesc momentele drăguțe și blânde pe care le avem, dar durerea e cea care ne-a adus împreună, închei fraza cu un sărut fin, pe clavicula sa, după care îl îmbrâncesc, trântindu-l pe pătura din trandafiri ce acoperă patul.

Deși spinii sutelor de trandafiri îi rănesc pielea, nu schițează niciun gest care să arate durere, ba chiar zâmbește, rămânând la fel de excitat. Mă urc deasupra lui, îi încalec șoldurile și îmi presez pieptul de al său, țintuindu-l cu privirea. Când fața îmi ajunge la același nivel cu a sa, își pune brațele în jurul spatelui meu și se rostogolește până simt cum spinii îmi înțeapă pielea înfierbântată. Își strecoară o mână între trupurile noastre direct în locul meu umed, ce îl dorește cu ardoare și îmi arcuiesc imediat spatele, râvnind să îi simt întru totul atingerea.

— Ești a dracului de fleașcă, Destiny. Te excită în draci când devii o micuță sadică?

Îmi arcuiesc și mai mult spatele pentru a-i oferi un mai bun acces, gemând stins, din cauza țepilor ce mi se adâncesc în carnea moale a feselor.

Are dreptate.

Îmi place durerea.

Îmi place felul bolnav prin care mă face să mă simt puternică.

— Cain...

Cu cât mă mișc mai mult, încercând să ajung cu intrarea pe capul său umflat și lucios, cu atât spinii îmi intră mai adânc în piele și mă fac să fiu și mai doritoare.

— Da, iubito. Știu. Știu cât de bine te simți, îmi șoptește cu voce gravă, răgușită, în timp ce își poziționează capul penisului între labiile mele, frecându-l rapid, știind că acest gest mă chinuie, dorind cu jind să intre, naibii, odată.

— Nu te mai juca cu mine…

— Așa te joci tu de ceva timp cu mintea și sufletul meu, Destiny. Ai pus stăpânire ca o regină pe ele, în morții mă-sii!

Deși ridică tonul, își păstrează aceeași stare tandră și intră lent în mine, continuând să mă privească fix cu ochii săi albaștrii, agitați precum valurile mării. Îi înconjor strâns gâtul cu brațele, îndoindu-mi tot mai mult genunchii, dorind cu disperare să îl simt adânc înfipt în mine. Durerea surdă pe care mi-o transmit zonele unde pielea îmi e străpunsă de spini, nu face altceva decât să îmi amplifice starea de excitație.

Am devenit fix tipul de persoană de care eram îngrozită în trecut.

O sadică de primă clasă.

— Nu vreau să fii blând, Cain. Dezlănțuie-te, spun cât se poate de serioasă, apoi îmi trec limba peste buzele sale întredeschise, pentru a îl întărâta.

Ca și când cuvintele mele apasă butonul ce îi declanșează starea sălbatică, până să pot realiza ce se întâmplă, iese din mine, mă întoarce cu spatele la el, mă pune în patru labe și se afundă cu forță în miezul meu fierbinte până ce bazinul i se strivește de fesele mele. Îmi bagă degetele în păr, ținându-l strâns, în timp ce cu cealaltă mână începe să îmi lovească fesele simultan cu mișcările rapide ale penisului său, ce se izbește brutal de pereții strâmți ai vaginului.

— E destul de brutal pentru tine, Destiny?

— Nu... mai mult. Vreau mai mult.

Nu știu ce se întâmplă cu mine. De unde pornesc aceste dorințe întunecate care mă fac să vreau să fiu supusă durerii. Îmi întorc capul curioasă să vad cum are de gând să mă pedepsească Cain, dar mâna sa îmi trage cu forță părul, blocându-mi vederea. Curând simt cum spatele îmi e plesnit de ceva nu foarte tare, dar brăzdat de țepi, ce se înfig rapid în pielea mea cu fiecare lovitură pe care mi-o aplică.

Mă lovește cu trandafirii.

De ce acest lucru mă aduce în pragul nebuniei, făcându-mă să îmi mișc disperată șoldurile, în tandem cu penetrările sale adânci, bruște, animalice, ce îmi ating punctul sensibil din interiorul miezului? În căutarea de mai mult apuc în căușul palmelor câteva fire de pe pat, ținându-le strâns captive până simt aceeași usturime resimțită în zona spatelui unde Cain încă îmi biciuiește pielea cu bietele flori.

— E bine, Destiny? Îți ajunge?

— Nu...

Rage din străfundul pieptului, lovindu-mi cu o forță nebună spatele, zgomotul impactului răsunând cu ecou între pereții camerei. Lacrimile îmi năpădesc ochii, corpul îmi tremură și simt nevoia de a scoate un țipăt scurt, dar în aceeași măsură lovitura îmi umezește și mai mult păsărica, făcându-mă să mă împotrivesc mâinii ce îmi ține captiv părul și să mă ridic, lipindu-mi spatele de pieptul lui Cain.

Aruncă trandafirii și îmi apucă sânii în palma sa mare, punând presiune pe sfârcurile dureros de tari, în timp ce își coboară capul pe gâtul meu și își înfige dinții în el atât de tare încât mă face să îi simt mușcătura în fiecare mușchi al corpului meu. Mă penetrează într-un ritm haotic, izbindu-și cu furie șoldurile de mine, intrând adânc, sălbatic, dorind să îmi posede întru totul vaginul. E un moment murdar. Noi suntem murdari. Pieile noastre fierbinți se freacă una de alta, împrăștiind sângele. Gura sa îmi devorează gâtul, lăsând în urmă semne roșiatice, pronunțate, care se vor transforma dimineață în unele vinețiii, așa cum îmi este pielea în unele zone unde încă se păstrează urmele torturilor anterioare. Acum nu mi se mai pare un chin. Ba chiar, eu am fost cea care i-a cerut să își elibereze latura brutală, tânjind să am parte din plin de ea.

— Te iubesc exact așa cum ești... Nu vreau să te schimbi, Cain, icnesc cu greu, printre gâfâieli, mișcându-mi fundul rapid, la unison cu ritmul penetrărilor sale.

— Taci dracului, iubito.

Își bagă mână în părul meu și îmi întoarce capul, atacându-mi cu sălbăticie buzele. Inițiază un sărut apăsat, pasional, în care își arată dorință accentuată și patima cu care îmi invadează vaginul. Îmi împletesc imediat limba cu a sa într-un dans haotic, în care amândoi încercăm să deținem controlul, în timp ce ne mișcăm cu disperare, strâns lipiți unul de altul. E prea mult pentru a mai putea rezista. Limba sa caldă și moale care îmi explorează nerăbdătoare gura, penisul său gros ce se adâncește în mine brutal, pieile înfierbântate, pătate de sângele nostru ce s-a transferat, amestecându-se în urma modului strâns în care trupurile ne sunt apropiate, mă fac să explodez, strigându-i fără încetare numele. Trupul îmi e cuprins de convulsii, tremurând incontrolabil în brațele masive ale lui Cain, care se asigură că mă ține strâns, devenind brusc blând, odată cu eliberarea mea ce îi strânge ca într-o menghină penisul, provocându-i un geamăt prelung, chinuit, urmat de orgasmul său, ce vine în jeturi fierbinți care se pierd în adâncul miezului meu. E ceva neobișnuit să îl simt pe Cain cum tremură puternic în timp ce își dă drumul în mine, cu fruntea lipită de umărul meu. Pare că este la fel de prins ca mine în moment. De parcă sufletele noastre s-au unit laolaltă cu trupurile ce au făcut dragoste. Poate că nu a fost deloc o partidă obișnuită, dar nu pot considera ca fiind una de sex. A fost mult prea intens, carnal, pasional și copleșitor, pentru a îi diminua intensitatea cu care ne-a devastat trupurile.

După ce respirațiile încep să ne intre pe făgașul normal, ne prăbușim pe spate, pe patul acoperit de flori, cu respirațiile precipitate, încercând să ne recăpătăm ritmul obișnuit, iar Cain mă trage la pieptul său asudat, înconjurându-mă cu brațele.

— Ești regina sufletului meu, Destiny, îmi șoptește în păr, oferindu-mi un sărut scurt, dar apăsat, pe creștetul capului.

— Tu ești stăpânul meu, Cain.

Îmi așez capul pe pieptul său, în zona inimii și închid ochii, ascultându-i bătăile ritmice, ce îmi oferă o stare de pace.

CAPITOLUL XVIII

CAIN

Abia am reușit să ies din conac și să mă urc în nenorocita de mașină, plecând în viteză din curte, știind că dacă aș mai fi stat o singură clipă, m-aș fi întors în căldura brațelor micuței mele regine. Cum se presupune că o să îmi pot face treaba când mintea îmi e plină doar de imaginea ei? Dacă nu era important, nu aș fi lăsat-o singură, cu o privire tristă, de parcă aș intenționa să o abandonez.

Apăs furios pedala de accelerație, depășind un cretin care merge precum un afurisit de melc. Nu am mai trecut pe la firmă de ceva timp. Mai exact, de când am adus-o pe Destiny în viața mea. Anii în care am privit-o din umbră, tânjind după atingerile sale, au fost grei și mulți. Și de tot rahatul. La acea vreme, nu conștientizam că aveam nevoie de iubirea lui Destiny pentru a mă putea simți împlinit. Totul era anost și plictisitor. Ăsta era ritmul obișnuit al vieții mele până zburam în orășelul de rahat, unde își făcea veacul lumina vieții mele. O priveam ore întregi, fără să aibă habar că un nebun bătrân, o urmărește atent, cunoscându-i fiecare pas. Nici eu nu aveam habar că ura pe care susțineam că o simțeam față de ea, era de fapt o dragoste colosală, mascată de furia și întunericul demonilor ce încă îmi bântuie sufletul.

Să îmi bag! Nu au trecut nici douăzeci de minute de când am plecat și deja îmi e dor de ea. Trebuie să îi iau neapărat un telefon. Până azi am avut o reținere, fiind sigur că în clipa în care va pune mâna pe el, va încerca să scape, însă, acum aleg să cred că nu mă va părăsi niciodată. În plus de asta, am promis că îi voi pune lumea la picioare. Nu o pot ține precum o prizonieră a vremurilor de mult apuse, fără niciun mijloc de tehnologie, în era în care aceasta e cea care ne controlează viața. Trebuie să aibă tot ce își dorește. Să simtă cât de mult o iubesc și cum nu mai este prizoniera mea. Vreau să îi ofer tot. Oricât de obsedat de

control aș fi, nu îmi doresc să o privez de experiențele unei vieți normale. Din toamnă va începe facultatea, își va lua carnetul și o voi duce în fiecare colț al lumii, oriunde își dorește. Voi încerca pe cât posibil sa compensez lipsurile pe care le va avea. Gelozia mea și dorința de a o avea numai pentru mine, nu îi vor permite niciodată să fie înconjurată de un cerc larg de prieteni sau de posibili pretendenți care să atenteze la ea. Îmi fierbe sângele în vene la acest gând. Nu știu ce mama mă-sii voi face când voi fi pus în fața faptului împlinit. Când va trebui să stau ore bune fără ea, făcând eforturi uriașe să îmi suprim latura sălbatică pentru a îi putea oferi libertatea de care are nevoie. Rahat. Cât de complicată e dragostea! Cine ar fi crezut că nemernicul de Cain Riverside va fi un fraier îndrăgostit lulea? Dacă mi-ar fi spus unul dintre tovarășii mei, că voi ajunge să cumpăr o duzină de trandafiri pentru a-mi surprinde iubita, i-aș fi dat un cap în gură. Niciodată nu mi-ar fi trecut prin cap că voi avea o iubită. În cei 38 de ani ai mei nu am avut o femeie pe care să o pot considera drept partenera mea.

Destiny este prima în tot, așa cum eu sunt primul ei. Am uitat de numărul mare de femei pe care l-am avut, căci chipurile lor s-au șters definitiv din mintea mea odată cu apariția lui Destiny. Abia acum, având-o alături, descopăr cu adevărat ce este sexul. Să simți căldura păsăricii femeii tale, să îi guști dulceața în timp ce își dă drumul pentru tine, să ai șansa de a-i mângâia finețea trupului. Să fiu al naibii! Mi s-a sculat, amintindu-mi de momentele nebunește de azi noapte. Am devorat-o pe iubita mea. I-am mușcat gâtul micuț mai rău ca un nenorocit de vampir. M-a provocat, dorindu-și să aibă parte de fiara dinăuntrul meu și nu m-am putut împotrivi dorințelor ei. Îmi doresc ca un nebun să o duc în acea cameră specială din conac, dar mai trebuie să aștept până mâine când vor fi gata renovările. Înainte să pornesc spre birou, am vorbit cu echipa mea de încredere, care se ocupă de tâmpeniile astea de camere, să o redecoreze de la zero pe cea din conac. De la vopseaua de pe pereți la mobilier și până la jucării. Am vrut ca totul să fie nou. Nu o puteam atinge pe iubita

mea cu rahaturile pătate de zdrențele ce au trecut pragul acelei camere.

Soneria telefonului mă aduce înapoi la realitate, amintindu-mi că am niște responsabilități de respectat. Apăs pe ecranul tactil din bordul mașinii, preluând apelul lui Carter, nervos, știind că mă sună cu un scop precis.

Elijah.

— Da. Te-ai întors?

— Salut și ție, Cain. Ți-ai uitat și politețea, de când stai cu capul afundat între picioarele lui aia mică.

— Când dracu' am fost eu politicos? Lasă rahaturile astea și spune-mi despre ce mă interesează, spumeg de furie cu gândul la cretinul ce îmi poate distruge relația dacă nu acționez la timp, luându-i această șansă.

— Elijah este la firmă. Are sânge în coaie, nu glumă. Aseară după ce ai plecat, la scurt timp s-a cărat și el negru la față de oftică. Sunt convins că își dorește să te provoace, d-aia stă acum bine mersi pe scaunul din biroul său.

Lovesc cu pumnul în volan, imaginându-mi fața acelui cretin.

— Ești la firmă?

— Da.

— Ne vedem în câteva minute.

Închid apelul, înjurând de mama focului pe imbecilul ce mi-a fost prieten până să pună ochii pe femeia mea. Elijah nu știe ce înseamnă Destiny pentru mine. Sunt în stare să arunc la gunoi fără niciun regret, ani întregi de prietenie, doar pentru a fi împreună cu ea. Calc în picioare pe oricine are tupeul infect să ne stea în cale. Nu mai țin cont că îmi este apropiat sau nu. Nimeni și nimic nu poate interveni între mine și căprioara mea. Imbecilul de Henry care a crezut că își poate pune labele murdare pe Destiny, plătește scump pentru greșeala sa. L-am dat afară din afacerile în care era implicat și l-am determinat să se care din Scoția, dacă își dorește să facă în continuare umbră degeaba pământului. A știut prea bine că dacă rămâne aici și are ghinionul să îmi iasă în cale, își va găsi moartea mai devreme decât o

avea programată. De când am întrat în lumea afacerilor, au fost câțiva cretini care au încercat să mă sfideze, dar au renunțat la fel de ușor precum au pornit când au văzut cu cine au de a face. Se pare că Elijah a uitat unde îi este locul și pe cine încearcă să provoace. O să îi rup gâtul cu mâinile goale nemernicului. Să vedem atunci cum va mai putea să îmi privească femeia.

Parchez mașina în fața clădirii moderne din sticlă ce servește drept sediu al firmei de producție de scotch, îi arunc cheile valetului și intru năvalnic, simțind cum tensiunea îmi crește rapid cu fiecare pas pe care îl fac spre lift. Bine, dracului, că cei de la recepție s-au conformat cu stările mele futute și nu îndrăznesc să mă salute său să încerce să se lingușească, devenind automat cei pe care mi-aș vărsa nervii.

Intru în lift și apăs butonul penultimului etaj, acolo unde jigodia are biroul. Ultimul etaj al clădirii îmi este rezervat strict mie, puțini fiind cei care au acces. Trebuie să o aduc pe Destiny aici. Vreau să o am pe biroul meu din lemn de cireș, să intru în păsărica ei strâmtă, în timp ce știu că va privi fascinată orașul văzut de la etajul cincisprezece prin ferestrele panoramice ale încăperii. Căcat! Asta-mi mai lipsea. Să mă duc peste cretin cu pula sculată din cauza fanteziilor pe care le am cu Destiny. Scutur din cap, strângându-mi pumnii pe lângă corp, până simt cum starea de excitație îmi dispare complet chiar în momentul în care liftul ajunge la etajul dorit. Ies grăbit, mergând cu pași repezi pe culoar spre biroul cretinului, ce are impresia că se poate juca cu nervii mei. Când ajung în fața ușii dau buzna direct, fără ale politețuri de rahat. Oricum, în scurt timp se va căra dracului din firma mea.

— Ai întârziat. Mă așteptam să vii de cum am pus piciorul în recepție, mi se adresează cu ironie, stând relaxat pe scaunul din piele din spatele biroului masiv.

Trebuie să mă abțin, altfel risc să îi crăp capul aici iar asta nu va fi bine deloc.

— Ai tupeu, javră. Uiți că asta e firma mea și tu nu ai niciun nenorocit de drept aici.

— Și totuși nu te poți descotorosi de mine. Îți cunosc fiecare secret de rahat, Cain. În special, pe cel de care îți este atât de frică să nu iasă la suprafață.

Nu mai țin cont de nimic.

Nu îmi mai pasă că sunt în sediul firmei mele, unde lucrează peste 200 de oameni ce îmi vor cunoaște furia. Ocolesc dintr-o mișcare biroul și mă năpustesc asupra jigodiei care îndrăznește să se ridice de pe scaun cu un zâmbet arogant, arătându-mi că nu se teme de furia mea. Îl apuc de gulerul cămășii cu forța ce îmi este alimentată la maximum de ura față de acest imbecil și îl trântesc de geamul panoramic al biroului. Nu ripostează. Ba chiar continuă să aibă zâmbetul ăla cretin, savurând din plin ieșirea mea nervoasă.

— Să te văd, prietene. Doar nu e prima oară când omori pe cineva.

— Taci, în morții mă-sii! zbier ca un descreierat și îl împing mai tare în geamul gros de sticlă, dorind cu ardoare să îl fac să treacă prin el.

Dacă ar cădea de la această înălțime, s-ar face una cu pământul și aș scăpa de amenințările lui de rahat.

— Haide, Cain, ce mai aștepți? Pișă-te pe ani buni de prietenie pentru o copilă, în morții mă-sii!

— O copilă pe care ai pus ochii, handicapatule! I-ai propus să se mărite cu tine, în pula mea!

— Și ce ai fi vrut să fac? Să stau cu mâinile în sân, privind cum o distrugi? Ai uitat că am luat-o în acea zi, pișată pe ea de frică?

Amintirile acelei zi infecte îmi năpădesc mintea, făcându-mă să îmi smulg mâna dreaptă de pe gulerul cretinului și să îl lovesc din plin în mutra de idiot până sângele îi țâșnește din nas. Îmi iau și cealaltă mână de pe guler și încep să îi car pumni, unul după altul, orbit de mânie.

— Ești un maniac. Un obsedat, la dracu'! Ar fi trebuit să o lași în pace.

Jigodia ripostează atacului meu, dându-mi un pumn în bărbie atunci când mă aștept mai puțin.

— E a mea, în morții mă-sii! A mea! Să îți intre dracului în capul ăla îngust că e femeia mea! urlu din adâncul pieptului, dând-i un croșeu de dreapta în mutra plină de sânge.

— Nu va fi niciodată a ta. Nu după ce îi voi spune adevărul. Gata.

Până aici.

Îmi bag mâinile în beregata lui și îl trântesc de birou, strângându-l cu o forță nebună până ce nu mai este capabil să se împotrivească atacului meu, fiind la un pas să își piardă suflarea.

— Cain. Imbecilule.

Carter se postează lângă mine și mă îmbrânceşte pentru a-l scăpa pe cretin din mâinile mele. Mă dezechilibrez, luându-mi mâinile din gâtul lui preț de câteva clipe, suficiente cât să fugă ca un nenorocit de laș afară din birou.

— Ce dracu' ai făcut, cretinule? mă răstesc la Carter, cuprinzându-i în căușul palmelor marginile sacoului.

— Singurul cretin dintre noi doi ești tu, ratatule. I-ai căzut direct în plasă. Ce făceai dacă nu ajungeam la timp? Îl sugrumai cu sute de persoane în clădire, tâmpitul dracului!

Îi dau drumul din strânsoarea pumnilor pătați de sângele javrei de Elijah, fac doi pași în spate și îmi trec agitat mâinile prin păr, procesând cuvintele lui Carter.

Are, al dracului, dreptate! Elijah mă cunoaște mult prea bine și știe că îmi pierd cumpătul la foc automat, fără să îmi mai pese în ce loc mă aflu. Scârbă nenorocită! Încă se ține tare. Crede că mă poate amenința, ca mai apoi să mă provoace, iar eu să fac pe băiatul bun și să îl las să trăiască în continuare liniștit. Pe naiba să îl ia! Mi se rupe de anii în care am fost buni tovarăși. Nimic nu este mai important ca Destiny. Pentru a fi împreună cu ea până la ultima nenorocită de suflare, sunt capabil să renunț la tot. La toți idioții ce îmi sunt loiali pentru cașcavalul care le umple lunar buzunarele găurite. Știu că niciunul dintre lacheii din jurul meu nu mă agreează. Doar se linguşesc la perfecție, crezând că mă pot duce de nas. Carter e singurul pe care știu că mă pot baza cu adevărat. Până să apară căprioara mea în peisaj, mi-aș fi putut pune bazele și în jigodia de Elijah, dar acum el mi-a devenit cel

mai mare dușman. Nu voi avea milă pentru el. E un derbedeu înfumurat care îmi judecă mie acțiunile, când el tânjește din umbră după femeia mea. I-a mai și propus să se căsătorească cu el, la dracu'! Dacă aș mai fi lăsat-o încă o zi în compania lui, mai mult ca sigur ar fi încercat să o sărute. Gândul acesta mă face să lovesc cu pumnul în birou, mârâind adânc printre dinții strâns încleștați.

— Ședința începe în mai puțin de zece minute. La cum fierbi, dacă intri acolo mă tem că le vei desfigura mutrele bieților oameni.

Carter mă bate prietenește pe umăr, arătându-mi încă o dată, că e de partea mea.

— Îmi vei ține tu locul. Turbez dacă mai stau mai mult de câteva minute aici.

— La cât de mult mă pui să te înlocuiesc, ar trebui să iau eu biroul acesta. Sau poate chiar etajul tău.

— N-ai decât să te instalezi aici. Oricum, de azi încolo, îi voi bloca accesul în firmă lui Elijah. Vreau ca după ședință să îi retragi tot. Contractele, proprietățile dobândite în urma afacerilor mele și toate celelalte rahaturi pe care le deține. Dacă nu se potolește după ce va rămâne în curul gol, atunci nu îmi rămâne altă soluție decât să...

— Să îi faci felul.

— Exact.

Îmi șterg pumnii însângerați de sacoul negru pe care îl port, îl bat pe umăr pe Carter după care pornesc spre ieșire, dornic să ajung cât mai repede acasă la frumoasa mea iubită.

— Cain?

Mă întorc cu capul spre Carter care mă privește precaut, strigându-mă chiar când apăsam pe clanță.

— Zi.

Se sprijină cu spatele de birou, încrucișându-și brațele la piept înainte de a vorbi. Ce mai are și ăsta de s-a veștejit ca ultimul fraier?

— Tu chiar o iubești pe aia mică sau e doar un alt plan de al tău pentru a te răzbuna pe ea?

Întrebarea sa mă face să rămân fără aer câteva secunde, amintindu-mi cât de mult m-am abătut de la planul inițial. Un plan de rahat, ca mine.

— O iubesc. A pălit toată răzbunarea de rahat în fața dragostei pe care o simt. Sunt un om terminat dacă o voi pierde, Carter.

— Nu te pot condamna. Eu nu sunt Elijah. Tu cunoști cel mai bine modul tâmpit în care am ajuns să mă îndrăgostesc de Tamara. Nu te pot judeca pentru acțiunile de rahat din trecut dacă acum văd în ochii tăi cât de mult o iubești. Îți voi fi mereu alături, frate.

— Mersi, frate. Ținem legătura, îi fac cu ochiul și ies din birou cu gândul la relația lui.

Poate că există șansa ca Destiny să mă ierte dacă va afla din întâmplare ce am făcut. Tamara, logodnica lui Carter, a reușit să îl ierte, ba chiar să îl iubească după ce și-a bătut joc de ea în ultimul hal. Dă-o dracului de treabă! A smuls-o din sânul familiei cu gândul de a o băga pe treabă, alături de celelalte târâturi pe care le avea, a chinuit-o și i-a făcut fel și fel de rahaturi, ca într-un final să ajungă să se pregătească de nuntă.

Poate că nu e nevoie să îl omor pe cretinul de Elijah.

Poate că Destiny mă va ierta dacă va auzi toată povestea din gura mea.

Asta dacă voi reuși să nu mai fiu un laș nenorocit și să i-o spun cât mai curând.

* * *

Parchez mașina în fața conacului după ce am condus de la firmă încoace, ca un nebun fără să îmi pese că am depășit cu mult viteza legală admisă în zonă. Mi se rupe. Niciodată nu îmi vor putea bate obrazul copoii, că doar își alimentează buzunarele datorită combinațiilor mele. Cobor din mașină, încordat în ultimul hal după ce tot drumul m-am gândit doar la cum îi pot spune lui Destiny nenorocitele mele de secrete înainte ca javra de Elijah să găsească o modalitate prin care să i le spună pe la spatele meu. Mi-am stors creierii și tot nu am găsit o alternativă

care să nu se sfârşească cu o Destiny ce mă va urî de moarte, dorindu-şi cu orice preţ să fugă cât mai departe de mine.

Îmi e scârbă de trecutul meu nenorocit. Ştiu sigur că într-o bună zi se va abate asupra mea, sfărâmând tot ce am reuşit să clădesc alături de micuţa mea iubită.

Gândul că o pot pierde e mai înfiorător decât orice am trăit până acum. Oameni răi ca mine nu au parte de finaluri fericite, dar nu pot decât să sper că voi fi excepţia de la regulă. Am suferit destul ani întregi, ajungând să îmi ofer sufletul diavolului, ştiind ca oricum pe mâna lui voi ajunge într-un final. M-am comportat ca un monstru, am distrus vieţi, am luat mereu tot ce mi-am dorit fără să am regrete că poate alegerile mele lasă ruine în urmă. Am tratat femeile ca pe nişte gunoaie până ca ochii mei să privească cel mai pur şi frumos înger. M-am bătut cu pumnii în piept, având convingerea că nu e cu nimic mai diferită decât ele şi că tot ceea ce îmi doresc e să mă răzbun pe ea, posedându-i corpul în modul meu brutal. Ce prost am fost! La cât de inuman eram la acea vreme, nu dădeam niciun ban că era o copilă minoră. Dacă nu simţeam nimic pentru ea, vârsta sa nu ar fi fost un impediment, în schimb am aşteptat tăcut să crească, să devină femeie pentru a o aduce lângă mine, ştiind în adâncul sufletului meu întunecat că o preţuiesc mult prea mult pentru a-i face rău.

Dar, totuşi, i-am făcut.

Am depăşit cu mult limitele bunului simţ şi am împins-o spre gesturi ireale care ne-ar fi putut aduce sfârşitul amândurora dacă ar fi fost duse până la capăt. Nu pot promite că nu o voi mai răni, deşi îmi doresc enorm de mult să nu o fac. Am trăit în durere ani buni. M-am ascuns în spatele zidurilor furiei până ce am ajuns să îmi construiesc o fortăreaţă, baricadându-mă în interiorul ei prea mult timp pentru a putea ieşi atât de uşor din ea. Încă port urmele ghearelor otrăvite ale demonilor ce şi-au făcut veacul în sufletul meu până când Destiny a intervenit, iar iubirea sa a luptat împotriva lor, reuşind să învingă, determinându-i să plece. Cel puţin aşa simt acum. Că în sfârşit, după cincisprezece ani în care i-am purtat în fiecare clipă cu mine, m-au lăsat dracului în pace.

Ajung în fața dormitorului nostru, pe care sper că Agatha l-a curățat de haosul făcut azi noapte, deschid larg ușa, crezând că voi fi întâmpinat de o îmbrățișare strânsă din partea reginei mele, dar în schimb mă lovesc de o cameră goală, curățată impecabil, mirosind intens a trandafirii ce stau aliniați în dreptul terasei, în vaze de cristal.

Unde e Destiny?

Pentru o clipă încep să mă tem că a fugit, dar realizez imediat că este imposibil să o facă. Doar dacă...

Nu. Nu. Nu.

Nu ar face așa ceva.

Nu s-ar fi aruncat în mare.

De ce mama mă-sii am avut proasta idee să îi spun Agathei și lui Bart, înainte de a pleca dimineață, să renunțe la a o mai supraveghea în detaliu pe Destiny?

Ies ca o furtună din cameră și o iau la fugă pe coridorul slab iluminat în căutarea micuței mele. O caut în fiecare nenorocită de cameră, blestemând în gând numărul mare de încăperi al rahatului de conac în care locuim. Dau buzna peste echipa de specialitate care încă lucrează la acea cameră, crezând că poate curiozitatea a împins-o pe Destiny să coboare până aici, dar nici urmă de ea.

— Unde dracu' e Destiny? mă răstesc furios la culme la Agatha, când intru în bucătărie și o găsesc relaxată, pregătind prânzul.

— Bine ați revenit, domnule Riverside. Domnișoara Destiny este în grădină.

Părăsesc bucătăria fără să îi îmi mai bat capul cu un răspuns, mergând cu pași repezi spre locul indicat. Bine, dracului, că nu i-a trecut prin cap să facă vreo plimbare în pădurea de pe proprietate unde a încercat să fugă după ce s-a trezit din efectul drogurilor. Acolo s-ar fi rătăcit și sunt sigur că s-ar fi speriat foarte tare. Locuiesc aici de când m-am născut și niciodată nu am văzut conacul ca pe un loc periculos, așa cum îl privesc acum. Nu era de ajuns că atunci când străbunicul meu a cumpărat terenul, l-a luat împreună cu pădurea ce îl înconjura. Nu. A trebuit, la dracu', să fie situat pe un nenorocit de deal, la malul

mării! Pericole la tot pasul, parcă făcute special pentru căprioara mea. Îmi trece prin cap numai imaginea cu ea, încercând să se arunce în mare și-s pe cale să îmi pierd mințile dacă nu o găsesc în următoarele secunde.

Traversez aleea din piatră ce duce în spatele conacului unde este situată grădină și devin tot mai agitat când nu văd niciun cap blond care să se plimbe prin ea. Unde rahat e fata asta? Îmi primesc răspunsul atunci când ajung în mijlocul grădinii și văd ușa de la cripta familiei, larg deschisă. Pornesc într-acolo cu pumnii strâns încleștați pe lângă corp, simțind cum îmi bubuie sângele în cap. Dintre toate nenorocitele de locuri din ditamai proprietatea, tocmai aici trebuia să își băga năsucul ăla scump? Ajung în fața ușii din fier și mă opresc brusc citind numele familiei inscripționat la intrare pe grinda din piatră, de deasupra ușii. A trecut ceva de timp de când nu am mai intrat aici și nu mi-aș fi dorit să o fac prea curând. Trag adânc aer în piept, scutur din cap, reprimând amintirile de rahat ce vor să mă arunce în abisul durerii și îmi fac curaj să intru. Curioasa mea iubită e mult prea prinsă să își treacă degetele peste inscripția din dreptul locului unde se odihnesc osemintele mamei mele, ca să îmi simtă prezența.

De ce naiba s-a gândit să poarte fix rochia mulată din mătase roșie când afară încă se simte frigul, deși ne apropiem de finalul primăverii? Ce a fost în capul ei când s-a gândit să intre aici îmbrăcată cu o rochie ce abia îi trece de fundul ăla mic și bombat?

Băga-mi-aș!

Mi s-a sculat în cripta familiei.

O să mă bage dracului și pe mine aici cât de curând.

Pășesc ușor pentru a o lua prin surprindere și mă lipesc de spatele său, împingându-mi scula întărită în ea. Tresare în timp ce scoate un țipăt de surprindere, ce se transformă rapid în unul de fericire când își dă seama că eu sunt cel care îi cuprinde talia cu brațele. Degeaba își întoarce capul, zâmbind larg și sincer la mine. Trebuie să îi dau o lecție pentru a se învăța minte că nu este în regulă să umble nestingherită pe unde i se năzare.

CAPITOLUL XIX

CAIN

— Te-ai întors mult mai devreme, şopteşte bucuroasă, frecându-şi obrazul fin de barba mea ţepoasă.

— Ce faci aici, Destiny? tonul meu este unul rece, deşi nu simt cantitatea uriaşă de furie cu care eram obişnuit.

Sunt doar deranjat că a intrat aici fără acordul meu, dorind să îmi cunoască trecutul pe care îl ascund cu sfinţenie de ochii săi curioşi.

— Te-ai supărat?

Se desprinde din braţele mele, profitând că îmi îndrept atenţia către gravura din marmură, pe care am evitat ceva vreme să o privesc. Îmi cuprinde obrajii în palmele sale mici, aplecându-mi capul cât să o pot privi în ochii blânzi, ce strălucesc puternic în lumina slabă a criptei. Are chef de joacă. O simt prin modul în care îşi băga piciorul gol între picioarele mele, frecându-l de scula mea întărită.

Dacă tot încearcă să mă provoace pentru a se abate de la îndrăzneală sa de a intra aici unde nu ar fi trebuit să intre niciodată fără acordul meu, atunci să ne jucăm.

După regulile mele.

Îi cuprind rapid maxilarul în căuşul palmei şi o împing cu forţă spre masa din marmură unde tronează un sfeşnic şi alte rahaturi pe care Agatha se asigură că le îngrijeşte, după cum i-am cerut acum mult timp. Se pare că a făcut curăţenie aici chiar azi dimineaţă, lumânările din sfeşnic, fiind încă aprinse.

— Cain, nu, Destiny şopteşte cuvintele cu glas pierdut, respirând tot mai greu, conştientă de ce va urma.

O să i-o trag în cripta familiei.

Îi eliberez maxilarul după care îi cuprind talia cu palmele, ridicând-o ca pe un fulg, pe blatul gros al mesei. Tremură uşor, simţind răceală pietrei pe pielea dezgolită a picioarelor, iar când îmi cobor palmele pe coapsele sale şi îi despart larg picioarele pentru a mă poziţiona între ele, am surpriza de a îi vedea labiile rozalii.

Nemernica mică nu și-a pus chiloți.

— Destiny, îi mârâi numele, strângându-i în palme carnea moale a coapselor.

— Eu... m-am atins înainte să ies în grădină și am uitat să îmi mai pun lenjeria.

Dă-o dracului de treabă. Chiar vrea să mă omoare cu felul inocent în care îmi mărturisește că și-a băgat degetele în păsărica aia mică și dulce.

— Repetă încă o dată ce ai făcut, Destiny, spun cu vocea răgușită din cauza plăcerii, sub formă de ordin știind că s-a obișnuit cu modul meu dominator.

Își fixează ochii în ai mei, înghite în sec, apoi își umezește buzele rozalii, încercând să își adune curajul ce i-a pierit brusc după ce mi-a confesat gestul său murdar.

— Mi-am umezit degetele cu propria salivă după care mi le-am vârât în păsărică, cu gândul la penisul tău care ar fi putut să le ia locul dacă nu plecai de lângă mine dimineață.

Gata.

Mă omoară cu fiecare cuvânt pe care îl scoate pe gurița aia ispititoare.

Scula stă să îmi rupă materialul de stofă al pantalonilor la cât de tare împunge, căutând cu ardoare să fie eliberată.

— Ce ai făcut după?

Mă chinui singur continuând să pun întrebi cretine, în loc să îmi desfac pantalonii și să i-o bag în miezul fierbinte ce îl văd cum se contractă când îmi adâncesc mai tare degetele în carnea sa.

— Mi-am băgat două și le-am adâncit așa cum am văzut că o faci tu. Apoi am început să mă simt nesătulă, așa că am introdus încă unul și mi le-am băgat rapid, în mod repetat până când mi le-am simțit umplute de zeama orgasmului...

— Spune-mi că nu ai fost o fetiță mult prea curioasă care și le-a lins, dorind să își guste sucul dulce.

— Ba da, Cain. Le-am supt, apoi le-am băgat din nou doar pentru a mă mai gusta încă o dată. Dar, greșești, căci tot ce îmi doream era ca tu să fii cel care mi le gustă.

Femeia asta vrea să mor de infarct!

Îi eliberez coapsa și îmi bag mâna dreaptă direct între picioarele ei, atingând păsărica udă fleașcă ce tresare la contactul cu degetele mele reci. Mângâi tandru labiile umflate, apoi îmi bag două degete în miezul ud și strâmt ce mi le înghite imediat în pereții fierbinți. Le adâncesc bine, cu mișcări circulare ce o fac să îmi cuprindă umerii cu palmele și să își dea capul pe spate, oftând.

— Nu, iubito. Privește!

Îi cuprind cu mâna liberă părul, trăgând-o de el cu putere pentru a o face să se uite cum dorința sa devine realitate după care îmi scot degetele lipicioase cu zeama ei și mi le duc la gură, sugându-le cu poftă. Drace, cât de dulce poate fi! Îi ador gustul. Păsărica sa este precum un fruct suculent, gustos și moale, care îți creează dependență cu fiecare mușcătură.

— E bine, mica mea regină?

Mai dau o limbă degetelor după ce le scot din gură, savurând din plin expresia sa uimită și pielea înfiorată pe care o simt sub palma ce îi mângâie piciorul.

— Da, stăpâne.

Rămân fără aer, auzind-o cum îmi spune. Niciodată nu am crezut că voi fi atât de excitat din cauza unui cuvânt pe care multe zdrențe mi-l spuneau, crezând că mă vor face să le doresc mai mult. Dar venind din partea lui Destiny, la naiba, cât de sexy poate suna! Și ce efect covârșitor are asupra trupului meu ce tremură, devenind tot mai înfierbântat.

— Sunt stăpânul tău?

— Da. Azi-noapte ai fost un iubit perfect și îți mulțumesc pentru tot, dar acum, Cain, vreau să fii stăpânul meu. Fă-mi tot ce îți dorești, sunt supusa ta, iubitule.

Iubita mea cu chip de înger devine pe zi ce trece un drăcușor împielițat care nu ezită să mă surprindă.

— Suntem în cripta familiei mele.

— Știu. Crezi că părinții tăi se vor supăra dacă i-o tragi iubitei tale în același loc unde li se odihnesc rămășițele?

— Mi se rupe. Te fut unde dracului am chef.

Rânjește în coltul gurii ca o netrebnică ce este și până să îmi dau seama ce intenții are, își ridică puțin fundul de pe masă, își apucă poalele rochiei și o dă jos, rămânând complet goală sub privirea mea devoratoare.

— Am sânii sensibili după noaptea trecută. Nu mi-am putut pune sutien, Cain, oferă răspunsul întrebării mele nerostite, arcuindu-și spatele pentru a îmi arăta și mai bine cele două mingii cu mugurii întăriți de dorință.

Pielea sa albicioasă poartă urmele roșiatice ale spinilor trandafirilor, urmate de semnele vineții ce încep să se estompeze în intensitate. Îi analizez fiecare bucățică de piele până când mă opresc cu privirea asupra gâtului mușcat cu bestialitate de gura mea flămândă. Cât de superbă poate fi! Cum îmi poartă mândră semnele, multe dintre ele rămase în urma ieșirilor mele furioase. Cum mă privește cu respect, deși nu îl merit!

Chiar este un înger. Îngerul meu.

Dă-o naibii de dezvăluire a secretelor mele de tot rahatul. Nu pot risca să o pierd. Prefer să vărs sângele cretinului de Elijah decât să îl vărs pe al meu, luându-mi nenorocita de viață dacă mica mea regină m-ar părăsi. Ea m-a sărutat atunci când buzele mele erau murdare de venin. A sărutat un damnat. O brută de om, bântuit de răutatea dinăuntrul său. Doar un suflet frumos, pur și nepătat a putut vedea un licăr de lumină în tot întunericul în care mă scăldam. Destiny a crezut în mine când nici măcar eu nu o făceam. E o femeie deosebită și aparte care a reușit să îmi îngenuncheze demonii. Destiny mă iubește cu tot cu episoadele mele de om al cavernelor. Mă iubește, deși i-am dat toate motivele să nu o facă.

Îi cuprind chipul angelic în palme, alungându-i cuta de îngrijorare când simte că nu ea este cauza căderii mele pe gânduri.

— Ești iubirea vieții mele. Prima și ultima. Dacă vreodată vei fi pusă față în față cu murdăria trecutului meu, vreau să îți amintești că eu chiar te iubesc, Destiny. Sunt conștient că nu o fac în modul potrivit, dar te iubesc, micuța mea regină.

Simt cum obrajii încep să îi ardă, iar ochii îi devin lucioși, plini de lacrimi, fiind emoționată de cuvintele mele pe care am simțit nevoia să i le spun înainte de a i-o trage ca un animal, așa cum am nevoie. Nu este capabilă să mai spună vreun cuvânt, mărturia mea a lăsat-o mută, cu trupul tremurând și ochii sclipind, privindu-mă ca pe cel mai de preț lucru din întreaga sa lume.

Poate că sunt.

Ea sigur este lumea mea.

— Lasă-te pe spate, iubito. E timpul să îți revendic trupul ăsta mic și dornic, îi șoptesc la ureche, luându-i între dinți lobul în timp ce mâinile mele îi cuprind strâns sânii în căușul palmelor, făcând-o să icnească prelung.

Îi eliberez lobul, atingând cu vârful limbii spațiul sensibil dintre ureche și gât înainte de a mă îndepărta, privind-o cum respiră greu, lăsându-se pe spate așa cum i-am spus. Mi-a cerut să fiu stăpânul ei, la dracu', și asta voi face. Îi voi poseda trupul până când va fi cuprins de convulsii, eliberându-se pe scula mea. Cu ochii țintuiți în ai săi, îmi desfac catarama curelei, nasturele pantalonilor, îmi cobor fermoarul, apoi îmi trag pantalonii în jos, pe coapse, simultan cu boxerii ce îmi țineau captivi scula. Sfârcurile i se întăresc și mai mult când îmi vede penisul țeapăn cum se bălăngăne ușor, ieșind din spatele bumbacului boxerilor cu capul atât de umflat încât a prins o nuanță ușor roșiatică. Privirea sa insistentă mă face să fiu scurs de o broboană fierbinte de spermă fără ca măcar să fie nevoie să o ating.

Ăsta e efectul pe care îl are asupra mea. Sunt excitat 24 de ore din 24, cu gândul și inima îndreptate în permanență asupra ei.

Mă postez între picioarele sale desfăcute, îi îndoi genunchii, forțând-o să sa stea cât mai crăcănată, cu călcâiele sprijinite de marginea mesei solide din marmură, în timp ce ochii mei găsesc obiectul pe care vreau să îl introduc în actul nostru. Mă aplec puțin peste trupul mic și agitat care tremură aproape insesizabil așteptând cu nerăbdare să vadă ce i-am pregătit. Să îmi bag. Nu m-aș fi așteptat niciodată ca Destiny să fie atât de dornică și perversă. Să își dorească să experimenteze durerea în partidele noastre, să reziste eroic fiecărei torturi de rahat pe care i-am aplicat-o și să reușească să mă stârnească cu o singură vânturare de gene. Iau din sfeșnicul de argint o lumânare albă groasă din care se prelinge ceara și mă ridic, reluându-mi poziția impozantă dintre picioarele sale. Clipește des, înghite în sec în mod repetat, după care își linge ispititor buza de jos când ochii săi curioși văd lumânarea pe care o țin strâns în mână, deși ceara care se prelinge pe lungimea sa îmi arde pielea.

— Cain...

Numele meu iese precum o nenorocită de rugăciune dintre buzele sale moi, cărnoase, care stau mult prea periculos întredeschise. Dacă nu aș fi ocupat să îmi finalizez intențiile, i-aș băga-o între buze până culoarea rozalie a lor s-ar transforma în roșu, umflate de mișcările bruște ale sculei mele. Îmi închid strâns ochii timp de câteva secunde, alungând acea imagine care mă mai stoarce de o altă picătură de spermă și mă aplec din nou, apropiindu-mi trunchiul complet îmbrăcat de goliciunea trupului său.

— Micuța mea supusă.

Îi cuprind gâtul în strânsoarea palmei, simțind pe piele cum vena ce duce spre inimă îi pulsează în ritm haotic din cauza stării accentuate de excitare. Iubește la fel de mult ca mine ca momentele noastre intime să fie împletite cu un strop de durere cu care amândoi ne-am confruntat de prea multe ori pe parcursul vieții.

E perfectă.

Și e doar a mea.

Las lumânarea să îmi alunece printre degete până ce îi mai țin doar capătul, picurându-i ceara fierbinte pe abdomen. Continui să urc cu picăturile până pe sâni, sub țipetele sale continue pe care se chinuie să le scoată în ciuda palmei mele ce i le blochează, punându-i presiune pe gât. Se zbate, frecându-se cu fundul de blatul dur al mesei în căutarea de și mai multă durere.

Trebuie terminată urgent până diseară acea cameră. Nici nu are idee micuța mea ce i-am pregătit acolo.

Sting lumânarea în palmă după ce i-am turnat toată ceara pe sâni, pe piept și pe abdomen, apoi o arunc pe undeva prin spatele nostru și îmi cobor gura direct pe sânul său stâng. Îl supun unui atac nemilos în care dinții mei îi țin captiv sfârcul întărit până simt cum sângele îi fierbe în interiorul său, provocându-i lui Destiny un scâncet dureros. Îmi bag mâna liberă între picioarele sale și îi lovesc cu forță labiile în mod asiduu, făcând-o să fie atât de umedă încât cu fiecare lovitură pe care i-o dau, mă stropește cu zeama sa.

— Mai tare... suspină cuvintele, gâfâind ca după un maraton cu obrajii înroșiți, brăzdați de lacrimi.

— Iubito, dar...

— Niciun dar. Mai tare. Mai mult, mă întrerupe mârâind, fixându-mă cu privirea sa imploratoare, ce îmi arată că își dorește cu adevărat să o supun unei dureri și mai mari.

Fata asta e nebună de-a binelea. Are un corp mic și fragil iar ea își dorește să fie trecută prin dureri greu de suportat pentru pielea sa fină și moale. Și eu, ca un animal nenorocit, împătimit al torturii, nu mă pot împotrivi dorințelor sale bolnave.

Încep să trasez linii cu dinții de-a lungul sânilor, continuând să o lovesc cu și mai multă putere peste miezul care e atât de fierbinte încât îmi oferă senzația că arde.

Urlă fără încetare, tremurând sub atacul meu nemilos pe care l-a cerut cu disperare. Ea m-a dorit așa. Ea mă iubește pentru bruta care sunt. Nu încearcă să mă schimbe așa cum ar încerca să o facă orice femeie care ar avea ocazia de a sta lângă mine. Destiny a mea mă accepta exact cum sunt și îmi iubește fiecare latură fie că una blândă ce îi oferă numai tandrețe, fie că e cea animalică, pe care o manifest acum.

O mușc ca un animal înfometat, conștient că dinții mei îi vor lăsa urme serioase pe pielea sa albă. O mușc ca și când carnea sa e cea mai delicioasă mâncare pe care am gustat-o vreodată. Alimentat de strigătele sale apăsate, împletirea durerii și a plăcerii, îmi scot în grabă cureaua din găicile pantalonilor, îi eliberez gâtul, după care o întorc cu spatele la mine, modelându-i corpul după bunul meu plac. Încep să îi lovesc fesele cu o forță nebună, concentrat pe sunetul produs de carnea sa plesnită cu bestialitate de cureaua tare din piele. Îi cuprind coama în pumn, trăgându-i părul pe spate cu fiecare lovitură pe care i-o aplic. Vina îmi încolțește în inimă când îi aud suspinele, dar îmi revin rapid, văzând cum umezeala din păsărică i se prelinge pe coapse.

E excitată în draci. Nu că eu nu aș fi. Îmi simt boașele ca de oțel, pulsând rapid sângele în carnea întărită a sculei, iar capul mi-a devenit de un roșu turbat, stând să explodeze.

Nu pot să mai rezist.

Trebuie să o pătrund. Să mă adâncesc în miezul ei strâmt.

Arunc pe jos cureaua, îmi bag mâna în șoldul său, imobilizând-o, apoi mă împing tare în ea, intrând tot dintr-o singură

mișcare bruscă care o face să tremure incontrolabil și să îmi repete numele încontinuu de parcă ar fi singurul cuvânt pe care îl cunoaște în aceste clipe. Îmi scot mâna din părul ei, îi cuprind maxilarul și o trag spre pieptul meu, simțind nevoia de a o avea cât mai lipită de mine, în timp ce o fut ca un turbat, adânc, tare și rapid, ciocnindu-mi bazinul de fesele înroșite.

Când privesc urmele pe care i le-am făcut, vreau cu jind să îmi aplice același tratament. Să mă lovească, așa cum eu am lovit-o. Vreau să îi simt unghiile adânc înfipte în carnea mea, dinții mușcându-mi pielea până îmi dă sângele, în timp ce își freacă păsărica de scula mea, ajungând să îmi dau drumul doar din mișcările sale pe deasupra penisului meu.

Îmi măresc ritmul mișcărilor, simțind cum pre-ejaculez în ea la cât de tare îmi strânge penisul între pereții moi ai păsăricii sale. O simt cum se încordează, răsuflă greu și începe să tremure puternic, lovită de un orgasm copleșitor care îi face genunchii să cedeze, având nevoie de sprijinul meu pentru a se mai putea ține pe picioare. Își contractă mușchii vaginului până îmi prinde scula captivă ca într-o menghină și își dă drumul pe ea în valurile calde, declanșându-mi propriul orgasm.

Îi cuprind talia cu ambele brațe, o țin strâns și îmi dau drumul la unison cu ea, gemând ca un animal îndurerat, laolaltă cu scâncetele sale.

Când sămânța mea se adâncește în miezul său strâmt, un lucru îmi e cert.

Ea este totul meu și voi face absolut orice este nevoie ca să o păstrez în viața mea.

~ Finalul volumului 1 ~

Editura STYLISHED
Timișoara, Județul Timiș
Calea Martirilor 1989, nr. 51/27

www.stylishedbooks.ro

Corectură: Cartea Ta (e-carteata.ro)

Tipar: Artprint București

ANASTASIYA SASHENKA

CAIN

VOLUMUL 2
SCLAVUL DORINȚELOR TALE

STYLISHED
TIMIȘOARA, 2021

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
SASHENKA, ANASTASIYA
Cain / Anastasiya Sashenka. - Timişoara : Stylished, 2021-
2 vol.
ISBN 978-606-9709-25-2
Vol. 2. : Sclavul dorinţelor tale. - 2021. - ISBN 978-606-9709-27-6

821.135.1

Editura STYLISHED
Timişoara, Judeţul Timiş
Calea Martirilor 1989, nr. 51/27
www.stylishedbooks.ro

CAPITOLUL XX

CAIN

— Cain, te pot întreba ceva fără să te enervezi pe mine?

Îmi ridic ochii din ecranul laptopului, privind-o aspru pe Destiny care a dat buzna peste mine în birou, deși am rugat-o să mă lase singur pentru puțin timp. Se pare că mica mea regină nu se oprește din îndrăzneala sa obișnuită, continuând să îmi sfideze fiecare regulă cretină.

— Deja m-am enervat, Destiny. Ți-am spus să mă lași dracului singur! urlu la ea, mult prea furios decât ar fi cazul.

Strigătul meu o face să tresară și să își lipească corpul de ușă, prinzând strâns în palmă clanța.

— Î-îmi cer scuze, nu am vrut să te deranjez…doar că nu prea am cu ce să îmi ocup timpul când nu ești lângă mine. Acasă nu obișnuiam să stau atât de mult timp degeaba, știi tu... cu lucrul, școala și restul... În fine, scuze, încă o dată, murmură slăbită cuvintele.

Mă ridic ca ars de pe scaunul din piele aflat spatele biroului la auzul cuvintelor sale rostite cu un glas al naibii de tremurat, în timp ce ochii îi devin lucioși, împânziți de lacrimi. O prind de braț chiar înainte să iasă din încăpere și o trag la pieptul meu, cuprinzând-o strâns în brațe.

— Eu sunt cel care trebuie să își ceară scuze, tu nu ai greșit cu nimic, iubita mea. Mă stresează niște rahaturi legate de o investiție, de asta ți-am cerut să mă lași singur, spun cu o blândețe exagerată, vrând neapărat să-i alung teama din privire.

Îi sărut creștetul de câteva ori până simt cum mușchii i se relaxează și oftează, dându-și capul pe spate pentru a ne putea privi în ochi.

— Poate că nu ne cunoaștem de prea mult timp și poate că tu nu consideri relația noastră atât de serioasă precum o consider

eu, dar mi-aș dori să nu mai mă minți, Cain. Stau în permanență alături de tine, chiar și când ai de lucru, așa că nu îmi poți arunca această vrăjeală, când știu sigur că pe tine altceva te stresează. Nu ești un om căruia să îi pese de afaceri într-atât de mult încât să își strofoci creierii pentru că tu știi deja că vei ieși învingător în orice îți propui.

Cât de bine mă poate cunoaște femeia mea!

Am oameni care se ocupă de orice rahat care ar putea interveni în una dintre afacerile mele. Am încetat de mult timp să îmi mai bat capul cu lucruri mărunte. De asta îi plătesc pe alții pentru a se ocupa de rahaturile ce îmi ocupau prea mult timp. Eu doar dau acordul final și mă implic în treburile mari sau cele ilegale unde nu îmi pot pune bazele în altcineva să se ocupe de ele. Destiny are, a dracului, dreptate. Nu o investiție e cea care mă stresează, ci jigodia de Elijah. Carter mi-a trimis în urmă cu câteva minute extrasele de cont ale javrei și ce am văzut acolo nu m-a încântat deloc. Canalia a pus ochii pe femeia mea mult mai devreme decât aș fi crezut. A avut tupeul infect să mă judece pentru vizitele mele insistente când el s-a dus pe ascuns în America pentru a o putea urmări în voie. O să îl omor, în morții mă-sii!

— Cain? Destiny îmi ia fața în palmele sale mici, privindu-mă cu ochii mari, îngrijorată.

— Nu e nimic pentru care să îți faci griji, puiule.

Îmi dau capul într-o parte și îi sărut ușor palma, încercând să alung cuta de îngrijorare care nu vrea să îi părăsească chipul. Închide ochii strâns, scutură dezamăgită din cap și se smulge din îmbrățișarea mea cu ochii încărcați de lacrimi.

Ce dracu'?

— Tu nu vei avea niciodată încredere în mine încât să îmi dezvălui lucruri legate de viața ta. Nu îți pasă deloc cât de mult încerc să mă abțin să nu pun presiune pe tine, deși tânjesc cu disperare să primesc niște răspunsuri. M-am străduit să nu îți pun întrebări despre familia ta după ce am văzut în criptă, de teama să nu te supăr. Eu chiar nu mai pot așa... Elijah avea dreptate.

Mă blochez când aud numele acelui cretin nenorocit. Văd roșu în fața ochilor și sângele îmi fierbe în vene, auzind cum Destiny spune că javra are dreptate.

— Ce ai zis? Cu ce are dreptate ratatul ăla? Ă? o apuc furios de umeri, scuturându-i trupul în așteptarea răspunsului său. Ți-a spus ceva? Te-ai mai întâlnit cu el înainte de a te aduce aici? Zi, dracului! îi zbier cuvintele în față, băgându-mi adânc degetele în umerii săi, nervos ca dracu' din cauza cuvintelor ce i-au ieșit pe buzele alea păcătoase.

— Poftim!? Tu auzi ce tâmpenie mă întrebi!? Crezi că mi-aș fi dorit să am de-a face cu oameni de genul vostru!? Tu ești cel care m-a târât în mijlocul mizeriei voastre! se răstește furioasă, cu o privire ucigătoare și îmi apucă gulerul tricoului în strânsoarea palmelor, trăgând cu răutate așa cum eu îi țin captivi umerii.

— Nu mai este o mizerie când dormi în brațele mele și îți spun cât de mult te iubesc!

— Încetează să iei atât de personal fiecare cuvânt pe care îl spun! E normal să atac când tu nu îmi oferi nimic altceva decât minciuni!

— Și tu ce dracului îmi oferi? Spui că jigodia aia are dreptate și nici măcar nu ești în stare să continui ce rahaturi voiai să zici!

— Lasă-mă naibii în pace cu obsesia legată de prietenul tău! Mă refeream strict la faptul că ești un om care nu vrea să împărtășească nimic cu mine, în rest ți-am spus în repetate rânduri că nu îmi pasă nici cât negru sub unghie de acel om! E un instigator care a încercat să mă manipuleze împotriva ta. Nu îmi place de el și nu îl vreau în preajma mea nici acum, nici în viitor.

Zâmbesc larg, apoi începe să râd ca un dobitoc sub privirea confuză a iubitei mele care mai are puțin și îmi sare la gât dacă ar avea cum.

— Ce ți se pare așa amuzant, Cain?

Îi eliberez umerii și o trag înapoi în brațele mele, deși se opune, încercând să facă pe supărata.

— Ce ai spune dacă mâine te iau cu mine la firmă, apoi mergem să facem niște cumpărături? Cred că a venit timpul să

te întorci înapoi la tehnologia cu care voi, adolescenții, sunteți obișnuiți.

Își ridică rapid capul de pe pieptul meu, părând jignită de spusele mele.

— Tocmai ai spus că sunt o adolescentă? Idiotule! Când mi-o tragi nu mai ești de aceeași părere!

— Asta ai înțeles tu din tot ce am zis?

— Am înțeles tot dar am simțit nevoia să am o ieșire dramatică, în stilul tău.

Un zâmbet poznaș îi înflorește pe chipul său adorabil, urmat de un chicotit ce îmi face inima să o ia la galop. E un dar ceresc să îi aud râsul. O ridic în brațe și merg cu ea până la fotoliile din piele din fața biroului, așezându-mă pe unul dintre ele cu ea în poala mea, trecându-mi pierdut degetele prin părul său moale.

— Deci, voi avea telefon și laptop? întreabă curioasă, zâmbind ușor în colțul gurii, cât să nu dea impresia că este entuziasmată la maximum.

— Da. Vei avea tot ce îți dorești, Destiny.

— Și de ziua mea...

— Ziua ta este pe 12 august. Suntem abia la finalul lunii mai. Ai răbdare până atunci, o întrerup mândru, bucurându-mă să o văd cum căsca ochii luată prin surprindere de răspunsul meu.

Pe bune? Doar nu credea că nu știu pe ce data este ziua de naștere a celei mei importante ființe din viața mea.

— Ziua ta când este, Cain? Sau nici asta nu îmi vei spune?

— Pe 26 decembrie.

— A doua zi de Crăciun. Vom avea dublu motiv de sărbătoare. Cât de frumos! bate din palme precum un copil mic, apoi își încolăcește brațele în jurul gâtului meu, ținându-mă strâns. De acum încolo nu vom mai petrece Crăciunul singuri. Vom fi împreună. Suntem o familie. Doar noi doi, Cain.

Cuvintele sale îmi ajung direct în suflet cu o intensitate copleșitoare care reușește să mai alunge din întunericul de acolo. Nu doar că mă iubește, dar își și vizualizează viitorul alături de

mine. Un viitor ce poate fi dărâmat într-o singură clipă, dacă adevărul va ieși la iveală.

— Ești bine? Te doare ceva? o întreb grijuliu, amintindu-mi că este posibil să simtă un disconfort în zonele în care am lovit-o ca un animal în urmă cu câteva ore în criptă.

Când își lasă capul pe spate pentru a se uita în ochii mei, mă lovesc de două mărgele cristaline ce sclipesc pline de dragoste. Dă-mă dracului, de nu mă omoară, privindu-mă așa!

— Dacă îmi amintesc bine, eu sunt cea care ți-a cerut să mă tratezi cu brutalitate. Mă simt bine, Cain.

— Nu pot să nu mă gândesc că te supun unor chinuri mult prea greu de suportat pentru trupul tău micuț. Nu îmi place să îți fac rău, Destiny. Ți-am făcut destule până să...

— Șhh, își pune degetul arătător peste buzele mele, întrerupându-mă din vorbit în timp ce își trece degetele de la cealaltă mână prin firele țepoase ale bărbii mele, privindu-mă fel de intens. Trebuie să recunosc că nu am fost pusă în situații ușoare, din care aș fi putut ieși întreagă. M-ai făcut să trec prin întunericul din sufletul tău încă din prima zi de când m-ai adus în lumea ta. Nu îți pot găsi scuze pentru ce mi-ai făcut dar nici nu te pod condamna la nesfârșit. Eu te-am iertat și am învățat să te iubesc așa cum ești. Te rog să o faci și tu, Cain.

— E greșit că tot ce îmi doresc acum e să fac dragoste cu tine? o întreb cu respirația întretăiată, lovit din plin de vorbele sale.

Încă o dată a reușit să mă înmoaie complet prin bunătatea nemărginită pe care mi-o oferă.

— Ar fi greșit dacă nu ți-ai dori să o faci.

* * *

Trec prin mail-urile pe care ar fi trebuit să le verific aseară, așezat pe marginea patului, cu un ochi la Destiny care nu se poate hotărî cu ce să se îmbrace. Oricât de tare mă mănâncă limba să îi spun ce să poarte, mă forțez să nu o fac. Trebuie să fie alegerea ei. Poate că sunt un cretin obsedat de control dar într-o părticică a minții mele futute, conștientizez că are nevoie

să simtă că poate să își ia propriile decizii fără ca eu să intervin. M-am băgat destul unde nu ar fi trebuit să mă amestec.

Tastez rapid un răspuns celor de la departamentul financiar al firmei ce mi-au trimis bilanțul pe luna trecută, unul foarte mulțumitor cum sunt toate de altfel, după care mai arunc o privire rapidă la micuța mea iubită care se rotește în fața oglinzii, purtând doar o nenorocită de lenjerie din mătase roșie. Dacă nu își pune în următoarele cinci secunde ceva pe trupul ăla păcătos, o să ratez și ședința de azi.

— Nu te mai holba, mă agiți și mai tare, spune hotărâtă, privindu-mă urât prin oglindă.

— Nu m-aș mai uita dacă te-ai îmbrăca dracului odată, mârâi printre dinți, coborându-mi capul înapoi în ecranul telefonului pentru a evita să mai privesc ispita.

Încerc din răsputeri să ignor bolboroselile venite din partea căprioarei mele indecise și să mă concentrez pe restul mail-urilor care necesită să primească niște răspunsuri. La cât de bine arată bilanțurile câștigurilor cazinourilor și a noilor complexe rezidențiale de blocuri și vile în care am investit anul trecut – care se cumpără acum mai rău ca pâinea caldă –, ar trebui să sărbătorim în seara asta. Dacă mai pun la socoteală și combinațiile făcute alături de copoi, mai adaug încă câteva sute de mii de dolari câștigurilor finale. Cum dracu' să nu îmi crească ego-ul când e alimentat la fiecare final de lună cu sume impresionante pe care le obțin fără să îmi bat prea mult capul?

Aș putea să mai cumpăr o insulă sau orice altceva și-ar dori iubita mea. Asta dacă își mișcă fundulețul ăla obraznic și ne luam tălpășița din dormitorul nostru. Al nostru. Ce bine sună. Nici în o mie de ani nu mi-ar fi trecut prin cap că voi ajunge să îmi împart dormitorul cu o femeie. Cu una ce îmi este iubită, chiar. Până ca Destiny să își facă loc în gândurile și sufletul meu, eram un nemernic insensibil care nu ar fi dormit nici în ruptul capului cu un dintre târâturile cu care și-o trăgea. Dacă stau bine să îmi amintesc, cred că am dormit o singură dată cu o femeie, cu excepția lui Destiny. Pe la șaptesprezece ani, când eram prea beat ca să mai pot pleca din camera acelei studente.

Aia a fost prima și ultima dată. Până acum, bineînțeles. Nu aș mai putea să dorm fără să îi simt trupul micuț și gol al reginei mele lipit de mine. La dracu'! Și la acea vreme făceam căcaturi, dar nu în modul în care le fac acum. Eram moderat, calculat, ba chiar aveam momente în care mă păstrăm calm deși eram pus în dificultate de situațiile prin care treceam.

Sunt întrerupt din amintirile care începeau să se ducă pe o pantă abruptă, de mâna caldă a lui Destiny ce îmi atinge fin obrazul.

— Da, puiule? îmi întorc capul și îi ofer un sărut apăsat în palmă, făcând-o să chicotească, în timp ce îmi ridic ochii în ai săi, analizându-i în detaliu chipul superb ce nu are nevoie de niciun rahat de machiaj pentru a-mi atrage toată atenția.

E atât de frumoasă așa naturală cum este. Poartă doar un ruj roșu ce îi scoate în evidență buzele cărnoase după cum am rugat-o să o facă.

— Sunt gata. Scuze că a durat atât, dar chiar nu știam ce ar fi putut fi potrivit să port pentru o vizită la firmă. Tot luxul care te înconjoară mă dă serios peste cap. E o schimbare uriașă față de traiul modest cu care eram obișnuită.

Vâr telefonul în buzunarul sacoului, apoi mă ridic de pe pat, luându-i obrajii ce au prins o nuanță ușor roșiatică în palme, dezmierdându-i cu atingeri ușoare ale buricelor degetelor.

— Nu trebuie să te justifici, iubito. Îmi dau seama că te-am făcut să treci printr-o modificare majoră a felului cu care erai obișnuită să trăiești. Nu vreau să te fac să te simți prost și știu că poate ți-ai dori să îți reiei munca, dar trebuie să înțelegi că acum nu mai este nevoie să o faci. Vreau să te bucuri de tot ce îți ofer și peste trei luni când vei începe facultatea, ăsta să fie singurul lucru ce îți poate cauza un oarecare stres, bine?

— Bine. Știi, pentru un răpitor ești foarte generos, glumește cu un zâmbet inocent pe față, însă gluma sa nu ajunge la mine.

Îi eliberez obrajii și fac un pas în spate, punând o mică distanță între corpurile noastre.

— Am crezut că am trecut peste asta. Ce urmează? Să îmi reproșezi cum am fost un animal nenorocit care a vrut să-ți

răpească inocența în cel mai dezgustător fel existent? Ă!? Crezi că eu nu sunt conștient că sunt o jigodie de brută!? zbier fiecare cuvânt cu furie, lovindu-mi pieptul cu pumnii în mod repetat.

Simt cum lacrimile mi se strâng în colțul ochilor, amenințând să se scurgă năvalnic pe obraji. Futu-i, nu sunt un ratat care să plângă precum o femeie!

Destiny rupe distanța dintre noi și mi se aruncă în brațe, strângându-mă cu forță ca și când știe că ea este calmarea mea. Îi răspund la îmbrățișare, o țin la fel puternic și îmi ascund fața în umărul său, făcând lucrul de care mă temeam cel mai tare.

Încep să plâng.

Plâng de-a binelea cu umerii scuturați de hohote, tremurând ca un nătâng în brațele iubitei mele. Plâng cu lacrimi amare, fierbinți, ce îmi cad șiroaie pe obraji, pierzându-mi-se în firele groase din barbă. Nu îndrăznesc să îmi ridic fața din umărul lui Destiny, nu o pot lăsa să mă vadă în unul dintre cele mai vulnerabile momente ale vieții mele. Înfrânt de emoția ce mă izbește din plin, transformându-mi mușchii în gelatină, cad în genunchi, trăgând-o pe Destiny după mine, fiind incapabil să îi dau drumul din brațe. De ce dracu' nu mă pot opri din plâns? De ce nu îmi pot reține nenorocitele de lacrimi ce continuă să îmi cadă fără oprire pe obraji?

Îngerul din brațele mele încearcă să îmi tragă capul din ascunzătoarea părului său, dar mă opun, neavând curajul de a mă arată în halul ăsta. Nu m-am simțit în toată viața mea atât de vinovat precum mă simt acum. Toate faptele mele nemiloase îmi apar în fața ochilor, amintindu-mi de persoana crudă, egoistă și violentă, care sunt.

Cum pot pretinde că o iubesc pe micuța din brațele mele, când eu sunt cel care i-a distrus viața!?

Cum am mai putut să o ating după ce am fost la un pas să o violez, cum doar un om lipsit de conștiință ar fi capabil să o facă?

Nu merit nimic din partea ei.

Nicio privire încărcată de iubire. Sau de respect. Nicio mângâiere blândă, când eu sunt cel care i-a murdărit pielea cu loviturile mele nenorocite.

Ce naiba a fost în capul meu!?

Nu a împlinit nici măcar douăzeci de ani, iar eu deja i-am răpit cele mai de preț lucruri pe care i le-ar fi putut oferi unui bărbat care ar fi iubit-o așa cum merită.

Trebuia să îmi trag dracului un glonț în cap atunci când aveam destul sânge-n coaie să o fac și să o las definitiv în pace.

— Cain, uită-te la mine, te rog, mă roagă cu glas pierdut, acoperit de suspinele sale.

Plânge odată cu mine.

Nu!

La dracu', nu!

Ea nu trebuie să mai verse nicio lacrimă din cauza mea.

Îmi ridic capul de pe umărul său și o privesc îndurerat prin valul de lacrimi ce mă face să vad în ceață. Reușesc doar să îi văd chipul roșu de plâns, cu ochii săi mari și blânzi, ce se scaldă în lacrimi care îmi provoacă și mai multă suferință. Palmele sale mici și calde îmi cuprind obrajii, apoi își apropie capul și își lipește fruntea de a mea, oftând prelung.

— Plângi din nou... din cauza mea, murmur cu răsuflarea greoaie, încercând să îmi reprim valul de lacrimi ce vrea să îmi invadeze iar ochii.

Scutură din cap negând cu vehemență, luându-și mâinile de pe fața mea, pentru a-mi înconjura gâtul cu brațele.

— Nu există nicio scuză pentru ce am făcut. Ar fi trebuit să mă comport ca un bărbat adevărat și să fac ceea ce ar fi fost corect. Să te las să pleci în acea zi de pe insulă.

Își desprinde brusc fruntea, privindu-mă cu groază, în timp ce degetele sale se agată cu disperare în părul meu.

— Nu. Nu. Și nu. Niciodată! Nu o să plec niciodată de lângă tine! Niciodată! repetă mecanic cuvintele, scuturând mâhnită din cap.

— Destiny, e imposibil să mă iubeşti după tot ce ţi-am făcut. Ai suferit o traumă puternică care îţi întunecă judecată, făcându-te să crezi că ai sentimente faţă de mine.

— Habar n-ai ce vorbeşti! Am simţit ceva pentru tine de când mi-ai tăiat calea în pădure! De când mi-ai furat primul sărut, lipită de zidul casei! Nu îndrăzni să îmi vorbeşti despre sentimente! Nicio femeie nu e atât de nebună încât să ajungă să se îndrăgostească de cel care a vrut să o violeze!

— Nu mai spune asta, te implor, Destiny. Te implor, nu îmi mai spune asta, iubirea mea micuţă, mă milogesc îngrozit, simţindu-mă ruinat de fiecare dată când îmi aruncă în faţă, faptele ce m-au adus în halul în care sunt acum.

— Ăsta e nenorocitul de adevăr, Cain! Am ales să văd binele din tine, deşi prin fiecare acţiune de-a ta îmi arătai cât de rău eşti! Asta înseamnă iubire! O credinţă oarbă, o umilinţă fără şovăială, o supunere desăvârşită! Să te încrezi şi să te dăruieşti chiar şi împotriva ta însuţi! Asta înseamnă să iubeşti! Să îţi arunci inima şi sufletul în flăcările celui care ţi le va zdrobi! strigă cu patimă cuvintele, trăgându-mă tare de păr pentru a-mi arăta cât de mult suflet a pus în fiecare vorbă.

— Iubito...

— Iubesc palmele tale mari ce îmi ating pielea făcând-o să ardă, iubesc braţele tale puternice care mă strâng cu dorinţă, iubesc ochii tăi albaştri ce ascund furtunile mării, iubesc buzele tale moi, calde, cărnoase, ce îmi dăruiesc cele mai fierbinţi sărutări, iubesc zâmbetul tău incomparabil, oferit doar mie! Iubesc întreaga ta fiinţă, Cain!

Un fior puternic îmi pune stăpânire pe şira spinării simţindu-l profund până în adâncul oaselor, în timp ce alte lacrimi fierbinţi îmi brăzdează obrajii, iar inima îmi bate haotic, într-un ritm rapid, ca şi când mai are puţin şi îmi iese din piept. Nimeni nu a mai vorbit aşa despre mine. Cu atât de multă dragoste şi adoraţie cum a făcut-o Destiny. O trag la pieptul meu, răsuflând uşurat când îşi aşază obrazul pe locul unde inima îmi bate ca nebuna.

— Te iubesc, mica mea regină.

CAPITOLUL XXI

CAIN

Am ratat ședința, dar nici că a mai avut vreo importanță după ce mi-a fost dat să aud confesiunea unui înger. A fost un moment încărcat cu atât de multă emoție încât nu am simțit nicio urmă din acea dorință nebună de a face dragoste cu Destiny. Ne-a fost de ajuns să ne ținem minute întregi în brațe până ce am pierdut noțiunea timpului și telefonul a început să sune, trezindu-ne la realitate. Nu că mi-a păsat prea mult de secretara mea care era panicată peste măsură că nu reușea să dea de mine. Eu nu stau să dau explicații nimănui, nu am motivat și nici nu voi motiva absențele mele de la ședințe, atâta timp cât sunt ținute în firma mea și am oameni ce se ocupă de fiecare nișă în parte, care participă la ele și îmi fac un rezumat înainte de a mă întâlni personal cu investitorii pentru a pune la punct ultimele detalii. Iar în situația actuală, când amândoi eram cu inimile puse pe tavă și cu fețele umplute de lacrimi, nu aș fi plecat de lângă femeia mea nici dacă eram obligat să o fac.

Ea este prioritatea mea.

Am rămas în intimitatea dormitorul nostru cu două ore peste ora la care ar fi trebuit să plecăm, având nevoie de timp pentru a ne putea reveni din euforia acelor clipe.

Dacă nu era ceva cu adevărat important, după mine nu aș mai fi ieșit deloc din cameră până când se făcea ora cinei. Nu îmi doream decât să stăm îmbrățișați în patul nostru, în liniște, cum rar îmi doresc să o fac. Acum, însă, am parte de degetele sale împletite cu ale mele, în timp ce mergem spre garaj, având chef să aleg o altă mașină pentru plimbarea de azi. Poate că ar fi fost indicat să mă limitez la cea cu care Destiny s-a familiarizat, căci nu cred că e tocmai momentul potrivit să îmi vadă cele nouă mașini de lux, care valorează o sumă ce te face să îți pierzi cunoștința.

Iubita mea trebuie să se obișnuiască cu noul stil de viață pe care îmi doresc să i-l ofer. În fond, ce al meu e și al ei. Când ne vom căsători, nu va putea să se mai simtă prost că ne scăldam într-o mare, poate chiar un ocean de bani.

La dracu'!

Deja am început să îmi fac planuri despre o posibilă nuntă.

Scutur din cap, alungând imaginea frumoasei mele iubite în rochie albă de mireasă, în care aș fi atât de dornic să o am încât i-aș ridica-o doar puțin pe șolduri, și m-aș afunda în miezul ei cald, admirându-i aerul pur amplificat de albul rochiei.

Să îmi bag!

Mă opresc în fața ușii garajului, aflat în partea din spate a conacului și cu mâna liberă scot telecomanda din buzunarul pantalonilor de costum privind-o atent pe Destiny, în timp ce apăs pe buton. Când ușa de metal se deschide complet, mica mea regină rămâne cu gura căscată văzând bolizii ce stau aliniați, fiecare având locul său special pe care este parcat.

— Iubito, închide gurița aia să nu intre musca, o ironizez, în încercarea de a o face să iasă din șoc, apoi intru în garaj, trăgând-o după mine.

— Nu înțeleg... Pentru ce ai nevoie de nouă mașini?

— Mă plictisesc repede.

Își ia brusc mâna din a mea și se oprește chiar în fața SUV-ului negru mat, cu o încruntătură amuzantă ce o face să fie și mai adorabilă.

— Era vorba strict de rahaturile materiale, iubito. Și mulțumesc că ai ales mașina cu care vom merge azi. Chiar nu reușeam să mă decid.

Ridică confuză din sprâncene, apoi se întoarce pe călcâie cu fața spre Rolls Royce-ul Cullinan, modelul de anul acesta, ediție specială pe negru mat după cum m-am înțeles cu bătrânul Warren, directorul executiv al Rolls-Royce Holdings, în una dintre conferințele din Londra, la care am fost nevoit să particip.

Cam asta e puterea numelui Riverside aici, pe pământ englez. Ți se pune pata ca mașina pe care o cumperi să aibă o anumită textură a vopselei, diferită de cea obișnuită, așa că ai parte de ea, fără comentarii.

— Dumnezeule! după câteva minute de tăcere, în care a scanat cu privirea fiecare detaliu al mașinii, își duce palma la frunte, părând năucită de bolidul din fața sa.

— De fapt, e un Rolls-Royce, iubito.

— Nu ești amuzant deloc, Cain. Ce crezi? Știam. Am văzut astfel de mașini în filmele cu bogătași, dar niciodată nu credeam că mă voi urca într-una.

— Hm, dar să faci sex în una? Asta sigur nu îți trecea prin căpșor.

Privirea sa ce vrea să pară una fioroasă mă amuză teribil făcându-mă să râd cu poftă, în timp ce iau cheia mașinii din raftul amenajat special unde se odihnesc și restul cheilor.

— Cred că ar fi interesant. M-ar duce cu gândul la sexul din limuzina lui Chuck Bass.

Rămân cu mâna pe portiera ușii din dreptul scaunului pasagerului, dorind să îi deschid portiera precum un afurisit de gentleman, dar îmi piere dracului tot cheful când o aud rostind numele altui bărbat.

— Cine e ăla și de ce morții mă-sii te gândești la sex în limuzina lui când ești cu mine?

Obraznica începe să râdă, punându-și palmele pe pieptul meu încordat, de parcă nu mi se hlizește în față după ce are fantezii cu alți bărbați. Se ridică pe vârfuri și își lipește buzele de lobul urechii, făcându-mă să uit pentru o secundă de motivul geloziei mele. Dacă o ținem tot așa, în ritmul ăsta nu voi mai ajunge nici la întâlnirea stabilită cu cei pe care i-am ratat la ședință.

— E un personaj fictiv, iubitule, dintr-un serial la care obișnuiam să mă uit. Dar, îmi place când faci pe gelosul, crezând

că în mintea mea mai este loc și pentru alți bărbați, când, de fapt este ocupată în totalitate de către tine, îmi șoptește suav în ureche, simțindu-i provocarea din spatelor cuvintelor pe care și-o manifestă prin atingerea abia simțită a palmei sale pe scula mea ce imediat se trezește la viață.

Cred că până la urmă chiar o să i-o trag în mașină.

Trag adânc aer în piept când se retrage cu privirea aia perversă ce mă face să mă gândesc la cum este gata camera aia nenorocită care cere să fie inaugurată cât mai devreme.

Rahat.

Cu ea lângă mine, nu mă mai pot gândi la nimic altceva.

Îmi reprim gândurile indecente, cel puțin până voi scăpa de cretinii care îmi iau din timpul pe care l-aș putea petrece înfipt în păsărica caldă și dornică a iubitei mele, apoi deschid ușa mașinii, așa cum am intenționat să o fac de la bun început.

— Intră, Destiny și fără alte comentarii, că deja sunt pe cale să o iau dracului razna.

Face cum îi spun și urcă cuminte pe scaunul din stânga, deși o văd cum mustăcește, punând ceva la cale. Închid ușa, înjurând în gând când îmi dau seama că am trântit-o mult prea tare, apoi ocolesc botul mașinii, urcând pe scaunul șoferului, cu scula întărită și cu nervii la un mic pas de a atinge apogeul. Pornesc mașina sub privirea sa insistentă, ce mă face să mă aprind tot mai tare, accelerez și ies în viteză din garaj pe aleea din piatră ce duce spre porțile masive din fier ale conacului. Țin strâns volanul din piele în palme, până simt cum mi se albesc articulațiile degetelor, încercând să îmi canalizez energia pe orice altceva, și nu pe păsărica de pe locul din stânga mea, ascunsă în spatele materialului fin al chiloților.

Și-a mai pus și rochie, la dracu'!

Opresc la limită mașina, la o distanță mult prea mică de porți, incapabil să mă concentrez cum trebuie pe condus. Trag aer în piept, apoi tastez codul de acces pe ecranul tactil din bordul mașinii ce este conectat la sistemul de securitate al porților. În momentul în care porțile se deschid complet, ies săgeată

de pe proprietate, accelerând până simt cum mașina vibrează, ridicând un nor gros de praf în urma sa. Trec câteva minute în care iubita mea răsfățată păstrează tăcerea, rezumându-se la o serie de priviri pline de subînțeles, privirile unei sirene care își cheamă prin cântecul fermecat al ochilor sclipitori marinarul, spre o moarte dulce. În situația actuală, blestem cei treizeci de kilometri care ne despart de orașul Dundee, unde se află sediul firmei. Le-a trebuit strămoșilor mei ditamai conacul în mijlocul pustietății, în pula mea!

— În ce zonă a Scoției suntem?

Ca și când nu era de ajuns că scot aburi pe nas mai rău ca o locomotivă, s-a trezit și Destiny să arunce una dintre întrebările ei cretine. De fapt, cretinul sunt eu. E normal să fie curioasă unde se află, după ce nu i-am oferit niciun detaliu de când am adus-o aici.

— Suntem destul de aproape de orașul Dundee, acolo se află sediul firmei mele. Uite că ți-am răspuns, deși habar nu ai cum stă treaba prin Scoția.

Pufnește bosumflată și o văd cu coada ochiului cum își dă ochii peste cap înainte să îmi ofere o replică.

— În caz că nu știai m-am născut în Anglia.

— Greșit. Te-ai născut în Scoția. În Glasgow, mai exact.

Băga-mi-aș! Reduc puțin viteza cât să îi pot arunca o privire rapidă, ca să mă asigur că vorbele mele nu au zdruncinat-o din temelii. Nu pot decât să presupun că este foarte ciudat să nu știi mai nimic despre trecut și originile familiei tale, în timp ce un străin știe tot. Surprinzător, după câteva clipe în care respirațiile noastre agitate au fost singurele sunete auzite în interiorul mașinii, își pune mâna pe piciorul meu puțin mai sus de genunchi, cu un zâmbet larg, ce transmite o stare de bucurie.

— Înseamnă că amândoi suntem scoțieni. Cât de tare!

Nu îi pot strica fericirea, dezvăluind alte detalii neștiute din istoricul familiei sale.

Va veni un timp când voi fi pregătit să îi spun tot ce trebuie să știe. Însă nu o pot face acum.

— Iubito, fericirea ta este molipsitoare și nu există nimic mai frumos ca zâmbetul tău, dar ai putea să îți iei dracului mâna aia de pe piciorul meu, până nu o iau razna de tot?

— Câte minute mai avem până să ajungem la firmă?

— Ce spun eu și ce spui tu. Termină dracului cu jocurile!

— Răspunde-mi și îmi voi lua mâna, Cain.

— Cincisprezece dacă continui să forțez accelerația.

— Nu o forța. Las-o mai moale, replica sub formă de poruncă, ca si cum aș fi dispus să mă conformez ordinelor sale.

Pe cine păcălesc? Slăbesc accelerația la nicio secundă după ce îmi spune să o fac, curios peste măsură de intențiile sale. Palma sa urcă lent pe coapsa mea, într-un mod chinuitor, care îmi face mușchii să se încordeze ca și când aș sta pe niște nenorocite de arcuri.

— Ești tare, spune cu vocea joasă, seducătoare, cuprinzându-mi scula întărită în palma sa micuță, într-o strânsoarea apăsată, care se resimte până în adâncul măduvei spinării.

Dacă mi-o mai freacă de două ori, îmi dau drumul în boxeri ca ultimul fraier. Dar, se pare că mica mea regină e pusă pe fapte mari, arătându-mi încă o dată, cum poate întoarce în mai puțin de cinci minute, jocul în favoarea sa. Își desface centura de siguranță, se apleacă peste bord, după care îmi apucă cu jind catarama curelei, deschizând-o rapid. Ce are de gând să facă? De ce dracului îmi pun întrebări în minte, de parcă aș fi un puțoi în călduri, care nu este capabil să scoată mai mult de trei cuvinte?

În cazul de față, când mâna sa mi se strecoară în spatele boxerilor direct pe sculă și începe să o mângâie pe toată lungimea, nu pot rosti mai mult de un singur cuvânt.

— Destiny...

— Mă voi ocupa de nevoile tale, Cain. Sunt sigură că după ce îți vei termina treaba, te vei ocupa înzecit de ale mele.

Vreau să opresc mașina și să mă ocup, naibii, acum. La cât de mult mă distrage din tot ce ar trebui să fac pe parcursul unei zile, ar trebuit să mă pensionez ca să îi pot oferi atenția de care are nevoie. Dacă nu ar fi la mijloc mândria numelui Riverside,

m-aș retrage din afaceri, aș lua-o pe Destiny în brațe și m-aș refugia împreună cu ea pe insula ce îi poartă numele, doar noi doi pentru tot restul vieții.

Atât de obsedat sunt de această creatură divină.

Frumosul meu înger care acum a luat forma unui drăcușor, ce mă ispitește mult prea dulce pentru a putea opune rezistență. E nevoie de un efort uriaș ca să îmi pot menține privirea drept în față la drum, și nu la răsuflarea fierbinte pe care buzele sale întredeschise o suflă peste carnea întărită a penisului meu. Mă cutremur când acele buze moi îmi presară sărituri apăsate, umede, de sus în jos pe toată lungimea sculei, acordând o deosebită atenție capului din care mă scurge de câteva broboane de spermă pe care le soarbe imediat cu lăcomie. Strâng din dinți încleștându-mi maxilarul, precum strâng cu disperare volanul în căușul palmelor, încercând să nu închid ochii și să mă las purtat în totalitate pe culmile plăcerii pe care iubita mea mi le oferă prin mișcările limbii sale pe fiecare venă ce pulsează necontrolat, stând să erupă. La dracu'! E și mai incitat că nu o pot privi cum mi-o suge și doar simt contactul dintre gura sa și penisul meu care s-a întărit dureros de mult.

Aproape că am bușit spatele mașinii unuia, simțind cum saliva sa caldă mi se prelinge pe vârful pulii, umezind-o bine înainte de a o băga pe toată în gură până o aud cum înghite în mod repetat, acomodându-se cu mărimea. La cât de bine se pricepe să îmi facă oral, încep să cred că după ce adorm, intră la mine în telefon aflând că parola e ziua sa de naștere și se uită la filme porno pentru a-și îmbunătăți tehnica. Sunt terminat, nu alta, de mișcările circulare pe care le face cu ea băgată adânc între pereții moi și sensibili ai gâtului său.

Rahat.

Nu pot decât să îmi imaginez cum mi-o mânjește cu rujul roșu, ce i s-a întins neglijent în jurul gurii. De ce dracu' mă chinui atât? Ar trebui să arunc pe fereastră gândurile referitoare la responsabilitățile care mă așteaptă la firmă, să ies de pe drum și să preiau controlul.

Dar ceva mă reține.

Senzația de plăcere absolută, pe care nu credeam că o voi avea vreodată, permițând unei femei să fie cea care conduce actul sexual.

Lui Destiny i-aș permite orice.

Cu mintea făcută praf de scenarii sexuale în care eu sunt cel e pus la punct de către mica mea regină, cu ghemul de plăcere adunat în boașe și cu respirația întretăiată, accelerez ca un nebun, dorind să ajung la destinație pentru a putea termina cât mai rapid treburile ce nu îmi dau pace. Ca și cum iubita mea ar simți că sunt agitat, își mărește ritmul cu care mă suge, băgându-și o mână pe sub pantaloni, direct pe boașele tari ca oțelul pe care le cuprinde strâns, punând o presiune ce îmi face corpul să se zguduie pe scaunul din piele al mașinii.

Mor naibii!

Văd cum acoperișul clădirii din sticlă al firmei, începe să iasă în evidență pe lângă restul clădirilor, anunțându-mă în tăcere, că au mai rămas mai puțin de trei minute din drum. Gândul de a fi văzut cum mă eliberez datorită gurii pricepute a micii mele regine e factorul de care aveam nevoie pentru a ajunge la orgasm. Îmi iau mâna dreaptă de pe volan și o bag în părul ei, împingându-i capul până ce scula mea ajunge să îi treacă de laringe, făcând-o să se înece. Îi țin capul imobilizat, deși știu că îi provoc un mare disconfort în gât și îmi dau drumul în jeturi lungi, fierbinți, pe care se chinuie să le înghită, deși nu poate. Mi-o țin în gâtul ei până la ultima picătură de spermă, după care o trag de păr, ridicându-i capul chiar în clipa în care opresc mașina în fața firmei.

Futu-i, în ce hal arată iubita mea! Rujul i s-a șters, rămânând doar o mâzgălitură haotică pe lângă buzele umflate de la supt, iar obrajii îi poartă culoarea sângelui la cât de aprinși sunt, brăzdați de lacrimi.

— Arăți groaznic, iubito. Ce mă fac eu cu tine? îi spun sub formă de glumă, ștergându-i blând cu degetele mari urmele lacrimilor.

Ridică din umeri, zâmbind uşor, probabil neputând să îmi ofere un răspuns verbal, din cauza modului adânc în care i-am posedat gâtul, iritându-l. Scot batista vişinie din interiorul buzunarului de la piept al sacoului şi încep să îi curăț cu grijă urmele de ruj, presărând săruturi scurte, dar tandre pe obrajii, pe colțurile gurii şi pe frunte. Treptat, respirația îi redevine regulată, iar fața sa adorabila începe să arate decent, curățată de urmele actului sexual de mai devreme.

— Eşti o fetiță tare obraznică, Destiny.

Îmi trec degetul mare peste buzele sale moi iar ea, ca o mică păcătoasă şi le desparte puțin, cât să facă loc vârfului limbii care îmi mângâie lent pernuța degetului. Trag imediat mâna când simt cum gestul său îmi face scula să tresară, gata să se trezească din nou la viață.

La dracu', nu!

Chiar trebuie să coborâm naibii din maşina asta până nu mă răzgândesc şi nu mai coborâm deloc.

— Să vezi ce o să te aştepte după ce termin treaba.

— Abia aştept, Cain, zâmbeşte cuceritor, cum doar ea ştie să o facă, dărâmând şi ultima mea fărâmă de rațiune.

Gata. Acum chiar cobor.

Cel puțin eu asta am de gând, dar mica mea căprioară îşi scoate rujul, alături de o micuță oglindă ce are spatele incrustat în aur alb, din geanta de piele roşie de la un brand bine-cunoscut şi începe să îşi rujeze buzele ca să mă ruineze definitiv. Privind lucrurile din mâinile sale, realizez un lucru extrem de important, ce poate fi considerat de multe persoane un gest făcut de oameni care sunt cu adevărat nebuni. Destiny nu a fost niciodată nevoită să meargă la cumpărături de când am adus-o în Scoția. În acea zi în care o priveam de la masa din barul jegos unde lucra, în adâncul subconştientul ştiam că era ultima dată când mai făceam acel lucru. Nu voiam să recunosc că m-am pregătit cu câteva luni înainte de venirea sa. I-am cumpărat orice lucru de care ar fi avut nevoie, alegându-le personal. De la haine ce au umplut o cameră întreagă, devenind propriul ei dressing, la

pantofi, cosmetice, până la lenjerie intimă. Le-am achiziționat pe parcursul timpului, fiind ferm convins că va ajunge să le folosească într-o bună zi. Așa cum le folosește acum, când Louboutinii din piele de șarpe îi acoperă tălpile fine, rochia roșie din mătase, croită de una dintre cele mai celebre case de modă din lume i se mulează excepțional de bine pe trupul subțire, iar rujul de culoarea sângelui îi acoperă buzele delicioase.

Gata.

Ajunge cu analizatul perfecțiunii iubitei mele. Deja am întârziat peste limita decenței la întâlnire.

Cobor din mașină, ocolesc botul și îi deschid ușa lui Destiny, aruncându-i o privire urâtă bietului valet care se pregătea să își facă meseria. Sunt mult prea gelos pentru a lăsa pe alt bărbat să stea atât de aproape de ea când coboară din mașină ca o regină, încrezătoare, cu spatele drept, scoțându-și în evidență sânii ce stau strânși în cupele rochiei, mult prea ademenitor pentru ochii mei care nu ezită să îi privească insistent. Înghit nodul ce insistă să mi se formeze în gât, închid portiera, după care o iau de mână și arunc cheile valetului care mă salută respectos, evitând să o privească pe mica mea regină.

Așa, bun băiat.

După ce trecem de ușile glisante ale clădirii, îmi cobor capul și îi sărut obrazul lui Destiny, făcând-o să rămână cu buzele întredeschise, luată prin surprindere de gestul meu afectuos arătat în fața oamenilor de la recepție care încearcă pe cât posibil să își mascheze uimirea.

— Și eu ca idiotul mă tot întrebam de ce dracu' nu mai vii.

Carter mă așteaptă în fața liftului, îmbrăcat la patru ace, dar cu niște șanțuri urâte sub ochi, care îi dau de gol noaptea pierdută în care presupun că a făcut același lucru ca mine.

Și-a futut femeia până a obosit și a reușit să o facă să adoarmă.

Dacă nu aș ști cât de mult își iubește gagica, i-aș trage un pumn în gură pentru că o analizează din cap până în picioare pe femeia mea. După ce și-a trecut privirea pe fiecare centimetru

de piele al micuței de lângă mine, se întoarce cu spatele la noi și intră în lift, făcându-mi semn cu mâna să îl urmăm. Îi îngădui să își dea aere că doar îmi ține locul în majoritatea adunărilor, de când timpul meu e alocat în exclusivitate lui Destiny. Intrăm în lift, mă sprijin de peretele din sticlă și o trag pe iubita mea lângă mine, lipindu-i spatele de pieptul meu.

Proastă idee.

Îi simt fundul direct pe sculă.

Băga-mi-aș.

— Am încercat să rezolv cu idioții ăia, dar au insistat să îți vadă moaca înainte de a semna contractul.

— Dă-i dracului, oricum nu le acord mai multe de zece minute. Dacă nu acceptă va fi pierderea lor, nu a mea.

— Ai văzut ce ți-am trimis, nu? M-am asigurat că Elijah nu...

Privirea ucigătoare pe care i-o arunc îl face să se oprească, înghițind în sec. Văd în ochii lui cum își dă rapid seama că nu ar fi trebuit să aducă subiectul ăsta în discuție de față cu Destiny.

— V-ați asigurat că Elijah nu, ce?

Căprioara mea se smulge ca arsă din îmbrățișare și se întoarce cu fața la mine, ridicând suspicios din sprânceană.

— Nu e treaba ta. Vezi-ți dracului de lungul nasului și nu te mai baga unde nu trebuie dacă nu vrei să mă calci pe nervi, mă răstesc la ea mult mai dur decât ar fi fost cazul, determinând-o să apese pe butonul etajului următor, oprind brusc liftul.

Iese val-vârtej în clipa în care ușile se deschid, fiind vizibil furioasă pentru modul urât în care i-am răspuns. Vreau să mă duc după ea, dar Carter mă oprește, apucându-mă de braț înainte să ies din lift.

— Las-o, nu are unde să se ducă. Va fi prinsă de pază, dacă va încerca să fugă. Chiar trebuie să finalizăm întâlnirea cu cretinii ăia.

Încuviințez din cap, apoi mă întorc cu spatele la el, strângându-mi furios pumnii pe lângă corp. Nu mi-a plăcut deloc cum a insinuat, fără să își dea seama, că Destiny e în stare să

fugă de mine. Ea e iubita mea și mă iubește, nu are cum să își dorească să plece. Refuz să cred că încă trăiește cu impresia că nu este nimic mai mult decât o prizonieră.

Ies din lift fără niciun chef de a interacționa cu alți oameni, după ce Carter a reușit să planteze sămânța nesiguranței în mine.

— Ai făcut un lucru bun, invitându-i în sala de conferințe de la acest etaj. Știi că nu îmi place ca necunoscuții să se perinde prin etajul meu.

— De fapt, nu îți place să calce nimeni pe-acolo.

Îi dau un pumn în umăr, în glumă, înainte de a intra în sala de ședințe de la etajul în care până ieri javra de Elijah avea biroul. Mă așez pe scaunul de la capătul mesei lungi, din lemn masiv, sub privirile curioase ale celor patru cretini care nu știu cum să se mai ridice mai repede ca să îmi strângă mâna. Le fac semn din mână să se așeze, apoi o chem pe secretara lui Carter, cerându-i să îmi aducă un pahar de scotch. La cât de stresat sunt din cauza lui Destiny, aș avea nevoie și de trei linii de cocaină pentru a putea să îmi relaxez mușchii încordați.

— Domnule Riverside, am luat în considerare termenii contractului propus de dumneavoastră și în urma unei analize amănunțite, ne-am confruntat cu niște întrebări la care sperăm că vom primi un răspuns.

Oare pe unde hoinărește Destiny? Ar fi trebuit să mă duc după ea sau măcar să fi trimis paza ca să mă asigur că nu îmi scăpa printre degete, deși este imposibil să treacă de tot sistemul de securitate de la intrare.

— Domnule Riverside, putem începe?

Bruneta care nu este cu mult mai mare decât iubita mea îmi așază paharul de scotch cu cinci cuburi de gheață, așa cum îmi place să îl servesc, pe masă, privindu-mă cu dorință pentru a îmi atrage atenția. Nicio șansă, căci toată atenția mea este deja îndreptată către micul meu înger.

— Cain, domnii au câteva nelămuriri.

Carter mă trezește din transa gândurilor legate de ființa pe care nu mi-o pot scoate din minte, aruncându-mă înapoi în sala

de ședință alături de fraierii care îmi consumă aiurea timpul. Dau peste cap lichidul rece, savurând senzația de ars pe care mi-o oferă când se prelinge pe gât, apoi trântesc tare paharul când îl așez pe masă, făcându-i pe cei patru idioți al căror nume nu m-a interesat să îl rețin, să tresară speriați.

Mă ridic de pe scaun și mă duc direct către fraierul care crede că poate să mă tragă pe mine la răspundere.

— Tu știi cu cine stai de vorbă?

— Da, domnule Riverside, noi...

Nu mai are ocazia să își termine propoziția că îl apuc de marginile sacoului, îl ridic de pe scaun și îl arunc cu spatele pe masă, devenind victima nervilor mei.

— Nu dau socoteală nimănui, să îți intre bine în capul ăla prost. Îmi bag pula în contractul vostru de rahat, ai înțeles? îl scutur de câteva ori până încuviințează tremurând ca un rahat. Acum, cărați-vă dracului din firma mea până nu vă umplu mutrele de rahat cu sânge!

Îi dau drumul din strânsoare imbecilului care sare de la masă ca un iepure speriat și își ia primul tălpășița din încăpere, urmat de cei trei cretini care ies cu coada între picioare și cu capetele plecate.

— Dă-o dracului de treabă, cretinule! În felul ăsta nu vom mai încheia niciun contract.

— Stai, în morții mă-sii, potolit, dacă nu vrei să fii tu cel care încasează pumnii promiși acelor dobitoci. Scotch-ul meu nu are nevoie să fie promovat de niște papă-lapte care nu au nici cea mică idee cu ce se mănâncă afacerile.

— Nu te pot contrazice în această privință, dar nici nu pot fi de acord atunci când îți verși nervii pe niște oameni nevinovați, din cauza că aia mică te face să fii un frustrat.

— Ce pula mea ai zis!? mă reped la el văzând negru în fața ochilor, când îndrăznește să o pomenească pe iubita mea.

Îl împing cu palmele în piept pregătit să îi dau o mamă de bătaie, ca să își amintească unde dracului îi este locul.

— Vrei să ne batem ca niște animale, doar pentru că îți e greu să accepți adevărul?

Îl omor, în mama mă-sii!

— Tu de partea cui ești, jigodie?

— Pui o întrebare de tot rahatul, Cain. Știi foarte bine că nu te voi trăda niciodată, ești ca fratele meu, la dracu', tu ești cel care m-a scos din mocirla în care trăim și mi-a oferit șansa de a duce o viață de lux...

— Scutește-mă! Zi ce ai de spus! Adevărul pe care nu sunt în stare să îl accept, îi tai vrăjeala de rahat, o tentativă eșuată de a mă îndupleca, după care fac un pas spre el pentru a-l intimida.

E conștient că nu are nicio șansă în fața mea. Poate că e înalt ca mine, dar nu e la fel de bine făcut, iar sportul nu îi este un bun prieten, așa cum îmi este mie.

L-aș putea băga în comă în doar câteva minute.

— Nu suntem orbi, Cain. Amândoi am văzut multe la viața noastră și refuz să cred că nu ești conștient că ai lângă tine o fată care abia începe să devină cu adevărat femeie. Dacă nu ai fi fost un nemernic insensibil, acum exista șansa să ai un copil de aceeași vârstă cu ea.

Mai fac încă un pas, ajungând la o distanță unde îi pot auzi bătăile neregulate ale inimii. Prostul dracului, vorbește fără sens, deși e pișat pe el de frică.

— Continuă, haide! Scuipă tot ce îți stă pe limbă, japiță!

— Nu mă trata ca și când aș fi dușmanul tău, la dracu'! Îți vreau doar binele. Ieri ai spus că o iubești, dar dacă ea nu simte la fel pentru tine? Dacă doar se folosește de luxul pe care ești dispus să i-l pui la picioare, până va prinde momentul oportun să se care cu unul de o seama cu ea?

Da-o naibii de treabă.

Nu mai țin cont de nimic.

Credeam că mă pot baza pe Carter, dar se pare că e doar un prefăcut nenorocit care o jignește pe iubita mea, asemănând-o cu prostituata de nevastă-sa.

Sunt singur, la dracu'!

Toți cei care se învârteau în jurul meu până să apară Destiny, erau doar niște lingăi falși, care nu știau cum să mai ciupească încă o casă sau un teren, dându-se tovarășii mei. S-au dus pe apa sâmbetei zeci de ani de prietenie, când au văzut că sunt capabil să ofer iubire unei femei. Credeau că o să fiu un animal care fute, bea, se droghează și își pierde timpul în anturajul lor de rahat, până ajungeam un hodorog.

— Unde crezi că pleci, nenorocitule?

Îmi bag mâna în gâtul lui, orbit de furia ce îmi pune stăpânire pe întreg corpul și cu toată forța de care dispun îl arunc în peretele de sticlă al sălii. Impactul corpului său trântit de sticlă o face să se spargă, iar pe idiot să treacă prin ea, căzând pe podeaua acoperită de mulțimea de cioburi. Angajații ies din birouri din cauza zgomotului produs, șocați de ceea ce văd, dar, când privirile lor se fixează asupra mea, își dau seama că cel mai bine pentru ei este să se retragă înapoi în birouri, ca și când nimic nu s-ar întâmpla. Pornesc cu pași apăsați spre corpul inert al jigodiei de Carter, gata să îi frâng gâtul dacă încă mai respiră, dar, chiar când vreau să mă aplec ca să îl strâng de gât, o palmă micuță în cuprinde brațul, forțându-mă să mă întorc spre ea.

Destiny mă privește cu groază, cu ochii înlăcrimați și cu buzele tremurânde. Îmi eliberează mâna, apoi coboară lângă corpul cretinului pentru a-i lua pulsul. Răsuflă ușurată, semn că imbecilul încă trăiește, se ridică rapid și se postează în fața mea, păstrând totuși o mică distanță între noi.

— Are nevoie de îngrijiri medicale. Fă ceva, Cain, e prietenul tău, nu îl poți lăsa să moară!

— Nu este prietenul meu!

— Atunci, dacă nu îți pasă de viața lui, a mea contează!? Vrei să îți petreci tot restul vieții după gratii pentru că l-ai omorât, sau vrei să rămâi lângă mine?

Nu e nevoie să mă gândesc prea mult la ce variantă aleg. Scot telefonul din buzunarul pantalonilor și îl sun pe unul dintre

copoii cu care fac combinații, pentru a putea ieși curat din această mizerie. Îi explic situația pe scurt și îi spun să vina el împreună cu o salvare, ca să dea explicații pentru ce s-a întâmplat. Închei rapid conversația, apoi o iau pe Destiny de mână și o târăsc după mine spre lift, văzând că nu vrea să vină de bună voie.

— Nu îl poți lăsa așa.

— O să vină salvarea în câteva minute. Ce dracu' vrei să fac!? Să îi țin lumânarea?

— Ești un nesimțit!

Se smucește din căușul palmei mele care îi ținea strâns brațul și până să îmi dau seama ce are de gând, îmi dă o palmă peste față.

Fir-ar a dracului de treabă!

O iau de gât și o împing cu spatele în peretele de lângă lift, uitându-mă urât în ochii săi mari ce nu strălucesc așa cum ar trebui.

— Domnule Riverside! Domnule!

Mă întorc cu fața spre Stuart, care vine alergând dinspre scările de serviciu, cu o moacă panicată, ce mă face să mă gândesc la ce este mai rău. Îi dau drumul lui Destiny, căci mă voi ocupa de ea mai târziu, când vom fi singuri.

— Ce e? Respiră, mai ai puțin și faci infarct.

— Domnule, ceva groaznic s-a întâmplat. A fost prea târziu, deja a plecat când l-am văzut pe camerele de supraveghere.

Mă uit confuz la băiatul grăsuț din fața mea care aberează, apoi îi lipesc o palmă peste față ca să îl fac să se concentreze.

— Vorbește dracului așa cum trebuie dacă vrei să te înțeleg.

— Domnul Elijah a reușit să intre în firmă, pe la intrare secundară.

— Când a fost asta?

— La mai puțin de un minut, după ce dumneavoastră ați intrat în lift.

Lovesc cu pumnul în peretele de care Destiny a rămas sprijinită, blestemând clipa în care am considerat că pot avea încredere în niște jeguri și să le povestesc despre ea. Jigodia de Carter și-a meritat bătaia, ba chiar ar fi trebuit să îi mai car câțiva pumni. A încercat să mă ducă de nas, să mă facă să cred că mă pot baza pe el, când de fapt mă lucra pe la spate cu acea canalie de om. Nu există semn de îndoială că el e cel care l-a ajutat pe Elijah să intre în firmă. Chiar dacă este o intrare secundară, tot îți trebuie să ai un card de acces pentru a putea să treci mai departe de barieră.

Doar doi oameni pot să intre în clădire fără acel card. Eu și iubita mea. Iar ea a stat în permanență alături de mine, nu avea cum să cunoască aceste detalii, când nici măcar nu știe altele mult mai insignifiante.

Doar dacă nu...

Nu.

Mintea mea futută încearcă să îmi inducă că totul este un plan și că Destiny este părtașă.

Nu se poate.

E mult prea inocentă ca să fie în stare să se alieze cu Elijah și să încerce să mă distrugă.

La dracu'!

Am avut fân în loc de creier atunci când mi s-a părut o idee bună să o trimit pe Destiny acasă la acel cretin, după ce am târât-o prin tot apartamentul. La cum râdea în acea dimineață, distrându-se pe cinste cu jigodia de Elijah, chiar aș putea să cred că și-a dorit să se răzbune pe mine pentru umilința prin care am făcut-o să treacă, iar acel nenorocit pentru a o putea avea, a fost în stare să facă un plan de rahat, având impresia că așa Destiny va deveni a lui.

CAPITOLUL XXII

CAIN

Când ușile liftului se deschid o împing nervos pe Destiny înăuntru, apăs butonul parterului, după care mă lipesc de trupul ei micuț, făcând-o prizonieră între peretele de sticlă al liftului și corpul meu masiv.

— Unde dracu' ai fost după ce ai fugit ca neruşinata? îi cuprind maxilarul în căuşul palmei pentru a o face să rămână cu privirea ațintită în a mea.

Poate că va încerca să mintă, dar ochii săi nu o vor putea face vreodată.

— Am luat celălalt lift și am coborât înapoi la parter, unde te-am așteptat la recepție. Apoi...

— Te-ai întâlnit cu Elijah!? Să nu te pună naiba să mai minți! Nu păreai deloc surprinsă să auzi că a fost în firmă.

Tresare, la dracu'!

Scutură din cap sub formă de negare, însă văd în privirea speriată pe care o are că bănuielile mi se confirmă.

Destiny nu mă iubește, așa cum mi-a dat impresia.

E doar un nenorocit de joc.

Planul său și al acelui jeg.

Asta este răzbunarea ei pentru tot chinul prin care am făcut-o să treacă în primele zile petrecute în Scoția.

Cât de bine se poate preface? Cum poate să joace atât de impecabil, încât să mă facă să cred cu tărie în fiecare cuvânt de-al său? Ce femeie poate fi capabilă să se dăruiască în felul în care ea mi s-a dăruit, doar pentru a-și duce planul la bun sfârșit? Simt cum locul unde o ating mă arde ca și când pielea ei ar fi otravă pentru pielea mea. Îi dau drumul cu o stare accentuată

de greață, privind-o dezgustat. Sunt scârbit de ea. De teatrul pe care l-a jucat. Cum a reușit să își bată joc de mine.

Eram dispus să îi ofer totul.

Voiam să devină soția mea.

Să fim o familie, așa cum ea a sugerat în repetate rânduri.

Cât de prost am putut să fiu, crezând în fiecare minciună pe care mi-a spus-o cu zâmbetul pe buze, știind că și-a făcut loc în sufletul meu cât să poată să îi reușească răzbunarea! Dacă Carter și-ar fi ținut gura, acum încă aș fi trăit convins că am o iubită devotată, ce mă iubește la fel de mult precum o iubesc eu.

— Cain, îți pot explica...

— Taci, în morții mă-sii, din gură, târfă prefăcută!

O iau de mână, deși atingerea sa îmi provoacă scârbă, apoi ies din lift, oferind impresia oamenilor din jur că încă suntem un cuplu perfect.

O iluzie.

Asta este tot ceea ce am avut.

— Domnule Riverside, mașina dumneavoastră este în...

— Dă dracului cheia aia odată!

Știu că nu este frumos ce fac, dar acum chiar nu îmi mai pasă de absolut nimic. Eu nu sunt un om bun. Oamenii buni plătesc un preț scump, ajungând să fie luați de proști.

Iau cheia din palma băiatului ce nu mai îndrăznește să se uite la mine, apoi pornesc spre parcarea de lângă clădire unde idiotul mi-a lăsat mașina, deși i-am spus clar, de sute de ori, să nu o mai facă. Mi se rupe că ocup intrarea principală, e firma mea, în morții mă-sii!

— Cain, mai ușor, te rog. Mă doare...

Îi strâng și mai tare încheietura, adâncindu-mi degetele în pielea sa toxică până simt cum ritmul sângelui care circulă în vene, se accelerează.

— Nu am făcut nimic. Te rog, lăsă-mă să îți povestesc.

Nemernica, încă crede că mă mai poate duce de nas cu câteva lacrimi false și cu ochii ăia imploratori. Am plâns pentru această femeie. Mi-aș fi dat și viața pentru ea, doar pentru a ajunge să fiu înjunghiat în spate chiar de ființa căreia i-am pus lumea la picioare.

Introduc codul în ecranul tactil amplasat la intrarea în parcare, simțindu-mă mult mai bine cu cât demonii se reinstalează în sufletul meu, iar furia îmi alimentează corpul, făcându-mă să fiu omul de altă dată.

— Te rog, nu face asta. Nu distruge ce am construit împreună.

Mă opresc instantaneu la auzul cuvintelor sale, mă întorc cu fața la ea și îmi bag mâna în părul ei cu forță, trăgând-o ca pe un mop până la mașină. De azi încolo nu va mai avea parte de afecțiune. Va simți pe propria piele ce înseamnă să încerci să îl iei în râs pe Cain Riverside. O urc în mașină, îi trag preventiv centura știind că va vrea să fugă, mă urc pe locul meu și pornesc în viteză, dorindu-mi pentru o secundă să mă izbesc din plin de o altă mașină, să fac accident și să murim dracului amândoi.

Asta ar fi prea ușor. Trebuie să trăiască, să sufere și să treacă prin cele mai grele chinuiri existente, ca să ajungă să nu vrea să mai trăiască și să mă implore să îi iau viața.

— Ți-a dat una scurtă în baie sau i-ai supt-o așa cum mi-ai supt-o mie în nenorocita asta de mașină, târâturo? o strâng cu răutate de piciorul dezgolit, provocându-i un scâncet de durere.

Nu îmi pasă câtuși de puțin de durerea ei, n-are decât să sufere până își dă duhul.

— Nu aș face niciodată sex cu el! Nu înțeleg de ce te comporți așa de brutal cu mine.

— Degeaba faci pe victima, nemernico. Nu mai ține vrăjeala.

— Cain, ce naiba se întâmplă cu tine?

— Am reușit să îmi revin din orbire. Gata, Destiny, nu mai este nevoie să te prefaci. Ți s-a dus de râpă planul, dar trebuie să te felicit pentru prestația ta demnă de un Oscar.

Nu mă pot abține să nu îi arunc o privire pentru a vedea cum rămâne mască, panicată că a fost descoperită, dar, în schimb întâlnesc acei ochi blajini, plini de lacrimi, privindu-mă îndurerată.

Javra, încă se preface, jucând cartea victimei.

— Ai dreptate într-o singură privința. M-am întâlnit cu Elijah, de fapt, eu te așteptam pe canapeaua din fața recepției, când a venit și s-a așezat lângă mine. Mi-a spus fix trei propoziții, după care a plecat.

Măresc viteza cu care conduc, călcând accelerația până la capăt, ajungând la o viteză de peste 200 de km/oră.

— Încetinește, o să ne omori!

Mai și are tupeul infect să plângă, după ce a complotat împotriva mea cu cel care se prefăcea a fi prietenul meu.

— Și? Îți pare rău că nu ți-ai luat rămas bun de la iubițelul tău? îi arunc cuvintele cu ironie, continuând să conduc ca un maniac, determinându-i pe oamenii care conduc corect și țin la viața lor, să se dea la o parte de pe bandă.

Ne apropiem de sfârșit.

Simt cum moartea îmi șoptește la ureche că e gata să mă ia. Cum mă îndeamnă să intru în parapet, oferindu-i drept cadou sufletul lui Destiny.

— Ne omori, Cain! Ne omori viitorul! Omori tot!

E stupefiată.

De ce este atât de îngrozită? Nu va pierde nimic, oricum nu i-aș fi permis niciodată să aibă parte de o viață normală. Putea fi cu mine, dar a ales să își bată joc.

Merită să își găsească finalul alături de mine.

Meritām să murim amândoi.

— Sunt însărcinată.

Ce mama dracului tocmai a spus!?

Slăbesc treptat accelerația, până ajung la o viteză decentă, apoi ies de pe drum, oprind mașina pe margine.

— E imposibil. Nu ți-ai făcut niciun test, nu aveai cum să știi dacă ești.

Nu o pot privi, oricât de mult aș susține că întunericul a pus din nou monopol de sufletul meu, iubirea pe care i-o port învinge orice rău care încearcă să mă posede. Iar o privire tristă din partea sa mă poate îngenunchea, determinându-mă să o implor să se prefacă că mă iubește.

Aud clinchetul produs de centura sa decuplată și nu durează mai mult de câteva secunde, că mi se urcă în poală, dându-mi scaunul pe spate pentru a putea să mă călărească, fără să mai țină cont că putem fi văzuți de cei care trec pe șosea. Corpul meu reacționează imediat, palmele mele îi cuprind strâns fesele, scula începe să mi se întărească, iar respirația îmi crește, la fel ca pusul ce o ia rapid la goană, văzându-i sclipirea din privire.

— Dar ți-ai fi dorit să fie real, de asta ai încetinit. Degeaba încerci să faci pe durul cu mine, Cain. Te-ai înmuiat tot, crezând că vei deveni tată.

— Taci dracu' și dă-te de pe mine!

— Ești sigur că asta vrei?

— Da, abia reușesc să răspund, oferind un răspuns verbal, aflat în contradicție cu cel pe care îl dă inima mea.

— Chiar crezi că te voi mai lăsa să mă arunci ca pe un gunoi, dând crezare tâmpeniilor din mintea ta?

— Vezi cum vorbești, îi frământ fesele, dat peste cap de frecarea păsăricii sale acoperită doar de chilotul din mătase, de penisul meu care a devenit tare ca piatra, împungând materialul pantalonilor.

— Dacă nu, ce? Spune-mi, ce mai pot face ca să îți demonstrez că tu ești totul pentru mine!? Sunt dispusă să fac orice ca să vezi că nu am nicio treabă cu acel om!

— Nu ai ce să faci. Nu mă vei convinge, mormăi.

— Vrei să îl omor așa cum tu intenționezi să o faci? Ce crezi, iubitule? Iubirea pe care o simt față de tine mă înnebunește, încât aș fi în stare să îl omor doar ca să îți demonstrez că nu te-am trădat și nu o voi face niciodată.

Fir-ar a naibii, chiar vorbește serios!

Nu sesizez nici cea mai mică urmă de amuzament pe chipul său, iar privirea i s-a întunecat după ce a vorbit despre moartea acelui gunoi.

— Ce dracu' faci!?

— Nu e destul de evident? Nu mai pot aștepta, Cain, te vreau acum.

Am lăsat-o să îmi desfacă cureaua, fiind vrăjit de farmecul pe care îl emană și la care, fir-aș al naibii dacă am vreo șansă să opun rezistență în fața hotărârii sale. Îmi ridic puțin șoldurile și o ajut să îmi coboare pantalonii și boxerii, dezgolindu-mi scula ce încă îi poartă urmele rujului în unele zone.

— Te iubesc! Sunt nebună după tine! îmi șoptește cu pasiune la ureche, în timp ce o văd cum își trage chiloții într-o parte și coboară pe scula mea, dându-și ochii peste cap când ajunge să o ia pe toată în adâncul păsăricii alea dulci și strâmte.

Gemem la unison, simțindu-ne fierbințeala unul altuia, apoi ca o mică ispită își apropie chipul de al meu, scoate limba și îmi linge buzele.

— Destiny, la dracu'!

— Da, Cain. Nu ești la niciun dracu', ești în mine. Simte!

Începe să se miște în cercuri, chinuitor de lent și își pune palmele în părul meu, strângându-l între degete, după care își coboară gura pe gâtul meu și își înfige dinții în el, mușcându-mă într-un mod animalic, un amestec între dorință și ură, pe care îl exercită asupra pielii mele ce începe să îmi pulseze, trimițând fiori de plăcere în tot corpul. Cu o mână îi strâng fesa stângă, iar pe cealaltă mi-o bag în părul ei pe la ceafă, îndemnând-o să își continue atacul. Las palma să îmi alunece până degetele ajung să îi mângâie spațiul dintre fese, făcând-o să geamă cu gura pe gâtul meu și să își înfigă dinții în el, arătându-mi cât de furioasă este. O trag de păr pentru a-i da capul pe spate, deși se împotrivește, ținându-mi cu jind pielea între dinți.

— Nu. Vreau să te doară, așa cum mă doare pe mine când nu ai încredere.

— Te iubesc.

Se încruntă, deranjată de manifestarea mea iubitoare care nu își are loc în partida aprinsă unde își vărsa amarul vizavi de jignirile aduse când furia mi-a întunecat rațiunea. Nu îmi pasă că nu își dorește să audă cum îi spun că o iubesc, asta simt, la dracu'. Îi împing capul în întâmpinarea buzelor mele care se strivesc de ale sale cu o poftă nebună, primară, care cere să fie satisfăcută. Dinții ni se ciocnesc, luptându-ne cine să dețină controlul, să posede gura celuilalt în același mod în care organele noastre se posedă unul pe altul. Păsărica ei strâmtă îmi strânge scula de fiecare dată când îmi ridic șoldurile, împingându-mi-o până în punctul G din interiorul său, ce tresare abia simțit când capul fierbinte, stors de lichidul pre-ejaculator, se lovește de el.

Am uitat complet că suntem pe marginea drumului!

Sunt prea absorbit în moment, ca să mai pot fi în stare să îmi scot limba din gura ei și să arunc o privire pe geam pentru a mă asigura că nu avem spectatori. Mâța furioasă din poala mea își ia mâinile din părul meu ca să poată să îmi zgârie gâtul cu ghearele sale, în timp ce îmi capturează limba în strânsoarea dinților când aceasta îi explorează în detaliu gura.

Cum am putut să mă las înșelat de paranoia mea și să cred că totul a fost doar un teatru ieftin din partea ei?

Nici cea mai premiată actriță din lume nu poate să mimeze modul nebun în care Destiny mă vrea. Mă călărește ca și când ar putea să se contopească cu mine și să devenim unul. Chiar dacă este supărată pe prostia mea, în spatele furiei pot simți adevăratele sale sentimente. Ne iubim. Nu este o iubire simplă, banală, care nu te poate face să treci prin chinurile iadului, prin zeci de stări ce te aduc în pragul exasperării. Suntem doi nebuni care înnebunesc împreună, într-o dragoste creată în cazanele bunului meu prieten, diavolul.

O dragoste înflăcărată, ce îți consumă sufletul, te face să vrei să ți-l smulgi din piept și să îl dai persoanei pentru care inima ta bate, doar ca să îi dovedești că e unica ființă pe care o iubești. Totul se șterge în fața iubirii noastre, devine doar zgomot de fundal, nu mai putem face diferența dintre ce este bine sau ce este rău, le avem pe amândouă, două forțe ce poartă o bătălie aprigă în străfundurile minților noastre.

Minți făcute praf de dorința accentuată, primordială și imposibil de refuzat, manifestată prin gesturile sălbatice și a torturii dulci pe care o aplicăm trupurilor noastre.

Pentru o astfel de iubire merită să mori, dar nu o voi face acum. Nu așa cum eram împins de impulsul adrenalinei, să ne aduc sfârșitul prematur pe o nenorocită de șosea.

Ne desprindem cu regret din sărut, având nevoie să respirăm, fiind la un pas să ne sufocam la cât de tare ne-am devorat gurile unul altuia. Când își deschide ochii și mă privește cu acea sclipire ce mi-o oferă doar mie, știu că sunt un om terminat.

Fără ea, nu exist.

— Te iubesc, Destiny. Fii a mea pentru totdeauna!

— Deja sunt, dacă ai fi capabil să îți smulgi voalul de pe ochi, ai putea vedea că am fost a ta din prima zi în care privirile ni s-au intersectat.

Are dreptate.

Nimeni altcineva nu ar fi putut iubi un monstru ca mine. Nimeni nu ar fi putut dezvolta sentimente atât de puternice precum a făcut-o ea. M-am lăsat stăpânit de frustrări și de ură pentru a putea ține ascuns băiețelul din interiorul meu care nu a cunoscut ce este iubirea, până când Destiny l-a luat de mână și l-a scos din întuneric. Am fost singur încă de când eram doar un copil, nici măcar familia mea nu m-a iubit. Au renunțat la mine atunci când nu ar fi trebuit să o facă. M-au abandonat, au ales moartea în locul meu. Dar acum nu mai sunt singur, o am pe Destiny iar asta e tot ceea ce contează.

Azi, încă o dată viața mi-a demonstrat că nu există tovarăși, încă o dată am ajuns la vorbele răposatului meu tată, care și-a găsit sfârșitul în tăișul cuțitului înfipt pe la spate de bunul său prieten. Nu pot avea încredere decât în mine însumi, deși în unele momente, până și mintea mea este înșelătoare. Îmi voi asuma un risc și voi mai avea încredere în altă persoană, încrezându-mă că într-o bună zi, după ce voi avea destul sânge în boașe pentru a-i putea mărturisi tot adevărul, mă va ierta și îmi va oferi încrederea sa.

— Cain, eşti bine?

— Mă simt perfect, iubito. Am căzut pe gânduri, iartă-mă. Păsărica asta mică are nevoie să se elibereze, nu? îmi strecor o mână între noi şi o bag pe sub chiloţii săi, ciupindu-i cu degetele clitorisul.

— Mai tare, Cain...

— Suntem pe un nenorocit de drum, Destiny.

— Nu îmi pasă. Vreau mai tare, îşi înfige mâinile în gâtul meu şi începe să mi-l strângă, adâncindu-şi unghiile în pielea înfierbântată ce arde tot mai tare, cu cât pune presiune pe venele care o brăzdează.

Dacă vrea să jucăm aşa, atunci de asta va avea parte.

Îi urmez exemplul şi îi cuprind gâtul în căuşul palmei, strângând-o cu forţă până ce respiraţia îi devine alertă şi îi trag de clitoris la fel de puternic, făcând-o să ţipe şi să tremure incontrolabil, în timp ce urcă şi coboară pe scula mea rapid, ca şi când ar fi posedată.

Fata asta este mai ţicnită decât mine.

Adoră durerea, o face să înnebunească de plăcere, să vrea să aibă parte de tot mai multă, iar eu, ca un împătimit al torturii, îmi doresc să am parte de acelaşi tratament. Unghiile sale îmi străpung pielea gâtului până ce simt cum sângele îmi ţâşneşte în locurile în care şi-a înfipt ghearele precum nişte cuţite de incizie. Ochii îi ard, sclipirea din ei s-a transformat într-un incendiu care arde odată cu pielea sa, cu vaginul ce se contractă, cuprins de spasme, clitorisul ce devine tot mai umflat cu cât îl ţin strâns între degete, cauzându-i o durere surdă în zona intimă, aşa cum şi-a dorit. Nu îi slăbesc strânsoarea pe care o aplic gâtului, ba chiar îmi adâncesc degetul mare în venea care pulsează alert sub stratul subţire de piele făcând-o să se înece, căci aerul îi părăseşte rapid plămânii. Simţind cum începe să se strângă în jurul sculei mele, îi prind şi mai tare mugurul umflat, în timp ce îmi bag un deget în canalul strâmt al păsăricii pe lângă scula ce stă să explodeze în jeturi cremoase în adâncurile sale. Zbiară, se ţine agăţată de gâtul meu în timp ce cu cealaltă mână mă loveşte

cu forță peste față, izbucnind în plâns cuprinsă de convulsiile orgasmului. Tremură atât de tare încât îmi transmite și mie starea sa profundă de extaz, făcându-mă să mă zbat pe scaun și să îi țin captiv gâtul în căușul palmei până chipul îi devine palid, lacrimile îi curg năvalnic pe obrajii umflați, iar vaginul i se transformă într-un canal mult prea strâmt, zemos. Îmi dau drumul, simțindu-i zeama fierbinte a eliberării, dorindu-mi cu ardoare să îmi amestec sperma cu ea.

Ne scoatem unul altuia mâinile din gât, o trag la pieptul meu și îmi încolăcesc brațele în jurul său, respirând cu greu, extenuați după toată această nebunie. Ar trebui să o cobor din poala mea, să îmi scot penisul din ea și să o supun unui interogatoriu amănunțit, pentru a afla ce rahaturi i-a spus cretinul de Elijah, dar nu să îmi asum riscul de a ruina acest moment. Avem tot timpul din lume să discutăm, căci nu voi mai lupta împotriva sa, ci pentru ea.

— Iubito, trebuia să mergem la cumpărături.

Își ridică capul de pe umărul meu și mă fixează cu privirea sa blândă, trecându-și degetele prin barba mea.

— Nu poți trimite unul dintre oamenii tăi să facă cumpărături în locul nostru? Nu este o misiune dificilă să alegi un telefon și un laptop. Vreau doar să ajungem acasă, te rog.

Aș vrea să îi spun că nici măcar nu este nevoie să mai arunce vreo rugăminte, oricum fac tot ce vrea, dar păstrez acest detaliu pentru mine, întrucât nu vreau să fiu chiar ultimul fraier în fața sa.

— Ce frumos sună când spui acasă. Însuflețești acel rahat de conac, mica mea regină. Pentru prima dată în toată nenorocita mea de viață, simt acei pereți goi nu ca pe un simplu loc, ci ca pe o casă. Acasă, zâmbesc cu gura până la urechi ca un idiot ce am devenit, de când căprioara din brațele mele a scos la suprafață băiețașul din mine.

— Du-mă acasă, Cain. Acolo unde s-a născut dragostea mea pentru tine.

CAPITOLUL XXIII

DESTINY

Două brațe mari, grele și aspre mă smulg din pătuțul meu, de lângă ursuleții care ar fi trebuit să mă apere, de sub păturile groase sub care monștrii nu ar fi putut pătrunde. Și totuși, au trecut de toate scuturile de protecție pe care m-am asigurat că le pun noapte de noapte, ca să pot fi în siguranță, așa cum m-au îndemnat părinții mei.

Nu pot vedea nimic, e întuneric și îmi este frig.

Unde sunt mami și tati? De ce permit monstrului să mă răpească? Nu mă mai iubesc?

Îmi e foarte frică, dar nu scot niciun cuvânt, nu vreau ca monstrul să îmi acopere și gura, așa cum a făcut cu ochii. Nu știu cât timp a trecut de când am fost smulsă din camera mea. Simt doar cum sunt aruncată pe o banchetă rece ce îmi face trupul micuț să tremure.

E un coșmar? Ce se întâmplă cu mine?

— Da, domnule. Am luat fata.

Îmi strâng degetele la auzul vocii groase a bărbatului care m-a luat din casa mea. Mă ghemuiesc pe bancheta ce pare a fi a unei mașini și închid strâns ochii, sperând că așa voi alunga visul urât. Dar visul nu dispare, devine și mai real, când aceleași palme mari mă scot afară din mașină și mă târăsc pe jos, pe pământul ud, noroios, ce îmi strică pijamalele roz, primite cadou de la bunica mea, care locuiește în America.

Sunt trântită la pământ, direct într-o băltoacă ce îmi udă hainele până la piele.

Brațele monstrului îmi strâng încheieturile, în timp ce îmi dă jos legătura care îmi acoperea ochii.

— Mami? Tati?

De ce sunt ținuți în genunchi de doi oameni mari ce mă privesc furioși? Cine sunt acești bărbați îmbrăcați la costume negre, cu priviri ucigătoare, ce îmi țin captivi părinții?

Mă uit speriată în jur la dealul pe care suntem urcați, la ploaia rece de toamnă, la bărbatul al cărui chip nu îl pot vedea așa cum trebuie, care se apropie de părinții mei ținând un cuțit cu o lamă mare, strălucitoare, în mâna dreaptă.

Nu. Nu. Nu.

— Mami? Mami? Ce se întâmplă?

Mami nu îmi poate răspunde, omul rău îi pune mâna la gură și îi dă capul pe spate, în timp ce bărbatul al cărui chip îmi este neclar, se postează în fața sa.

— Nu... mami... nu! Vă rog, nu! Nu! Tati!

Strig, dar nimeni nu mă bagă în seama. Tati se uita îngrozit la mine, apoi își mută privirea spre mami care încearcă să se elibereze din strânsoarea omului rău.

E în zadar, nu are nicio șansă în fața monștrilor care ne-au răpit.

— Adu-o în fața lor. Vreau să simtă tot, bărbatul fioros ce ține cuțitul îndreptat spre gâtul lui mami îi ordonă monstrului care mă tine de încheieturi să mă apropie de părinții mei.

Vreau să ne dea drumul. Să ne lase să plecăm. Noi nu am făcut nimic. Vreau înapoi la căsuța mea, la păpușile mele și la doamna Doris, doica mea.

Când bestia ce îmi ține strâns încheieturile, mă aduce față în față cu mami și tati, bărbatul îmbrăcat într-un palton lung negru, udat de ploaie, fixează cuțitul în dreptul gâtului lui mami ce este dat pe spate de către bestia ce o ține imobilizată, apoi îi taie pielea sub țipetele mele și ale lui tati. Sângele fierbinte al lui mami mă împroșcă direct în față, pe haine, în păr, iar cele două brațe masive mă țin strâns captivă, când încep să mă zbat dorind să scap pentru a o vindeca pe mami, care cade secerată pe pământul noroios.

Clipesc, încercând să îmi curăț pleoapele pătate de sânge și doar apuc să îmi deschid ochii și văd cum omul rău îi taie gâtul

lui tati, la fel cum a făcut cu mămica mea. Un alt val de sânge mă lovește, sunt îngrozită, mă zbat, urlu, trebuie să îi salvez pe mami și tati.

În desene, binele învinge întotdeauna, trebuie să o facă și acum.

Tati se prăbușește la pământ într-o baltă de sânge lângă corpul inert al lui mami. Bărbatul care i-a rănit pe părinții mei se lasă pe vine în fața mea, dar nu sunt capabilă să îi văd chipul. E în ceață, nu pot vedea niciun detaliu al feței sale, doar o privire plină de ură, doi ochi ce ascund o furie cum credeam că există doar în privirea personajelor negative din desene. Apropie cuțitul pătat de sângele părinților mei și lipește vârful de obrazul meu, apăsând ușor, dar dureros pentru pielea mea moale.

— Tu vei trăi. Trebuie să trăiești, Destiny, ca să plătești pentru păcatele părinților tăi, se ridică după ce îmi adresează cuvintele ce sunt sigură că mă vor bântui în fiecare zi de acum încolo, asta dacă nu voi ajunge lângă părinții mei morți.

Țip, dorind să ajung la ei, dar monstrul nu mă lasă. Strigătele îmi sunt oprite de o batistă îmbibată cu un lichid ciudat, cu miros înțepător, care mă face să îmi pierd, în doar câteva clipe, cunoștința.

— Nuuuuuu!

Mă ridic în fund, cu respirația întretăiată și cu inima strânsă cât un purice, simțind cum sunt strânsă de două brațe masive, la fel ca în coșmarul din care tocmai m-am trezit.

— Ești cu mine, iubito. Totul este bine, micuța mea. Sunt aici.

Panica ce îmi strângea violent inima, dispare la auzul vocii calde ale lui Cain care mă ține strâns lipită de pieptul său gol. Nu înțeleg ce se întâmplă cu mine. Coșmarurile au încetat imediat după ce am început să dorm împreună cu el. De ce au revenit tocmai acum? Totul s-a simțit mult prea real, a fost ca și când m-am reîntors în timp, în acea zi care a schimbat definitiv cursul vieții mele.

Oare cum ar fi fost dacă părinții mei mai erau în viață?

Tresar din cauza răspunsului pe care mintea mi-l oferă. Dacă ai mei trăiau, nu l-aș mai fi cunoscut niciodată pe Cain. Poate că ceea ce voi spune acum va suna oribil, dar într-un fel straniu, mă bucur de acele evenimente. Ele au fost cele care m-au condus în brațele bărbatului cu care vreau să îmi petrec tot restul vieții.

Mă întorc cu fața la el, îi iau obrajii în palme și îi sărut scurt buzele, înainte de a îndrăzni să îi propun o chestie cu care nu știu dacă va fi de acord.

— Te apasă ceva, Destiny? Nu ai mai avut un coșmar de mult timp, mă întreabă îngrijorat, atingându-mi ușor obrazul cu pernuțele degetelor.

— Cain, ai spus că ai face orice pentru mine.

— Da.

— Tu îmi cunoști trecutul, sunt sigură că știi cine mi-a omorât familia. Crezi că mi-ai putea spune la un moment dat, te rog?

Se încruntă, își retrage degetele ce îmi dezmierdau obrazul și se încordează tot, privirea sa devenind brusc ca de gheață.

— Îmi pare rău, iubito, dar nu am reușit să aflu identitatea acelui criminal nenorocit, deși am cercetat ani întregi.

Răsuflu ușurată la auzul răspunsului pe care mi-l oferă. Timp de câteva clipe am avut impresia că întrebarea mea i-a declanșat furia și va izbucni nervos, dar acum îmi dau seama că a fost o reacție firească, căci suferă pentru ceea ce mi s-a întâmplat în trecut, simțindu-se frustrat fiindcă nu a reușit să găsească monstrul care mi-a ucis cu sânge rece părinții.

— Mulțumesc pentru sinceritate, iubitule. Te iubesc, îi înconjor gâtul cu brațele și mă arunc la pieptul său, simțind nevoia să îl țin strâns în brațe pentru a-i arăta că nu sunt dezamăgită de rezultate investigațiilor sale.

— Ar trebui să mergem să mâncăm, își pune palmele pe umerii mei și mă trage de ei, dezlipindu-mă de pe pieptul său cald.

— Iar te-ai trezit cu fața la cearceaf? Nu a fost de ajuns că m-ai interogat ieri, timp de șase ore nenorocite, punându-mă să repet la nesfârșit aceleași lucruri!? Ce nu îți mai convine acum? Eu îți spun că te iubesc și te cuprind în brațe, iar tu mă dai la o parte! mă răstesc nervoasă la el, apoi mă ridic din pat mergând enervată la baie.

Bineînțeles că mă urmează.

Nici bine nu apuc să intru că vine după mine și mă lipește cu forță de ușă până ajunge să o închidă cu mine lipită de lemnul dur, prizoniera trupului său solid.

— Vezi cum pula mea vorbești, obrăznicătură.

— Altfel ce? Mi-o vei trage până îmi vor sări ochii? Ce crezi, idiotule!? Abia aștept! Tare, brutal și cu multă durere, așa cum îmi place!

Își încleștează maxilarul, arzându-mă cu privirea sa pătrunzătoare ce îmi face pielea să se înfioare și miezul să se umezească rapid.

— Futu-ți gura aia spurcată!

— Vrei să mă pun în genunchi sau mă pui tu, stăpâne? îi arunc întrebarea cu ironie, zâmbind arogant când îl văd cum întredeschide buzele, luat prin surprindere de tupeul meu.

— Te iubesc, stăpâna sufletului meu. Mica mea regină! Te iubesc ca un nebun!

Nu doar că ne iubim ca niște nebuni, ci chiar suntem. Nici prin ruptul capului nu mă gândeam că voi ajunge să fiu o femeie dependentă de sex brutal, care iubește să fie torturată în timpul partidelor. Eu i-am scos întunericul din suflet, dar se pare că s-a strecurat cumva în interiorul meu, transformându-mă în o cu totul altă persoană față de fetița inocentă pe care Cain a adus-o cu forța pe meleagurile sale.

— Vreau să îți dai barba jos. Îmi doresc să îți simt pielea feței, fără impedimente în calea atingerilor mele.

— Ar trebui să mă supun dorințelor tale? ridică sarcastic din sprânceană, cuprinzându-mi talia cu palmele sale mari, astfel

încât să mă aducă mai aproape de mădularul său întărit ce îmi împunge doritor bazinul.

— Eu m-am supus atunci când ai pus-o pe Agatha să mă epileze inghinal, de parcă eu nu aș fi fost capabilă să o fac, îi replic fermă, susținându-mi ordinele, în timp ce îi cuprind fesele încordate în palme, băgându-mi unghiile în ele până reușesc să îl fac să scoată un geamăt gutural și să scape câteva picături de spermă pe pielea abdomenului meu.

— Voiam să ți-o văd în toată splendoarea, iubito.

— Așa vreau să îți văd și eu fața, fără barbă. Ai de gând să îmi faci pe plac?

Îmi cobor capul și îi ling pătrățele bine definite ale abdomenului până aproape de capul lucios, rozaliu, din care continuă să se mai prelingă câte o broboană perlată.

Mă încântă teribil efectul pe care îl am asupra sa. L-aș putea face să își dea drumul doar dacă aș continua să îi strâng fesele și să îi sărut abdomenul.

— Ce nu fac eu pentru tine, Destiny? oftează învins, îmi sărută creștetul capului, după care se îndepărtează, trage un prosop de pe suport și îl înfășoară neglijent în jurul șoldurilor, de parcă asta m-ar putea opri din holbat.

Mă sprijin cu spatele de peretele din sticlă al dușului, pentru a-l putea analiza în voie cum îmi execută tăcut ordinele. Doamne, cât de bine poate arăta pentru un bărbat ce se apropie de patruzeci de ani! Omul ăsta nu are pic de piele lăsată sau grăsime, ci e un pachet de mușchi. Îi studiez brațul stâng, tatuat în întregime cu inscripții tribale și chestii legate de clanurile din Scoția, cărora nu le-am acordat importanță atunci când mi-a povestit semnificația lor, fiind absorbită de farmecul pe care îl emană. Ador modul în care este tatuat. Cum desenele de pe brațul stâng continuă pe omoplat și se opresc aproape de noada fundului. Cum brațul drept este tatuat doar până la cot, iar pieptul este desenat în totalitate, lăsând pe alocuri spații goale peste care nu a trecut acul cu cerneală. Tatuajele se potrivesc perfect staturii sale impozante, a brațelor groase brăzdate de

vene proeminente, a pieptului tare, lucrat intens în sala de forță, a spatelui mușchiulos pe care savurez să îl privesc cum se mișcă atunci când își trece briciul peste obrazul drept.

E perfect. Nu are niciun defect din punct de vedere fizic. La comportament e altă mâncare de pește, dar acum nu pot să gândesc coerent când sunt complet goală, cu el în baie, care deși încă își ține prosopul ăla sunt sigură că e la fel de tare, așteptând să termine cu bărbieritul ca să ne putem devora unul pe altul.

Aștept cuminte să termine de manevrat briciul, frecându-mi coapsele una de alta, ca să alung umezeala ce mi s-a strâns între picioare datorită imaginii sexy la care am asistat. În clipa în care lasă briciul pentru bărbierit pe marginea chiuvetei și se apleacă pentru a se spăla pe față, mă duc la el, îi dau jos prosopul ce mă încurcă, îmi lipesc pieptul de spatele său încordat și îi cuprind mădularul în palmă, frecându-l rapid, în timp ce cu cealaltă mână îi cuprind strâns testiculele. Corpul îi reacționează la secundă, mușchii îi devin tot mai încordați, iar ritmul respirației i se accelerează, ridicându-și capul pentru a își intersecta privirea cu a mea în oglindă.

Doamne, Dumnezeule, cum arată fără barbă!

Cred că îmi curge saliva din gură, la cum am rămas șocată de frumusețea sa.

— Închide gurița, iubire, mă ironizează, încercând să se țină tare, deși gesturile îl trădează.

Se sprijină cu mâinile de marginea dulapului ce maschează chiuveta, gâfâind, cu ochii fixați în ai mei, chinuit de felul în care îi frec penisul.

— Ești atât de frumos. Nu te pot descrie în simple cuvinte ce îmi par banale când vine vorba despre tine. Te iubesc, Cain! Acum cred că putem să luăm micul dejun, îi eliberez penisul și fac doi pași în spate, punând distanță între corpurile noastre, încercând să îmi înăbuș râsul când văd cum îi pică fața, uimit de întorsătură situației.

— Deci, așa vrei să jucăm, Destiny. Bun, zâmbește cuceritor în oglindă, după care iese rapid din baie, lăsându-mă cu ochii în soare, așa cum eu am făcut-o în urmă cu doar câteva momente.

Părăsesc și eu baia, îmi iau halatul roșu, scurt, din mătase, de pe fotoliul din dormitor, apoi ies din cameră înaintea sa, auzind de pe coridor cum înjură.

Paradisul pe care susține că ți-l oferă nu este nimic mai mult decât o minciună.

Doar îți vinde iluzia libertății.

Nu vei fi niciodată cu adevărat liberă.

Nu știu de ce tocmai acum, cuvintele manipulatorului de Elijah îmi apar în minte.

Pun în seama faptului că ieri, după ce ne-am întors acasă și am luat masa împreună cât timp Bart a fost trimis să îmi cumpere gadget-urile pe care noi ar fi treburi să le luăm, am fost supusă unui interogatoriu cum doar în filmele polițiste credeam că există. Mi-am petrecut șase ore, fără nicio exagerare, pe fotoliul din fața biroului său. Șase ore în care a trebuit să repet de mii de ori celei trei propoziții ale lui Elijah, pe care nu înțeleg de ce a simțit nevoia să mi le spună. Și-a ruinat cariera doar pentru că i s-a pus pata pe mine, fără ca eu să îi ofer vreodată un semnal care să îl determine să se îndrepte în acea direcție. Măcar de asta ar fi tot, dar continuă să își bată joc de prietenia pe care a avut-o cu iubitul meu, aducând tot felul de acuze și cuvinte pline de subînțeles, prin care încearcă să scoată în evidență latura brutală a lui Cain. În acest moment a devenit mai mult decât penibil și chiar nu o să îi plâng de milă atunci când va avea fiecare os din corp rupt pentru că l-a provocat cu bună știință pe Cain. Ce credea în capul lui îngust? Că îmi va arunca trei vorbe în bătaia vântului, iar eu voi începe să mă îndoiesc de Cain și voi fugi în brațele lui, atunci când voi prinde ocazia? Poate că am abia nouăsprezece ani, dar nu sunt așa de fraieră precum are impresia. Cain nu a fost un înger de om, știu asta foarte bine, ba chiar am trăit pe

pielea mea răzbunarea demonilor ce se plimbau prin sufletul său. Sunt mai mult decât conștientă că a făcut multe lucruri rele în cei treizeci și opt de ani ai săi, dar trecutul este trecut, iar modul în care am reușit să ne consolidăm relația cântărește mai mult decât întrebările la care nu este dispus să îmi ofere un răspuns. Toate la timpul lor. Am văzut că este o persoană vulnerabilă, ce nu se poate încrede ușor în oameni, iar evenimentele nefaste de ieri, i-au întărit convingerea că încrederea nu este nimic mai mult decât o slăbiciune. Poate că se ține tare și pare că nimic nu îl poate afecta, dar știu că într-un mic colț al sufletului său a fost rănit de modul în care cei pe care îi credea prieteni și pe care îi cunoștea de ani buni s-au întors împotriva lui în clipa în care și-a îngăduit să simtă.

Pierderea lor, câștigul meu.

Eu nu îl voi abandona niciodată.

Mă opresc din mers când îmi dau seama că am trecut de salon și că am ajuns în dreptul bucătăriei, în care nu am intrat de prea multe ori de când sunt aici. Bag capul pe ușă, profitând de absența Agathei care probabil că aranjează masa în una dintre încăperile în care o servim de obicei. După ce am analizat de la distanță bucătăria, decid să intru, având chef să îl provoc și mai mult pe Cain. Am refuzat în urmă cu ceva timp să mă mai tem de latura sa sălbatică. Am ales să o îmbrățișez strâns și să o explorez în profunzime, ajungând la concluzia că niciodată nu aș putea dori să am parte de un sex simplu, când durerea pe care am experimentat-o alături de Cain, m-a făcut să devin dependentă, trăind niște senzații unice.

Ajung în fața insulei din lemn din mijlocul bucătăriei, ce este acoperită de un blat gros din marmură care mă duce cu gândul la partidele aprinse din bucătăria casei de pe insulă. Analizez obiectele de masă, lăsate de Agatha care probabil ar fi trebuit să se întoarcă până acum după ele. Cel mai sigur a fost oprită de către Cain ce își face apariția în pragul ușii, purtând

doar o pereche de pantaloni scurți de sport, prin care pot să îi zăresc conturul mădularului întărit. Înghit în sec, apoi îmi trec limba peste buza de jos, simțind cum devin uscate, doritoare ca buzele sale să le aline starea de disconfort.

Cain mă privește atent, scanându-mă din cap până în picioare, după care se întoarce cu spatele la mine și închide ușa, fără să o încuie, știind că niciunul dintre angajați nu ar îndrăzni vreodată să treacă peste cuvântul său și să intre în bucătărie cât timp noi suntem aici. Mă sprijin cu fundul de marginea blatului, punându-mi palmele pe o parte și pe alta a corpului, strângând blatul în căușul lor pentru a îmi arcui spatele cât mai mult posibil, ca să scot în evidență sfârcurile întărite acoperite de mătasea subțire a halatului. În mai puțin de un minut se postează în fața mea, împingându-și erecția în miezul meu fierbinte din care mi se preling câteva picături pe pielea fierbinte a coapselor.

— Destiny, ai spus că vrei să luăm micul dejun, mârâie printre dinți cuvintele, încercând să se concentreze la jocul nostru, deși știu ca tot ceea ce își dorește e să se adâncească în mine.

— Da. Ce are dacă îl vom lua aici?

— Ești sigură că vrei să mănânci? își coboară capul în dreptul urechii mele, suflând aerul cald în zona sensibilă dintre gât și ureche, provocându-mi un fior puternic pe șira spinării.

— Bineînțeles. Mai mult decât sigură.

Îmi desprind palmele de pe marginea blatului și le duc pe spatele său gol, aproape de betelia pantalonilor și îmi trec unghiile peste mușchii încordați, reușind să obțin un mârâit profund din partea lui. Latura sălbatică din străfundul ființei mele mă îndeamnă la lucruri foarte rele, de care nu m-aș fi crezut capabilă până să ajung să îmi facă plăcere să îl biciuiesc pe Cain. Urc cu palmele pe trupul său, prin zgârieturi apăsate ale unghiilor, oprindu-mă când ajung să îi ating pieptul care urcă și coboară rapid, simultan cu bătăile accentuate ale inimii. Ridic privirea, îmi las capul pe spate ca să mă pot uita în ochii săi și îmi bag unghiile în pielea sa cu forță, până simt cum sângele cald țâșnește sub unghii, curgându-mi pe buricele degetelor.

— Vreau să îți dai jos pantalonii și să te așezi pe scaun, Cain.

— De când dracu' crezi că îmi pot spune ce să fac?

— Încetează să te prefaci că nu te excită groaznic de mult să fiu eu cea care deține controlul.

Îmi scot unghiile din pielea sa, îmi cobor rapid mâinile pe marginea pantalonilor și trag de ei, lăsându-i să cadă la glezne, eliberând penisul tare cu capul roșiatic din cauza dorinței accentuate pe care încearcă să o țină ascunsă. Îl împing de pe mine, ca să schimb poziția pentru a putea fi eu cea care îl ține imobilizat de marginea mesei. Deși a încercat să protesteze împotriva ideii de a fi cea care ține frâiele situației, nu face nicio mișcare, prin care să îmi arate că nu vrea același lucru ca mine. Îi arunc o privire pătrunzătoare, plină de subînțeles prin care îmi arăt intenția, după care mă lipesc cu trupul de el și întind brațul după borcanul de miere de pe mijlocul insulei.

— Acasă mâncam clătitele cu sirop de arțar, dar de când sunt aici am ajuns să iubesc mierea.

— Aici este casa ta, Destiny. Nu mai ai alta, să fie clar, în morții mă-sii!

— Nu am spus-o cu regret, reacționezi exagerat din nou, îmi dau ochii peste cap, fac un pas în spate și deschid borcanul, arunc capacul pe podea, apoi îmi vâr un deget în lichidul vâscos, sub privirea pătimașă a lui Cain ce și-a revenit instantaneu din ieșirea nervoasă, la vederea gestului meu.

Mă apropii înapoi de el, scot degetul din borcan și îl duc în dreptul abdomenului său, începând să întind mierea pe mușchii bine conturați, ce se contractă când îi ating. După ce am întins toată mierea cu mâna dreaptă, ridic borcanul în zona claviculei sale și îl răstorn, lăsând lichidul lipicios să îi murdărească pielea.

— Fată perversă, spune cu voce groasă, răgușită, dându-și capul pe spate timp de câteva clipe când mierea îi atinge capul umflat al penisului.

Las borcanul să îmi alunece din mână, jos pe podeaua rece, după ce l-am golit complet pe pielea înfierbântată a iubitului meu ce gâfâie surescitat de felul în care mierea i se prelinge pe toată lungimea mădularului, coborând până pe boașele umflate. Îmi trec ușor degetele prin mierea de la baza penisului, apoi le duc la gură și le sug cu poftă, gemând apreciativ.

— Delicios. Superior fața de clătite.

Zâmbește poznaș în colțul gurii, după care, până să anticipez ce vrea să facă, îmi desface halatul, mi-l coboară pe umeri și mă lipește de el, băgându-și mâinile în părul meu. Contactul dintre pielea noastră e devastator. Scutur din umeri pentru a scăpa de halat, apoi îi înconjor talia cu brațele, urcându-mi palmele tot mai sus pe spatele său, pentru a-mi mânji corpul cu lichidul lipicios ce îmi stimulează și mai tare starea de excitație.

Însă, oricât de incitant este momentul, tot nu îmi este de ajuns.

Vreau și mai mult.

Mă smulg din strânsoarea sa și mă urc pe insulă, mergând în patru labe până în mijlocul ei, unde sunt ademenită de strălucirea cuțitelor ce se ies din evidență în suportul din lemn ce acoperă doar jumătate din lungimea lamelor.

— Destiny, ce dracului faci?

Ignor strigătul furios a lui Cain și iau unul dintre cuțitele de dimensiune medie, cu vârf ascuțit, analizându-i atentă tăișul lamei ce mă atrage într-un mod bolnav.

— Ai înnebunit? Ce pula mea faci cu ăla?

Îmi iau privirea de pe cuțit și îmi ridic capul, fixându-mi ochii în ochii săi temători ce mă privesc cu groază, crezând că voi recurge la un gest necugetat, așa cum intenționam să o fac în primele zile petrecute în compania sa.

— Nu ceea ce crezi.

Țin strâns mânerul cuțitului în mâna dreaptă, în timp ce mă târăsc spre marginea insulei, așezându-mă în fund pe blatul

rece ce contrastează puternic, comparativ cu pielea mea ce pare că arde la cât este de fierbinte. Cain se repede direct la cuțit cu o privire mult prea serioasă, cu maxilarul încordat, neavând încredere în cuvintele mele. Îmi duc mâna la spate, iar pe cealaltă o pun pe pieptul său, încercând să îl țin departe de ocazia de a îmi lua jucăria.

— Destiny, nu mă face să îmi pierd cumpătul și să îți frâng gâtul ăla. Termină dracului cu prostiile!

— Nu fac nimic rău, îți jur. Te rog să ai încredere în mine. Nu vreau să mă rănesc, crede-mă.

Mă uit cu sinceritate în ochii săi, știind că deși pe exterior pare că este furios, de fapt e îngrozit de ideea că mă poate pierde. Dă dezaprobator din cap, dar se oprește din încercarea de a-mi lua cuțitul și se postează între picioarele mele desfăcute, coborându-și preț de câteva clipe privirea pe păsărica mea umflată, înghite în sec, după care își urcă privirea în ochii mei cu o foame animalică ce îi întunecă irisurile.

Profit de starea sa calmă și îmi retrag mâna de la spate, întinzând-o în față până vârful cuțitului îi atinge pielea lipicioasă din zona stomacului. Nu tresare, nu tremură, nu se teme de acțiunea mea, ba chiar ridică din sprânceană, îndemnându-mă să continui. Îi răspund la provocarea nerostită și încep să plimb vârful cuțitului peste mușchii abdomenului, oprindu-mă la baza penisului.

— Doar atât poți, Destiny?

Întrebarea sa mă stârnește, activează sadismul ce zace în adâncul meu, făcându-mă să apăs cuțitul până vârful îi străpunge pielea. Urc înapoi pe traseul pe care am coborât, dar de această dată pun mai multă presiune, tăindu-i pielea nu foarte adânc, doar cât să las în urmă o mică dâră de sânge. Strânge din dinți când ajung în dreptul inimii și adâncesc mai tare vârful cuțitului până ce se pătează cu sângele care picură pe piciorul meu. Rezistă eroic, deși orice alt om ar scoate un scâncet din

cauza usturimii pe care mierea i-o provoacă intrând în pielea deschisă a tăieturilor.

Mă opresc și pun cuțitul pe masă, împingându-l departe de noi în momentul în care am ajuns cu vârful aproape de gât, căci nu vreau să ruinez pasiunea mea, rememorând acele amintiri îngrozitoare ce îmi bântuie visele.

— Ești a dracului de dusă cu pluta, iubito.

— Nu cred că te-am întrecut, domnule Riverside, replic ironică, punându-mi palmele pe fesele sale pentru a-i aduce capul umflat și umed pe labiile mele fierbinți.

Îmi ia palmele de pe el, îmi prinde încheieturile în căușul palmei sale și se împinge în mine violent, intrând tot în miezul meu ud. Mă împotrivesc strângerii sale, dorind să mă lipesc de pieptul tare, acoperit de miere și sânge, o combinație ce îmi provoacă fiori electrici prin întreg corpul. Într-un final îmi eliberează încheieturile, dar nu îmi permite să mă apropii de el, ba chiar iese din mine cu o privire misterioasă. Pleacă de lângă mine, se duce la frigider și se întoarce cu un bol din porțelan în care se află niște cireșe mari, ce poartă culoarea sângelui de pe pielea sa. Rânjește satisfăcut, așază bolul lângă șoldul meu, ia câteva cireșe în palmă, după care îngenunchează între picioarele mele desfăcute, continuând să mă privească intens. Își coboară capul pe vulva mea caldă și îmi atinge clitorisul cu limba, în timp ce duce una dintre cireșe între labii, frecând-o de umezeala de acolo. Gestul său nu mă șochează, așa cum ar fi fost normal să o facă, ci mă stimulează nespus, provocându-mi un geamăt prelung de plăcere. După câteva minute în care s-a jucat cu păsărica mea sugându-mi mugurul întărit deodată cu degetul ce îmi penetra canalul strâmt, strecurat pe lângă cireașă, își ridică capul, mă țintuiește cu privirea și duce fructul la gură, gustându-l cu jind.

— Festinul abia a început, mica mea regină.

CAPITOLUL XXIV

CAIN

Dă-o dracului de treabă! Fix în acest moment, iubita mea răsfățată s-a gândit să îmi trimită o poză din patul nostru, în care este complet goală întinsă pe așternuturile roșii din satin. M-a mâncat în fund să îi cumpăr telefon, ca tot eu să ajung cel chinuit cu astfel de poze ce îmi fac scula să se trezească la viață și mintea să se ducă dracu'. Așa îmi trebuie dacă am deschis mesajul ei, în timp ce conduc spre apartamentul din Edinburgh, unde mă voi întâlni cu cretinul de Harrison pentru a nu fi văzuți de alți câini ce stau la pândă, așteptând să imortalizeze momentul mult așteptat – în care un polițist corupt este văzut alături de un afacerist care a băgat spaima în prea mulți fraieri.

Urăsc ideea de a merge în acel loc nenorocit, unde i-am făcut lucruri dezgustătoare frumoasei mele iubite, dar, din nefericire, nu am încotro. E ultima dată când mai calc acolo. După ce voi încheia treaba cu gâscanul, scot la vânzare apartamentul în care nu aș mai putea intra niciodată la braț cu Destiny, din cauza terorii cumplite la care am supus-o în acea zi blestemată. Mă apucă durerea de cap când îmi amintesc cât de prost am putut fi, sunându-l pe javra de Elijah ca să-i dau ocazia de a sta aproape de femeia mea. I-am sugerat lui Harrison să ne întâlnim acolo doar pentru că este un loc de care puțini știu și vom putea pune, în liniște, la punct ultimele detalii față de înțelegerea pe care am început-o aseară la telefon.

O înțelegere care îmi va goli buzunarele de câteva milioane.

Convorbirile telefonice sunt un teren minat atunci când ești un afacerist miliardar ce învârte combinații ilegale cu șeful departamentului poliției ce se ocupă cu lupta împotriva crimei organizate și a corupției, care întâmplător este fratele șefului de la poliția transporturilor cu care ești pe treabă încă de când fost

pus în funcție. Facem rahaturi împreună de câțiva ani buni, în care ne-am umplut buzunarele până au dat pe-afară. Cărui om nu i-ar conveni să obțină câteva milioane de lire sterline, doar pentru că trece cu vederea transporturile neautorizate pe care le face firma mea fantomă, distribuind cocaină în întreaga Scoție? Frank și Harrison sigur nu au nicio problemă când primesc lună de lună câte o geantă plină ochi cu caşcaval. Iar acum e timpul să își dovedească loialitatea, ajutându-mă într-o chestiune de importanță majoră.

Telefonul începe să îmi sune, reușind să mă deconecteze din gândurile ce nu mi-au dat pace toată noaptea. Apăs pe butonul din volan și preiau apelul, în timp ce iau o curbă ce nu mă lasă să văd cine dracului mă sună.

— De ce nu îmi răspunzi la mesaje, Cain? vocea furioasă a micuței mele căprioare răsună în interiorul mașinii, făcându-mă să râd.

— Ce este atât de amuzant?

— Tu. Conduc, iubito, și nu cred că aș avea ce să îți răspund atunci când îmi trimiți o poză cu păsărica, ca o neobrăzată care ești.

— Încă conduci? Ai plecat de aproape patruzeci de minute de-acasă. Unde te duci?

Chiar că a luat-o razna și pe zi ce trece o ia și mai tare. Începe să îmi copieze multe apucături din comportamentul meu cretin, dar o face într-un mod adorabil ce reușește să îmi răpească câteva zâmbete sincere. Nu m-ar mira ca în curând să îmi ceară să ne mutam pe insulă, ca să mă aibă în exclusivitate doar pentru ea și poftele tâmpite pe care le are de ceva vreme încoace. Iar eu, bineînțeles că voi accepta, fără să am nevoie de prea mult timp de gândire.

— Nu știu de unde dracu' ai prins atâta tupeu, încât să crezi că mă poți lua pe mine la întrebări! Ai grijă, Destiny! Deja întreci măsura! urlu cuvintele, deși nu este necesar să o fac.

Nu înțeleg ce se petrece în mintea mea futută, de gândurile îmi sunt în contradicție cu vorbele pe care le scot pe gură. Aș putea să îi ofer un răspuns, nu este nevoie să îi dau toate detaliile, ci pot să îi spun doar că merg în Edinburgh la o ședință.

— Sunt iubita ta, este normal să te întreb unde te duci după ce ai plecat în mare grabă dimineață, iar aseară te-ai închis timp de trei ore în birou.

Replica sa mă face să strâng mai apăsat volanul în căușul palmelor, mârâind printre dinții încleștați, și deși are perfectă dreptate, urmele întunericului din adâncurile mele mă îndeamnă să reacționez precum un afurisit de om al peșterilor.

— M-am închis pentru că eram sătul de tine, în morții mă-sii! Nu mă lași deloc în pace, te ții ca un cățel după mine! Am nevoie să respir, la dracu', d-aia am plecat acum. Nu mai suportam să te văd!

Ce dracului e în capul meu retardat de i-am vorbit în felul ăsta, când nu are nicio vină pentru starea mea de agitație? Calc pedala de accelerație până la capăt, depășind mașinile ce mențin viteza corespunzătoare pentru această zonă a drumului, simțindu-mă dezgustat de comportamentul meu nenorocit. Trec câteva clipe bune, în care nu poate să îmi ofere un răspuns la țipetele mele furioase, încărcate de un venin pe care nu îl merită. Îmi vine să ies de pe drum și să mă arunc cu mașina direct în mare când o aud cum se chinuie să își stăpânească plânsul.

Sunt un nenorocit!

Oricât de tare mă străduiesc să devin un om bun pentru ea, rămân același gunoi ce are apucăturile unui sălbatic. Nu știu de ce dracului nu îmi cer scuze, ci stau în tăcere ca ultimul ratat, lăsând-o să aibă impresia că vorbele mele sunt adevărate.

— Îmi cer scuze că te-am deranjat și că ți-am pus întrebări nepotrivite. Nu se va mai întâmpla. Și ai dreptate, am fost ca o lipitoare, așa că, de acum înainte mă voi retrage în camera mea fiindcă nu vreau să îți provoc un disconfort. Zi frumoasă și scuze încă o dată.

Închide apelul după ce s-a abținut din greu să nu îi tremure vocea când a rostit acele cuvinte sfâșietoare, dând crezare rahaturilor mele. O apelez înapoi, dar și-a închis telefonul, în morții mă-sii! Lovesc cu pumnii în mod repetat în volan, scârbit de ce am făcut. Cum să mai pot să mă întâlnesc cu ăla și să fiu convingător, când mă gândesc numai la micuța mea ce suferă

acum, în camera aia, departe de dormitul nostru? Ea este viața mea, pentru ea mă duc acum să discut cu Harrison. Pentru a mă asigura că vom putea avea o viață cât de cât normală împreună, fără să fim deranjați de ratații ce se dădeau tovarășii mei. I-am spus că m-am săturat de ea, că am nevoie să respir, dar cum dracului să respir în absența ei, când ea este aerul meu? Cum să fiu sătul de prezența sa, când e singura ce îmi poate face inima să trăiască?

Am stat închis în birou pentru că m-am umplut de draci, după ce Harrison m-a sunat și mi-a spus că jigodia de Elijah s-a ascuns la naiba în praznic, dându-mi vestea de rahat că nu l-a putut găsi. Asta m-a determinat să stau departe de ea câteva ore, încercând să îmi potolesc furia ce mă îndemna să îmi vărs frustrările pe ea. Trebuie să scap de acel jeg cu orice preț, iar lui i s-au alăturat încă trei cretini ce trebuie să dispară imediat din peisaj. Însă, înainte de toate, cel mai important este să încerc să o împac pe mica mea regină, așa că îl apelez pe Bart pentru a-mi pune în practica tentativa de îndulcire a situației de rahat creată de comportamentul meu impulsiv.

— Da, domnule.

— Bart, du-te la cea mai de lux florărie din oraș și cumpără un buchet imens de trandafiri roșii. Să aibă câți mai mulți, nu contează dacă sunt 500 sau 1000, să fie un număr cât mai mare, ai înțeles?

— Da, domnule.

— I-l dai personal domnișoarei Destiny și îi spui să își deschidă nenorocitul ăla de telefon.

— Da, domnule.

Închid apelul, sperând că gestul meu va înlocui lacrimile cu un zâmbet larg. Am fugit ani întregi de sentimentele pe care nu voiam să le recunosc, ajungând să îi arăt lui Destiny cele mai teribile cotloane ale întunecimii din sufletul meu, Am făcut-o să treacă prin iad încă din prima zi în care i-am schimbat viața, răpind-o.

Până să îmi accept dragostea ce nutrea în inima mea uscată de otrava demonilor care mi-au posedat-o timp de mai bine de un deceniu, aveam impresia că miracolele nu există. Eram

ferm convins că nu sunt nimic mai mult decât niște iluzii de care ne agățăm cu disperare, sperând că așa, vor putea deveni realitate. În cazul meu, chiar au devenit. Am primit o șansă la fericire, alături de cel mai pur și frumos suflet de pe rahatul ăsta de planetă, care mă iubește cu adevărat, deși majoritatea gesturilor mele au împins-o spre a dezvolta o ură profundă. Cine ar fi crezut că într-un corp așa micuț, se ascunde o asemenea putere? Destiny este o femeie aparte care are un comportament manierat, deși s-a format de una singură, neavând parte de o educație din partea unor membri ai familiei care ar fi putut să o îndrume pe calea cea dreaptă. Ea a fost singură, așa cum am fost și eu timp de cincisprezece ani până să iau decizia de a o aduce lângă mine, ajungând să ne alinăm unul altuia singurătatea. Deși vreau să îi ofer tot ce își dorește, sunt conștient că am fost un nemernic, lăsând-o să se descurce cu un trai execrabil, când aș fi putut să o ajut din umbră, așa cum am urmărit-o de când era doar un copil ce mergea agățată de mâna bunicii sale. Orgoliul meu nenorocit nu mi-a îngăduit să îi fiu alături. M-am lăsat consumat de ură, dornic să o văd cum se chinuie de pe o zi pe alta, trăind cu impresia că merită să fie pedepsită pentru niște greșeli pe care nu le-a comis. Dar, acum am ocazia să mă revanșez pentru anii în care am fost absent. Nu am nevoie de fraierii ce și-au scuturat cozile de maidanezi pe lângă vârful pantofilor mei, ca să mai poată ciupi câte o combinație ce i-a scos din sărăcia în care trăiau. Elijah era doar un simplu barman în unul dintre cazinourile familiei mele, până să ajungă să mă impresioneze cu devotamentul său pe care nu a ezitat să și-l arate în diferite situații dificile la care era supus în nopțile grele lucrate în cazinou. Carter era puștiul sărac, ce venea dintr-un cartier rău famat de la periferia orașului Glasgow, dar care mi-a dovedit că poate face față oricărei munci, chiar și cea mai de jos, prin ambiția sa. Henry și Morris ceilalți doi imbecili din grupul ce îmi făceau plecăciuni ca să mai obțină o fărâmă de cașcaval, nu au fost atât de implicați precum Elijah și Carter, participând doar la unele treburi nu foarte importante, știind că nu sunt niște oameni pe care să mă pot baza. Acum, însă toți trebuie să plătească pentru greșeala lui Elijah.

Nu iert pe nimeni.

Cain Riverside nu este un om care să arate milă celor care au încercat să îl facă pe la spate. Mințile lor limitate aveau impresia că mă pot distruge, doar pentru că Destiny a intrat în viața mea și m-a dat cu totul peste cap. Cretinii dracului! Acum sunt de zeci de ori mai pornit, știind că am o iubită care a devenit responsabilitatea și centrul universului meu. Pentru care sfărâm tot îmi stă în cale, distrug viața oricărui imbecil care încearcă să o atace chiar și în mod indirect ruinez fără să clipesc afaceri, familii sau cariere, făcându-i pe cei care mi s-au împotrivit să se târască pe jos precum niște viermi infecți. Destiny este singura persoana cu care mă comport frumos, în rest mi se rupe de cum se simt cei din jurul meu când am o atitudine de rahat față de ei.

După aproximativ treizeci de minute în care am condus cu o viteză ce a depășit cu mult limita egală, parchez Aston Martin-ul DB11 – modelul de anul acesta – achiziționat cu mai puțin de o săptămână până să plec în State după Destiny, fiind primul deținător al acestui bolid de lux din întreaga Scoție, avându-l pe mână cu o lună înainte de lansarea oficială. Asta înseamnă să te cunoști sau să ai diverse ocazii în care afacerile tale se intersectează cu unele dintre cele mai importante firme de pe teritoriul Marii Britanii. Cobor din mașină în același moment în care Harrison își parchează mașina în spatele mașinii mele. Mașină pe care nu ar fi putut să o ia niciodată pe salariul său de polițist. Porc corupt!

Îl aștept în fața ușii de sticlă a clădirii până coboară cu greu din mașină, încurcat de burta nasoală pe care o are. La dracu', nici nu zici că e cu 5 ani mai mic ca mine, la cum arată! Se vede că nu e un fan al sportului sau a mâncării sănătoase, așa cum ar trebui, dacă vrea să prindă cincizeci de ani. La cum se prezintă lucrurile, riscă să facă dracului în curând un atac de cord. Nu că mi-ar păsa prea tare dacă își dă el duhul, oricum și următorul care va veni în funcție, se va ruga de mine să îl bag în combinații, iar treaba va merge în continuare ca pe roate.

— Pari mai în formă ca niciodată, javră bătrână.

Și-ar dori să spun același lucru despre el, dar eu nu lingușesc pe nimeni.

— Iar tu ai mai pus vreo zece kilograme. Stă să îți explodeze cămașa aia, câine.

— Du-te dracu', babalâcule, îmi dă un pumn în umăr, râzând, deși știu că în adâncul său, se oftică că arată că un butoi de bere.

— Hai să intrăm dracu' odată, mă așteaptă femeia acasă și mai e și cu fundul în sus.

— Să îmi bag, de nu am avut parte de un șoc aseară când mi-ai spus că te-ai însurat.

— Nu m-am însurat, cretinule. Ți-am zis că e iubita mea, nu nevasta, dar ești prea prost că să înțelegi.

— Eu zic să îi pui urgent un diamant pe deget, până nu ți se blegește pula și va trebui să iei Viagra, bătrâne.

Îmi dau ochii peste cap, în timp ce apăs butonul liftului, încercând să mă concentrez asupra conversației de rahat cu acest cretin, și nu pe amintirile oribile ce îmi năpădesc mintea. Iubita mea m-a iertat, la dracu'. Nu trebuie să mă mai simt vinovat pentru ce s-a întâmplat în nenorocitul de apartament.

— Lasă caterinca. Zi dacă l-ai găsit pe jigodia aia.

— Am vorbit cu frate-meu dimineață și a spus că are o pistă cum că ar fi pe undeva prin Cornwall, dar nu cred că își permite să stea acolo gândacul acela, replică cu răutate, și văd în privirea sa disprețul pe care îl are față de Elijah.

Tind să cred că își dă toată silința să îl găsească pentru propriul său ego, nu pentru ordinele pe care i le-am dat în schimbul a unei genți plină cu bani.

— Spune-i să caute mai bine dacă vrea să mai primească ceva pe luna asta. Trebuie să îi simt gâtul frânt cât mai repede.

— Ar trebui să te atenționez că nu poți să omori un om și să scapi basma curată, dar în acest caz chiar eu voi fi cel care o să te acopere. Rahatul ăla și-a ars-o ca un șmecher cu mine și frate-meu de fiecare dată când îl trimiteai cu genții.

Dacă despre Elijah are o părere așa proastă, de ce m-am agitat azi noapte, gândindu-mă că poate nu va vrea să accepte propunerea mea?

Descui ușa apartamentului străduindu-mă să rămân la fel de calm și rece, deși mi se perindă periculos prin fața ochilor imaginea frumoasei mele femei ce avea chipul contorsionat de durere, târâtă de mâinile mele pe podeaua rece până ce groaza pe care a simțit-o a făcut-o să fie la un pas de leșin. Îmi mușc limba, ca să nu fiu nevoit să trag aer în piept și să îi arăt vreo urmă de slăbiciune porcului de lângă mine, apoi îl invit să intre, trântind ușa cu putere.

— Bem ceva?

— Nu e indicat în timpul serviciului, dar oricum mă doare în fund, așa că toarnă, bătrâne.

Mă duc la bar cu pumnii strânși pe lângă corp, agitat ca dracu' din cauza amintirilor ce nu mă slăbesc nicio secundă. De parcă nu ar fi de ajuns că mă simt ca și cum aș fi jegul de pe talpa pantofului, telefonul îmi vibrează în buzunar, anunțându-mă că am primit un mesaj. Deschid una din sticlele de scotch luate din frigiderul de băuturi, în timp ce apăs pe mesajul care mă face să uit de prezența lui Harrison și să arunc sticla în perete, înjurând cu voce tare.

Destiny mi-a trimis o poză cu trandafirii pe care i-am spus lui Bart să îi cumpere, făcuți bucăți pe podeaua camerei care nu este dormitorul nostru, alături de un text prin care îmi transmite că spinii trandafirilor ce i-au înțepat pielea în timp ce i-a rupt nu sunt atât de dureroși precum au fost cuvintele mele.

— Te supăra nevasta, Cain?

Să îmi bag! Trebuie să scap cât mai repede de cretinul ăsta, până nu îmi pierd cumpătul și îl umplu de sânge.

— Mă supăra mă-ta. Mi-a supt-o prea naspa aseară, idiotule.

Îmi bag telefonul înapoi în buzunar sub mormăielile obosite ale lui Harrison, iau altă sticlă, umplu două pahare și mă duc la canapeaua din mijlocul livingului, unde s-a așezat porcul.

— Să auzim ce ai de spus, bătrâne. M-ai lăsat în suspans ieri, bănuind că e ceva important de m-ai chemat aici, când am fi putut să ne întâlnim la conacul tău așa cum obișnuim să o facem.

— Doctorii îl mai țin încă două zile pe Carter în spital, după care vreau să îl bagi la răcoare pentru mai multe acuzații cât mai grave, care să îl țină până ajunge să moară dracului acolo.

Harrison soarbe din scotch de parcă ar fi o târfă ce își bea Martini-ul în timp ce e la vânătoare de bărbați, și se uită la mine cu ochi cercetători ca și când nu ar ști că o să se aleagă cu câteva milioane dacă acceptă înțelegerea.

— Și cu ceilalți acoliți, ratații ăia doi, ce gânduri ai? replică după câteva momente în care a tăcut, plănuind suma pe care mi-o va cere.

— Leagă-i de dosarul lui Carter și bagă-i la mititica. Henry a fugit din Scoția de frică să nu ajungă pe mâna mea, așa că acum se ascunde în Manchester, într-o cutie de carton.

— Labagiul. Nu înțeleg de ce i-ai ținut atâția ani pe lângă tine, oricât de mulți bani le-ai dat, nu le-ai putut șterge însemnul sărăciei de pe frunte. Știai că i-am tras-o curvei de nevastă-sa lui Carter, pentru câteva sute? Aia o suge la alții și apoi îl pupă pe gură, băgându-i câștigurile în buzunar.

— Scutește-mă de rahaturile astea. Vreau să știu dacă te bagi.

Dau peste cap lichidul din pahar așteptând să închei treaba cu Harrison ca să pot pleca spre casă, unde mă așteaptă o iubită supărată pe care abia aștept să o împac cu limba, așa cum știu că adoră să o fac. La dracu', cât de incitant a fost jocul de ieri dimineață din bucătărie, unde am ajuns să mănânc cireșe după ce le-am uns cu zeama sa dulce. Mai bine mă opresc din rememorat partidele de sex din ziua precedentă, până nu mi se scoală lângă Harrison.

— Cinci milioane pentru mine, cinci pentru frate-meu și câștigurile de pe luna asta ne vor reveni doar nouă. Asta dacă vrei să îți iei la revedere de la prietenii tăi 20 de ani de acum încolo.

Știam că nu o să mă coste puțin dacă îi cer o favoare așa de mare unuia dintre cei mai lacomi oameni pe care îi cunosc, dar ca să scap de idioții ăia și să le arăt ce înseamnă să te întorci împotriva mea, sunt dispus să îi dau oricât.

— Ocupă-te de dosar, fără să mă fuți pe mine la cap. N-am chef să mă complic cu rahaturile ce țin de justiție. Vei avea banii mâine cel târziu, ca să nu bată la ochi la cei de la departamentul financiar. Acum, dacă ne-am înțeles, e vremea să ne cărăm.

Se ridică de pe canapea cu ochii lucind, de parcă ar fi un personaj din desene animate ce are sigla dolarilor în ochi în locul irisurilor și îmi întinde mâna cu un zâmbet larg, încântat că încă o dată pentru câteva milioane care îi vor menține burta aia urâtă, va calcă peste orice lege pe care a jurat să o respecte.

— E o plăcere să fac afaceri cu tine, ca întotdeauna.

I-o strâng, deși îmi provoacă silă, după care îl poftesc spre ieșire, sătul deja de timpul petrecut în compania lui, departe de iubita mea.

Banii cumpără orice, fiule. Ține minte asta, atunci când vrei să renunți și să ajungi unul dintre oile cumpărate de cioban, și nu ciobanul care le cumpără. Astea erau vorbele tatei, ce mi le repeta încă de când abia învățasem să merg. Niște vorbe simple dar cu un înțeles important, care m-au ghidat de fiecare dată când simțeam că nu mai pot face față presiunii de a fi proprietarul unui imperiu.

Banii sunt cei care ne controlează viața. Cel mai bun exemplu fiind Harrison, care ar vinde-o și pe mă-sa pentru câțiva bani în plus, așa cum își vinde zi de zi meseria.

Eu sunt unul dintre puținii norocoși, care îi poate controla pe ceilalți prin frica pe care le-o inspir atunci când au nefericita șansă de a mă cunoaște. Nu am vrut să fiu un nume ridicat în slăvi doar datorită banilor mei. Mi-am dorit ca oamenii să tremure la auzul numelui Cain Riverside, să fie îngroziți de posibilitatea de a mă întâlni și să se chinuie să îmi alimenteze conturile ca să poată să își primească partea lor. Mi-am dorit cu ardoare să fiu știut pentru brutalitatea de care am dat dovadă în multe situații, unde am fost la un pas să omor oameni cu mâinile goale din cauza ieșirilor furioase. Dar, toate au ajuns să mă consume până mi-au omorât sufletul, lăsându-mi-l să putrezească în interiorul pieptului. Asta, până în clipa în care un îngeraș l-a atins cu săgețile pline de iubire trimise de inima sa, reușind să îl facă să

înflorească, numai şi numai pentru ea. În rest, am rămas acelaşi om, încă sunt capabil să bat pe cineva până îl bag în comă, aşa cum am făcut în multe ocazii cu cei care m-au călcat pe bătături. Încă am puterea necesară prin care pot ruina vieţi în doar câteva clipe, aşa cum mâine, soarta celor trei cretini care au complotat împotriva mea va lua o întorsătură la care nu s-ar fi aşteptat.

Mai rămâne unul singur.

Cel care a îndrăznit să intervină intre mine şi soţia mea...

Mă opresc brusc din cugetat, privind absent şoseaua din faţa mea pe care trec în viteză, cu inima îndoită de propriile gânduri. Porcul de Harrison m-a ameţit de tot, cu modul în care a spus în repetate rânduri că m-am însurat, deşi am o simplă relaţie. M-a zăpăcit aşa tare, încât am ajuns să mă gândesc la Destiny ca şi când ar fi soţia mea.

De fapt, ce mă opreşte din a o face nevasta mea?

Din punct de vedere legal, nu este nicio problemă, căci prin relaţiile pe care le am şi prin mită i-am obţinut o viză permanentă, iar sentimental nu mai există nicio îndoială că Destiny este iubirea vieţii mele. Sunt un bărbat ce este la un mic pas să treacă pragul vârstei de patruzeci de ani şi nu am fost niciodată îndrăgostit până acum cinci ani, când am început să simt ceva pentru Destiny. O iubire colosală, ce creşte în intensitate cu fiecare zi pe care o petrecem împreună, o dragoste de care sunt sigur că o voi trăi până la ultima suflare. De mine sunt convins sută la sută, dar încă am câteva semne de întrebare în privinţa ei. E tânără, mult prea tânără pentru mine, sunt prima ei iubire, dar în cele mai multe cazuri prima şi ultima dragoste nu este întotdeauna aceeaşi. Dacă la scurt timp după ce îi voi pune verigheta pe deget, va găsi un alt bărbat de care va fi interesată? Unul de o vârstă cu ea posibil coleg de facultate, cu care va putea să aibă o relaţie normală?

Fi-ar a dracului de treabă!

Deşi conduc ca un nebun, tot mai am peste treizeci de minute până acasă, aşa că îmi forţez norocul şi o sun, sperând că îmi va răspunde.

— Da, domnule Riverside.

Și chiar o face, doar că nu așa cum mi-aș fi dorit să îi aud vocea după ce am stat departe de ea prea mult timp pentru dependența pe care mi-o provoacă.

— Încă nu ne jucăm, iubito. Cred că durerea provocată de spini atunci când ai făcut bucățele trandafirii ți-a declanșat apetitul sexual, încerc să destind atmosfera tensionată, pe care o simt pronunțat, deși nu suntem unul lângă altul.

— Citeam o carte foarte interesantă, așa că dacă nu aveți nimic important să îmi spuneți, voi închide apelul.

— Destiny, încetează dracului să îmi vorbești cu dumneavoastră. Sunt iubitul tău, nu un nenorocit de șef, îmi încleștez maxilarul, simțind un disconfort accentuat în suflet.

— Nu sunt iubita unui snob arogant, care nu are nicio limită atunci când aruncă cu jigniri, care crede că toată lumea se învârte în jurul său și care trimite niște nenorocite de flori prin intermediul șoferului, crezând că așa poate șterge cuvintele otrăvitoare! Eu nu sunt iubita unui asemenea om, domnule Riverside. Nu sunt nimic mai mult, decât o sclavă sexuală, un corp tânăr în care stăpânul meu poate să și-o bage ori de cate ori are chef.

Îmi închide în nas telefonul, înainte de a apuca să îi dau o replică la ce a spus.

Ce naiba spun eu aici? Nu aș fi avut ce să îi răspund, căci tot ce a spus este adevărat, pardon, exceptând ultima parte în care nu a avut deloc dreptate.

Sclavul sunt eu.

Sunt robul furiei, al urmelor întunecate din mine, a iubirii și al dorințelor sale. Și totuși, o fac să creadă contrariul, având apucăturile unui bărbat care nu știe ce înseamnă să oferi respect femeii de lângă tine. Trebuie să îi arăt ce înseamnă pentru mine. Cât de mult o iubesc și cum nu pot trăi fără ea. Nu sunt proprietarul fericirii mele, această stare pe care am ajuns să o doresc cu jind, depinde numai de ea. De femeia pe care o iubesc. Ea este cea care îmi aduce zâmbetul pe buze, dar, din păcate, eu sunt cel care îi umbrește chipul și aduc furtuna în ochii săi – o ploaie de lacrimi, de durere din aceea neplăcută care îți înfige pumnale în inimă, riscând să o facă să sângereze în mod permanent.

CAPITOLUL XXV

CAIN

Intru grăbit în conac, ignorându-l complet pe Bart care se pregătea să îmi relateze ultimele evenimente petrecute în absența mea. O ignor și pe Agatha care încearcă să îmi spună unde este Destiny. Nu am nevoie să știu, o voi găsi chiar eu, indiferent că trebuie să caut prin toată casa și împrejurul proprietății, așa cum am făcut data trecută. Instinctul mă îndemână să scurtez căutările și să merg direct în acea cameră, unde instrumente ce provoacă durere stau atârnate de pereți, iar roșul este la ordinea zilei așa cum între acei patru pereți există riscul ca lucrurile să devină murdare de sânge. Iubita mea a trecut prin cele trei stări firești ale unei femei ce este jignită de partenerul său. A suferit, a plâns, ca la final să fie cuprinsă de o stare accentuată de furie. Așa cum cred că acum mă așteaptă în camera durerii – dacă o pot numi așa – vrând să se răzbune pe suferința provocată de spusele mele lipsite de dragoste. Nu ar trebui să mă încânte gândul că o voi găsi acolo. Ne-o tragem mai rău ca iepurii, dar nimic nu se compară cu momentele în care îi permit să dețină controlul și să devină o pisicuță rea, ce își adâncește unghiile în pielea mea până îmi dă sângele, lăsând în urmă zgârieturi roșiatice pe care le port trufaș. Nu că eu m-aș lasă mai prejos. Ea încă are gâtul vânăt pe aproape întreaga porțiune a pielii, purtând urmele mușcăturilor mele nesătule.

Rahat.

Trebuie să rămân serios pentru a-i dovedi că regret nespus ieșirea mea nervoasă, nu să intru în încăpere cu ditamai umflătura ce se vede mult prea evident prin pantalonii gri închis de costum cu care-s îmbrăcat.

După cum am bănuit, ușa camerei este întredeschisă, confirmând că dincolo de ea Destiny mă așteaptă, pregătită să își verse amarul. Intru în cameră trăgând adânc aer în piept pentru a alunga senzația de sufocare pe care o simt atunci când ochii mei îi întâlnesc chipul superb ce mă privește cu desconsiderație, de parcă aș fi un om al canalelor. Închid ușa cu piciorul, dorind să nu îmi iau vreo clipă privirea de la ea și să îi întorc spatele, deși ochii săi nu mă privesc drăgăstos precum o fac eu. Stă așezată pe canapeaua din piele roșie care-i acoperită pe jumătate de o pătura groasă din blană, cu un pahar de băutură în mână, pe care îl sesizez abia după ce reușesc să îmi desprind privirea de fața sa micuță.

Ce dracul?

Nu apuc să îmi revin de șoc, că am parte la numai câteva secunde de altul, când văd pe măsuța din sticlă, poziționată în fața canapelei o punguța de cocaină desfăcută, cu praful alb împrăștiat în jurul său de parcă ar fi tras câteva linii până să ajung eu acasă.

O omor, în mama mă-sii!

Dacă și-a băgat otrava aia nenorocită în corp, o să o dau cu capul de toți pereții. Ea nu se poate autodistruge, consumând droguri atât de periculoase ce îi pot provoca o dependență de care există mari șanse să nu mai poată scăpa. Nici alcool nu ar trebui să consume, nu vreau să îi prindă gustul și să își otrăvească organele, riscând să devină o alcoolică înrăită. La dracu', eu mă pot controla. Deși consum cocaină de aproape cincisprezece ani, am reușit să stau perioade lungi de timp fără să mă ating de ea, având o capacitate exemplară de a-mi stăpâni dependențele nocive. Doar la una singură am eșuat, una care nu este toxică, ba chiar este cea mai dulce dependență pe care o poate avea un om. O femeie cu un corp de zeiță și cu un chip de înger, ce mă cheamă acum la ea doar prin jocul pe care îl face din gene.

Ajung în fața canapelei sub privirea disprețuitoare a iubitei mele ce își dă ochii peste cap, încercând să pară neinteresată de prezența mea. Cu ochii fixați în ai săi, dau cu palma peste pahar și îl răstorn, dintr-o singură mișcare, pe podeaua din marmură a încăperii.

— Ce crezi că faci? o întreb mârâind și mă aplec cât să pot ajunge cu fața la același nivel cu a sa.

— Ce am chef. Ar trebui să vă cer acordul înainte de a face vreo acțiune, domnule Riverside? replică pe un ton tăios, cu aroganță, ce mă face să lovesc cu pumnul lângă șoldul său, încleștându-mi maxilarul.

— Termină acum cu rahatul ăsta de circ dacă nu vrei să...

— Să mi-o tragi în nenorocita asta de cameră, până nu mai pot merge? Măcar ai avut bunul simț să o redecorezi și să ștergi urmele tuturor zdrențelor pe care le-ai regulat aici, nemernicule!

Am avut a dracului dreptate. Este furioasă la culme, pornită să îmi aducă jigniri, așa cum am făcut-o eu în urmă cu puțin timp.

— Nu îmi vorbi de alte târâturi, când știi prea bine că tu ești unica femeie pe care am iubit-o și o iubesc din adâncul sufletului meu blestemat!

— Dacă asta înseamnă iubirea pentru tine, atunci regret amarnic că eu sunt nefericita pe care susții că o iubești.

Mă ridic în picioare imediat, încruntându-mă la auzul cuvintelor sale înțepătoare, ce au efectul de a mă face să sufăr pentru greșelile mele. Se ridică și ea, punându-și mâinile pe marginile sacoului meu, apoi își apropie trupul îmbrăcat mult prea sumar, doar într-o rochie scurtă, roșie, din piele, iar în privire i se reflectă furia ce mă vizează în totalitate.

— Spune-mi, te rog, că nu ai băgat cocaină, iubito. Spune-mi că e doar un joc prin care vrei să mă rănești, precum am făcut-o eu azi când m-am comportat ca un dobitoc la telefon, îi cuprind obrajii în palme, deși încearcă să mă respingă.

— Și dacă am tras câteva linii, ce vei face? Vei șterge cu mine podeaua ca în vremurile *bune* în care obișnuiai să mă tratezi ca pe un gunoi?

— Nu te juca cu mine, Destiny, știm amândoi că nu va ieși nimic bun! Ești iubita mea, în morții mă-sii! Te iubesc enorm, asta nu îți este de ajuns!? Ce dracului mai vrei de la mine, femeie!?

Își mijește ochii, strânge mai tare stofa sacoului în căușul palmelor sale mici, după care mă împinge, îndemnându-mă să mă așez pe canapea. O fac, trăgând-o în poala mea, apoi îi înconjor talia cu brațele pentru a nu o lăsa să se ridice de pe mine așa cum își dorește.

— Crezi că poți arunca vorbe încărcate cu venin, apoi să trimiți niște flori și când te întorci acasă să ai pretenția să te primesc cu brațele larg deschise, după ce m-ai făcut să sufăr? Am fost de acord să ne provocăm durere unul altuia atunci când facem sex, nu și în relația de zi cu zi, îngâmfatule!

— Îmi pare rău! De asta am trimis nenorocitele de flori ca să îți arat că regret enorm rahaturile pe care ți le-am spus.

— Cu niște trandafiri nu poți lua înapoi cuvintele ce îți otrăvesc inima, bestie!

— Atunci ce dracu să fac!? Habar nu am cum ar trebui să mă comport, nu am mai avut niciodată o relație, în morții mă-sii!

Fețele noastre s-au apropiat tot mai mult, în timp ce ne-am răstit unul la altul, ajungând ca buzele să fie la nici doi centimetri de a se atinge într-un sărut. Nu știu care din noi face primul pas, dar în mai puțin de o clipă, limba mea lacomă i se adâncește în gura sa dulce. Nu e un sărut încărcat de dragoste, așa cum au fost cele de dimineață, ci e unul în care amândoi ne vărsăm frustrările și mânia prin felul animalic în care ne gustăm gurile. Îi simt mâinile peste tot pe corpul meu acoperit de rahatul de costum de care trebuie să scap urgent. Începe să se frece de mine, până simt cum umezeala din păsărica sa se imprimă pe materialul de

stofă al pantalonilor, realizând că nemernica nu poartă chiloți. A naibii femeie perversă, știa de la bun început că vom ajunge să ne-o tragem ca nebunii, de asta nu s-a mai sinchisit să își pună lenjerie. Profitând de slăbiciunea mea, îmi prinde limba în strânsoarea dinților săi și mi-o ține captivă, până ajung să simt gustul metalic al sângelui în sărut. Abia mai putem respira, dar nu îndrăznim să ne oprim, respirăm cum putem, expirând unul în gura altuia doar ca să nu ne întrerupem dansul grăbit al limbilor. Sunt atât de adâncit în febra linsului, încât nu bag de seama că mica mea regină mi-a desfăcut cureaua și pantalonii și mi-a scos scula afară, poziționându-mi capul umflat la intrarea sa umedă.

— Femeie nenorocită, mârâi pe buzele sale, după care i le mușc cu răutate, făcând-o să sângereze pe dinții mei și mă împing în ea băgându-mi adânc scula.

— Animalule! Ah, mai tare!

— Vrei să te fută mai tare bestia asta, Destiny?

Îi ling buza rănită, apoi îmi dau puțin capul pe spate pentru a putea să îi privesc ochii care știu că nu mă vor minți niciodată, indiferent de ce rahaturi scoate pe gura aia păcătoasă.

— Da. Vreau. Vreau să ne chinuim unul pe altul, Cain.

Îmi vâr o mână în părul său și să îmi cobor gura puțin mai sus de claviculă, băgându-mi adânc dinții în pielea sa moale. O mușc ca un animal turbat ieșit din hibernare, ce are nevoie disperată de hrană, adâncindu-mi dinții în carnea ei, până ajung să îi sorb sângele în mușcătură. La dracu', cât de bolnavi suntem amândoi! Nu mai există nicio îndoială că a trebuit să aștept 38 de ani că să îmi întâlnesc sufletul pereche într-o fată ce în mai puțin de trei luni împlinește 20 de ani. O fată care e la fel de sălbatică ca mine, dacă nu chiar mai rău.

Îmi sare în sculă ca o nebună, urlând atât de tare, încât sunt convins că se aude cu ecou pe coridor. Unghiile sale îmi străpung pielea gâtului, precum dinții mei coboară pe pieptul său dezgolit de rochia fără umeri și o atacă la fel de brutal cum știu că adoră să o fac. Suntem al naibii de duși cu pluta!

— Te iubesc și te urăsc în același timp, Cain, geme cuvintele prin respirația întretăiată, după care scoate limba și îmi linge buzele în timp ce își băga o mână între noi și îmi ia în palmă testiculele umflate.

La dracu', vreau să fac lucruri foarte rele cu ea!

Peisajul în care ne aflăm nu mă ajută deloc să îmi păstrez o oarecare limită a decenței, ci doar îmi alimentează animalul din adâncul meu, făcându-l să fie cel care pune stăpânire pe situație. O trag tare de păr, luându-i gura de pe gâtul meu ca să îi văd ochii dilatați la maximum, ce ard în flăcări, fiind alimentați de actul murdar în care ne implicăm tot mai intens, devenind două jivine înfometate.

— Vreau să mergem mai departe ca niciodată, regina mea.

— Nu te mai gândi la limite. Nu există asemenea lucruri între noi.

Îi împing capul spre al meu și îmi bag limba în gura ei, în același timp în care îmi ridic șoldurile, preluând controlul total al penetrărilor. Îi cuprind strâns fesele și o mișc deasupra la fel de repede cum i-o bag adânc în miezul fierbinte ce se strânge periculos de mult în jurul sculei mele, anunțând că e gata să se elibereze. Cu o ultimă penetrare rapidă, îi lovesc punctul sensibil din interiorul păsăricii, făcând-o să explodeze în jurul penisului meu. Îmi inundă scula cu sucul ei dulce până mă face să o urmez, ejaculând în jeturi prelungi în canalul ei strâmt, adorând modul al dracului de pervers în care sperma mea se întâlnește cu zeama orgasmului său, unindu-se într-un singur lichid. Fără să își ia răgazul necesar pentru a-și reveni după orgasm, se ridică din poala mea și începe să tragă de hainele de pe mine, cu un zâmbet pervers pe buze acompaniat de obrajii roșii precum urmele de sânge după gât. O ajut să mă dezbrace, rupând nasturii cămășii, fiind mult prea nerăbdător ca să mai îi pot desface așa cum trebuie, după care îmi dau rapid jos pantalonii și boxerii, rămânând complet gol sub privirea pofticioasă a iubitei mele. Își umezește buzele, trecându-și limba peste ele, apoi apucă fermoarul lateral al rochiei și îl coboară lent ca să mă facă să fierb, știind că jocurile sale mă excită teribil de mult.

— Ești tot mai obraznică, iubito. În curând vei renunța definitiv la lenjerie, la cât de rar îți amintești să o porți, o ironizez cu zâmbetul pe buze când rochia îi cade grămadă la glezne.

— Ai impresia că dacă am făcut sex, problemele dintre noi au dispărut, domnule Riverside? replică răutăcioasă, risipind distanța de câțiva pași dintre trupurile noastre înfierbântate.

— Exact asta am crezut. Așa ar fi normal, Destiny. Nu cred că m-ai cunoscut ca fiind om calm, care nu reacționează niciodată în mod impulsiv. Cred că ai știut de la bun început că dacă îmi vei trezi la viață inima, vei avea alături de tine o brută care încearcă din greu să fie bun pentru tine.

Eu îi vorbesc cât se poate de serios, iar ea face un gest neașteptat, lăsându-se în genunchi în fața mea, ca mai apoi să își scoată limba aia avidă și să îmi lingă urmele de spermă ce mi-au rămas pe scula după ce am ieșit din ea. Cine o mai poate înțelege? Spune că sexul nu a fost calea spre împăcare, dar acum ea e cea care mi-o linge ca pe cea mai de preț acadea de care nu se poate sătura.

— Destiny, ridică-te.

O văd cum zâmbește cu gura la baza penisului, după care își ridică privirea, aruncându-mi una demonică înainte să-și bage ambele mele boașe în gură, gemând adânc. Le molfăie de parcă ar fi de gumă, provocându-mi spasme puternice pe șira spinării, pe care le resimt până la nivelul urechilor, apoi își coboară gura pe spațiul de sub ele și mi-l dezmiardă cu limba. Dă-o dracului de treabă, nu i-am permis niciodată altei femei să ajungă atât de departe cu sexul oral! Mai are puțin și îmi atinge anusul, în mama mă-sii, ceea ce ar fi mult prea deplasat chiar și pentru mintea mea futută, ce e în stare de orice. De ce nu îmi bag mâinile în părul ei și îi iau gura de acolo? În loc să acționez, rămân nemișcat, simțind un val ciudat de plăcere când își presează pernuța degetului de anusul meu, punând o ușoară presiune, care mă îmi face corpul să se cutremure și pulsul să mi crească alarmant de mult în doar câteva secunde.

— Oprește-te dracului, mârâi cuvintele cu dificultate, strângându-mi pumnii pe lângă corp pentru a-mi putea menține poziția fermă.

— De ce? Nu este nimic greșit că îți place. Eu nu te voi judeca, Cain.

— Nu este bine deloc, iubito.

— Doar pentru că stimularea anală te excită, nu înseamnă că ești mai puțin bărbat în fața mea. Te iubesc la fel de mult.

Își presează buzele de interiorul coapselor mele, apoi se întoarce la jocul său, urcând cu gura până pe fesa mea stânga în care își băga dinții, mușcându-mă la fel de tare, precum i-am mușcat eu gâtul. Cu o mână îmi cuprinde baza penisului și începe să mi-l frece apăsat, în timp gura sa se joacă pe unde nu ar trebui să o facă, lingându-mi fesele încordate. Sunt mai mult decât șocat de modul subit în care au degenerat lucrurile. Orgoliul mă îndemână să o opresc imediat, dar plăcerea ce îmi cuprinde fiecare nenorocit de mușchi, îi permite să continue, ajungând să își frece în cercuri buricul degetului de anusul meu, icnind când câteva picături de spermă țâșnesc pe palma care îmi freacă rapid penisul.

— Faci mizerie, Destiny. Nu crezi că e cazul să o cureți?

— Ba da, iubitule, voi curăța tot, până nu vă mai rămâne nicio urmă, replică pe un ton jos, senzual, în care îi pot simți starea de excitație pură.

Își adâncește cu lăcomie scula în gură, trecându-și abia sesizabil dinții peste venele ce îmi pulsează alert pe lungimea penisului, după care și-o bagă direct în gât, continuând să își frece degetul ăla nemernic de zona unde nu ar trebuit să o las să o facă. Nu e nevoie să mi-o sugă prea mult timp, deja pre-ejaculez în gura ei, excitat ca dracu' de murdăria acestui moment. Netrebnica își ține ochii fixați în ai mei, transmițând prin privirea sa pătimașă ca își dorește cu jind să aibă parte de un tratament crud prin care să o pedepsesc pentru îndrăzneală sa.

Oh, iubita mea, nici nu ai idee cât de tare te voi pedepsi.

Mișcările gurii sale ce par a fi a unei profesioniste în ale oralului mă fac să văd negru în fața ochilor, picioarele să îmi devină moi, sângele să îmi fiarbă în vene și îmi dau drumul în gâtul ei, cu un răcnet animalic, băgându-mi adânc degetele în părul său pentru a-i ține capul imobilizat cât îi umplu gura de spermă.

După ce mă golesc până la ultima picătură pe care Destiny o înghite lacomă, îmi scot mâinile din părul său și o ajut să se ridice în picioare.

— Ce-ai făcut, fetiță obraznică?

Îi șterg cu degetele mari lacrimile ce îi brăzdează frumosul chip, după care îmi presez buzele peste ale sale înainte să apuce să îmi răspundă, dorind să îi arăt cât de mult o apreciez, deși tocmai mi-a supt scula ca și când asta ar fi meserie ei de zi cu zi.

— Ți-a plăcut atât de mult, Cain, încât satisfacția ți-a rămas întipărită pe față.

— Ar fi trebuit să tratez cu seriozitatea spusele tale în legătură cu limitele inexistente.

— Ai de gând să mă pedepsești său încă dai degeaba din gură? În camera asta nu ar trebui să ne îngrijorăm în privința unor bariere de care nu avem nevoie. Doar scopul acestei încăperi este plăcerea absolută, ce nu este îngrădită de nicio afurisită de limită, nu-i așa, regele meu?

Nu mai am nevoie de alte rahaturi, ca să o ridic pe umărul meu și să o duc la bârna de lemn special creată pentru a-ți regula femeia în poziția capră sau pentru a o biciui ca un sălbatic pe buci, pe labiile desfăcute și pe spatele arcuit, fiind forțată de înălțimea suportului să stea cu capul aplecat. La dracu'! După ce am trântit-o pe lemnul dur ca și când era doar un sac cu nisip, nici nu mai știu cu ce să încep. Deși, abia mi-am dat drumul, scula începe să mi se întărească când îi văd picioarele depărtate, ce îmi oferă o priveliște ideală asupra păsăricii rozalii din care i se prelinge umezeala pe podea.

— Cain...

Geamătul stins pe care mi-l oferă, activează sadismul din mine, făcându-mă să merg glonț la vitrina din sticlă. Nu am nevoie de mai mult de patru obiecte care știu că o vor face să urle până probabil își va pierde cunoștința, din cauza plăcerii exacerbate pe care o va simți. Îmi place că își intră profund în rolul de supusă și nu îndrăznește să își ridice capul pentru a se uita la ce îi pregătesc, fiind complet în contradicție cu dominatoarea de mai devreme. Întors la bârnă, mă postez în fața capului său plecat și îmi înfig mâna în rădăcinile părului său, ridicându-i capul ca să am acces la gura sa. Privește curioasă dopul anal din metal, dar nu pare să o sperie deși e destul de lung, având aproape optsprezece centimetri. Am ales unul de nivel mediu, care are o formă ondulată, părând că este format din trei bile ce pornesc cu una mai mare la bază și cu una mică, cu vârf ascuțit la capăt.

— Deschide gura și umezește-l bine. Ăsta o să îți intre în fund, Destiny.

Pentru o clipă pariam că va înghiți în sec, speriată de obiectul dur ce îi va brutaliza gaura, în schimb zâmbește poznaș, după care întinde capul și îl ia pe tot în gură, sugându-l apăsat așa cum a făcut înainte cu scula mea. Dă-mă dracului de nu mă omoară fata asta, încât va trebui să dărâm nenorocita de cameră în care ne aflăm, dacă vreau să trăiesc până la bătrânețe și să nu crăp de atac de cord din cauza îndrăznelii sale ce a sfărâmat orice barieră a normalității.

— Ajunge, mârâi printre dinții strâns încleștați, simțind cum îmi cade pe podea o picătură de spermă.

Îl scot din gură sa avidă și plec din fața ei, ducându-mă în spate, acolo unde am treabă. Îi trag de fese pentru a ajunge la rozeta ce sa strânge, ripostând dorințelor mele, apoi o scuip, frecându-mi saliva de mușchiul strâns cu mâna dreaptă, în timp ce cu cealaltă așez dopul pe una dintre fese și torn o cantitate consistentă de lubrifiant, ce o face pe Destiny să tresară, simțind lichidul rece pe pielea sa ce arde.

Nu vreau să fiu blând, oricât de tare mă îndeamnă inima să fiu. A cerut să nu existe bariere în calea plăcerii pe care și-o dorește, asta însemnând că nu are nevoie de tandrețe, ci de bestia din mine care nu ține cont că este doar o mână de om. Fără alte introduceri, îmi iau degetul de rozeta sa și îl înlocuiesc cu dopul, împingându-i vârful lubrifiat până ajunge să treacă de primul cerc de mușchi ce renunță să se mai împotrivească atacului meu nemilos. Continui să îi forțez canalul strâmt, introducând tot mai adânc dopul din metal, ce îi creează un mic disconfort din cauza durității sale. Trec și de celelalte două cercuri de mușchi, după care împing tare, băgându-l pe tot în fundul său, sub asaltul de urlete disperate ale micuței mele căprioare, ce transpiră abundent, tremurând din toate încheieturile, căci corpul i se împotrivește obiectului din metal, ce îi stă înfipt în anus. Pentru a o face să se chinuie și mai mult, îi dau o palmă apăsată peste fese, provocându-i un zbierat ce răsună cu ecou între pereții camerei, apoi iau cele două obiecte pe care le-am așezat pe pat înainte de mă duce în fața ei, și mă poziționez la mijlocului spatelui său asudat, pregătindu-mă să îmi încep atacul. Am ales un bici nu foarte lung, dar rigid, ce seamănă cu o cravașă, care are vârful sub forma unei palete făcută dintr-un lemn dur. Alături de el, am luat unul dintre lanțurile de metal, nu foarte gros, dar cât să îi provoace o durere pronunțată, pe care o va simți până în oase.

— Iubito, știu că te enervează să aduc limitele în discuție, dar ceea ce va urma, va fi extrem de dur, așa că te rog să îmi spui să mă opresc dacă nu vei mai putea rezista. Nu uita că te iubesc și nu vreau să te rănesc, închei fraza ce nu sună deloc a mine, cu un sărut pe noada fundului, după care îmi pregătesc armele, așteptând să îmi răspundă ca să îmi pot începe atacul.

— Începe naibii odată, Cain.

Eu mă străduiesc să fiu un iubit bun chiar și în aceste circumstanțe, iar ea și-o caută cu lumânarea. Dacă vrea durere, atunci de asta va avea parte din plin.

Ridic lanțul din metal și îl izbesc cu toată forța de fundul său, făcând-o să se cutremure din încheieturi și să urle fără încetare când îi aplic o altă lovitură la nivelul noadei cu biciul din lemn. Dau startul unor lovituri alternante, lanțul în zona fundului și a picioarelor, fiind mult prea dur pentru a putea fi folosit în alte zone, iar cu biciul – tip paletă din lemn –, îi lovesc umerii, ceafa, brațele și puțin din spate, temându-mă într-o parte a sufletului, că există riscul de îi provoca o ruptură de coaste dacă aș insista cu loviturile asupra spatelui. Mă excită să îi văd pielea lucind de un strat gros de umezeală, tremurul corpului și strigătele puternice, o combinație între durere și excitație, dar, în aceeași măsură, nu îmi pot alunga vina ce îmi cuprinde strâns inima. Vină ce îmi suprimă omul brutal din mine, care începe să se ascundă înapoi la locul său. M-am întors într-un suflet acasă pentru o împăca, după ce i-am vorbit urât cum nu merită să o fac. Eu sunt cel vinovat și tot eu o fac acum să plătească pentru greșeala mea, lovindu-i minunatul trup ce ar trebui să fie venerat zi și noapte, nu atins de obiecte străine, făcute special pentru a cauza durere. Iubita mea mi-a oferit un moment intens, în care s-a focusat exclusiv pe plăcerea mea și nu s-a comportat ca o sălbatică, precum fac eu acum. Să le ia dracu' de obiecte sexuale pentru tortură! La naiba cu pedepsele fără motiv și cruzimea fără margini! Destiny este sufletul meu, iubirea vieții mele, ce sper că va deveni cât mai curând soția mea.

Arunc rahaturile de obiecte pe jos, după care mă duc în dreptul fundului său și apuc mânerul dopului cu multă grijă, asigurându-mă că nu o rănesc în timp ce îl scot ușor din anus. Nu ripostează împotriva gesturilor mele, ci păstrează tăcerea care îmi face gheara de pe inima să se strângă tot mai mult, crezând că poate a pățit ceva. O iau cu grijă de pe bârna și o ridic în brațele mele, mergând la canapea cu o micuță căprioară fără vlagă, ce mă privește cu o dragoste imensă care îmi face stomacul să se strângă, simțindu-mă cel mai norocos nenorocit

de pe întreg pământul. Mă așez în fund lângă pătura de blană, o trag și o pun peste trupul fragil al iubitei mele, ce încă tremură abia simțit la mine în brațe.

— Nu știu de ce ți-am spus acele lucruri dezgustătoare la telefon, când ar fi trebuit să fiu sincer cu tine și să îți spun că merg să mă întâlnesc cu unul dintre copoii cu care lucrez. Eu chiar te iubesc din tot sufletul meu, puiule. Nu vreau să te rănesc. Ești totul pentru mine, nu aș putea suporta să te pierd.

Marele Cain Riverside plânge din nou, cu gândul că deține un secret ce o va determina pe singură ființă care l-a iubit vreodată să îl abandoneze, așa cum a făcut familia lui în urma cu ani buni.

— Știu că există ceva, care te consumă enorm de mult și mai știu că nu ești pregătit să îmi povestești acum, dar îți promit că voi putea trece peste orice, Cain, îmi ia fața în palmele sale mici, tremurânde și îmi șterge lacrimile cu buzele.

Nu îmi rămâne decât să sper că va fi după cum spune. M-am gândit la varianta de a-i ascunde tot până amândoi vom ajunge în pământ, dar vina pe care o simt când îi privesc iubirea din frumoșii săi ochi blajini, nu îmi îngăduie să construiesc un viitor ce are la bază o mare minciună. Ce exemplu voi oferi copiilor pe care îi vom avea într-o bună zi, dacă aleg să mă comport ca un laș, de teama să nu pierd îngerul ce le-ar putea fi mamă? Nu pot fugi de întunericul trecutului meu. Cu cât fug mai tare, cu atât mai mult mă va fugări, până mă va ajunge din urmă și va prinde îngerul ce mi-a salvat viața, în mrejele sale otrăvite. Nu voi lăsa pe nimeni să ne despartă, nici măcar faptele mele nemiloase ce vor înfige spini în dragostea noastră. Sunt sigur că vom răzbate, căci o iubire ca a noastră, ce a pornit în mijlocul răfuieli dintre demonii sufletului meu și ura ce îmi umbrea rațiunea e mult prea puternică ca să fie frântă de ceva, chiar dacă acel ceva e un secret ce amenință să sfărâme tot ce îi stă în cale.

CAPITOLUL XXVI

CAIN

Telefonul pe care l-am primit aseară, nu îmi dă deloc pace, făcându-mă să mă simt neputincios în fața unui nenorocit de gândac pe care îl credeam ușor de doborât.

Am încercat să nu îmi arăt frământările, dar sunt sigur că și așa, mascându-mi adevăratele trăiri, mica mea regină a simțit că ceva este în neregulă cu mine, după ce am luat cina și ne-am retras în camera noastră, într-o tăcere nefirească. Chiar și în timp ce am făcut dragoste în duș, după care am continuat în pat preț de jumătate din noapte, o mică parte a gândurilor îmi era îndreptată în mod insistent asupra veștii proaste pe care cretinul de Harrison mi-a dat-o la telefon, într-un limbaj codat. Javra de Elijah este de negăsit. Pare că s-a ascuns sub pământ și nimeni, nici măcar imbecilii de polițiști nu îi pot da de urmă. Am fost nevoit să îmi torn o cantitate consistentă de scotch în ceașca de cafea ca să îmi pot reține răscoala gândurilor cât timp Destiny și-a mâncat micul dejun, de care eu nu m-am putut atinge din cauza stresului. Acum, după ce am asigurat-o că totul e în regulă, m-am retras în biroul meu ca să închei tranzacția cu banca elvețiană de unde am retras banii pentru plata către cei doi frați cretini. Cei din departamentul financiar al firmei și cei de la investiții, nu au nici cea mai mică idee de cele trei conturi pe care le dețin la trei bănci diferite din Geneva, unde depozitez jumătate din profituri de mai bine de doisprezece ani – de când mi-am dat seama că statul de rahat în care locuiesc îmi monitorizează fiecare tranzacție, așteptând momentul oportun pentru a mă prinde cu o ilegalitate, ca să își bage nasul în afacerile mele. Încă încearcă să o facă, dar li se taie instantaneu macaroana de către Harrison, care dă cu goarna prin stânga și prin dreaptă, spunând ce om integru și corect sunt. Lingușitorul pulii mele!

Aşteaptă să îi umplu buzunarele alea găurite când nici măcar nu a fost în stare să rezolve cel mai important lucru din toată înţelegerea noastră. Javra de Elijah nu avea cum să dispară ca prin magie, după ce i-am tăiat orice sursă din care şi-ar fi putut lua bani, lăsându-l fără niciun şfanţ. Decât, dacă chiar a reuşit să mă ducă de nas împreună cu idiotul de Carter, care l-a ajutat cu bani înainte să se dea singur de gol că e un afurisit de trădător. Gândul obsesiv pe care îl am îndreptat asupra dispariţiei lui Elijah nu mă lasă să mă bucur aşa cum ar trebui de cum au fost săltaţi aseară Henry şi Morris, care l-au implorat pe porcul de Harrison să le permită să mă sune crezând că voi fi dispus să le dau o şansă. Nici în cele mai dulci vise ale lor nu le voi arăta milă. Odată ce mi-au atins coarda sensibilă, nu mai există cale de întoarcere din răzbunarea pe care le-am pregătit-o. Îşi vor petrece pe puţin 20 de ani la răcoare, după ce câinele de Harrison, i-a legat de dosarul stufos al lui Carter, în care este acuzat de proxenetism, trafic de persoane şi tentativă de omor. Un dosar care conţine dovezi incontestabile, căci idiotul a fost mult prea prost ca să îşi acopere urmele. Aveau impresia că pot să mă lucreze pe la spate şi nu le-a trecut prin minţile lor înguste că am adunat probe incriminatorii în toţi anii în care mi-au fost alături, având presentimentul că la un moment dat voi avea nevoie de ele. Poze şi filmări cu prostituatele lui Carter, bătute şi violate de el şi de rataţii ăia doi, videoclipuri în care aşa-zisa lui iubită, este ruptă în bătaie de el în mijlocul unui club de striptease, unde îşi punea târâturile la treabă. O declaraţie din partea vărului său, pe care l-a înjunghiat de câteva ori într-o altercaţie din cauza banilor, fiind la un pas să îl omoare şi multe alte rahaturi, ce alcătuiesc dosarul care le va fi fatal. De ei am scăpat uşor, cu o singură bătaie de palmă şi câteva milioane de lire pe care le voi recupera în mai puţin de o săptămână, dar centrul furiei mele continua să umble liber spre ciuda mea. Dacă nu aş fi dependent de prezenţa iubitei mele, chiar eu aş pleca în căutarea lui cu riscul de a-i lua capul în văzul lumii.

Dau peste cap restul lichidului maroniu din pahar şi privesc pe geamul panoramic spre dealul abrupt, ce ascunde o cărare

către marea învolburată din spatele lui. Acolo obișnuiam să merg când lucrurile o luau razna în conac sau când eram sătul până peste cap de criticile exagerate ale răposatului meu tată care niciodată n-a fost mulțumit de mine, oricât de mult mă străduiam să ating perfecțiunea cerută de el. Am încetat să mai merg pe plajă, unde stăteam cu orele pe una dintre stânci plângându-mi de milă, după ce am realizat că nu voi putea fi niciodată fiul perfect, așa cum era fratele meu mai mare. Am renunțat să mă mai lupt pentru atenția tatălui meu, mi-am împachetat niște lucruri și am plecat la facultate la Oxford, stând departe de haosul de-acasă pentru câțiva ani. Asta, până când un eveniment nefericit a schimbat complet viața familiei mele și am fost nevoit să îmi îngheț ultimul an de facultate, pentru a le putea fi alături, deși nu îmi ceruseră sprijinul. După ce acele luni petrecute la conac m-au dat peste cap, făcându-mă să consum cantități mult prea mari de alcool, m-am întors la facultate mult mai dur și furios decât plecasem, reușind cu greu să absolv după ce am intrat în diverse altercații, petreceri ilegale și bătăi pe bani în campus, care îmi țineau vii demonii care începuseră să îmi pună monopol pe suflet.

Aș fi tentat să trag două, trei linii de cocaină, ca să țin pe loc amintirile neplăcute ce mă lovesc cu intensitatea unui tsunami, dar mă abțin, știind că o îmbrățișare din partea îngerului meu este mult mai benefică decât praful alb și fin pe care îl consum tot mai rar de când o am pe Destiny în viața mea. Mă ridic de pe scaunul din piele, ducându-mă către minibar pentru a-mi reumple paharul, când se aud două bătăi scurte în ușă, ce nu par a fi ale lui Bart, fiindcă el are lovitura mult mai fermă.

— Intră.

Torn din abundență scotch peste cele cinci cuburi de gheață până îl umplu deși ar fi fost indicat să pun doar trei degete, după care îmi ridic privirea de pe pahar și întâlnesc ochii blânzi ai frumoasei mele femei.

— Iubito, de ce dracu' ai bătut de parcă ai fi un afurisit de musafir? o întreb îngrijorat și mă duc glonț la ea.

Îmi înfășor brațele în jurul trupșorului ei firav, luându-mi calmantul la care râvneam cu jind.

— Nu am vrut să te deranjez, așa cum ai spus că o fac, replică ea șoptit.

Îmi pun palmele ușor pe obraji săi și îi dau capul pe spate pentru a o putea privi în ochi, ca să îi arăt cât de serios sunt și cum regret că o fac să se simtă prost cu ieșirile mele furioase.

— Tu nu mă vei deranja niciodată, Destiny. Trec prin niște zile mai proaste și din păcate, nu am știut cum să îmi gestionez sentimentele, așa că mi-am îndreptat mânia asupra ta. Îmi cer scuze a o mia oară, puiule.

— E ok, nu mai sunt supărată pe tine, doar că nu îmi place să te văd atât de stresat și mi-ar plăcea mult dacă ai vrea să vorbești cu mine, poate așa ai mai scăpa de presiunea asta ce îți împovărează umerii, replică cu blândețe, lăsându-și capul într-o parte, ca să îmi sărute ușor palma.

Fir-ar să fie! Mă iubește pentru ceea ce sunt, nu pentru o iluzie ce nu se va transforma niciodată în adevăr, așa că nu are niciun sens să mai ascund ceea ce tocmai am făcut.

— Propun să mergem la o plimbare, vreau să îți arăt un loc în care nu am mai fost de foarte mult timp.

Un zâmbet larg îi pune stăpânire pe chipul adorabil, urmat de ochii ce strălucesc atât de puternic, încât pare că luminează camera scufundată într-o lumină palidă.

I se citește fericirea pe față, fiind entuziasmată că în sfârșit, după o lungă așteptare, sunt dispus să îi arăt o mică parte din trecutul meu pe care prefer să îl țin ascuns într-o ladă încuiată cu trei lacăte din oțel, într-un colț cât mai îndepărtat al haosului din mintea mea.

— Merg cu tine oriunde, Cain. Numai să mă ții de mână și să nu îmi dai niciodată drumul.

Îmi împletesc degetele cu ale sale și duc mâinile noastre unite în dreptul buzelor mele, oferindu-i un sărut apăsat pe încheieturile degetelor, apoi o conduc afară din birou, către dormitor, ca să se îmbrace cu ceva potrivit pentru vremea de afară,

care se pare că azi a decis să fie una posomorâtă, potrivindu-se cu starea mea de spirit.

Sunt tentat să o las să poarte rochia din dantelă roșie și cizmele lungi din piele neagră ce o fac să arate absolut divin, dar nu este deloc o ținută potrivită pentru o plimbare pe malul mării, unde valurile reci izbesc cu forță nisipul moale iar curenții apei răcesc și mai tare atmosfera, încât ești nevoit să porți o geacă, dacă vrei să petreci mai mult de câteva minute pe țărm. Îmi doresc cu adevărat să nu mai existe secrete între noi, dar mă tem mult prea tare să îi spun cel mai mare ascunziș al meu, căci știu în mod sigur că nu o va lăsa indiferentă. În sfârșit sunt iubit fără să fiu forțat să ajung la cea mai perfectă formă a mea, sunt iubit și apreciat pentru fiecare gest de al meu, și chiar dacă am greșit enorm de mult la începuturile relației noastre nu am fost abandonat, așa cum m-au abandonat toți de-a lungul timpului.

— Știi, după ce am mâncat, am mers în dormitor, iar curiozitatea m-a împins să caut niște lucruri pe internet, ce m-au lăsat cu un semn și mai mare de întrebare, spune cât se poate de serioasă, încruntându-și dramatic de mult sprâncenele ca și când subiectul despre care s-a informat o face să se simtă stânjenită.

Am nevoie de câteva secunde înainte să îi dau o replică pentru a o putea scana cu privirea din cap până în picioare, în timp ce îi fac semn lui Bart să se retragă din ușa conacului, ca să fiu eu cel care o deschide pentru Destiny. Arată răvășitor în haina de blană roșie, lungă, până sub genunchi, cu părul lăsat liber pe spate în bătaia vântului și cu nenorocitul ăla de ruj sângeriu, pe care a insistat să îl poarte, înainte să părăsim dormitorul. Dar, ceea ce mă ține în priză, e gândul că încă poartă rochia scurtă din dantelă, fiind mult prea încăpățânată ca să se schimbe în blugi, dar acceptând un compromis, prin care am convins-o să poarte dres și cizme fără toc pentru a-i fi ușor să coboare scările din piatră ce duc la locul meu secret. Trebuie să îmi controlez dorința carnală ce pune stăpânire treptat pe mine și să mă concentrez asupra conversației pornită de mica mea regină.

Când ieșim din conac și îi cuprind din nou mâna în a mea, simt prin fierbințeala pielii sale că și ea simte același lucru ca

mine. Văd cum mă analizează insistent cu coadă ochiului, fiind absorbită de ținuta lejeră pe care am ales să o port, fiindcă mai mereu mă vede gol ori îmbrăcat la costum și extrem de rar în haine lejere. Însă, azi am simțit nevoia să ies din rigiditatea pe care mi-o oferă costumul, îmbrăcând o pereche de blugi negri, un tricou la fel de întunecat și o geacă de piele, care au reușit să o impresioneze pe căprioara mea.

— Ce ai căutat pe internet, curioasă mică? îmi dreg glasul, alungând nodul ce mi s-a format în gât, cu gândul la căldura dintre picioarele sale.

Bine că este concentrată pe cum să formuleze un răspuns la întrebarea mea ce îi face obrajii să se înroșească, oferindu-i un aer și mai adorabil și nu poate să îmi vadă erecția ascunsă în spatele blugilor.

— Am vrut să aflu mai multe despre relația dintre dominator și supusă, dar m-am lovit de niște chestii mult mai diferite față de ce am experimentat până acum.

Mă opresc din mers și o opresc și pe ea, ajungând la marginea dealului unde se află scările ce ne vor duce la mal. Acum chiar a reușit să îmi stârnească și mie curiozitatea prin timiditatea de care dă dovadă, după ce eram sigur că a pierdut-o atunci când vine vorba de sex.

— Cât de departe te-ai aventurat în acest rol cu femeile dinaintea mea?

— Ce importanță are acum, iubito? Ți-am spus că au fost partide mecanice, nimic mai mult.

O ajut să se prindă de balustrada din lemn a scărilor și să coboare ușor, după mine, asigurându-mă că dacă și-ar pierde echilibrul și ar cădea, corpul meu va fi cel care va atenua căderea. Când ajung la capătul lor o trag la pieptul meu și o îndemn să își încolăcească picioarele în jurul taliei mele pentru a putea merge pe nisip cu ea în brațe.

— Te simt încordată, iubire. Ceva se întâmplă cu tine, ești atât de distrasă încât nici măcar nu ai fost atrasă de peisaj.

— Scuze, este un loc deosebit și chiar sunt foarte fericită că ai ales să mi-l arăți, doar că mă frământa niște întrebări la care nu știu dacă ești dispus să îmi dai un răspuns.

— Pune-le, să vedem dacă îți dau sau nu, o fixez cu privirea, vrăjit de căldură pe care o emană corpul său, încât mă țintuiește pe loc, nefiind capabil să mai fac vreun pas pentru a ajunge mai aproape de apă.

— Când făceai sex cu acele femei, aveai niște limite sau acționai fără să ții cont de vreo barieră?

— Destiny, începe să mă calce pe nervi acest joc de întrebări prin care o ocolești cea mai importantă. Pune-o pe aia care ți-a trecut prin cap încă de când ai adus în discuție subiectul.

— Am văzut niște clipuri, ce trebuie să recunosc că m-au șocat puțin, făcându-mă să mă întreb dacă și tu ești adeptul acelor practici, în care… știi tu, supui total partenera de sex printr-un … *golden shower.*

Am crezut că o să îmi leșine în brațe la cât de mult și-a ținut respirația, încercând să rostească acele cuvinte ce m-au luat total prin surprindere, dându-mi seama că o tânără de vârsta ei este tentată să facă abuz de internet, căutând fel și fel de rahaturi.

— Ieri mai aveai puțin și îmi băgai un deget în fund, iar acum îți dai duhul întrebându-mă cu rușine, dacă am urinat pe cele cu care mi-am tras-o?

— Nu este un subiect ușor de digerat. Eu nici măcar nu cunosc numărul femeilor care au trecut prin patul tău, replică cu voce tăioasă, ochii devenindu-i furioși.

— Sincer să fiu nici eu nu mai știu câte au fost cu exactitate. Dacă ar fi să estimez, probabil că pe undeva până în o sută cincizeci.

Reacția sa este unde demnă de rahaturile alea de farse făcute cu camera ascunsă, fiindcă maxilarul stă să îi cadă pe nisip la cât de șocată este de mărturisirea mea.

— E doar un număr, iubito, nimic mai mult. Ți-am mai spus că nu le-am futut niciodată fără prezervativ. Tu ești prima și singura femeie în care mi-am băgat-o fără și a treia pe care am sărut-o pe gură. Până să îmi bag limba în gura ta în acea zi, nu

mai mă sărutasem pe buze de prea mulți ani, că să mai pot ține minte. Sexul a fost ceva mecanic, necesar nevoilor organismului meu, doar atât. Nici măcar nu le ofeream un orgasm, dacă aveau atunci când îl aveam eu, era o bucurie pentru ele, dacă nu, mi se rupea.

— Chiar ai fost un o brută egoistă, domnule Riverside.

— Da, am fost. Și încă sunt, doar că te iubesc ca un nebun încât mă faci să fiu un băiețel îndrăgostit până peste cap.

— Lasă îndrăgosteala, încă îmi aștept răspunsul.

Posibil să mă înșel, dar simt că în spatele cuvintelor sale, stă ceva mai mult decât o simplă curiozitate sau o gelozie stupidă. Pare că rușinea i-a dispărut, fiind înlocuită de o dorință ciudată, pe care tind să o pun pe seama plăcerii de a fi cea care se află în control.

— Răspunsul este da, Destiny. Am făcut câteva *golden shower*-uri, după cum sunt poreclite.

— Și cum s-a întâmplat? De fapt, unde ai... știi tu...

De ce dracului încă dau curs acestei discuții, când scopul pentru care am adus-o aici e cu totul altul?

— Prima dată când am făcut-o eram furios ca dracu' și începuse să mă enerveze aia cu care eram în cameră și mai tare, așa că fără să îmi dau seama pe moment, fiind cu gândul în altă parte, i-am umplut gura până s-a înecat cu el. Apoi au mai fost alte ocazii în care am făcut-o și pe corpurile lor murdare, pe țâțe sau pe cur.

Șocant de surprinzător, nici măcar nu clipește la auzul cuvintele mele ce ar fi trebuit să îi provoace un dezgust profund.

— Când s-a întâmplat ultima dată? întreabă hotărâtă, agățându-se mai bine de gâtul meu, și pare că din pură intenție își freacă păsărica de bazinul meu pentru a mă porni mai tare decât sunt deja.

— De sărbătorile de iarnă ți-am făcut o vizită și te-am urmărit cum lucrai în barul ăla împuțit de ziua mea, după care am fost atât de furios încât m-am întors acasă, am băut și am prizat cocaină, până nu am mai știut de mine și am chemat trei

târfe, le-am dus în acea cameră, iar restul poveștii o poți deduce singură, iubito.

— Te gândeai la mine în timp ce o făceai? Ți-ai fi dorit să fiu ea ce pe care îți vărsai amarul? Să te răzbuni pe furia pe care o simțeai pentru că nu mă puteai avea, Cain?

— Nu te aventura pe terenuri necunoscute, Destiny. Te vei pierde încă de la început, strâng din dinți, băgându-mi palmele pe sub haina de blană, direct pe fesele dezgolite pe care le ciupesc tare, și o fac să scoată un geamăt prelung, încheiat cu un umezit de buze ce mă aduce în pragul nebuniei.

Eu încerc să fiu un iubit bun și să o aduc în locul unde mă refugiam de când eram copil până în adolescență, fiind pregătit să îi spun ce le-am făcut acelor rataţi, iar ea reușește să îmi alunge orice urmă de rațiune, transformându-mă în sclavul dorințelor perverse ce ne leagă sufletele și ne aduce tot mai aproape corpurile.

— Nu ai negat, iubitule. Ba chiar, te excită gândul de a...

— Taci, dracului, din gura aia spurcată.

— De ce? Acceptă adevărul. Te stârnește, așa cum mă aprinde pe mine gândul că putem duce jocul pe un teren minat, depășind orice limita scrisă sau nescrisă a sexului. Îți dai seama cum ar fi, Cain? își apropie buzele de gâtul meu, își scoate limba și îmi linge vena ce pulsează alert pe sub pielea înfierbântată.

La dracu'! La dracu'! La dracu'!

Trebuie să revenim la ce ar fi trebuit să facem, nu să o am tare ca de oțel în pantaloni, iar ea să își frece păsărica goală și nerușinată de bazinul meu acoperit de tricoul pe care s-a transpus umezeala sa.

— Destiny, te-am adus aici doar cu gânduri inocente, dar acum mă faci să vreau să te fut așa, în picioare, cu păsărica aia obraznică în jurul pulii mele.

— Efectul discuției. Simt cât de tare o ai. Dacă îți trag fermoarul și îmi strecor mâna în boxeri, sunt sigură că ai pre-ejaculat în ei, având în cap imaginea în care eu sunt cea care îți face un *golden shower.*

Să îmi bag, cât de multă perversitate poate să zacă în corpul micuț al acestei femei nebune!

— Ai vrea, nu? Foarte mult chiar...

— Da, în morții mă-sii, vreau! Vreau să iau tot ce vine din partea ta. Mă înnebunești, Destiny, mă faci să uit de orice, să uit că nu suntem singuri pe lume, deși asta simt când sunt cu tine, că existăm doar noi doi și atât. Accept orice, îți îndeplinesc dorințele, tot ce vrei tu, pentru că eu sunt sclavul tău, micuță regină. Eu sunt nenorocitul de rob al cărui suflet e în mâinile tale.

— Și eu te iubesc, Cain. Și chiar dacă tot ce îmi doresc acum este să fii înăuntrul meu, chiar trebuie să ne stăpânim poftele și să revenim la momentul în care erai pregătit să îmi dezvălui anumite lucruri.

Mârâi printre dinții strâns încleștați, trag adânc aer în piept, făcând un efort uriaș să îmi suprim latura dornică să facă sex și să mă concentrez pe rațiunea ce începe să îmi revină în simțire, după care o cobor pe Destiny din brațele mele și o iau de mână. Începem să păşim spre stânci, unde apa se izbește brutal de ele cu la fel de multă forță precum iubirea s-a izbit de sufletul meu, cucerindu-l în totalitate.

Atingerea blândă a iubitei mele e ancora de care am nevoie pentru a nu mă scufunda în furtuna de amintiri neplăcute pe care acest loc mă îndeamnă să le rememorez, deși nu vreau să o fac.

— Rănile pe care ți le provoacă durerea ce îți bântuie viața se opresc din sângerat dacă ești dispus să o împărți cu cineva. Dă-mi durerea ta, Cain. Vreau să plâng pentru tine, să fiu eu cea care suferă, numai să nu te văd cum ești tentat să te arunci din nou în brațele întunericului.

— Am aranjat ca acei trei cretini pe care ai avut nefericita ocazia de a îi cunoaște, să putrezească în pușcărie.

— Și Elijah?

Primul impuls pe care îl am când o aud cum rostește numele acelei jigodii, e să îmi bag mâna în gâtul ei și să o scutur puțin,

dar când văd ura din privirea sa, îmi dau seama că întreabă pentru că își dorește să aibă aceeași soartă ca ăia trei.

— A fugit. Îl caut de câteva zile.

— Ce laș nemernic! A încercat să mă facă să mă îndoiesc de relația noastră, după care și-a luat tălpășiță ca un mare fricos. Sper că îl vei găsi cât mai curând și îl vei face să plătească așa cum merită, după ce a intenționat să ne despartă.

Asta este femeia mea! Dacă până în această clipă poate că mai aveam o urmă de îndoială în privința a ceea ce simte pentru acea jigodie, acum sunt ferm convins că nu îi pasă câtuși de puțin dacă mai trăiește sau nu.

— Iubito, tocmai ți-am spus că am ruinat viețile a trei oameni și urmează să o frâng pe a patra. Ești sigură că asta e reacția ta, sau voi avea o surpriză mai încolo?

Își desprinde mâna dintr-a mea și se așază pe stânca unde stăteam eu altădată când îmi petreceam minute bune, poate chiar ore în singurătate, admirând puterea mării.

Mă așez lângă ea și îmi pun o mână pe după umărul său, având nevoie să am un contact apropiat cu trupul său, ca să alung tumultul gândurilor ce îmi atacă mintea, la fel cum un val puternic se pregătește să lovească stânca pe care stăm.

— Acei indivizi nu îți erau prieteni adevărați, ca să te pot judeca pentru ceea ce ai făcut. S-au răzvrătit contra ta, după ce, în sfârșit, ai reușit să iubești și să fii iubit după o lungă agonie petrecută în singurătate. Pentru mine, tot ce contează e ca tu să fii bine mental și să continui să îți deschizi inima în fața mea, restul e doar zgomot ce nu ajunge la urechile mele.

Nu am cuvinte pentru a-i putea oferi o replică pe măsura cuvintelor sale, așa că mă rezum la un sărut prin care îmi exprim toată dragostea pe care i-o port. Dintr-o dată, sunetul unui tunet răsună în jurul nostru, apoi în doar câteva secunde, o ploaie rece, de primăvară, atacă rapid cerul, curgând în picături mari pe fețele noastre, ajungând până pe buzele unite ce se desprind ușor, în timp ce ochii ni se bat în priviri pătrunzătoare.

— Ar trebui să mergem, iubito. Nu vreau să răcești.

— Oamenii doar privesc ploaia, eu vreau să o simt, Cain, răspunde cu un zâmbet larg pe buzele umflate de după sărut, cu rujul șters pe jumătate.

Se ridică de pe stâncă, își aruncă haina de blană pe nisip și începe să alerge pe lângă apă, râzând din tot sufletul, așa cum nu mi-a fost dat să o văd până acum. Nu îmi e de ajuns o singură zi în care să mă bucur de râsul său cristalin, vreau să o fac mereu de acum încolo, să îi aduc veselia pe buze și să îi arăt ce mult o iubesc. Mă ridic și eu, fug la ea și o ridic în aer învârtind-o de câteva ori după care o cobor cu pieptul la nivelul feței mele și o admir cum râde cu gura până la urechi, arătându-și dantura perfectă. Zâmbetul său molipsitor îmi smulge un râs profund, sincer, făcându-mă să încep să alerg cu ea în brațe pe plajă, sub ploaia torențială ce ne udă hainele până la piele.

— Pentru mine nu mai există viață fără tine, prefer să mor dacă nu aș mai fi în brațele tale, îmi spune pe un ton jos, cu emoție, luându-mi fața în palmele sale micuțe și fine, apoi își coboară capul și mă sărută scurt, dar apăsat, ținându-și buzele moi preț de câteva clipe peste al mele.

Nu este nevoie să îi răspund, poate vedea în privirea mea că simt exact același lucru, că fără ea nu mai există viață pentru mine pe acest pământ. M-aș duce direct în iad, unde mă așteaptă vechiul meu tovarăș, Diavolul, cu care am niște socoteli neîncheiate.

Mă trântesc pe spate, pe nisipul udat de ploaie și o trag deasupra mea pentru a-mi încăleca șoldurile. Scăpăm de hainele de pe noi rapid, deși, în condițiile de față, micuța mea căprioară se poate alege cu o răceală foarte urâtă din cauza ploii reci și a curentului ce vine dinspre mare. Ne rostogolim și o așez pe nisipul încălzit de pielea mea care arde, pentru a o proteja de frig, privindu-i în detaliu corpul firav udat de ploaie, apoi îi depărtez picioarele și mă adâncesc în miezul fierbinte și strâmt, fără nicio urmă de grabă, savurându-i fiecare reacție. Poate că afară încă nu s-a pornit furtuna, dar în sufletul meu sigur este. Sunt prins în vâltoarea dragostei mele pentru Destiny ce mă aruncă direct într-un uragan de senzații, care mă copleșesc ca dracu' când ajung lipit de corpul său și o trag în brațele mele pentru a-i simți bătăile neregulate ale inimii.

CAPITOLUL XXVII

CAIN

În urmă cu optsprezece ani

Îmi trag casca peste față, îmi scrâșnesc dinții, fixându-mi proteza de protecție, apoi mă postez între cei doi coechipieri ai mei, Ludwig și Easton în prima linie, pregătiți de atac. Dintre toate sporturile pe care le-aș fi putut practica la facultate, rugby-ul este cel care m-a atras cel mai tare. Brutalitatea de care ai nevoie ca să poți practica așa cum trebuie acest joc îmi este bine cunoscută, curgându-mi prin vene – o moștenire de familie de care nu m-am putut descotorosi deși am încercat de foarte multe ori să o fac. Ba chiar furia crește în intensitate tot mai mult, cu fiecare lună petrecută aici. Credeam că dacă voi fi departe de conacul ce mi-a futut toată existența nenorocită, voi scăpa de întunericul ce amenință să pună stăpânire pe mine, dar se pare că m-am înșelat.

Au trecut doi ani de când am ales să păstrez distanța fața de familia mea, venind la facultate în Oxford, deși la cât de influent este numele Riverside în întreg Regatul Unit, nu aș fi avut nevoie să fac vreuna pentru a avea succes pe viitor. În anii ce au trecut nu le-am făcut nici măcar o singură vizită părinților mei, chiar dacă ne despart doar 8 ore de mers cu mașina și mai puțin de o oră cu avionul. Am evitat cu orice preț să mai calc pe pământul noroios de pe proprietatea gigantică a conacului celebrei familii Riverside.

Eu nu pot fi ca fratele meu.

M-am străduit din răsputeri timp de optsprezece ani să mă ridic la nivelul lui, dar am eșuat lamentabil, rămânând același ratat căruia nu îi pasă îndeajuns de mult de interesele familiei după cum mă numește scumpul meu tată în difuzorul telefonului,

atunci când mama mă sună ca să îmi reproşeze cum am abandonat familia. De parcă ei mi-au fost vreodată alături! Nu au avut niciun habar că erau nopţi în care fugeam în pădurea din curtea proprietăţii şi dormeam pe pământul rece udat de ploaie, bântuit de coşmaruri groaznice care mă făceau să mă trezesc transpirat, urlând, cu respiraţia tăiată, zvârcolindu-mă în agonie. Din cauza principiilor de rahat pe care mi le insufla cretinul de tata, nu m-am apropiat de nicio fată aşa cum ar fi fost normal să o fac pentru a nu-l dezamăgi pe omul care mi-a distrus orice urmă de speranţă. Susţinea că dragostea este o slăbiciune ce devine rapid o piedică în calea succesului şi a reuşitei, dacă te vei preocupa de o femeie care te va înşela cu altul, cu portofelul mai gras. Ca să îl fac mândru de mine, am încheiat fără niciun motiv plauzibil relaţia pe care o începusem cu Elize în ultimul an de liceu, devenind un nenorocit insensibil care doar foloseşte femeile pentru a-şi satisface nevoile sexuale, după cum m-a sfătuit domnul Cornelius Riverside. Un model demn de urmat, un soţ devotat şi un tată excepţional, ce s-a dedicat în totalitate binelui familiei. Un afacerist cinstit ce a făcut miliarde bune, numai din afaceri legale! Nenorocitul dracului! Imaginea pe care o prezintă tuturor e doar o afurisită de mască, în realitate e un corupt ce coordonează combinaţii ilegale împreună cu poliţia, având o reţea de prostituţie care se întinde în toată Scoţia, uneori şi în unele zone din Anglia unde câinii săi i-au dat undă verde. Un ipocrit care pretinde că are frică Dumnezeu, care frecventează des biserica catolică, deşi până la slujba de duminică este implicat în nopţi pline de tentaţii, unde destrăbălarea este cea care conduce distracţia, consumând alcool şi droguri în mod exagerat, în timp ce îşi înşală soţia cu fel şi fel de târâturi ce îşi fac veacul în cluburile pe care le deţine împreună cu bunul său prieten, Patrick. Un tată care se laudă că nu şi-a atins copiii nici măcar cu un deget. Că nu i-a bătut niciodată până ce l-a lăsat inconştient, într-o baltă de sânge, pe cel mic, deoarece îl credea mult prea slab şi sensibil faţă de fratele său.

— Cain, dacă stai așa și când începe meciul, eu voi deveni căpitanul echipei, idiotule. Easton îmi dă un pumn în braț mai jos de apărători, rânjind ca imbecilul pe sub cască.

— Continuă să visezi, la ce aruncare slabă ai mă tem că în curând vei trece pe linia din spate, îi replic ironic, făcându-l să înjure în barbă când Ludwig începe să râdă cu poftă, distrându-se pe seama lui.

Maimuțoii ăștia doi au ajuns să îmi fie cei mai buni tovarăși și colegi de apartament, la scurt timp după ce a început primul an de facultate. Noroc că i-am convins să se înscrie în echipă, altfel nu cred că mai erau aici, la cât de puțin chef de învățat au. Nu că eu aș fi mai departe de ei, dar am crescut într-un mediu în care se discuta despre afaceri de când se dădea trezirea până când te culcai, așa că profilul pe care l-am ales s-a potrivit mănușă. Suntem la începutul celui de al treilea an la facultatea de afaceri, așa că am plănuit să continui cu un master, poate chiar și un doctorat, orice care să mă mai țină încă câțiva ani departe de nenorocitul ăla de conac. Bine, dracului, că nu mai trăiește bunicul, astfel acum fierbeam în cazanele iadului și nu mai avea sens să îmi fac planuri, căci aveam pe cap doi draci ce îmi conduceau viața spre pieire. În zilele în care mama ceda în absența tatei și se punea pe băut tot lichiorul din casă, obișnuia să spună cum răutatea s-a transmis din generație în generație, de la străbunicul ce a înființat toate afacerile conduse acum de tata, până la noi care vom deveni la fel de furioși și brutali ca cel care ne-a făcut. Pe dracu' dacă o să îl moștenesc pe acel nenorocit, căruia nu îi pasă de nimic altcineva, decât de persoana sa!

Fratele meu, născut înaintea mea cu opt ani, e doar un simplu pion pe tabla de joc a lui Cornelius, care e încântat că a găsit marioneta perfectă pe care o poate controla după bunul plac. E atât de orbit de laudele aduse, încât nu a văzut cum l-a separat de femeia pe care o iubea, cea care ar fi trebuit să îi devină soție. Nu a fost capabil să își dea voalul de pe ochi și să vadă cum tata a împins-o în brațele prietenului său cel mai bun care era îndrăgostit în secret de ea și a profitat din plin de oportunitate, luând-o de soție. Cornelius nu i-a putut permite să

o ia de nevastă pe cea care i-a fost secretară la firmă, deşi este o femeie deosebită şi extrem de inteligentă care a absolvit cu brio o facultate în domeniul afacerilor, continuând cu un master. Toate aceste lucruri au pălit în faţa lipsei unui nume important, care să cântărească greu, aşa cum este al nostru.

Scutur din cap, alungând gândurile referitoare la familia mea disfuncţională şi revin la realitate, datorită genunchiului pe care Ludwig mi-l dă în coapsă. Mă uit către tribune, la antrenorul echipei care ar fi trebuit să vină până acum la noi ca să dea startul meciului, dar îl văd prins într-o discuţie cu decanul facultăţii ce pare că îi spune ceva important, care îl face să se încrunte şi să se uite în direcţia mea cu milă.

Ce dracu' se întâmplă?

Îmi primesc răspunsul în mai puţin de un minut, când antrenorul Stuart îmi face semn din mână să merg la el, în timp ce decanul se retrage spre ieşirea de pe teren.

— Care-i treaba, bătrâne? Iar am absentat prea mult, sau ce voia fosila? întreb cu amuzament, aşa cum obişnuiesc să mă comport în preajma lui, fiind cel mai permisiv profesor, dar şi cel mai dur antrenor, care te ia şi la pumni până îţi arată cum este să ai nasul spart, dacă îi pierzi vreun meci.

Expresia feţei sale nu este una plăcută, aşa cum o are de obicei, ci pare abătut, căutându-şi cuvintele.

— Vorbeşte dracului odată, mă apropii mai mult de el, cuprins de o teama ce îmi stârneşte furia care ardea la foc mocnit, luându-i în strânsoarea pumnilor gulerul.

— Cain, a sunat fratele tău, replică cu voce joasă, înghite în sec şi îmi evită privirea, ceea ce mă calcă şi mai tare pe nervi.

Nu înţeleg ce dracu' este în neregulă cu faptul că Adam m-a sunat. Nu e ca şi când nu vorbim deloc. Are grijă să mă sune de ori de câte ori are ocazia, ba chiar mi-a făcut câteva vizite înainte să se termine semestrul trecut, până ce Cornelius nu l-a mai lăsat să o facă, cu pretextul că dacă vrea să mă vadă, trebuie să fiu bărbat şi să vin eu acasă.

— Aşa, şi? Care-i faza?

— Tatăl tău a murit în această dimineaţă...

Îi eliberez tricoul, fac un pas în spate sub privirea lui plină de milă, după care izbucnesc în râs, crezând că e o glumă foarte proastă.

— Cain, fratele tău așteaptă să îl suni. Va trimite avionul să...

— Stuart, ți se pare că am chef de glume? îl întrerup, începând să mă învârt în cerc sub presiunea ce îmi apasă dureros de mult pieptul, făcându-mă să nu pot respira normal.

— Mi-aș fi dorit să îți pot spune că este doar o glumă, însă, din nefericire este cât se poate de real. Tatăl tău a murit într-un accident de mașină, în zorii zilei. Îmi pare rău, băiete. Condoleanțe, mă bate prietenește pe umăr după care se retrage, mergând către colegii mei de echipă.

Nu, nu este adevărat. E imposibil că nenorocitul ăla să aibă parte de o moarte atât de banală. Își lua mereu toate măsurile de precauție, cum dracului să facă accident?

Este o minciună.

Atâta tot.

Vor să mă atragă în plasa lor cu o nenorocită de minciună, pentru a mă face din nou prizonierul acelui conac blestemat.

Îmi dau jos casca, o arunc pe iarbă lângă tribună, scuip rahatul de proteză și alerg către biroul decanului ca un nebun, dorind cu orice preț să primesc o confirmare din partea fratelui meu, cum că vorbele antrenorului meu sunt adevărate. Ajung la recepția biroului fosilei cu respirația întretăiată și cu mintea făcută bucăți, apoi mă reped spre telefonul fix de pe biroul grăsanei care mă privește urât când îl iau, fără să îndrăznească să se opună, știind ce scandal am făcut data trecută când și-a băgat coada unde nu avea voie. Formez numărul de acasă, iar după câteva tonuri, răspunde o voce șoptită printre suspine și îmi dau imediat seama că este mama.

— Mamă?

— Cain, în sfârșit ai sunat!

Începe să plângă și mai tare, confirmând în acest fel că ceva nasol s-a întâmplat.

— Mamă este adevărat?

— Cornelius s-a dus! S-a dus! Ce ne facem acum? Soțul meu...

Îmi dau ochii peste cap, simțind cum mi se adună voma în gât când o aud cum îl ridică în slavi pe acel nemernic, apoi îmi dreg glasul înainte de a vorbi, ca să nu îi provoc și mai multă suferință prin nepăsarea mea.

— Nu voi cere detalii, discutăm acasă. Spune-i, te rog, lui Adam să mă sune și să trimită avionul după mine.

— Bine, fiule... Cornelius...

Închid telefonul ca să nu ajung să îmi vărs mațele pe biroul grăsanei, fiindcă mă dezgustă la maximum bocitul lui Constance. Ar fi chiar idioată să creadă că vin acasă pentru a o plânge pe jigodia aia. Sunt nevoit să mă întorc în mocirla de la conac, ca să pot vedea cu ochii mei că e mort. Să mă asigur că e băgat sub pământ, acolo unde merită să fie. Sper că nu a avut parte de o moarte ușoară, sper că s-a chinuit, a strigat, a agonizat în dureri insuportabile, urlând după un ajutor ce nu a venit, așa cum eu mă chinuiam să respir după ce mă făcea una cu betonul de la subsol, locul unde cădeam victima nervilor săi.

* * *

Îmi torn un pahar de scotch din rezerva de lux a cretinului mort, pe care mama îl jelește atât de isteric încât Adam a fost nevoit să cheme doctorul pentru a o seda, ca să tacă dracului din gura aia spurcată. Până și în moarte se preface ca la carte, așa cum a făcut toată viața ei de rahat. Închidea ochii și se uita în altă parte când doctorul familiei, plătit la greu de Cornelius ca să nu ciripească, era adus să îmi bandajeze rănile și să îmi dea calmante – o doză mult mai mare decât ar fi trebuit, ca să mă țină sedat preț de zile întregi, la ordinele jigodiei care nu voia să fie nevoit să îmi audă strigătele de durere.

Ce mă enervează ca dracu' e că fratele meu imbecil pare afectat de moartea lui Cornelius. De fapt, de ce nu ar fi? El a fost fiul preferat, privilegiat, primul în toate, cel care nu a cunoscut intensitatea urii așa zisului nostru tată. Din ce îmi amintesc, pot să număr pe degete ocaziile în care l-a lovit, rezumându-se

la cel mult o palmă peste față. Cu toate astea, niciodată nu am nutrit sentimente urâte față de Adam, deși eram îndreptățit să o fac. Am încercat să mă țin agățat de amintirile frumoase dintre noi, de cum el întotdeauna mi-a luat partea, iar în unele situații m-a apărat așa cum a putut, fiind incapabil să facă față bestiei dinăuntrul lui Cornelius.

— Mulțumesc că ai venit, Cain. Știu că nu îți este deloc ușor.

Mă răsucesc, întorcând spatele ferestrei panoramice prin care puteam vedea vremea mohorâtă de-afară, pentru a putea privi șanțurile întunecate de sub ochii obosiți ai fratelui meu care se trântește în scaunul din piele din spatele biroului și își ciupește baza nasului, extenuat probabil de istericalele lui Costance.

— Deci, se pare că javra aia de Patrick i-a făcut felul, dau startul discuției cu subiectul care mă interesează cel mai mult: omul care merită premiat într-un morman de lingouri de aur pentru reușita sa.

— Da. E de negăsit, Cain. Oamenii noștri îl caută peste tot, dar poliția crede că și-a luat tălpășița din țară înainte că accidentul să se întâmple.

— Băiat deștept. I-a mai vândut și cluburile cretinului. Bine, dracului, că nu i-a dat acțiuni la firmă, astfel acum ne duceam pe pulă.

— Poți fi serios măcar pentru câteva momente? Știu prea bine că nu îl aveai deloc la inimă, dar este mort, Cain. Ai putea avea măcar puțin respect pentru...

Arunc paharul în fereastră, spărgând geamul din cauza forței cu care s-a izbit, apoi îmi bag mâinile în gâtul lui Adam, încleștându-mi maxilarul.

— Nu îmi cere să am respect pentru scârba aia. Singurul motiv pentru care mă aflu aici este că am vrut să văd cu propriii ochi cum se duce în țărână, unde îi e nenorocitul de loc, ai înțeles, frățioare? îl scutur de câteva ori, fiind mult mai solid ca el datorită sportului pe care îl practic, apoi îl trântesc la loc pe scaun, privindu-l cu dispreț.

— Trebuie să ne răzbunăm.

— N-ai decât să o faci, după ce îl îngroapă mă car din jegul ăsta.

— Nu ne poți abandona în astfel de clipe. Ai văzut cum este biata mama. A trebuit să o sedez ca pe un animal sălbatic ca să poată sta liniștită, vocea sa devine slabă, mai mult ca o șoaptă imploratoare, în timp ce ochii îi sclipesc plini de lacrimi.

Mă abțin să nu pufnesc disprețuitor când văd cât de slab este omul pe care nenorocitul de Cornelius l-a preferat, susținând că este cel potrivit să preia afacerile de rahat ale familiei. Privindu-l, îmi dau seama că nemernicul s-a străduit atât de mult să îl facă prototipul perfect, încât nu a văzut că este doar o ființa slabă, ce se ascunde în spatele carapacei unei iluzii, pentru a-și proteja pielea de ieșirile maniacale ale javrei. Eu, în schimb, alimentat de suferința la care am fost supus ani întregi, am devenit cel pe care Cornelius și l-a dorit drept fiu. Aș putea rămâne, m-aș putea lupta contra fratelui meu până l-aș face să cedeze, cunoscându-i fiecare punct sensibil în care pot ataca pentru a deveni moștenitorul imperiului.

— Ești slab, Adam. Rivalii nu vor ezita să te atace, dacă îți văd această vulnerabilitate.

— Vorbești exact ca el. Pentru un om ce pretinde că își urăște tatăl, văd că încă îi urmezi cu strictețe învățăturile, replică posomorât, scuturând dezamăgit din cap,ca și când eu aș fi cauza tuturor probleme sale, nu familia de rahat în care am avut ghinionul să ne naștem.

— Asta e tot ce știu. Iar tu, în loc să stai aici și să bocești mai rău ca femeia isterică de la etaj, ar trebui să îți planifici următoarele mișcări. Cornelius ți-a lăsat totul ție, așa că acum ai devenit stăpânul unui regat ce necesită o atenție deosebită, pentru a nu fi atacat de jigodiile din spatele zidului.

Mă duc la minibar pentru a-mi turna un alt pahar de tărie, știind că în mai puțin de câteva ore, în curtea acestei mizerii de casă, va porni o nebunie de bocete, suspine și sute de condoleanțe spuse fără nicio urmă de regret, din partea celor care vor participa la funeralii.

— Bea un pahar, trage o linie de cocaină, sunt sigur că tac-tu avea destulă prin birou, fă dracului ceva ca să îți revii din starea asta de rahat!

Trântesc cinci cuburi de gheață în pahar apoi torn scotch-ul produs de firma jigodiei de Cornelius, după care mă duc înapoi în fața biroului, așteptând o reacție din partea idiotului meu frate.

— Sufăr, Cain. E ceva uman, firesc celor care sunt mult prea slabi și dezvoltă sentimente puternice, care ajung să le ruineze viața.

— Sunt convins că acum nu te referi la acea canalie. E vorba despre ea, nu-i așa? Te macină gândul că va veni la înmormântare la brațul celui mai bun prieten al tău, care ți-a suflat-o atunci când credeai că ești la un mic pas să o ai.

Mă așez pe fotoliul de piele din fața biroului, văzând cum Adam înghite în sec și oftează îndelung, trecându-și agitat mâinile prin păr. La dracu', dacă diseară mă întorc înapoi la facultate, nu va face față le ce o să îl aștepte, la cât de slab este în acest moment. Va fi răpus de cum va ieși în văzul tuturor, ajungând să aibă aceeași soartă de rahat ca a lui Cornelius. Trebuie să mai rămân măcar câteva săptămâni, deși fiecare celulă din corp îmi urlă să fug cât mai departe de acest loc care îmi stârnește focul furiei din interior și îmi ademenește sufletul să cadă în ghearele demonilor ce bântuie acest conac nenorocit.

— O să rămân câteva săptămâni, spun ferm, dând peste cap restul lichidului maroniu din paharul de cristal.

— Mulțumesc, înseamnă enorm pentru mine. Am o singură rugăminte. Încearcă să nu o iei prea tare pe mama, trece prin niște lucruri destul de urâte și nu vreau să îi înrăutățim starea prin conflicte ce nu își iau rostul.

— Nu garantez nimic, Adam.

Mă ridic ca ars de pe fotoliu și ies val-vârtej din birou, intenționând să mă duc în locul unde îmi găseam liniștea atunci când urletele îmi făceau timpanele să își dorească să nu mai existe, dar asta ar însemna să fiu același puști slab ce se ascundea printre stâncile de pe malul mării, după ce și-o încasa zdravăn.

După trei luni

Cobor din mașină secat de energie, simțindu-mi capul arzând, din cauza cantității exagerate de alcool pe care am consumat-o la petrecerea de aseară. M-am întors de doar două zile în campus și deja îmi vine să fug dracului de-aici. Facultatea era un loc în care veneam cu drag, pregătit să câștig toate meciurile, să dau tot ce am mai bun la antrenamente și să îmi petrec timpul cu tovarășii mei, ironizându-i pe fraierii din jurul nostru. Acum, însă, după ce am stat trei luni în nenorocita aia de casă, nimic nu îmi mai poate aduce o stare de bine, după ce am retrăit în fiecare noapte rahaturile prin care am fost pus să trec în copilărie. Încă pot auzi bocetele lui Costance, reproșurile cum că nu ar fi trebuit să plec niciodată de lângă ei, urletele și episoadele isterice care trebuiau încheiate printr-un sedativ puternic, ca să o reducă la tăcere până următoare zi, când o lua de capăt. Încă pot vedea privirea dezamăgită a fratelui meu sătul de contrele dintre mine și Costance, de ieșirile mele nervoase în care ajungeam să beau până îmi pierdeam cunoștința, trezit de coșmarurile ce îmi bântuie somnul. Nu am mai putut rezista lângă doi oameni care mă consideră un om bun de nimic, ce respiră degeaba și care ar fi trebuit să fie el cel din mașină, nu nenorocitul de Cornelius. Am plecat până nu era prea târziu și aș fi ajuns să îmi pierd de tot mințile. L-am lăsat pe Adam să se descurce singur cu toate responsabilitățile care îl depășesc, fiind o schimbare majoră comparativ cu modul în care le administra când era în viață scumpul lui tată. Nu a fost de acord cu întoarcerea mea la facultate, dar nici că îmi pasă de ce dracu' vrea. El este moștenitorul rahaturilor rămase de pe urma lui Cornelius, lăsate prin testament, în care nu apărea în niciun afurisit de paragraf numele meu.

Dă-o dracului de treabă, ar fi trebuit să iau niște pastile de cap, la cât de tare îmi bubuie! Cea mai proastă idee a fost să combin scotch-ul cu vodca, băgând ca cireașă de pe tort vreo trei sau patru cuie, nici nu mai știu exact numărul la cât de rupt am fost. Îmi amintesc vag cum am fost primit de târâturile din echipa de majorete, care abia așteptau să mă întorc ca să fie din nou futute până le sar ochii din cap. Le-am lăsat să mi-o sugă, fiind mult prea preocupat să îmi înec furia în băutură. Femeile mă lasă rece, nu cred că va mai exista vreuna care să mă facă

să fiu în limbă după ea, dorind să îi pun lumea la picioare. Au devenit doar simple obiecte ale plăcerii, găuri ude în care îmi bag scula învelită în rahatul ăla de cauciuc.

— Uite cine s-a gândit să apară.

Vocea ridicată a cretinului de Easton, îmi face capul să bubuie și mai tare. Chiar este atât de prost, încât nu și-a putut da seama că nu am chef de el, după ce l-am evitat complet aseară?

— S-ar putea să treci pe linia din spate, Cain. Maimuțoiul ăsta ți-a luat titlul de căpitan, intervine și Ludwig, cu un rânjet de idiot ce îmi face stomacul să se revolte, amenințând să îmi provoace o stare de greață.

Nu îmi mai pasă deloc de echipă sau de titlul de căpitan, pe care l-am deținut încă de când am decis că vreau să fac parte din echipa de rugby a universității. Nu am niciun chef să mai îi coordonez pe alții și să am răbdarea necesară, pentru a le suporta toate imbecilitățile. La cât de nervos m-am întors din Scoția, dacă intru pe teren, risc să le rup dinții tuturor, indiferent că-s foști co-echipieri său cei din echipa adversă. Aș șterge pământul noroios cu capetele lor goale, până i-aș lasă să zacă într-o baltă de sânge.

Trec pe lângă cei doi idioți, ce obișnuiau să îmi fie prieteni, ignorându-i așa cum am făcut de când m-am întors și am mers la apartamentul pe care îl împărțeam ca să îmi strâng lucrurile. Nu suport să mai împart spațiul cu nimeni, nu când coșmarurile s-au întors mai puternice ca niciodată. Pentru bine lor ar trebui să stea cât mai departe de mine, dacă nu vor să ajungă cu oasele rupte, incapabili să mai participe la vreun joc până la finalul anului. Dar se pare că vor să și-o caute cu lumânarea, venind după mine pentru a se posta unul în stânga mea, unul în dreapta, așa cum mergeam prin campus înainte să plec înapoi în infern.

— Ciudatule, ai de gând să stai mut tot anul? Ți-au tăiat ăia limba în Scoția?

— Nu, mă retardatule, bocește ca o femeiușcă după cretinul ăla de tac-su.

O fracțiune de secundă, atât durează să mă arunc asupra lui Easton și să îl izbesc de pământ, începând să îl lovesc în fața aia de rahat cu pumnii, până sângele îi țâșnește din nas și din gură. Nu mai văd nimic în fața ochilor, cu excepția sângelui ce îmi face adrenalina să crească la cote alarmante. Nu mai aud nimic, decât gemetele chinuite pe care abia le poate scoate prin gura lovită cu

bestialitate de pumnii mei. A fost luat prin surprindere de atac și nu a avut timp să riposteze, deși, chiar dacă ar fi făcut-o, nu ar fi avut niciun succes. În lunile petrecute în blestematul de conac am tras de fiare ca un animal turbat, ajungând să arat precum un culturist.

— Cain, oprește-te, dracului, îl omori!

— Domnule director, vă rugăm, interveniți!

— Îl omoară! Îl omoară, păcat că nu avem camera la noi, să filmăm momentul.

— Fată, e o bestie, ți-am spus de aseară.

Reacțiile ce îmi ajung la urechi sunt diverse, tipice unei gloate de cretini ce sunt fascinați să vadă un spectacol cum doar la televizor au ocazia. Mă pregătesc să îi mai dau un pumn deși e la un pas să leșine, însă brațele îmi sunt prinse de câțiva băieței din echipă ce se chinuie să mă tragă de pe el ca să îl poată salva. Mă smulg din strânsoarea lor, privind în jur la puștii adunați în cerc, în jurul nostru și care încep să se risipească, când îmi întâlnesc privirea ucigătoare. Mă uit la Easton, care are față desfigurată, cum este cărat de cei din echipă, murdărindu-i cu sângele lui.

Îmi cobor capul și îmi privesc pumnii cu articulațiile degetelor crăpate din cauza loviturilor pe care i le-am aplicat în maxilar, în mod repetat. Nu am nevoie de o oglindă pentru a vedea bestia ce a pus în totalitate stăpânire pe mine. Simt cum demonii mi se plimbă nestingheriți prin suflet, râzând copios pe seama a ceea ce tocmai s-a întâmplat, fiind mândri că am cedat întunericului.

Nu mai există cale de întoarcere.

Nu sunt om bun. Nu voi fi niciodată.

Sunt un nenorocit de animal ce a ajuns fără sa vrea, copia celui pe care l-a detestat din străfundul ființei sale. Nu mai a rămas nimic din vechiul Cain Riverside, s-a transformat într-o bestie, lăsându-se încătușat în ghearele otrăvitoare ale creaturilor odioase ce îi ofilesc sufletul.

Ăsta sunt eu.

Un om care nu va cunoaște niciodată ce este iubirea.

Nimeni nu poate să iubească o ființa abominabilă, un monstru odios, ce distruge tot ce îi stă în cale.

CAPITOLUL XXVIII

CAIN

Îmi trag un pulover negru, nu foarte gros, peste pielea încă umezită de după duș, și arunc un ochi la micuța mea ce mai are puțin și adoarme în picioare lângă ușile dulapului, la cât de somnoroasă este. Seara trecută i-am făcut pe plac și am acceptat să ne uitam la un rahat de film horror împreună, deși nu sunt un împătimit al statului pe canapea, în fața unui ecran imens pe care rulează tot felul de idioțenii.

Dar, pentru ea, ca să îi văd din nou zâmbetul ăla adorabil, o voi face de ori câte ori va dori să vizionăm tâmpeniile alea, cu scenarii de proastă calitate, la care s-a speriat de fiecare dată, venind tot mai aproape de pieptul meu când apărea câte un demon pe ecran. Dintr-un film am ajuns să ne uitam la trei, dorind să vadă seria completă, ca să știe ce final are povestea aia cretină despre o păpușă blestemată ce semăna foarte tare cu una dintre târâturile cu care mi-am tras-o mai demult. Abia am reușit să o trezesc, căci la cât de frumos dormea nu mă înduram să îi stric somnul, dar a fost necesar să o fac pentru a putea ajunge la avionul meu ce ne așteaptă pregătit de plecare.

În sfârșit, după o săptămână de așteptare, am reușit să pun la punct toate detaliile pentru surpriza de proporții, pe care i-am pregătit-o. Am încercat să nu mă mai gândesc obsesiv la faptul că acea canalie încă e ascunsă în canale, ci să îmi îndrept toată atenția către nevoile lui Destiny și cele ale afacerilor. Cei trei cretini au fost băgați la răcoare, având procesul stabilit în mai puțin de două săptămâni urmând să fie condamnați la pedeapsa maximă, după ce Harrison și frate-său s-au ocupat, așa cum ne-a fost înțelegerea. Așa că de ce să nu îmi iau o pauză bine meritată, de la stresul ce mi-a mâncat ficații?

Îmi închei fermoarul la blugi, apoi mă duc la iubita mea, care abia reușește să își îmbrace lenjeria, ținându-și ochii închiși, în timp ce se chinuie să își tragă chiloții pe coapse.

— Lasă-mă pe mine, iubito.

Îngenunchez în fața ei, iau între degete marginea din dantelă a chiloților, apoi îmi presez buzele de pielea sa fină, deasupra clitorisului rozaliu, înainte de a-i acoperi dulceața apetisantă cu dantelă roșie, ce mă ispitește să îmi bag limba în ea.

— Cain, nu este nici cinci dimineața, de ce a trebuit să mă trezesc acum? Pot să mă culc la loc, te rog? își pune mâinile pe umerii mei, făcând botic în speranța că mă va îndupleca, neavând nici cea mai mică urmă de bănuială că am trezit-o cu cele mai bune intenții existente.

— Nu, avem treabă, Destiny.

Mormăie în barbă, ținându-și în continuare ochii închiși, cât timp eu o îmbrac de parcă ar fi un copil mic, ce nu poate să facă această acțiune de unul singur. La cum se comportă acum, pare că nu are mai mult de doișpe ani, fiind o mică mofturoasă, ce rânjește pe sub mustăți, în timp ce fraierul ei are grijă să îi arate ce mult o iubește. Ce mă încântă din această situația e că am putut să o îmbrac după cum am avut chef, alegând o rochie din bumbac, roșie, ce i se strânge pe fiecare formă a corpului, ajungându-i până la glezne.

Drace, cum îi văd conturul feselor!

Gândindu-mă mai bine, a fost o idee proastă să aleg această rochie, dar deja sunt pe grabă, așa că nu mai îmi permit să stau să aleg altceva. O încalț ca în afurisitele de basme cu prințese, îi pun geaca de piele pe umeri, apoi o ridic în brațele mele, în timp ce îmi iau geaca și îi fac semn lui Bart să intre în cameră și să ia geamantanele pe care le-am pregătit în timp ce ea dormea ca un îngeraș.

— Cain, de ce Bart ia acele bagaje? Doar nu m-mă trimiți acasă!?

În doar câteva secunde, somnul ce îi îngreuna pleoapele dispare complet, iar corpul i se încordează, ridicând capul de pe pieptul meu, cu ochii înlăcrimați, ce mă privesc cu groază. Ce

prostuță poate fi! Cum să vreau să mă scap de ea, după ce în acea zi petrecută în ploaie, pe plajă, am fost îndeajuns de puternic, încât să îi povestesc o mică parte din trecutul meu?

— Calmează-te, iubito, plecăm împreună. Cum poți crede că te-aș lăsa vreo clipă din brațele mele? Am ceva de rezolvat în altă țară, așa că tu vei merge cu mine.

Mă privește concentrată, cu sprâncenele încruntate, fix în ochi pentru a se asigura că spun adevărul și că poate lăsa garda jos. După câteva momente, în care traversez coridorul cu ea strâns lipită de pieptul meu răsuflă ușurată, începând să respire așa cum trebuie, de parcă chiar a crezut cu adevărat că aș fi capabil să o arunc ca pe cineva care nu a însemnat nimic pentru mine.

— Și unde mergem? întreabă curioasă, după ce a păstrat tăcerea cât timp am ieșit din conac și ne-am urcat în mașină, pe locurile din spate, urmând să fim conduși de Bart până la aeroport.

— E o surpriză.

— Nu pari genul de iubit care să știe cum să facă o surpriză plăcută, deci mă aștept la ceva urât, poate chiar mai neplăcut decât a fost în Dublin, replică pe un ton înțepător, aruncând o privire pe geam, la întunericul de afară, ca si când nu tocmai m-a jignit direct pe față, făcând insinuări cum că nu aș fi un iubit bun.

— Mulțumesc pentru încredere, Destiny. Trebuia să nu fac dracului nimic, oricum părerea ta despre mine rămâne aceeași.

Îmi iau brațele de pe spatele său, după care o împing ușor din poala mea, făcând-o să cadă în fund pe banchetă lângă mine. Bine că atunci când am cumpărat aceasta mașină tip limuzină, am luat-o cu geam despărțitor între locul șoferului și cele din spate, altfel, acum bătrânul Bart era martorul înțepăturilor noastre.

Destiny se întoarce cu fața spre mine și își așază palma pe piciorul meu, mult prea aproape de scula ce reacționează la secundă, când simte atingerea sa.

— Îmi cer scuze, iubitule, nu am vrut deloc să sune așa. Sunt morocănoasă din cauza lipsei somnului și am nevoie de o cafea, pentru a mă trezi cum trebuie. Iartă-mă, nu vreau să te rănesc.

O privesc vrăjit, cum buzele i se întredeschid, în timp ce palma micuță îmi mângâie interiorul coapsei, uitându-se cu ochi scăpărători la umflătura din blugii de un albastru deschis, prin care se poate observa mult prea evident. După felul în care își trece vârful limbii peste buzele cărnoase, sunt convins că știe cum a reușit doar prin câteva cuvinte, o privire pătrunzătoare și o atingere îndrăzneață, să mă facă să vreau să îi cad la picioare, devenind sclavul său.

— Cât timp ține zborul? adresează întrebarea cu un ton jos, provocator, ce îmi face penisul să tresară, anticipând clipa în care va fi adânc înfipt în păsărica aia mică.

— Două ore.

— Mmm, destul cât să ne potolim poftele.

— Iubito, încep să cred că azi noapte a intrat în tine demonul ăla din păpușă.

— Din ce îmi amintesc, a intrat ceva în mine, dar nu arăta așa monstruos, deși dimensiunea lui... hm, replică ironică, cu un zâmbet poznaș pe chipul ăla superb, de care mă îndrăgostesc tot mai mult cu fiecare zi care trece.

O trag înapoi în brațele mele și îi presez pieptul de al meu, gemând gutural în părul său când simt cum sfârcurile întărite mi se strivesc de pectorali.

După douăzeci de minute de mers, Bart parchează mașina în fața pistei, unde avionul meu privat așteaptă pregătit să decoleze. Ar fi trebuit să fie de fapt vreo treizeci și cinci de minute, dar i-am ordonat lui Bart să calce accelerația pentru a evita să i-o trag iubitei mele neastâmpărate pe bancheta din spate a mașinii, cu riscul ca gemetele sale să treacă de geamul despărțitor. Cobor primul din mașină, apoi îi întind mâna lui Destiny pentru a o ajuta să coboare, în timp ce Bart pornește în fața noastră cu bagajele. Însă, când văd cine îl întâmpină la intrarea în avion pe Bart, îmi pică fața și îmi vine să mă iau singur la bătaie.

Ce dracului!?

M-am preocupat ca totul să iasă perfect, cum naiba am uitat să schimb stewardesa?

La cum iubita mea își mărește strânsoarea palmei cu care îmi ține palma, îmi dau seama că nu este deloc încântată de prezența brunetei siliconate pe care am sărutat-o când am aterizat pe insulă, crezând la acel moment că dacă o rănesc pe Destiny, pot scăpa de iubirea din inimă.

— Se pare că am avut dreptate când am afirmat că tu nu știi cum să faci o surpriză, spune cu voce disprețuitoare, dându-mi brusc drumul la mână, de parcă atingerea mea i-ar provoca arsuri intense.

Și uite cum pornim deja cu stângul, din cauza neatenției mele!

— Sunteți sigur că nu doriți să vă însoțesc, domnule? mi se adresează politicos Bart, când ajungem la scările avionului, iar căprioara mea furioasă o ia înainte, direct la buzata care se uită ca o idioată la mine.

— Nu, mulțumesc. Totul este în regulă, Bart. Ținem legătura la telefon. Te poți retrage.

— Da, domnule. La revedere, face un semn din cap ca să își arate respectul, după care pleacă către mașină, neavând ocazia să o salute de plecare pe Destiny care a dispărut în avion, împreună cu bruneta.

Treaba asta o să se termine al dracului de prost.

Intru în avion, fără să am vreun habar la ce să mă aștept.

— Iubitule.

Destiny se postează în fața mea, cu un zâmbet șiret pe buzele alea rozalii, se ridică pe vârfuri și mă sărută pe colțul gurii, scoțând puțin limba pentru a mă tachina, după care se retrage doar ca să se întoarcă cu spatele la mine și să se împingă cu fundul direct în scula mea. Se freacă cu nerușinare de ea, în cercuri, în timp ce botoxata brunetă, de care uitasem complet că mai este în avion până să o văd din nou acum, vine spre noi cu un pahar de băutură în mână, uitându-se cu invidie la iubita mea.

Dă-o naibii de treabă de nu o arunc cu propriile mâini din avion dacă nu își revizuiește privirea aia de rahat!

Mica mea regină, ce pare că a nutrit un plan cât timp eu am vorbit cu Bart, face un pas în față spre ea și își dă părul pe spate într-un gest ce denotă superioritate, dorind să îi arate brunetei cum stau lucrurile. Se duce lângă ea și îi ia paharul din mână, apoi îi cuprinde brațul în căușul palmei, rânjind malefic de parcă chiar ar fi intrat un drac în ea.

— Îl vezi cât de tare e? Doar mi-am frecat fundul de el...

Ce mama mă-sii!?

Mă încrunt, clipind de câteva ori ca să fiu sigur că cea din fața mea, care o face pe brunetă să înghită în sec și să se înroșească în obraji, este Destiny a mea, ci nu vreo felină pusă pe atac.

— Te-am întrebat dacă vezi. Ai bun simț și răspunde.

Privesc perplex cum își băga unghiile în pielea bronzată a femeii, al cărei nume nu îl cunosc, fiind mult prea ocupat să o analizez pe regina mea ca să arunc o privire pe ecusonul său.

— Da, văd.

— Și îți place, nu? Ți-ai dori să îi deschei pantalonii și să îți bagi buzele alea umflate pe scula lui.

Îmi măresc ochii, crezând că nu am auzit clar ultimele sale cuvinte. De fapt, nu știu de ce dracului mă mir de ieșirea sa posesivă, doar a stat în prejma mea atât de mult timp încât e normal să îmi copieze unele rahaturi din comportament.

O scutură bine pe brunetă, hotărâtă să îi smulgă un răspuns, deși ar fi cazul să îi dea drumul și să ne retragem în dormitor, ca să pot să îi simt umezeala, la care am tânjit tot drumul până aici.

— Nu, lasă-mă în pace! siliconata începe să plângă, în timp ce iubita mea izbucnește într-un râs zgomotos, isteric, părând că e la un pas să cedeze și să facă o criză nervoasă.

— Haide, iubito, să mergem în cameră.

— Nu. Vom sta aici. Iar tu, Iris cea care bălește la iubiții altor femei, stai dracu' jos! se răstește furioasă, dându-i un brânci siliconatei, pe care se pare că o cheamă Iris, făcând-o să se dezechilibreze, căzând pe unul dintre fotoliile din piele crem.

— Echipajul de cabină, închide și armează ușile! vocea groasă a lui James răsună în difuzoarele avionului, amintindu-mi că acum ar fi trebuit să fim deja în aer.

Destiny îi blochează calea brunetei, făcând-o prizoniera trupului său mic, dar când aude indicațiile pilotului și își ridică capul, întâlnindu-mi privirea furioasă, se îndepărtează, lăsând-o pe buzată să își facă treaba.

— Destiny, dincolo, acum!

Îi tai calea, oprind-o să o înhațe iar pe brunetă, dar se pare că iubita mea are alte planuri, făcând un pas în spate când ajung lipit de ea, ferindu-se să o prind în brațele mele.

— Am spus că nu merg nicăieri, Cain. Eu rămân aici, nu ai decât să te duci dincolo și să mă lași naibii în pace!

Dă-o dracului de treabă, de nu mă ia de prost femeia asta, iar eu în loc să o arunc pe umăr și să o duc în dormitor, stau ca un imbecil în fața ei, parcă așteptând să văd ce îi mai poate pielea când gelozia e cea care îi conduce rațiunea.

— Fie, stăm aici.

Mă așez pe fotoliul crem din piele, unde în urmă cu câteva clipe a stat obiectul frustrării sale, îmi cuplez rahatul de centură, auzindu-l pe James în difuzor cum anunță că în sfârșit, decolăm, apoi îi fac semn să facă același lucru când se așază pe fotoliul din fața celui pe care stau. Acum că mi-a stârnit interesul, chiar am chef de un joculeț. Iau paharul de băutură pe care l-a lăsat în suportul de pe brațul fotoliului și îl duc în dreptul nasului, inhalând mirosul înțepător de vodcă, care nu știu cum dracu' a ajuns în avionul meu privat, unde am o rezervă specială din edițiile premium ale scotch-ului produs de firma mea.

— Ce e cu ăsta, Destiny? o întreb pe un ton sobru, analizându-i în mod deosebit ochii care nu pot minți chiar dacă buzele vor să o facă.

— E al meu. Obișnuiam să mai beau câte un deget -, două de vodcă, când simțeam că nu mai pot face față în timpul în care lucram la bar.

Ridic din sprâncene, strângând în pumn paharul până se face bucăți în căușul palmei mele, făcându-mă să sângerez pe

podeaua acoperită cu o carpetă de un alb imaculat. În numai un minut tensiunea mi-a luat-o razna și simt cum îmi pierd nenorocitul de cumpăt când aud cuvintele sale, spuse cu atât de multă nonșalanță, de parcă nu ar însemna nimic. Dar înseamnă, în morții mă-sii! Sunt mai mult decât decepționat că nu am știut acest lucru în toți anii în care am urmărit-o, lăsând-o să se pună în pericol la barul ăla infect. Dacă într-o zi nu realiza, prinsă în vâltoarea rahaturilor de treburi, și bea mai mult decât ar fi fost cazul, ajungând să cadă prada atingerilor acelor libidinoși ce pierdeau timpul în cocina aia?

Bruneta sare de pe locul său și vine în ajutorul meu, de care nu am nevoie, neștiind dacă să mă atingă sau nu.

— Adu-mi o sticlă de scotch, ediția Royal și un singur pahar.

Încuviințează în tăcere, după care se face nevăzută, pentru a se ocupa de ce i-am cerut. Scutur palma ca să scap de cioburile ce au rămas prinse în piele, apoi iau una dintre batistele albe de pe masa dintre fotolii și îmi curăț restul urmelor de sânge, ștergându-mi palma într-un mod aspru și apăsat, pentru a smulge cioburile mici ce s-au adâncit în carne.

— Cain? șoptește cu voce tremurată, privindu-mă prudentă, anticipând că mărturisirea sa va stârni bestia din mine ce intrase în hibernare, amorțită de iubirea care m-a transformat într-o nenorocită de legumă.

— Eu de ce morții mă-sii nu știam că bei? Consumai doar două degete, sau ești o alcoolică înrăită? Nu cumva, după ce adorm, te strecori din pat și dai o fugă la bucătărie pentru a-ți lua doza? închei fraza cu un zâmbet arogant în colțul gurii ce maschează adevărata mea stare de spirit, apoi îmi îndrept privirea către fereastră, făcând un efort uriaș de a îmi stăpâni furia, pentru a nu mai porni un nou conflict de mare amploare în timp ce suntem la mii de metri altitudine.

Însă, sunt luat complet prin surprindere, fiind atacat de iubita mea care se năpustește asupra mea, dându-mi ditamai pumnul direct în nas, profitând de neatenția mea. Vrea să mă lovească încă o dată, dar îi prind încheieturile la timp, îi zgâlțâi de câteva

ori trupul micuț, apoi o trântesc în poala mea, băgându-mi o mână în rădăcinile părului său.

— Nemernicul naibii! Cum poți avea nerușinarea să mă acuzi că aș fi vreo nenorocită de alcoolică, când tu ești cel care prizează cocaină zilnic și bea ca ultimul bețiv infect!

— Cum pula mea vorbești tu cu mine, idioato?

— Așa cum meriți, cretin înfumurat!

Se zbate încontinuu încercând să se elibereze, în timp ce ochii săi îmi aruncă flăcări de mânie așa cum o privesc și eu, fiind enervat la culme de limbajul de rahat pe care îl are.

— Domnule Riverside, băutură dumneavoastră.

Tocmai acum a trebuit să apară și târâtura asta umflată, când sunt ocupat să o fac pe Destiny să vadă cine este cocoșul din relația noastră, demolându-i credința cum că ea ar fi cea care mă conduce.

— Las-o dracului pe masă și cară-te dacă nu vrei să îți dezumflu buzele alea oribile ce mi-au murdărit bărbatul, răspunde în locul meu mica căprioară din brațele mele ce scoate flăcări pe nas, transformându-se într-un dragon care își apară castelul cu îndârjire.

— Nu este vina mea că domnul Riverside m-a sărutat.

Nici măcar forța cu care o țineam nu este îndeajuns de puternică să o facă să rămână captivă. Se smulge din strânsoarea mea ca și când ar fi un leu turbat și se aruncă la gâtul brunetei cu rapiditatea unui glonț. Am nevoie de câteva clipe să îmi revin din uimire, după care îmi decuplez centura și o apuc de talie, trăgând-o de pe siliconata care plânge și se zbate sub ea cu sângele curgându-i șiroaie din nasul operat. Când naiba iubita mea inocentă, ce părea că nu ar fi putut lovi nici măcar o muscă, a devenit o luptătoare de wrestling care sparge nasuri?

— Dă-mi drumul, Cain! O omor! Îi sparg buzele alea ca să nu mai poată sărută bărbații luați! Dă-mi drumul!

O arunc pe umăr, deși se agită, dând haotic din mâini și picioare, apoi o duc în cameră, încuind ușa în urma mea ca să nu poată să fugă atunci când am un moment de neatenție.

— De ce m-ai oprit? Te temeai că nu mai aveai ce ventuze să pupi? De fapt, dacă nu e ea, este alta, pentru tine nu e problemă!

O așez pe pat și mă urc deasupra sa, sprijinindu-mi greutatea corpului în coate, în timp ce îmi vâr genunchiul între picioarele ei desfăcute.

— Mi se pare mie sau cumva insinuezi că te-am înșelat, Destiny?

— Din partea ta mă pot aștepta la orice. Poate că într-o zi ți se pune pata pe altcineva și ajungi să o urmărești ca un obsedat, așteptând momentul oportun ca să o răpești, vrând să îi iei virginitatea printr-un nenorocit de viol! replică pe un ton încărcat de furie, aruncând cu pumnale îmbibate în otravă, în sufletul meu.

Mă ridic rapid de pe ea până să apuce întunericul să se reinstaleze în mine și să mă determine să recurg la un gest necugetat pe care voi avea să îl regret, când nervii îmi vor trece.

— Unde crezi că pleci? Te duci la botoxată, nu? Te-am supărat și acum te vei răzbuna pe mine, băgându-ți limba în gura ei spurcată. Mai bine, fute-o direct, oricum doar la asta te pricepi!

Las clanța din mână, mă întorc pe călcâie și mă duc direct la ea, care s-a așezat în fund pe marginea patului, cu o expresie satisfăcută pe față, mulțumită de noroiul ce mi l-a aruncat în spate. Îi cuprind strâns gâtul, în căușul palmei, punând în special, presiune pe vena ce a început să îi pompeze în mod rapid sângele, apoi o trag cu forță în sus, ridicând-o în picioare pentru a îmi băga cealaltă mână direct între coapsele sale, atât de tare încât rup materialul de bumbac al rochiei, în dreptul păsăricii, unde am împuns brutal cu palma.

— Ce crezi că faci?

— Ce dracu' am chef.

Își mijește ochii, uitându-se urât la mine, apoi face un gest neașteptat și mă scuipă în ochi, ridică genunchiul, îmi da una în ouă, urmat de un pumn în sculă, făcându-mă să îi dau drumul din strânsoare. Vrea să fugă, dar nu apucă să facă mai mult de un pas, că o înșfac și o lipesc înapoi de pieptul meu, în timp ce îmi șterg urmele de salivă de pe față cu palma.

— Tu tocmai m-ai scuipat?

— Și ce? Să îți amintesc că zilele trecute ți-am făcut un *golden shower*?

— Ce e în neregulă cu tine, iubito? De ce te comporți atât de agresiv? îi iau chipul ce arde din cauza nervilor în palme, dându-i capul pe spate pentru a putea face contact vizual.

Oftează prelung, închide ochii strâns preț de câteva secunde, apoi îi deschide scăldați în lacrimi, revenind la sensibilitatea sa obișnuită.

— Îmi pare rău pentru jigniri și lovituri, doar că am luat-o razna când am văzut-o pe femeia pe care ai sărutat-o în fața ochilor mei, când eu începusem să mă îndrăgostesc de tine...

— Am fost un prost. Cel mai mare cretin care nu își putea recunoaște sentimentele. Îți jur că nu m-am atins de nicio altă femeie de când suntem împreună. Nu vreau să o fac și nici nu se va întâmpla în viitor. Te doresc și te iubesc numai pe tine, mica mea războinică.

Dă din cap sub formă de aprobare, apoi și-l ascunde la pieptul meu, răsuflând ușurată, simțind cum umerii i se relaxează și respirația îi revine pe făgașul normal.

— Nu așa mi-am dorit să pornim la drum. M-am asigurat că totul este pus la punct, dar se pare că într-un moment de distragere am uitat să verific cine ne va fi însoțitoare. Sau să o dau afară după acel incident, îi spun cu voce caldă, blândă, trasând cu vârful degetelor, cerculețe pe spatele său.

Până să o am o pe ea în brațele mele, nu aveam niciun habar cum o simplă îmbrățișare poate alunga tot abisul nemilos din adâncul sufletului meu. Nu știam cum doi ochi căprui ce strălucesc intens când sunt îndreptați spre mine, mă pot face să scap din ghearele amintirilor îngrozitoare. Nu aveam nici cea mai mică idee, cum un om poate fi salvarea altuia ce credea că nu mai are nicio șansă să iasă din prăpastia în care s-a aruncat singur, cu ani în urmă când a urmat modelul tatălui său, devenind un om fără inimă, capabil să taie în carne vie pentru a-și satisface pofta de sânge. Se pare că poate chiar există cineva acolo sus, care a privit cum m-am târât bântuit de chinurile la care am fost supus la o vârstă fragedă, ajungând să le iau drept exemplu și să le aplic în viața mea de adult, și într-un final s-a îndurat de mine, oferindu-mi un dar la care nici măcar nu îndrăzneam să visez.

CAPITOLUL XXIX

CAIN

Îmi trec absent degetele prin părul moale al iubitei mele, care stă cu fața spre geam, privind atent cum treptat una dintre cele mai frumoase meleaguri de pe acest pământ se conturează în spatele norilor, în timp ce avionul coboară, pregătit să aterizeze. Pare mult mai relaxată în urma somnului, după ce avut parte de un început de zbor plin de peripeții, ajungând să îi spargă nasul brunetei. După ce aterizăm va fi nevoită să se ducă direct la un medic estetician, astfel riscă să îi cadă nasul ăla operat exagerat de mult. Încă nu îmi pot da seama de unde a avut micuța mea, atât de multă putere încât să o răpună pe o namilă cu vreo 20 de centimetri peste ea, mult mai solidă, care ar fi putut să o facă pe Destiny să își piardă cunoștința, doar cu o palmă. Se pare că atunci când ești furios devii mult mai puternic, ceea ce înseamnă că forța mea s-a dublat, poate triplat, atunci când din frustrare mi-am lovit cu tot ce am apucat, iubita. Și uite cum din nou ajung să mă simt ca un rahat de om, gândindu-mă că poate ar fi mult mai bine să ies din dormitor, să deschid ușa avionului și să mă arunc direct în ocean, pentru a-i oferi lui Destiny șansa de a avea o viață normală, departe de posibilele traume la care o pot expune.

— Cain! Cain! Știu unde mă duci! Am văzut acum ceva timp un documentar despre această țară! Doamne, e un vis devenit realitate! Mulțumesc, mulțumesc, mulțumesc!

Gândurile sinucigașe îmi sunt întrerupte de mica mea căprioară, care mi se aruncă în brațe, zâmbind cu gura până la urechi, după care îmi atacă fața, oferindu-mi săruturi dulci și moi peste tot, încheind cu unul apăsat pe buze.

— Nu îmi vine să cred că ai știut cât de mult am visat să ajung în Islanda.

— Mi-aș fi dorit să fi știut, așa te-aș fi adus mult mai devreme. E una dintre țările mele preferate, de asta am organizat această mini vacanță aici, replic cu voce joasă, simțindu-mă vinovat că a apărut încă un lucru pe care nu îl știam despre Destiny.

— Credeam că știi totul despre mine, dar se pare că m-am înșelat. Mă rog, de fapt nu știu ce e în mintea mea prostuță, cum să îmi cunoști preferințele, doar nu îți puteai trimite oamenii care mă investigau să mă întrebe, pufnește disprețuitor, ridicându-se ca arsă din poala mea.

Starea de extaz în care era acum câteva momente, este înlocuită rapid de una de dezgust, privindu-mă de parcă aș fi monstrul din această poveste. Dacă stau mai bine să mă gândesc, chiar sunt nenorocitul de monstru ce a răpit prințesa din brațele unui posibil prinț care ar fi putut să îi ofere viața din palatul de cleștar, și nu mocirla odioasă în care am târât-o.

— Nu vreau să ne batem iar în argumente, Destiny.

— Nici nu e nevoie. Oricum am dreptate. Dacă tot ești așa sigur pe tine, ia spune, care este culoarea mea preferată? ridică din sprânceană, continuând să mă fixeze cu privirea încărcată de ură, considerând că sunt o cauza pierdută, ce nu va putea să îi ofere răspunsul corect.

— Roșu, bineînțeles.

— De aceea toată garderoba mea este roșie? Nu există nici măcar un chilot de altă culoare! Ce crezi!? Asta nu e culoare mea preferată, ci e cea în care minții tale bolnave îi place să mă vadă! zbiară furioasă cuvintele, lovind cu palmele în comoda din fața patului, de care stă sprijinită cu noada fundului.

— Destiny, calmează-te dracului, o atenționez, mârâind printre dinții încleștați.

— De ce? Vei face o criză dacă nu păstrez tăcerea? Adevărul este supărător, normal. Te deranjează, știind că am dreptate! Tu nu mă cunoști deloc! Iubești persoana pe care ți-ai imaginat-o ani buni, cât m-ai urmărit precum un psihopat! Habar nu ai ce

îmi place și ce nu, decât nenorocitele alea de clătite! Atât! Nu îmi știi aspirațiile, dorințele, preferințele, nimic! Ai fost ocupat să îți faci un dosar despre trecutul părinților mei decedați, în loc să încerci să te apropii de mine, pentru a mă cunoaște cu adevărat.

Mă ridic de pe pat și merg la ea, blocându-i trupul între comodă și corpul meu masiv ce se împinge în al său, deși tocmai mi-a aruncat nenorocitul de Excalibur în inimă.

— Ești o mică pacoste ce tinde să îmi tragă la indigo comportamentul de rahat. Cum poți crede vreo secundă că nu știu nimic despre tine? Cunosc chiar și cel mai neînsemnat detaliu, la dracu'! De la felul tău preferat de mâncare, pe care am ajuns să ți-l gătesc chiar eu zilele trecute, până la poziția în care dormi cel mai confortabil! Ai auzit ce am spus? Ți-am gătit, în morții mă-sii! Nu am făcut asta niciodată pentru nimeni! Ca să îți arăt cât de mult însemni pentru mine, am stat trei nenorocite de ore în bucătărie!

Privirea sa aruncă săgeți mânioase asupra ochilor mei ce sunt la un pas să fie umpluți de lacrimi, devenind tot mai slab în fața iubirii pe care o simt pentru această femeie minunată, ce îmi frânge inima prin cuvinte dure ca mai apoi să o vindece cu o îmbrățișare. Avionul începe să coboare precum un fulger, făcând-o pe mica mea regină să își piardă echilibrul din cauza vitezei cu care aterizează, fiind nevoită să se prindă cu brațele de gâtul meu, pentru a fi punctul său de sprijin.

— Ochii tăi… ai lacrimi în ei. O, doamne! Eu sunt o proastă! Nu știu ce este cu mine de simt nevoia să arunc cu venin în tot ce mă înconjoară, nu am vorbit serios, Cain...

— Asta e inima ta care vorbește acum, dar când mintea reușește să o învingă, aia este adevărata ta părere despre mine și relația pe care o avem.

Sunt tentat să îl las pe James să își tragă sufletul după zbor, apoi să îi cer să ne întoarcem acasă, anulând toate idioțeniile pe care i le-am pregătit. Ce șanse mai pot avea, dacă acum, când nu îmi cunoaște cel mai întunecat secret, are o părere atât de proastă despre mine? Sunt sigur că atunci când va afla, nu va

mai dori să mă vadă niciodată. Dacă așa va fi să fie, îmi voi lua toate măsurile de precauție necesare, o voi lăsa să plece, voi trece toată averea pe numele său, apoi îmi voi trage un glonț în cap, neavând pentru cei dracului să mai trăiesc. Sunt un damnat, dar când am parte de atingerile sale pure, simt că mai există o nenorocită de speranță pentru a-mi ispăși păcatele.

— Cain, nicio secundă nu am intenționat să te fac să te simți precum o făcea tatăl tău...

— Taci dracului! Să nu mai spui asta niciodată! Javra aia e doar un morman de oase putrezite, el nu mai are niciun control asupra mea!

Spumeg de furie, transpunându-mi vulnerabilitatea prin modul apăsat în care îi strâng brațele.

— În fața mea nu este nevoie să mai porți masca omului dur ce nu poate nutri sentimente. Fiecare are o poveste, Cain, una în care exista un erou, dar și un tiran. Ai reușit să ieși învingător din propria poveste, după ce ai fost victima abuzurilor tatălui tău, dar ai și plătit un preț scump. Te-ai lăsat consumat de întunericul în care el se scălda și i-ai luat locul, devenind un tiran. Întrebarea este: cine vrei să fii acum?

Îi slăbesc strânsoarea pe care o aplic brațelor, privind-o năucit cum încă o dată a reușit să spună niște cuvinte cu un sens profund, dovedind cât de inteligentă este pentru vârsta ei fragedă.

— Vreau să fiu omul alături de care îți vizualizezi viitorul, atunci când închizi ochii, Destiny, îi ofer răspunsul pe care inima îl transmite minții mele confuze, luându-i obrajii moi în palmele mele aspre.

— Deja ești, încetează să te mai judeci atât de aspru. Nu trebuie să te consideri un paria, doar pentru că într-un colț îndepărtat al sufletului tău încă este întuneric. Toți îl purtăm în adâncurile inimilor noastre, departe de privirile ce îl pot descoperi. Eu te iubesc așa cum ești. De câte ori trebuie să îți repet că m-am îndrăgostit de felul tău brutal, ce îmi înfioară pielea până în străfundul oaselor?

— În urmă cu doar câteva minute, nu erai de aceeași părere.

— Șhh, încă eram întoarsă pe dos după ce mi-ai luat șansa de a-i dezumfla fața aia urâtă siliconatei pe care ai sărutat-o.

Îmi mut palmele pe ceafa sa și îmi zdrobesc buzele de ale sale, băgându-mi adânc limba în cavitatea ei dulce când întredeschise buzele, luată prin surprindere de gestul meu neprevăzut. Instinctiv, șoldurile mi se lipesc de ale sale, sângele începând să îmi fiarbă când limba sa opune rezistență atacului meu pofticios luptându-se cu a mea, așa cum obișnuiește să facă de ceva timp încoace. Îmi cobor mâinile pe talia sa și o urc pe comodă, încadrându-mi bazinul între picioarele sale desfăcute, astfel încât scula să mi se frece de locul ei fierbinte, acoperit de chilotul mult prea subțire, prin care îi pot simți umezeala deși încă am blugii pe mine. Își urcă degetele în părul meu, ținându-l strâns, în timp ce își apropie tot mai mult păsărica de întăritura mea, frecându-se rapid încât reușește să îmi smulgă un geamăt, pe care limba sa îl savurează, profitând de oportunitate pentru a prelua conducerea asupra sărutului. Îi ridic rochia până deasupra sânilor umflați abținându-mă să nu o sfâșii precum am făcut cu cealaltă, apoi rup sărutul și îmi cobor gura pe pieptul său, lingându-i spațiul dintre sâni, simultan cu mâna pe care mi-am băgat-o între spațiul dintre picioare, atingându-i apăsat mugurul întărit ce începe să se umfle și mai mult, cu cât pernuțele degetelor mele îl mângâie în cercuri. Dau într-o parte chilotul și îmi vâr două degete între labiile calde și ude ce îmi fac cu greu loc, primindu-mă în miezul care se topește sub atingerea mea. Icnește prelung, strângându-mi și mai tare părul, simțind cum pielea pe care o alint cu buzele, se înfioară, devenind tot mai fierbinte. Trebuie să intru în ea, la dracu'! Îmi duc mâna liberă pe fermoarul blugilor, dar planurile îmi sunt întrerupte de vocea lui James, ce anunță că am aterizat. Mica mea regină oftează nemulțumită și își urcă picioarele în jurul bazinului meu, încercând să mă îndemne să ignor realitatea și să continui să îi ofer plăcere.

— Voi avea grijă de păsărica asta mică după ce vom ajunge la cazare, da, iubito?

— Nu… Vreau acum.

— Și eu vreau asta, dar nu cred că cei de la aeroport ar aprecia să ocupăm pista mai mult decât ar fi cazul. Știi că nu pot să ți-o trag doar câteva minute. Am nevoie de mult timp, iar acum, din păcate, nu îl avem. Așa ca ai răbdare, mofturoasă mică.

— Bine, fie, se resemnează, țuguindu-și buzele în cel mai adorabil fel, atât de drăguț, încât nu mă pot abține să nu i le sărut, apoi mă îndepărtez, ajutând-o să coboare de pe comodă și să își aranjeze rochia, ce seamănă izbitor de mult cu cea pe care am rupt-o acum puțin timp.

Îi pun pe umeri geaca de piele, o îmbrac pe a mea și aleg să ignor telefonul care vibrează în interiorul buzunarului, fiind preocupat să o iau de mână pe Destiny și să o conduc afară din dormitor, ca să mă asigur că nu o să îi mai dea vreun pumn brunetei înainte să ieșim din avion. Acum că nu îl mai am cretinul de Carter să se ocupe de treburi în absența mea, voi fi nevoit să particip la câteva rahaturi de negocieri și ședințe prin apel video pentru a le aminti cretinilor care lucrează pentru mine, că deși nu sunt prezent fizic, încă au un șef de care trebuie să se teamă. O țin bine pe mica mea căprioară de mână, când trecem pe lângă bruneta ce și-a bandajat nasul, care pare destul de umflat, și o simt cum devine încordată, aruncându-i o uitătură criminală care pentru mine pare amuzantă. Îmi rețin râsul, ca să nu o fac să se simtă prost și o las să coboare prima scările, pentru a putea analiza în voie aeroportul. La intrarea pe pistă, ne așteaptă SUV-ul negru pe care l-am rezervat pentru săptămâna pe care o vom petrece aici, alături de Zvajik – un fost mercenar, care lucrează pentru mine de mai bine de zece ani, fiind un om masiv cât un munte, pe care l-am pus responsabil la transporturile fantomă. Lucrează cot la cot cu vărul său, un alt fost mercenar ce are apucăturile unui om al cavernelor când este călcat pe nervi, fiind tipul perfect pentru a se ocupa de rahaturile ilegale ce necesită să ai sânge în ouă. I-am cerut să ne însoțească

pe parcursul acestei mini vacanțe, ajungând cu o seară in urmă în oraș, pentru că aveam nevoie ca Bart, singurul om în care am încredere în prezent, să rămână în Scoția, ca să continue căutările acelei canalii ce pare că s-a ascuns sub pământ.

— Wow! Și eu care credeam că tu ești cel mai mușchiulos bărbat pe care l-am văzut vreodată, se trezește vorbind iubita mea ce cască larg ochii la Zvajik, care îl supraveghează pe cel angajat să ne aducă bagajele din cala avionului.

— Mai rămâne să și salivezi, Destiny, că oricum deja îți bulești ochii la el, mârâi printre dinți, deranjat că ochii săi frumoși, privesc alt bărbat, când nu ar trebui să se uite în altă direcție, decât în a mea.

— Scuză-mă că sunt șocată să îl văd pe Hulk în carne și oase. Stai liniștit că nu mă atrage, deja mi-am imaginat copiii având ochii tăi albaștri, nu mai pot da înapoi acum, replică ironică, chicotind, amuzată de încruntătură mea confuză.

— E prematur să îți imaginezi copii. Mai ai destule de făcut până atunci, cum ar fi facultatea...

— Voi face cursurile acasă împreună cu un tutore ce îmi va fi distribuit după admitere. Și nu fi atât de surprins, Cain, am un laptop ce are net din plin, pe care pot căuta informații despre educația mea.

— Nu mă înțelege greșit, iubito, ar fi ideal să înveți de acasă, dar nu vreau ca după ce vei termina facultatea prin programul de studii la distanță, să îmi reproșezi și să mă urăști, pentru că nu ți-am oferit oportunitatea de a experimenta anii facultății în adevăratul sens al cuvântului.

Se oprește brusc din mers, la jumătatea distanței ce ne desparte de automobilul care ne așteaptă să ne cărăm odată de aici, cu ochii mijiți, strângându-și brațele în fața pieptului.

— Cred că sunt destul de capabilă să îmi iau propriile decizii, nu-i așa? Doar nu mai sunt o simplă prizonieră, căreia îi impui reguli după cum îți vine cheful.

— Niciodată nu ai fost o prizonieră, eram eu un cretin pentru că te numeam așa. Putem să mergem acum, iubire, sau e nevoie să te iau pe sus?

Își dă ochii peste cap, apoi se aruncă în spatele meu, cățărându-se ca o maimuță pe un copac, râzând bucuroasă, ceea ce mă face să îi intru în joc și să o duc așa până la mașină. Egoistul din mine mă impulsionează să recurg la un gest mârșav, sugerând să o las pe Destiny gravidă și să îi mărturisesc acel secret nenorocit, abia atunci când sarcina va avansa, iar inima ei curată și bună nu o va lăsa să separe un copil de tatăl său, rămânând alături de mine, deși altfel nu ar fi făcut-o. La dracu, nu pot face asta! Nu pot să permit să îmi folosesc copilul ca un scut împotriva ascunzișurilor mele, ca mai apoi să ajungă în situația mea, crescând într-o familie lipsită de iubire.

— Bine ați venit, domnule Riverside. Domnișoară Thunderstorm.

— Salut, Zvajik. Ți-ai adus și o mașină pentru tine?

— Da, domnule. Este în parcarea aeroportului.

— Bun. Mergi cu ea. Voi conduce eu.

— Da, domnule.

Îi strâng mâna și îl urmez câțiva pași, pentru a-i da câteva indicații ce nu vreau să ajungă la urechile curioasei mele iubite după care mă întorc la ea și o sărut scurt pe buze pentru a o distrage din impulsul de a mă lua la întrebări. Ocolesc mașina și îi deschid ușa din dreapta ajutând-o să urce în SUV-ul mult prea înalt pentru trupul ei micuț ce pare și mai mic pe lângă dimensiunea mașinii, apoi urc pe locul meu din stânga, pregătit să reexperimentez condusul cu volanul pe această parte opusă față de Scoția.

— Nu îți este dificil să conduci așa?

Bineînțeles că nu se putea abține să nu îmi adreseze una dintre întrebările ei ce altă dată m-ar fi iritat, însă acum mă amuză cum vrea să știe despre fiecare lucru ce se întâmplă în prejma sa.

— Nu, tot condus este, indiferent că e pe partea stânga sau dreaptă, plus că e nu prima dată în cei douăzeci de ani de când am permis, când conduc o mașină cu volan pe stânga.

— Eu nu vreau să îmi iau permisul prea curând, așa că tu vei fi cel care mă va duce peste tot unde am nevoie.

— Pe dracu'! Acum ai pretenția să fiu și șoferul tău personal?

— Nu este nicio problemă dacă nu vrei. Atunci vom angaja pe cineva, de preferabil tânăr, cu mușchi și mmm… buze cărnoase.

— Taci, în morții mă-sii! Nu va urca niciun bărbat cu tine în mașină cu excepția mea, obrăznicătură, îmi trec mâna peste cotieră și îmi împletesc degetele cu ale sale, savurând râsul său, ce a devenit sunetul meu preferat pe care l-aș asculta non-stop și tot nu m-aș putea sătura pe deplin.

Accelerez și părăsesc aeroportul, zâmbind ușor în colțul gurii, știind că în mai puțin de jumătate de oră vom ajunge la prima parte a surprizei pe care i-am pregătit-o de o săptămână încoace. Absorbit în gânduri și atent la drum, realizez târziu că mâna mea nu îi mai ține mâna lui Destiny și e băgată între picioarele sale, ea fiind cea care îmi folosește palma, frecând-o de păsărica sa umedă.

Ce dracului?

— Destiny... îi șoptesc numele cu vocea răgușită, simțind cum scula mi se întărește rapid, dorind să fie ea cea care îi atinge umezeala, și nu mâna.

— Te rog, nu mai pot aștepta. Sunt doar multe dealuri și nici urmă de alte mașini pe șosea, Cain...

— Ce dracului vrei de la mine, iubito? Fii explicită.

De parcă nu aș ști deja că vrea să o fut, dar sunt mult prea înfierbântat, așa că vreau să o fac să îmi spună cum vrea asta, pentru a mă chinui și mai tare.

— Asta.

Îmi conduce palma pe sub chiloții ei, băgând-o rapid între labii, încercând să îmi bage degetele în ea. Să îmi bag, cât de

caldă e! Ies de pe drum înnebunit să o simt cât mai repede și opresc mașina la o distanță decentă de șosea, pe o suprafață de teren joasă față de dealurile ce o înconjoară. Îmi smulg mâna din strânsoarea mâinii sale și îmi duc palma la gură, sugând lacom dulceața de pe degete, apoi îi apuc strâns părul și îi atac buzele, mușcând-o tare pe cea de jos până simt cum sângele său fierbinte curge pe buza mea.

— Du-te acum pe bancheta din spate.

Își linge buzele apoi execută comanda, coborând din mașină pentru a urca înapoi pe locurile din spate unde este mult spațiu, iar geamurile sunt fumurii, blocând privirile curioșilor. Nu că mi-ar păsa dacă ne-ar prinde cineva în fapt, dar prefer să nu ajung să sparg mutra vreunui islandez care s-ar holba la iubita mea.

O urmez, îmi dau jos jacheta și urc pe bancheta din piele maronie, pe care mica mea regină, stă în șezut, doar în lenjerie, căci a scăpat de rochie cât timp eu am coborât de pe locul șoferului.

Rahat.

Ce îmi face mie femeie asta.

De parcă nu ar fi de ajuns că sfârcurile întărite îi sunt ținute la un loc de nenorocitul ăla de sutien prin care le pot vedea cum se întăresc tot mai mult, iar păsărica e ascunsă în spatele chilotului prin care văd cum umezeala i se scurge dintre labiile rozalii, se mai și urcă în poala mea, începând să se frece în cercuri de penisul ce stă îmi rupă blugii.

— Fă-mă să îmi dau drumul, Cain. Să urlu. Tare. Trage-mi-o, dar nu fi blând, nu asta caut.

Cuvintele sale ajung direct la animalul din mine care se trezește la viață, incitat de dorințele ei perverse. O iau de păr și o arunc pe podeaua mașinii, după care reglez scaunele din față, pentru a face și mai mult loc în spate, iar înainte de a mă lasă cu spatele la loc pe banchetă, îi apuc marginea chiloților și îi smulg de pe ea, făcând-o să geamă ca o pisicuță rănită.

— Ridică-te în genunchi, îi comand cu voce joasă dar serioasă ce o face să își dea ochii peste cap la modul excitant, executând imediat ce i-am spus ca o supusă dedicată jocului în care ne implicăm.

Îngenunchează, lăsând la vederea ochilor mei doritori, păsărica rozalie ce lucește, umezită exagerat de mult datorită excitării. Îmi deschid grăbit blugii, eliberându-mi scula ce pulsează dureros de tare, trimițându-mi fiori până în mușchii picioarelor, iar mica mea neastâmpărată vrea să se aplece pentru a ajunge cu gura aproape de capul umflat, dar o opresc înainte de a ajunge cu buzele alea rozalii și a dracului de cărnoase pe scula mea ce abia așteaptă să fie suptă. Am alte planuri cu ea, dacă tot nu a fost o fată cuminte și m-a îndemnat să i-o trag pe marginea drumului, abătându-mă de la planul pe care îl aveam stabilit în minte.

— Vreau să îți bagi două degete în păsărică, apoi să le sugi ca și când mi-ai suge penisul.

Ochii săi ce au o obișnuită lumină inocentă prezentă în privire devin întunecați, consumați de instinctul primar ce o face să își vâre rapid, brusc și adânc, trei degete, cu unul mai mult decât i-am ordonat. A naibii fată perversă!

Le scoate după ce s-a jucat cu mișcări rapizi între labiile umflate, apoi le duce la gură așa cum i-am spus și le suge apăsat, țuguindu-și buzele astfel încât scoate un sunet ademenitor, ce îmi face scula să se întărească și mai mult, fiind la un pas să îmi dau drumul doar din această imagine perversă.

— Mai vreau... murmură cu glasul stins, respirând accelerat, după ce și-a gustat dulceața.

— Mai vrei?

Mă aplec puțin, iar în clipa în care răspunde afirmativ printr-o mișcare din cap, îi cuprind strâns ceafa în căușul palmei, îmi cuprind scula în palmă și pre-ejaculez în ea cu un geamăt gutural, apoi îmi eliberez scula și lipesc palma plină de lichid transparent, fierbinte și vâscos, de pielea sa fină. Mă lovesc imediat de limba sa avidă, ce se grăbește să îl guste. Îmi urc degetele în rădăcinile părului său și îl apuc cu forță, dându-i capul pe

spate, în timp ce îmi cuprind baza penisului și încep să o lovesc cu el peste obraji, determinând-o să scoată limba în încercarea de mă simți acolo.

— Cain... îmi geme numele, respirând greoi, cu ochii înlăcrimați din cauza plăcerii copleșitoare combinată cu frustrarea că nu poate avea ceea ce își dorește arzător de mult.

Zâmbesc satisfăcut în colțul gurii, timp în care palma mea se lipește precum un plici de sânul stâng, umflat de dorință, provocându-i un strigăt, urmat de spatele ce se arcuiește – o invitație să repet mișcarea. Prind cureaua ce îmi atârnă desfăcută în găicile blugilor, o trag, apoi îi eliberez părul, doar ca să pot prinde cureaua de gâtul său, strângând-o precum o zgardă. O cuprind și o îndemn să se ridice, trăgând de cureaua rigidă din piele, ce îi pune presiune pe trahee, dându-i senzația că e la un pas să se sufoce. Apoi, când urcă pe banchetă, prind cureaua de mânerul de deasupra geamului și o împing cu mâna liberă în abdomen, făcând-o să cadă în fund cu picioarele larg desfăcute și cu capul dat pe spate lipit de geamul aburit, având ocazia să văd cum obrajii prind culoarea sângelui, iar respirația o ia la goană din cauza adrenalinei ce i se instalează în corp. Îi trag cupele sutienului până eliberez mugurii întăriți, de un rozaliu închis, apoi cu dosul palmei îi lovesc pe fiecare în parte, tare, fără milă, după cum mi-a cerut de la început, lovind și tot lovind până ce trupul îi e cuprins de un tremurat puternic, iar pielea i se face roșie, cu vinișoare sparte în zona unde am aplicat loviturile. Îmi cobor privirea pentru a savura din plin cum zeama îi curge din păsărica umflată, prelingându-se pe banchetă și înghit în sec, poftind la lichidul ei fierbinte. Are un gust atât de bun, încât dacă mi-aș afunda acum limba în ea nu m-aș mai putea opri până nu aș fi complet sătul, iar asta ar putea dura prea mult timp, așa că mă rezum să îmi adâncesc două degete în miezul ud. Le îndoi când simt cum mă lovesc de punctul sensibil din interiorul său, apoi mă apropii cu corpul mai mult de ea, ținându-i strâns lipiți sânii micuți în palma mea mare, în timp ce cresc ritmul cu care o fut cu degetele. Le bag rapid, brutal, adânc îndoite în miezul fierbinte, ce mi le strânge apăsat, anunțând că se apropie de

orgasm. Măresc tot mai mult ritmul cu care o penetrez, absorbit de cum se zbate, fiind chinuită de spasmele ce îi cuprind fiecare mușchi. Pielea îi lucește ademenitor și abia poate să respire cum trebuie, fiind sufocată de cureaua care cu fiecare zbatere îi strânge mai tare gâtul. Îi bag degetele și i le tot bag, strângându-i țâțele, gâfâind ca un animal turbat, pregătit să ejaculez pe pieptul său înroșit. Când îmi cobor unul dintre degete pe anusul său, împingând ușor, în timp ce continui asaltul în vagin cu celelalte două, respirația i se oprește pentru o clipă, apoi un strigăt disperat îi părăsește plămânii, însoțit de orgasmul, ce îi sfâșie trupul micuț, fiind atât de excitată, încât se eliberează în jeturi, precum o fântână arteziană. Lichidul cu o consistența apoasă, țâșnește literalmente din uretra sa, în timp ce dintre labii i se prelinge sucul cremos, cald și vâscos, având parte de un *squirt*, în toată regula, care mă face să îmi dau drumul pe pieptul său, pe abdomen, pe păsărica udă fleașcă, eliberându-mă până scap de toată sperma adunată dureros de mult în boașe.

— Cain, ce a fost asta?

Încerc să îmi reglez ritmul respirației, îi desfac cureaua din mâner, apoi din jurul gâtului și o trag în brațele mele, fără sa acord pic de importanță că încă am tricoul pe mine ce va fi murdărit de zemurile noastre.

— E în zadar să îți explic acum, iubito. Ce ai zice să îți arăt, încă o dată, după ce vom ajunge?

Își ridică capul de pe pieptul meu pentru a mă putea privi în ochi, zâmbind ușor, extenuată după orgasmul răvășitor ce a secat-o de orice putere.

— Bine, cu o singură condiție.

— Să vedem ce ai de spus, domnișoară, replic amuzat, ridicând din sprânceană, în timp ce îi mângâi pielea asudată a spatelui.

— Să nu fie o singură dată. Cred că am nevoie de câteva dăți pentru a înțelege pe deplin, rânjește diabolic, băgându-și degetele în părul meu ciufulit de după sex, ca să poată să își lipească buzele ca o ventuză de ale mele.

La dracu', de nu îi voi arăta până va umple camera. Asta, dacă va primi surpriza mea cu o reacție pozitivă, așa cum sper că o va face.

CAPITOLUL XXX

CAIN

A fost nevoie de o voință de fier, pentru a nu duce mai departe partida fierbinte pe care mica mea regină a inițiat-o prin îndrăzneala sa obișnuită. Am ținut-o în brațe, până amândoi ne-am calmat respirațiile, iar inimile și-au reluat ritmul normal al bătăilor, apoi mi-am dat jos tricoul și am șters-o cu el, diminuând pe cât posibil urmele cremoase de spermă, unele încă rămânând pe pielea sa albicioasă, de parcă acolo le-ar fi locul. După ce i-am mângâiat corpul îndeajuns de mult încât să devin din nou erect, mi-am tras rapid blugii și am coborât din mașină, având nevoie de câteva clipe pentru a putea să îmi reprim instinctul de a o poseda din nou și să mă pot întoarce de la portbagaj cu o nouă rochie lăsând-o special fără chiloți, deși știam ca e pură tortură să o am pe locul din dreapta, cu păsărica abia acoperită de un material subțire din mătase. Bine dracului că a venit vara, astfel acum degeram de frig, îmbrăcați precum niște eschimoși pentru a putea face față temperaturilor extrem de reci ale iernilor din Islanda.

Trec de hotelul destul de scump și modern care este singurul nostru vecin din apropierea casei cumpărate în urmă cu o săptămână, când am aflat că un vechi amic, cu care am făcut câteva combinații, a tras niște sfori pe la guvernul islandez și a reușit să obțină un teren cât mai aproape de plaja Reynisfjara. O plajă unică pentru nisipul negru care provine de la lava de bazalt produsă de vulcanii care înconjoară plajele, cea mai populară plajă de acest fel din țară, inclusă în topurile internaționale ale celor mai frumoase plaje de pe planetă, fiind una dintre atracțiile ce îi fac pe cretinii pe care îi văd pe geamul mașinii cum se plimbă precum oile pe nisip, să o viziteze în perioada caldă. Deși am plătit un preț piperat adăugând câteva sute de mii în

plus sumei cerute de Dean pentru a mă asigura că eu sunt cel care o va cumpăra dintre numeroșii clienți care puseseră ochii pe o asemenea bijuterie, văzând bucuria de pe chipul iubitei mele îmi dau seama că a meritat să arunc pe fereastră în doar câteva minute, 2 milioane jumătate de lire pe această construcție.

Am avut diverse oferte de la foști parteneri de afaceri, ce mi-au propus să cumpăr o proprietate în capitala țării Reykjavik, dar niciuna nu a fost tentantă precum această casă aflată la o distanță mică de satul Vik, cel mai sudic sat al Islandei, situat la poalele vulcanului Katla. Un sat cu o populație destul de mică, exact cum îmi place să nu fiu deranjat de agitația unui loc aglomerat. Înainte de a semna contractul de vânzare-cumpărare al casei, m-am asigurat că Dean îmi oferă o asigurare generoasă care să acopere posibilele daune, în caz că vulcanul va erupe în viitorul apropiat, după cum se preconizează, fiind unul dintre cei activi ai insulei.

Parchez mașina pe locul special amenajat din curtea proprietății, dorind să coborâm direct în briza mării, și nu în aerul închis al garajului din cărămidă, aflat în spatele casei. Cobor primul pentru a-i deschide ușa lui Destiny care este mută de uimire, de câteva minute bune – cam de când am trecut pe lângă sat, apropiindu-ne de plaja ce cu siguranță a lăsat-o incapabilă să mai scoată vreun sunet pentru alte câteva minute. Casa arăta mult mai bine decât în video-ul de prezentare, și deși este o construcție de un singur etaj, este spațioasă, iar geamurile panoramice ce pornesc imediat după acoperiș, terminându-se aproape de sol, sunt cele care au fost factorul decisiv care m-a convins să o cumpăr. Îmi place cum arhitectul care s-a ocupat de planul casei a combinat cărămida de un maroniu închis, un element clasic, cu geamurile din sticlă fumurie, un element modern, prin care cei de afară nu au acces să vadă interiorul casei, ci doar din interior ai o priveliște pe cinste asupra plajei.

— Iubito, ești mai rece decât gheața, spune dracului ceva. Mă sperii, o scutur blând de umeri, înainte de a intra în noua noastră casă – parte importantă a surprizei pe care i-am pregătit-o.

— Cain... iartă-mă, dar sunt copleșită peste măsură. A-asta e proprietatea ta? murmură cu vocea stinsă și se întoarce cu capul spre mine, cercetându-mi expresia feței cu acei ochișori blânzi.

— Nu îmi place cum sună când spui că e doar a mea. Tot ce am, este și al tău, Destiny, așa că, reformulând spusele tale, asta este casa noastră, iubito.

— Eu chiar nu am cuvinte, e... înghite în sec, scuturând ușor din cap, apoi își întoarce privirea înapoi pe geamul din sticlă al casei, putând să văd în reflexia lui cum își mușcă buza, copleșită de situație.

Dacă acum este așa, când suntem abia la începutul a ceea ce i-am pregătit, mă întreb cum va reacționa mai târziu când va fi pus în aplicare întreg planul copt de mintea mea tâmpită în săptămâna ce a trecut.

Tastez codul de securitate pe ecranul tactil de lângă toc ce deblochează ușa glisantă din sticlă, apoi o invit să intre, urmând-o cu bagajele noastre. Trag ușa, pentru a nu permite vreunui ochi curios să vadă în interiorul locuinței noastre, las bagajele lângă ea, apoi apuc să fac doar doi pași, la timp să o prind pe micuța mea, ce își pierde echilibrul, fiind la un pas să leșine în brațele mele când dă cu ochii de sutele de vaze albe din porțelan, pline cu sute de trandafiri roșii ce acoperă spațiul living-ului și a bucătăriei deschise. La dracu'! Cain Riverside chiar a devenit un romantic incurabil, căruia îi place la nebunie să facă asemenea gesturi. Sunt mulțumit de Zvajik, a luat în serios ordinele mele și s-a ocupat cum trebuie de ce i-am indicat, urmărind cu atenția echipa de la florăria de unde am achiziționat zecile de mii de trandafiri ce au pus monopol pe interiorul casei. Mai rămâne restul surprizei, dar pentru asta aștept să se însereze și să primesc confirmarea de la Zvajik, că elementul de care am nevoie pentru a duce la bun sfârșit planul este gata.

O țin strâns în brațe, de la spate, pe micuța mea căprioară ce tremură slab, lipită de pieptul meu. E încă în șoc, așa că îmi presez fin buzele de gâtul său, sperând că gestul meu îi va mai alunga din agitație. Sărutul meu cast are efectul opus față de

cel pe care îl așteptam, făcând-o să șoptească cuvinte pe care nu le pot descifra, apoi să izbucnească în plâns, tremurând incontrolabil din toate încheieturile. O întorc cu fața la mine și îi cuprind talia cu brațele, asigurându-mă că are un punct de sprijin în caz că picioarele îi vor deveni din nou moi ca gelatina, apoi, cu buzele, îi șterg lacrimile fierbinți și sărate, sorbindu-le.

— Nu plânge, micuțo. Lacrimile tale, chiar dacă sunt de fericire, aduc furtuna în sufletul meu. Nu suport să te văd plângând, vreau să am puterea de a te face să zâmbești mereu, să aduci soarele în nenorocita mea de inima cu râsul tău adorabil, mică regină.

Își întoarce capul și îmi sărută apăsat interiorul palmei stângi, privindu-mă cu atât de multă dragoste printre genele udate de lacrimi, încât simt cum mi-o poate transmite prin îmbrățișare.

— Te iubesc, Cain. Te iubesc enorm, cu o intensitate ce îmi sfărâmă orice urmă de rațiune, lăsând inima să fie cea care mă conduce. Te iubesc și dacă va exista un moment în care vei renunța la mine, să știi că nu voi mai iubi pe nimeni așa cum te-am iubit pe tine.

— Nu există un asemenea moment, Destiny, să îți fie clar. Tu ești viața mea, la dracu', înțelegi!?

O lipesc cu totul de pieptul meu și o ridic de pe sol, făcând-o să îmi cuprindă talia cu picioarele, în timp ce pornesc cu ea în brațe, spre insula de lemn din mijlocul bucătăriei, unde o așteaptă o altă surpriză prin care îi arăt cât de mult o prețuiesc.

Sunt conștient că nu voi avea destui ani de viață rămași, pentru a putea să îmi răscumpăr greșelile pe care le-am făcut față de acest înger micuț, ce merită să fie iubit, adorat și prețuit până îmi voi da ultima suflare. E un adevărat privilegiu să iubesc o ființa pură precum este Destiny.

Îi dau drumul din brațe când ajungem în fața insulei, unde pe blatul din marmură neagră tronează trei vaze cu sute de trandafiri, alături de o cutie de dimensiuni medii, din catifea, adusă special din Geneva de la una dintre cele mai renumite și

luxoase casă de bijuterii din lume. Până și eu am mici emoții, așteptând să văd cum arată obiectul din interiorul cutiei, pe care până acum l-am văzut doar în poze și în videoclipuri, având parte doar de un *preview*, rezultatul final fiind nedezvăluit la insistențele lui Jean Pierre – designer-ul principal al acestui proiect pe care îl aștept de ceva vreme să fie gata. Se pare că toate s-au coordonat perfect, așa că a fost adus în această dimineață cu un avion privat, păzit de zece gărzi, alături de alt obiect ce i-a dat mari bătăi de cap lui Jean Pierre, deoarece i-am oferit doar o săptămână drept termen pentru a fi gata.

— Haide, iubito, deschide-o, o îndemn pe căprioară mea timidă, ce a stat câteva momente cu mâinile pe capacul cutiei fără să aibă curajul să se aventureze mai departe.

Inspiră profund și cu mâini tremurânde trage de capac, lăsând să se vadă coroana ce mai mult ca sigur o va face să leșine, așa că îmi iau măsura de precauție, punând o mână pe spatele său pentru a o susține. Văzând că nu se încumetă să o scoată din mătasea pe care stă în suportul din cutie, o fac eu în locul său, luând coroana tip diademă, din platină, încrustată cu diamante la care se alătură opt rubine, ce o fac să atârne destul de greu în palmele mele.

O așez cu grijă pe capul micuț al iubitei mele, peste părul moale, culoarea caramelului topit ce contrastează perfect cu roșul rubinelor.

— Arăți divin, o adevărată regină, iubita mea.

Îi iau mâna ce încă tremură, în palmă și o duc în dreptul gurii, presându-mi buzele de pielea sa fină, timp de câteva secunde, arătându-i stima mea.

— E prea mult, Cain... O coroană!? La cât de greu îmi atârnă pe cap, sunt sigură că a costat o avere! Ești nebun!?

Își smulge mâna din mana mea, gesticulând cu brațele prin aer, dată peste cap de gestul meu pe care eu îl consider o nimica toată pe lângă tot ce merită. I-aș pune întreaga lume la picioare de aș putea să o fac.

— Da, sunt nebun! Sunt al dracului de nebun după tine. Ești regina inimii mele, a vieții mele, a tot, în mama mă-sii!. Dă-i în pula mea de bani, nu îmi pasă de ei. Destiny, tu ești tot ce contează pentru mine. Vreau să îți arăt iubirea pe care ți-o port, lăsă-mă să o fac, iubito, și nu te mai gândi la bancnote ce acum nu au nicio valoare.

O trag în brațele mele, profitând de momentul său de slăbiciune și până să încerce să mă respingă, încercând să își susțină punctul de vedere, îmi cobor capul pe gâtul său, scot limba și îi ling vena ce pulsează alert sub pielea caldă, până simt cum pielea i se înfioară pe sub limba mea și corpul îi devine moale, cedând să mai opună rezistență.

— Sunt regina ta, Cain? îmi șoptește în ureche, ridicându-se pe vârfuri pentru a își putea trece vârful nasului în zona dintre ureche și gât, simțind cum fiara din ea preia controlul, prin tonul senzual pe care îl are.

— Da.

Își ia gura aia păcătoasă din zona gâtului meu și își lasă capul pe spate, privindu-mă fix în ochi, cu o privire pătrunzătoare în care i se citesc dorințele murdare ce pun stăpânire pe trupul său perfect.

— Dă-ți jos hainele.

La dracu', ordinul său îmi face scula să tresară în spatele boxerilor, făcându-mă să nu mai stau pe gânduri, și să îmi dau jos rapid geaca și tricoul sub ochii care par că au flăcări în privire la cum mă analizează, în timp ce mă dezbrac.

— Cureaua rămâne la mine.

Mi-o ia din mână, profitând că am devenit moale, cuprins de o stare puternică de excitație cu gândul la păsărica aia udă și mică, pe care aș putea să o ling direct doar ridicându-i pe coapse rochia. Dorind să îi arăt că mi se rupe de comenzile sale, mă îndrept către living, complet gol, cu scula tare și țeapănă, pendulând ușor în sus și jos în timp ce merg. Mă așez pe canapeaua în formă de L, din mijlocul livingului, dându-mi ochii peste cap când simt contactul cu pielea rece, opusă pielii mele ce arde, iar

mica mea regină mă urmează cu o mâinile în șolduri, ținând cureaua într-una din ele, fiind bosumflată că am lăsat-o baltă în bucătărie. Zâmbesc trufaș, în coltul gurii, mândru de reacția obținută, însă, zâmbetul îmi piere instantaneu când o văd cum își ridică rochia până pe șolduri, dezgolindu-și miezul ud din care i se scurge umezeala lent între coapsele unde mi-aș băga cu lăcomie gura. Se urcă pe masa din sticlă, din fața canapelei, precum o felină, ținând între dinți cureaua, în timp ce se așază în patru labe și începe să mimeze mișcările unui act sexual cu fundul îndreptat spre mine, oferindu-mi acces spre cele două găuri strâmte în care mi-aș băga imediat scula, dacă nu aș fi un cretin care așteaptă să vadă ce mai are de gând să facă obrăznicătură de pe masă.

— Lasă-te pe spate, Cain.

Aud cuvintele sale spuse sub formă de ordin și deși mintea reacționează, vrând să execute ce mi-a cerut, nu îmi pot desprinde ochii de pe fesele dezgolite ce stau apetisant desfăcute, lăsând să se vadă pielea rozalie și udă dintre ele. Chemat de dulceața pielii sale, îmi cobor capul și o iau prin surprindere, băgându-mi limba în rozeta sa strâmtă, mârâind cu gura pe deschizătura sa când simt cât de fierbinte îi e anusul.

— Nu, Cain, am spus să te lași pe spate, mârâie precum o mâță rănită și se ridică de pe masă.

— Fă-mă să mă las dracului pe spate, regino.

Ochii mei lacomi o scanează atent din cap până în picioare, de la coroana impresionantă de pe cap, la sfârcurile întărite ce împung materialul rochiei, până la păsărica umflată ce lucește din cauza umezelii, și sunt conștient că dacă mi-aș freca scula de două ori, mi-aș da drumul, fără rețineri, în palmă. Reveria îmi este întreruptă de cureaua ce se lipește incredibil de tare de obrazul meu, creând un impact puternic, ce mă face să mă las pe spătarul canapelei, cu pielea pulsând dureros în zona unde a acționat pielea rigidă a curelei. O privesc uimit pe mica mea regină, ce zâmbește mândră de puterea cu care m-a lovit, timp în care ridică cureaua și o lipește de coapsa mea, aproape de

scula ce stă îmi explodeze, devenind tot mai tare datorită durerii care îmi activează la maximum adrenalina. Rag apăsat, din străfundul pieptului și îmi depărtez mai mult picioarele, pregătit să simt următoarea lovitură, în schimb sunt atacat de ghearele sale, ce mi se înfig adânc în pielea abdomenului. Cureaua îi alunecă din mână și cade pe podea, iar iubita mea sălbatică profită de asta, băgându-și unghiile de la cealaltă mână, în spatele gâtului meu, frecându-și păsărica obraznică de piciorul meu. Nu mă las mai prejos, apuc rochia în strânsoarea pumnilor și trag până o sfâșii, dezvăluind cele doua mingii umflate pe care le lovesc cu palma de câteva ori, distrăgându-i atenția pentru a o putea prinde de talie, trântind-o în patru labe pe canapea. Coroana îi cade cu zgomot pe podeaua din lemn, dar nici că îmi pasă când din nou am în fața ochilor cele două găuri ce mă îndemână să le fut cu gura, cu scula, cu degetele, cu tot ce am, la dracu'. Indecis asupra alegerii cu care să încep, nu o imobilizez pe Destiny ca să nu aibă cum să fugă, așa că afurisita se ridică de pe canapea, cu un rânjet arogant pe fața aia, pe care i-aș umple-o cu spermă, la ce draci îmi face.

— Destiny, îți rup dracului gura, dacă nu te oprești în acest moment din jocul ăsta de rahat.

— Crezi că mă sperie amenințarea ta? Nu face altceva, decât să mă excite și mai mult, Cain... replică cu glas stins, venind spre mine cu un mers lent, legănându-și ademenitor șoldurile în care abia aștept să îmi înfig degetele.

Când ajunge în dreptul picioarelor mele desfăcute, se lasă pe vine și își trece lent limba peste capul ud din care mi se scurge o picătură de spermă, pe care o ia pe limbă, dându-și ochii peste cap, apoi se ridică și își șterge buzele apetisante cu buricele degetelor.

— Delicios. Acum, fii băiat ascultător și lasă-te pe spate, altfel mă voi aduce singură la orgasm.

Înghit în sec, cu ochii ațintiți pe vulva rozalie și tânjesc cu disperare să o ating măcar puțin, cu vârful limbii. Cedez ca un cățel dresat care am devenit în preajma iubitei mele, și mă lungesc

pe canapea după cum a insistat să o fac, închizând ochii preț de câteva clipe pentru a îmi putea reduce ritmul alert al pulsului ce continuă să îmi crească în așteptarea micuței dominatoare. Chiar când mă gândeam să mă ridic, să o iau pe sus și să o fut capră, ea se urcă pe pieptul meu și își freacă umezeala de pectoralii ce mi se contractă când simt fierbințeala miezului strâmt și ud, atât de ud încât din urmele lăsate pe piept, se preling câteva picături pe mușchii încordați ai abdomenului. Drace! Se freacă rapid de pieptul meu, gemând adânc, cu capul dat pe spate, apoi brusc se oprește câteva secunde, după care coboară alunecând, până se oprește puțin mai sus de buric, la niciun centimetru de capul sculei.

O să mor dracului, din cauza efectului nimicitor pe care îl are asupra mea!

E un înger ce are buzele unei păcătoase. Un înger, care mă sărută precum un demon pregătit să îmi ia sufletul. A fost construită pentru a fi o nenorocită de ispită dar sufletul său nu îi permite să renunțe la iubire, așa că a devenit combinația perfectă – un paradis dulce în care m-aș pierde fără regrete, un iad în ale cărui flăcări aș arde până nu aș mai fi nimic, decât o grămadă insignifiantă de scrum.

Nu mai pot rezista chinului așa că îmi pun mâinile pe fesele sale, îndemnând-o să rupă sărutul și să urce până ajunge cu miezul ud pe gura mea avidă.

— Vrei să repetăm acea experiență de acasă, iubitule? îmi șoptește aproape de ureche, trecându-și apăsat limba peste pielea mea asudată, în timp ce se apleacă ușor cât să îmi ia capul pulii între labiile sale calde și umflate, făcându-mă să tremur și să ejaculez câțiva stropi cremoși în canalul său strâmt.

Vreau să intru tot în ea, doar o împingere și i-aș simți punctul sensibil din interiorul păsăricii, dar sunt mult prea vrăjit de privirea provocatoare pe care mi-o aruncă înainte să îmi scoată capul dintre faldurile sale, să se întoarcă cu fundul îndreptat spre buzele mele, apoi să își coboare gura pe boașe și să le dea o limbă, înainte de a le băga pe ambele în gură. La dracu', când

a pomenit de acea dată, credeam că acum canapeaua va fi udă, așa cum a fost cea de acasă din camera durerii, după ce am avut parte de un duș – nu acela în adevăratul sens al cuvântului –.

Îi cuprind strâns fesele, pregătindu-mă să îmi afund limba în păsărica sa, dar sunt oprit de un gând ce nu mă lasă să trec la acțiune, umbrind chiar și plăcerea pe care mi-o provoacă când mi-o linge de sus până jos. În câteva ore îi voi pune cea mai importantă întrebare, dacă va fi tentată să îmi ofere un răspuns pozitiv doar pentru că acum crede că deține controlul și că a reușit să mă pună la punct?

La dracu', trebuie să știe cu cine are de-a face!

Îmi urc palmele pe spatele său gol până ajung la vârfurile părului, apoi mă ridic în fund, îmi bag mâinile în rădăcinile sale moi și o arunc cu toată forța de pe mine, trântind-o pe podea. Mă ridic în capul oaselor, îmi îndrept spatele și pornesc spre locul unde am aruncat-o fără milă. Se sprijină în genunchi, îndrăznind să aibă tupeul de a mă sfida, uitându-se fix în ochii mei, așa că îi cuprind strâns beregata, pentru a îi arăta cine este adevăratul stăpân al nenorocitului de joc.

— Ce credeai, micuțo? Cu o coroană pe cap puteai să mă dresezi după cum aveai chef?

— Iar tu ce impresie ai acum? Că mă tem de ce îmi vei face? Acea Destiny nu mai există, Cain. A dispărut atunci, când o parte din întunericul ce îți vâna sufletul, l-a vânat pe al meu, reușind să îl cucerească. Nu mai îmi este frică de tine. Nu ai decât să îmi arăți cea mai rea latură a ta, căci voi putea face față cu brio, se străduiește să îmi dea o replică, deși îi este greu să vorbească din cauza palmei mele strâns ținută în jurul gâtului său.

Sunt tentat să mă încred în cuvintele sale și să o las în pace, dar nevoia de a ști că mă poate accepta cu tot cu bestia dinăuntrul meu, înclină balanța spre a o supune unui test. Privirea sa insistentă în care nu zăresc nici cea mai mică urmă de teamă mă irită teribil, făcându-mă să pun și mai multă presiune în strânsoarea gâtului, până ce frumoșii ochii devin umezi, plini de

lacrimi din cauza presiunii pe care o exercit asupra traheei sale, nelăsându-i posibilitatea de a respira normal. Chipul îi devine palid, lacrimile i se preling pe obrajii vineți, dar nu cedează, încă mă fixează cu privirea, apoi închide pentru o clipă ochii ca să își alunge lacrimile ce îi îngreunau genele și face un gest ce mă uimește, văzând-o cum zâmbește stins în colțul gurii, după care scoate limba invitându-mă să îmi vâr scula în gura ei.

Dacă asta vrea, asta va primi, la dracu'.

Nu mai ezit, îi apuc capul cu ambele palme mai sus de ceafă pentru a îl ține imobilizat, îmi împing șoldurile și mi-o bag pe toată printr-o mișcare bruscă, necruțătoare, făcând-o să se înece când capul sculei îi trece mai departe de faringe. Îi ofer câteva clipe, rămânând nemișcat în gâtul său, privind-o atent cum pare că ochii săi îmi zâmbesc, în timp ce mi-o înghite de câteva ori, pentru a se obișnui cu carnea tare ce îi posedă gâtul, apoi zâmbește cât se poate de pervers, strângând mai tare din buze când mă împing, până o lipesc cu fața de baza sculei.

Din nou se îneacă, dar nu cedează, în schimb își înfige unghiile în fesele mele încordate, strângându-le tare în palme pentru a-mi arăta că în continuare nu este speriată. Încep să îi mișc capul de sus în jos pe toată lungimea sculei, împingând de fiecare dată până în adâncul gâtului, fiind aprins de modul în care își trece ușor dinții peste venele ce îmi pulsează ritmic sub pielea fierbinte a penisului. Când o văd cât de doritoare este, fiind implicată intens în act, îmi trece dracului tot cheful de a încerca să îi arăt brutalitatea de care sunt în stare – o însușire ce pare că începe să se piardă în vraja pe care mica mea regină a pus-o asupra mea, când m-a făcut prizonierul inimii sale.

Îi eliberez capul și o împing ușor, dorind să îi arăt că nu vreau să o mai forțez, dar se pare că e târziu pentru a da înapoi, după ce am reușit să activez bestia ce zace în ea. O scoate din gură printr-o mișcare lentă, în care limba sa îmi tachinează pielea, apoi o cuprinde în căușul palmei și începe să mi-o frece rapid, în timp ce coboară cu buzele pe boașe trasând cu limba cercuri ce reușesc să îmi provoace fiori pe șira spinării, simțind cum sperma mi se adună năvalnic în ele. Cu ochii ațintiți în

ai mei, continuă să coboare cu buzele pe interiorul coapselor, jucându-se cu limba pentru a se răzbuna pe tentativa mea eşuată de a fi furios.

Să îmi bag, cât de moale am ajuns să fiu în faţa unei femei!

Mă joacă pe degete, nu alta.

Sunt perfect conştient de puterea pe care o are asupra mea, cum mă poate face să îi cad la picioare cu doar un zâmbet al dracului de fermecător, drogul de care am nevoie pentru a supravieţui.

— În genunchi, Cain, îmi porunceşte cu superioritate, luându-şi simultan gura de pe pielea mea şi palma de pe sculă.

Nu mai mă opun dorinţelor sale, ştiu că nu are niciun rost să o fac, conştient că într-un final tot după cum vrea ea vom juca. Îngenunchez, ajungând cu gura în dreptul păsăricii ude ce mă atrage ca un magnet, iar Destiny îşi bagă degetele prin părul meu apoi îmi împinge capul, lipindu-mi gura de clitorisul umflat pe care, fără a fi nevoie să stau pe gânduri, îl cuprind între buze, sugându-l apăsat, cum ştiu că adoră să o fac. Fir-ar a naibii de treabă, cum în doar câteva clipe a reuşit să întoarcă situaţia în favoarea sa! O situaţie ce mă bucură enorm, căci ador să îi venerez piersicuţa dulce din care mă înfrupt în fiecare afurisită de zi, de ori de câte ori prind momentul să îmi vâr limba în nectarul său. Aşa cum o fac acum, sorbindu-i zeama caldă şi dulce dintre labii, pe care o înghit extaziat, după care îmi adâncesc limba în ea până ajung să îmi frec nasul de mugurul umflat, lingând-o disperat, muşcând, sugând, băgându-mi două degete pe lângă limbă pentru a o putea savura în profunzime.

— Mai repede, Cain. Mai mult.

Mârâi cu gura între labiile ei, apoi mă ridic, cu ea în braţele mele, care mă priveşte surprinsă, crezând că am de gând să las aşa. Când ajung la canapea mă trântesc pe spate pe pielea rece şi o urc cu păsărica pe faţa mea, permiţându-i să mi-o călărească.

Şi o face, nu glumă.

Se freacă, sărind cu păsărica pe gura mea, şi îmi oferă şansa de a o gusta adânc, explorând cu limba canalul strâmt ce

arde, simțind cum începe să se strângă, semn că orgasmul este aproape. Mă pregătesc să îmi cobor degetele între fesele sale pentru o aduce la nebunia din mașină, însă sunt oprit de schimbarea planurilor sale, ridicându-se de pe gura mea. Coboară de pe canapea, apoi se urcă din nou, direct pe scula mea, udată de lichidul pre-ejaculator pe care mi l-a smuls când și-a frecat miezul de fălcile mele. Coboară pe ea, rapid, lăsându-se până o ia pe toată între pereții moi și strâmți, și geme adânc când îi cuprind strâns fesele și încep să o mișc în cercuri, înnebunindu-ne pe amândoi cu mișcări ce doar ne prelungesc scurtul timp pe care îl mai avem până vom ținși unul într-altul.

— Te iubesc... șoptește cuvintele strecurate printre gemete, lipindu-și palmele de mușchi încordați ai abdomenului meu, dar pentru mine nu este îndeajuns.

Am nevoie să o simt mai mult, așa că o trag în brațele mele, ținând-o strâns la piept, în timp ce îi coordonez mișcările, ridicându-mi șoldurile pentru a veni în întâmpinarea lor.

— Te iubesc enorm. Să nu te mai îndoiești vreodată de ceea ce simt.

Nu îi ofer o replică verbală, ce pălește în fața dorințelor noastre carnale, ci prefer să îmi zdrobesc buzele de ale sale și să îmi bag limba în gura sa ce încă poartă urmele penisului meu, amândoi avându-ne gusturile pe limbă. Sunt dependent de sexul cu ea. Nu e doar un act ce are ca scop îndeplinirea pasiunii ardente dintre noi, e ceva mai mult. Am intrat cu pasul greșit în viața noastră sexuală, dar cumva, trupurile noastre au fost făcute unul pentru altul, astfel încât corpul micii mele regine a șters urmele acelui pas greșit, imprimând pe pielea sa fină, fiecare atingere corespunzătoare ce i-a alinat nevoile, ajungând până la sufletul său pur, de care m-am legat pe veci, din ziua în care am avut curajul să îmi recunosc sentimentele.

Acum, dându-ne drumul la unison, repetându-ne numele cu voci imploratoare, adânc înfipți unul în altul, știu că sunt aproape de a face încă un pas în direcția potrivită, pentru a ne consolida și mai mult fundația relației.

CAPITOLUL XXXI

CAIN

Dau peste cap lichidul maroniu ce îmi arde gâtul privind spatele gol al iubitei mele, ce doarme liniștită în patul gigantic din dormitorul nostru, acoperită doar pe jumătate de așternuturile roșii din mătase, apoi îmi întorc privirea pe fereastra panoramică, prin care pot admira cum soarele se retrage în spatele norilor, cedând lunii locul său pe cer. Las paharul pe noptiera de lângă pat și revin lângă fereastră, sprijinindu-mă cu palmele de sticla groasă, inspirând adânc, căci simt cum rămân fără aer cu gândul la apelul ce va urma să îl primesc din clipă în clipă.

Am plănuit acest moment o săptămână întreagă, o pot face, la dracu'!

Zvajik trebuie să mă sune înainte de a ajunge pe proprietate, pentru a fi sigur că nu există riscul ca Destiny să se trezească și să vadă din întâmplare, pachetul pe care mi-l aduce.

După ce am comandat ceva de mâncare de la hotelul vecin cu noi, ce ne-a livrat comanda la ușă urându-ne un călduros bun venit, a fost o misiune dificilă să mă ascund de iubita mea vigilentă, căreia nu îi scăpa nimic, cât mă străduiam să pun la punct ultimele detalii fără că ea să afle.

Telefonul începe să îmi vibreze în buzunarul din spate al blugilor, așa că mai arunc o privire la Destiny care încă doarme buștean, apoi ies din dormitor, preluând apelul lui Zvajik.

— Domnule, în 5 minute ajung la dumneavoastră.

— Bine.

Închid, trecându-mi agitat mâinile prin păr, cu gândul la surpriza, cu care mi-am strofocat creierii în ultimele șapte zile, dorind să iasă perfect pentru a îi dovedi iubitei mele cât de mult o respect, deși la începutul relației noastre nu am făcut altceva decât să îi arăt exact contrariul. Aștept să se întunece de tot, ca imbecilii ce încă cutreieră plaja să se care dracului, ca să o pot

duce acolo unde am de gând să o cer de soție. Sunt conștient că am greșit enorm față de ea, și chiar dacă susține că m-a iertat, cuvintele sale nu sunt îndeajuns de puternice să îmi alunece sentimentul de vină ce îmi încolțește în suflet de fiecare dată când îi privesc ochii blajini, încărcați de adorație pentru persoana mea nenorocită. Sunt un nemernic pentru că o cer de soție, sperând că după ce îmi va lua numele și va vedea cât de mult o iubesc, îmi va putea ierta cel mai întunecat secret – un păcat ce va avea să schimbe radical modul în care mă privește.

Ies din casă, în aerul ce a început să se răcească odată cu venirea serii, pentru a îl întâmpina pe Zvajik, care parchează mașina în curtea din fața a proprietății. Mă duc către mașină, pentru a mă asigura că în cazul în care Destiny se trezește și mă caută, nu va putea auzi discuția, fiind la o distanță rezonabilă de ușa de la intrare.

— Domnule.

Zvajik coboară din mașină ținând în mâna dreaptă cutia din catifea roșie în care este depozitat inelul pe care Jean Pierre a făcut un efort uriaș să îl finiseze în mai puțin de o săptămână.

— Mulțumesc, Zvajik. Asta e tot. Te poți retrage până te voi contacta.

— Știu că nu e tocmai momentul potrivit, luând în considerare împrejurările fericite în care te afli, dar trebuie să te informez timpuriu, evitând să îți strice alții bucuria de mai încolo.

Bag cutiuța în buzunarul din față al blugilor, privindu-l încruntat pe Zvajik, care renunță la formalități doar în ocaziile când ceva grav se întâmplă.

— Spune, îmi strâng pumnii pe lângă corp, simțind cum furia îmi crește, știind că oricât de mult trag să am o viață normală alături de iubita mea, ocazional vor apărea rahaturi care îmi vor strica bună dispoziție.

— Nu am primit niciun rezultat din partea câinilor. Degeaba au trimis atâtea echipaje să îl caute pe acel blestemat, e de negăsit, în morții mă-sii. Cain, lăsă-mă pe mine să îl caut și să îi tai gâtul javrei.

Îi fac semn din mână să tacă până nu va ajunge să fie cel pe care îmi voi vărsa nervii, pornind ditamai lupta într-o țara unde oamenii nu-s obișnuiți cu gesturi de acest gen.

— Încă o dată, mulțumesc pentru tot, Zvajik. Te poți retrage.

Închei și fără să mai aștept un răspuns din partea lui, o iau la pas grăbit către intrare, având nevoie urgentă de o îmbrățișare din partea lui Destiny – singurul lucru ce îmi poate calma tumultul interior în acest moment. Javra aia nu se poate ascunde la infinit, iar când va ieși la lumină, nu va apuca să se bucure prea tare. O să îi tai beregata de cum îl prind, la dracu'! Trec prin coridorul plin de vaze cu flori, ajungând la ușa închisă a dormitorului, care pot să jur cu mâna pe inimă, că atunci când am plecat era larg deschisă. Vreau să apăs pe clanță și să dau buzna înăuntru, dar sunt oprit de vocea melodioasă a iubitei mele, ce pare că poartă o conversație aprinsă cu cineva. Deschid ușa doar puțin, cât să pot auzi cu cine dracului s-ar putea certa și o văd cum se plimbă agitată prin cameră, îmbrăcată doar în halatul de satin.

— Orice ai avea de gând să îmi spui, ar fi cazul să renunți, Elijah. Nimic nu mă poate face să îmi schimb decizia.

Nu mai sunt capabil să aud dacă mai spune altceva, căci numele dușmanului meu rostit de buzele celei care ar fi trebuit să îmi fie logodnică îmi răsună în cap, precum o nenorocită de casetă căreia i s-a blocat banda. Eu fac eforturi ca să îi demonstrez că sentimentele mele sunt cât se poate de reale, îmi fut creierii să îi fac surprize romantice, iar ea întreține conversații cu inamicul meu? Știe foarte bine cât de nervos m-a făcut să fiu în fiecare zi în care nimeni nu era în stare să îmi dea vestea că i-a dat de urmă, iar ea îi spune nenorocitul pe nume. Bineînțeles, nu știu de ce dracului sunt așa de surprins, probabil a vorbit în tot acest timp cu el, iar eu ca un prost care a vrut să îi ofere măcar un strop de intimitate, nu i-am controlat niciodată telefonul.

Trag adânc aer în piept, deschid larg ușa și intru în dormitor sub privirea speriată a perfidei mele așa-zise iubite, care încă o dată îmi demonstrează că sentimentele sale nu sunt nimic mai mult decât niște iluzii, pe care mintea mea cretină continuă să le creadă.

— Cain? Este totul în regulă? Pari abătut.

Trec pe lângă ea, ignorându-i încercarea de a mă lua în brațe și merg glonț la dulap, unde ca un cretin mi-am despachetat o parte din lucruri. Ipocrita dracului, se preface interesată de starea mea, ca să nu îmi dea nimic de înțeles despre discuțiile ei telefonice cu acea canalie infectă.

— Iubitule? Ce se întâmplă? De ce îți stângi hainele?

Vine în spatele meu și îmi înconjoară talia cu brațele, lipindu-se de mine în îmbrățișarea la care tânjeam în urmă cu câteva minute. Acum, atingerea sa mă arde.

Îi iau mâinile de pe mine și o împing cât să se păstreze o distanță rezonabilă între noi.

— A intervenit ceva important, așa că sunt nevoit să plec. Vei rămâne aici cu Zvajik, îi spun pe un ton lipsit de orice urmă de afecțiune, rece și dur, precum ar fi trebuit să rămân, nu un afurisit de fraier căruia inima i se face bucăți, gândindu-se la despărțire.

Trebuie să plec cât mai repede, dacă mai stau mult în preajma sa, furia va ieși la suprafață și mă tem că de această dată nu mă voi mai putea opri până nu îi voi da o lecție pe care nu o va putea uita niciodată. Nu vreau să o rănesc, așa că cel mai indicat este să mă car de aici, lăsând-o în urmă, până mă voi hotărî ce voi face cu ea.

— Vin cu tine, nu am de ce să rămân dacă tu nu ești aici.

Mă apucă de braț când îmi iau bagajul, privindu-mă cu ochii ăia în care mă încredeam până să realizez că îmi aruncă numai priviri mincinoase.

— Ia dracu' mâinile de pe mine, îmi smulg brațul din strânsoarea sa, scârbit de falsitatea pe care o emană.

Nu înțeleg de ce mă agit atât. Trebuia să o las de la bun început să fie cu el, așa cum și-a dorit. I-o mai trăgeam de câteva ori până mă plictiseam de corpul ei, apoi i-o pasam cretinului.

— Cain, vorbește cu mine! Nu înțeleg de ce te comporți în acest fel.

— Ți-am zis că am treabă, iar tu rămâi aici, doar nu te-am adus degeaba, în mama mă-sii. Ieși, plimbă-te, vizitează, fă ce dracului vrei. Bucură-te de libertate.

Ies din dormitor cu sufletul făcut bucăți, văzând că încă se comportă de parcă nu ar fi vorbit cu el cât eu am fost în curte să iau porcăria de inel. Ce dobitoc am fost! Chiar am crezut că pentru prima dată în toată viața mea de rahat, cineva mă poate iubi cu adevărat. E timpul să îmi revin, nu sunt vreo amantă părăsită, care stă să plângă pe la colțuri. Sunt un bărbat în toată firea, nu îmi permit să sufăr după o fetișcană nehotărâtă, care m-a ales pe mine în detrimentul lui, datorită sexului de calitate pe care i l-am oferit.

— Nu îmi face asta. Nu mă poți părăsi! se agață de mine, încercând să mă oprească din mersul către ușa pe care intenționez să ies și să nu mă mai întorc vreodată.

Mă uit cu scârbă la buchetele de trandafiri ce se vor ofili curând, așa cum sufletul meu va putrezi după această zi de rahat. Când ajung în fața ușii de la intrare, îi iau brațele de pe mine și mă întorc cu fața la ea uitându-mă în ochii înlăcrimați, ce au impresia că mă pot înduplecа, cum o fac de obicei.

— A fost destul de savuros sexul cu tine, Destiny, dar deja m-am plictisit de tot teatrul ăsta ieftin.

— Minți! Pot să văd în ochii tăi că mă minți! Tu mă iubești, așa cum și eu te iubesc, e imposibil să ne săturăm să ne avem în preajmă!

Îmi bubuie sângele în cap, auzind cum susține că mă iubește, vipera dracului! Îi întorc spatele și dau să trag de ușa glisantă, însă ceva mă ține în loc, determinându-mă să mă întorc înapoi cu fața la ea. Și-a dat halatul jos, în morții mă-sii! Asta era ce mă ținea ca prostul în ușă, chemarea corpului său divin pe care am convingerea că mâinile murdare ale jigodiei de Elijah i-au mângâiat zonele sensibile, bucurându-se de sucul său dulce.

— Pune-ți ăla înapoi, nu mă poți face să rămân dacă te dezbraci ca o târfă de bordel.

— Așa de tare te face să fii o târfă de bordel? replică ironică, venind la numai câțiva centimetri de mine, pentru a-și pune palma pe scula întărită din spatele blugilor.

O dau la o parte, reprimându-mi cu greu impulsul de a o trânti cu toată forța de perete. Mai are și tupeul să ridice din sprânceană, privindu-mă jignită că am respins-o, de parcă nu ar

fi vinovată de nimic, la dracu'! Mă privește atent preț de câteva secunde, încercând să citească pe fața mea ce se întâmplă, apoi își ia halatul de pe podea, îl îmbracă și își îndreaptă spatele, adoptând o poziție îngâmfată.

— La revedere, Cain.

Rămân înmărmurit, crezând că sunt supus unei farse extrem de proaste. Are tupeul jegos să mă expedieze, prefăcându-se că nu a vorbit cu acel gunoi? Dau drumul la mânerul geamantanului și fac un pas spre ea pregătit să îmi înfig mâna în gâtul ei și să o lipesc de perete, însă când îi văd zâmbetul satisfăcut din colțul gurii, având impresia că a câștigat și că m-a putut convinge atât de ușor, recurgând la farmece sexuale mă retrag, trag de ușă și ies val-vârtej din casă, fără să mă mai uit în urmă pentru a-i vedea reacția. Mă urc în mașină și ies în viteză din curtea proprietății lovind cu pumnii în volan, frustrat că mă simt vinovat pentru că am lăsat-o singură pe acea mincinoasă nemernică, care doar m-a jucat pe degete pretinzând că mă iubește. Nici nu știu ce dracului să fac. Pe de-o parte vreau să mă car de aici cât mai departe posibil, să îl sun pe James să se pregătească și să îmi iau tălpășița înapoi în Scoția fără ea, pe de alta, inima de rahat pe care minciunile sale au vindecat-o, nu îmi permite să plec, transmițând creierului că poate totul a fost doar o confuzie nefericită. Ar fi matur din partea mea să mă întorc în casă și o întreb, să comunic, așa cum fac cuplurile normale, dar eu nu sunt om normal, în mama mă-sii. Nu mă pot duce să mă milogesc de ea să îmi spună cum a vorbit cu jigodia când nu trebuia să existe nicio discuție între ei doi.

Conduc ca un nebun prin întunericul serii, până mă opresc în parcarea unui hotel de la poalele vulcanului Katla, nu foarte departe de casa unde ar fi trebuit acum să mă pregătesc de marea cerere în căsătorie. Noroc că soarta mi-a arătat la timp adevărul, până nu era prea târziu și îi puneam un inel pe deget mincinoasei. Cobor din mașină cu mintea vraiște, fiind mult prea confuz pentru a mai simți răcoarea ce s-a instalat odată cu venirea nopții ce îmi ridică firele de păr de pe brațele dezgolite de tricou. Intru în hotel, ignorându-i pe cei de la recepție ce mă întâmpină politicos, și merg direct către restaurant, zărind barul unde am

de gând să îmi petrec tot restul nopții, înecându-mi trădarea în băutură. Mă așez pe unul dintre scaunele înalte din fața barului simțind cum mă înghiontește în coapsă cutia în care se află rahatul de inel. Ar fi trebuit să îl arunc pe marginea drumului, făceam o bucurie celui care îl găsea, umplându-i buzunarele cu o bijuterie a cărei valoare depășește 3 milioane de lire sterline.

— O vodcă, îi cer barmanului pe un ton destul de nepoliticos, atrăgând o privire urâtă din partea puștiului.

Urăsc să beau altceva decât scotch-ul produs de firma mea, însă trebuie să recunosc că vodca Reyka, produsă de islandezi, e destul de bună încât merită să fie vedeta acestei nopți. Barmanul îmi pune băutura în față chiar când pe scaunul de lângă mine se așază o femeie brunetă, ce îmi pare vag cunoscută. Se pare că și eu îi par, întrucât mă privește insistent, de parcă așa m-ar putea face să îmi amintesc dacă i-am dat să mi-o sugă sau nu.

— Cain, ești chiar tu! Nu îmi vine să cred! Cât au trecut? Douăzeci de ani?

Ridic din sprâncene, neînțelegând o boaba din ce spune bruneta mult prea injectată cu botox, ca să își ascundă ridurile vârstei. Iubita mea, chiar și când va îmbătrâni, nu va avea nevoie să își ascunsă imperfecțiunile prin fel și fel de intervenții, ea va avea veșnic o frumusețe radiantă, una naturală, cum rar mai găsești printre miile de chipuri de plastic.

Nătâng mai sunt, să îmi bag!

Femeia aia nu este nimic mai mult decât o mincinoasă de care trebuie să mă descotorosesc, pentru a nu ajunge să fiu complet distrus de jocurile sale.

— Serios, Cain!? Nu mă recunoști? Credeam că prima dragoste nu se uită niciodată.

Deja începe să mă calce pe nervi botoxata asta care pretinde că mă cunoaște.

— Sunt Elize, prostuțule. Știu, m-am schimbat mult, dar chipul mi-a rămas la fel de tânăr ca acum douăzeci de ani, se hlizește la propriul compliment, de parcă chiar ar fi adevărat că încă are o față de copil, și nu una de babă zbârcită, întinsă de siringa esteticianului.

Ce dracu' caută femeia asta tocmai în satul în care mă aflu și eu!? Mi se pare mult prea dubios pentru a fi o pură coincidență.

— Ce cauți aici?

— Ușor, nu e nevoie să faci pe durul. Sunt în vacanță împreună cu prietena mea, ce acum e ocupată să exploreze autenticitatea Islandei, îmi face semn cu ochiul, dând de înțeles că târâtura cu care a venit și-o trage cu vreun islandez.

După felul în care mă scanează, se pare că și ea își dorește același lucru de la mine, deși în urmă cu două decenii i-am dat papucii din neant, fără nicio explicație, apoi mi-am tras-o cu sor-sa de câteva ori, chiar și în camera ei, ca să vadă că mi se rupea de ea și sentimentele sale. Acum, însă, aș putea profita de oportunitate și să o fut pentru a mă răzbuna pe Destiny.

— Cain, cred că amândoi avem multe lucruri de povestit, ce ai spune dacă ne-am retrage într-un loc mai liniștit, unde putem discuta în voie? își pune palma pe piciorul meu puțin mai sus de genunchi, gest care nu îmi stârnește nici cea mai mică urmă de dorință.

— E prima dată când ne revedem după zeci de ani și deja vrei să ți-o trag?

Se preface că este uimită de întrebarea mea, dar continuă să îmi mângâie piciorul cu mâna aia bătrână, crezând că mă poate excita.

— Voiam doar să vorbim, dar dacă tu îți dorești să explorăm mai departe, nu am nimic împotrivă.

Își linge buza de jos, străduindu-se să mă incite, dar nu face altceva decât să mă scârbească, amintindu-mi că e o târfă care și-a tras-o cu nenorocitul de tata după ce i-am dat cu flit, crezând că așa mă poate face să sufăr. Îi desprind palma de pe piciorul meu, îmi scot rapid portofelul aruncând câteva bancnote pe bar, apoi mă ridic în picioare, mă apropii de ea și îmi bag mâna în gâtul ei, strângând-o cu putere, încât simt cum se îneacă sub palma mea.

— Ai face bine să nu îmi mai ieși vreodată în cale, asta dacă vrei să nu te desfigurez, încât niciun rahat de medic nu te mai poate repara. Ai înțeles, dragă Elize?

Scuturã din cap în semn de aprobare, murmurând cuvinte de implorare pentru a-i da drumul. Îmi iau mâna din gâtul ei și pornesc spre ieșire, dezgustat cã i-am atins pielea. La dracu' cu fugitul! Voi merge acasã și voi afla toatã povestea din gura micuței vipere, chiar dacã va trebui sã îi scot cuvintele cu forța.

După zece minute în care am crezut cã îmi pierd mințile, trecând prin scenarii macabre în care trupul fragil al lui Destiny este înghițit de valurile turbate ale mãrii, parchez mașina în fața casei, cu inima luatã la goanã, temându-mã cã produsul imaginației mele bolnave s-a transformat între timp în cruda realitate. Intru furtunos în casa scãldatã complet în întuneric, ce îmi alimenteazã și mai tare teama, fiind mult prea îngrozit sã pot îndrãzni sã aprind lumina și sã gãsesc o încãpere goalã. Dar se pare cã norocul îmi surâde și din dreptul unuia dintre pereții de sticlã, din apropierea bucãtãriei, se aude un suspin al unei micuțe ființe, ce suferã în beznã. Fug la ea, mã trântesc în genunchi pe podea și o trag în brațele mele, deși știu cã nu asta ar trebui sã fac. O țin lipitã de pieptul meu, ridicându-mã pentru a aprinde una dintre lumini, apoi mã așez pe canapea vrând sã îi dau drumul din brațe, dar nu este nevoie sã o fac pentru cã se retrage singurã, uitându-se la mine cu o expresie dezamãgitã.

— Miroși a parfum de femeie. M-ai înșelat, nu?

— Nu îndrãzni sã mã asemeni cu tine, în morții mã-sii!

— Ce tot spui acolo!? Ești nebun!? Sunt în permanențã lângã tine, când crezi cã aș putea face o asemenea faptã dezgustãtoare!?

Chipul sãu umflat de lacrimi, cu ochii uzi, brãzdați de vinișoare roșii, nu mã poate face sã îi dau crezare, nu când încã face pe inocenta, ascunzând convorbirea cu acel blestemat.

— S-a terminat, Destiny. Nu te-am înșelat, mi-aș dori sã o pot face, sã nu îmi mai pese deloc de tine, dar din pãcate, îți continui jocul.

— Ce joc, Cain? Nu am nicio idee despre ce naiba vorbești! M-ai lãsat baltã, fãrã o explicație plauzibilã și acum te întorci, duhnind de la o poștã a parfum de damã!

— Nu cred cã ai dreptul sã îmi ceri explicații, când tu ești cea care vorbește pe la spatele meu cu jigodia aia! mã rãstesc din

adâncul pieptului, lovind cu pumnul sticlă mesei, încât produc o crăpătură în mijlocul blatului.

Surprinzător, izbucnește în râs, luându-mă la mișto pe față.

— Câteodată am impresia că ești de o vârstă cu mine, la cât de pripit ești în unele cazuri. Poate că ai uitat, domnule Riverside, dar toate conversațiile de pe telefonul meu, sunt înregistrate, asta fiind condiția de bază cu care m-am conformat de când mi-ai cumpărat telefonul!

— Atunci trebuie să mă pregătesc pentru ore întregi de ascultat conversațiile voastre, nu?

Îmi aruncă o privire plină de ură, apoi se urcă în poala mea și îmi dă o palmă peste obrazul stâng, profitând că am rămas înțepenit, vrăjit de frumusețea sa, de trupul micuț, acoperit de satinul halatului, ce se ridică când îmi încălecă șoldurile, dezvelind piersicuța suculentă dintre coapsele fine.

— E primul apel pe care îl primesc de la acel gunoi. Nu știu cum a făcut rost de numărul meu și de ce m-a sunat ca să mă amenințe că îmi va dezvălui cine ești de fapt, dar îți pot jura că singurul motiv pentru care am evitat să aduc acest subiect în discuție a fost fiindcă nu am vrut să ne strice armonia.

Vrea să își pună brațele pe după gâtul meu, însă asta ar însemna să îi permit să se apropie prea mult și să mă atragă în capcană, așa că o opresc prinzându-i ambele încheieturi în căușul palmei.

— Taci dracului. Nu cred nimic din ce spui.

— Înseamnă că nu ai deloc încredere în mine, iar fără încredere degeaba avem o relație, replică decepționată, vrând să se ridice din poala mea, fiind la un pas să izbucnească în lacrimi.

— Ce dracu' înseamnă asta?

— Că poate nu ne este scris să fim împreună, poate cel mai bine indicat ar fi să ne desp...

Nu o mai las să termine propoziția ce îmi face sângele să ia foc în vene, că mă ridic rapid de pe canapea și o arunc pe umărul meu, mergând către primul perete de sticlă, care îmi iese în cale. O cobor și o întorc cu spatele la mine, lipindu-i fața si pieptul de sticla rece a geamului. Îmi bag o mână în gâtul său, imobilizând-o, în timp ce cu cealaltă îmi trag fermoarul

blugilor, simultan cu boxerii, în jos pe coapse, eliberându-mi penisul în erecție. Îmi cobor mâna cu care îi țineam gâtul, lent pe valea dintre sâni, până ajung în zona abdomenului unde se află cordonul halatului, pe care îl trag, desfăcându-l. Nemernica mică mă ajuta să o scap de halat, scuturând din umeri pentru a îl face să alunece pe brațe, de unde îl smulg cu forță, rupându-l nerăbdător să îi simt goliciunea pielii. Mă dezbrac de tricou și îmi strivesc pieptul de spatele său fierbinte, împingând-o și mai mult în sticlă, urcându-mi înapoi mâna în gâtul său chiar în clipa în care înghite în sec pregătită să mi se ofere în totalitate. Îi despart picioarele cu genunchiul, îi curbez ușor spatele, după care îmi poziționez capul sculei la intrarea sa udă, frecându-l de zeama de acolo până simt cum picioarele încep să îi tremure.

— Vrei să ne despărțim, Destiny? o întreb printre dinții încleștați, apoi intru tot în ea, dintr-o singură mișcare bruscă, ce o face să se lovească cu pieptul de sticlă.

M-am împins atât de puternic, încât cutiuța din buzunarul blugilor ce îmi atârnă pe coapse, a căzut chiar la picioarele sale, unde dacă o las să își coboare privirea, o poate vedea imediat. Îmi iau mâna din gâtul său pentru a o urca în păr, și îi dau capul pe spate în întâmpinarea gurii mele ce îi suge flămândă pielea fină a maxilarului.

— Răspunde dracului la întrebare, mârâi cu buzele pe bărbia sa, scot limba și îi ling lent buzele, evitând să mi-o vâr în gura sa care abia așteaptă să mi-o primească.

— Nu, nu, iubitule... șoptește cu glasul frânt, cuprinsă de un tremur haotic când îmi scot scula din ea și o împing în anusul strâmt, forțând-o să mă lase să intru, deși știu foarte bine că e nepregătită.

Îi trag și mai tare părul, în timp ce îi scuip gaura strâmtă, pentru a mă împinge mai mult, reușind să trec de primul inel de nervi. Tremură incontrolabil, simt cum transpiră din abundență dată peste cap de atacul meu brutal, apoi, cu un urlet ce răsună cu ecou între pereții casei, își duce mâinile la spate, își apucă fesele, le desparte și se împinge cu toată puterea pe care o are în scula mea, băgându-mă până la capăt în canalul strâmt și fierbinte, ce mă strânge ca dracu', făcându-mă să preejaculez. Am impresia

că mai are puțin și leșină la cât de greu respiră, dar urlete sale disperate, o combinație plăcută între durere, extaz și pasiune mă liniștesc, permițându-mi să continui atacul aspru, începând să mă mișc al naibii de repede în fundul său. Îmi cobor o mână pe păsărica ce îmi cere să o supun aceluiași chin dulce, băgându-mi cu forță patru degete în ea, în timp ce cu gura îi ling umerii, brațele, și o mușc până scâncește, făcând-o să se miște la unison cu penetrările mele sălbatice, ce reușesc să îmi provoace răcnete care se împletesc cu zbieretele sale.

— Ne despărțim, Destiny? urlu întrebarea, băgându-mi al cincilea deget în păsărica sa micuță, ce se împotrivește palmei care încearcă să intre în ea.

— Nu! Nu! replică printr-un strigăt adânc, lovind cu palmele în sticla geamului de care îi presez pieptul.

Îi întorc capul spre mine, trăgând-o de rădăcinile părului, apoi îmi bag limba în gura ei, într-un sărut animalic în care ne absorbim unul altuia strigătele. Nimic nu mă excită mai mult decât faptul cert că am fost primul și singurul bărbat ce i-a băgat-o în fundul strâmt și mic, ce o să mă omoare cât de curând la cât de tare îmi strânge scula când ies până mai rămân doar cu capul, apoi o vâr brutal înapoi.

Retrag prostia pe care am spus-o mai devreme, căci am fost cel mai mare cretin, acuzând-o în gândurile mele futute că l-a lăsat pe Elijah să o atingă. Ea a fost, este și va fi numai și numai a mea. Rup sărutul, fac doi pași în spate încă înfipt cu scula în fundul său și cu jumătatea palmei, în păsărica dulce, apoi o împing, îndemnând-o să se aplece. Adoptă poziția la care tânjeam, sprijinindu-se cu palmele de geam, în timp ce se apleacă, ridicându-și fundul.

— Vreau să știi că te iubesc mult... geme cuvintele printre țipete, scâncind ca o pisicuță lovită când împing tare palma, intrând tot în păsărica mică și udă.

— Și eu te iubesc, micuță regină.

Îi ofer un sărut tandru pe spate, îndulcind brutalitatea cu care îi invadez ambele găuri. Mi-aș dori să mai pot rezista, dar felul în care fundul său nu vrea să se predea atacului meu răvășitor, mă aduce în pragul orgasmului, alimentat de palma

ce îi explodează vaginul ce se contractă când îi ating cu vârful degetelor punctul nervos din interior, și o simt cum e pregătită să își dea drumul. Însă, pentru mine nu este îndeajuns. Vreau să o înnebunesc, să o fac să erupă, să aibă parte de un orgasm ce îi va nimici trupul, aruncând-o într-un vârtej al extazului. Așa că îmi cobor cealaltă mână între coapse sale, ciupind clitorisul umflat la fel de dur precum i-o trag, provocându-i un val de convulsii, ce îi cutremură din încheieturi trupul.

— Dă-ți drumul pentru mine, iubito. Acum, la dracu'! Vreau să simt cum îmi uzi mâna.

Zbiară cuvinte indescifrabile, cu pielea asudată, spatele înroșit, din cauza agitației prin care o face să treacă orgasmul covârșitor și simt, la dracu', cum până și inelele de mușchii ale anusului se contractă puternic. Se spune că e destul de greu să îți faci femeia să aibă orgasm anal, nu că mi-a păsat până acum să verific acest zvon pentru a obține contrariul, dar cu iubita mea vreau să încerc tot, să îi ofer tot, să o fac să țâșnească pe mâna mea, așa cum o face acum, dându-și drumul printr-un *squirt* puternic, ca o afurisită de stropitoare. Îmi țin în continuare palma în ea, ca să mă pot bucura de zeama cremoasă din interiorul păsăricii, în timp ce îmi adâncesc până la capăt scula în canalul strâmt al fundului și erup în jeturi prelungi, fierbinți, umplându-i anusul cu spermă.

Transpirat leoarcă, ies din ea ușor, o ajut să se ridice, apoi mă așez în fund pe podea, cu ea în brațele mele, având grijă să mă asigur că este în regulă, deși nu ar fi nevoie la ce zâmbet tâmp are pe chip. Mă lipesc de sticla rece, având nevoie să îmi diminuez fierbințeala pielii, și îi sărut buzele micuței mele ce stă cu fruntea lipită de geam, privind cerul senin al nopții, pe care brusc apare ceva de care am uitat complet, fiind distras de apelul acelei jigodii.

Avionul rezervat special, ce face tumbe prin norii serii, coborând la o altitudine de unde se poate vedea de la geamul casei, cum zboară pentru a forma litere, cu ajutorul fumului alb, compus dintr-o combinație specială de uleiuri, ce este emis prin sistemul de evacuare. În doar câteva minute, sub privirea șocată a iubitei mele, un „Fii a mea, regină!" este scris pe cerul întunecat al nopții.

CAPITOLUL XXXII

CAIN

Destiny se întoarce cu fața spre mine, cercetându-mi expresia feței, deschide gura pentru a spune ceva, dar șocul nu îi permite să scoată niciun cuvânt. Mă privește concentrată, cu ochii scăldați în lacrimi, apoi se ridică din brațele mele și se lipește de fereastră pentru a admira scrisul, care în maxim zece minute se va șterge complet. Întind mâna și iau cutia din catifea pe care nu știu cum naiba nu a văzut-o până acum, îmi dreg glasul și îngenunchez lângă ea, deschizând minunăția de inel din aur galben incrustat cu diamante, în care este prins într-un mod imperial, în mijloc, un diamant roșu în formă pătrată, de un carat jumătate, rar întâlnit, dar care prin relații, am reușit să îl achiziționez înainte de a fi expus la licitație. Mica mea regină își ia ochii de pe cer și își îndreaptă atenția asupra mea cu o expresie de șoc absolut, cu ochii mari, strălucitori, căscând larg gura când își coboară privirea pe inel.

— Fii a mea, regină Destiny. Căsătorește-te cu mine, iubito.

Izbucnește în plâns, se lasă să cadă în genunchi la același nivel cu mine, apoi mi se aruncă în brațe strângându-mă tare, de parcă și-ar dori să își unească sufletul cu al meu.

— Spune ceva, iubito. Orice, te rog.

Își ridică capul de pe umărul meu, îmi cuprinde obrajii nerași în palmele sale micuțe și mă privește cu o privire ce emană adorație pură.

— Da! Răspunsul este da! Nu există nimic altceva pe care să mi-l doresc, așa cum îmi doresc să fiu soția ta, Cain.

La dracu', nu credeam că mă voi simți așa de emoționat! Îmi tremură mâna când scot inelul din cutie și îl pun pe degetul său inelar de la mâna stângă, sărutând acea zonă după ce l-am așezat. N-am fost niciodată mai fericit ca acum, dar în aceeași

măsură, mă simt ca și când aș comite un delict, al cărui pedeapsă este scaunul electric. A acceptat să devină soția mea, la dracu', ar trebui să nu îngădui niciunui gând negru să îmi întunece bucuria. Sunt conștient că ceea ce îi ascund va ieși la suprafață la un moment dat încercând să distrugă legătura noastră, însă sper că iubirea pe care mi-o poartă va fi mult mai puternică și că nu mă va părăsi, deși așa ar fi corect să facă.

— Nu ai niciun motiv pentru care să fii supărat. Poți asculta înregistrarea convorbirii și te vei convinge că...

— Dă-o dracu' de înregistrare, Destiny, o întrerup pe un ton mult mai dur decât intenționasem, apoi o trag în brațele mele și mă ridic, îndreptându-mă spre baie.

— Ești așa atrăgător când faci pe șeful. Și când ai pielea umezită, de după sex... îmi șoptește cu buzele pe gâtul meu, trecându-și apăsat nasul pe vena ce îmi pulsează alert. Și cât de mult îmi place când îți simt mirosul natural, înțepător, masculin, e atât de bine... continuă sub forma unui geamăt prelung, apoi începe să îmi traseze cu limba conturul venei, provocându-mi un fior accentuat pe șira spinării.

Felul în care mă atâță, lingându-mi chinuitor de lent gâtul, mă face să mă opresc la intrarea în baie și să o lipesc de peretele de lângă ușă cu forță, așa cum văd că și-o tot caută, dorind să provoace animalul din mine.

— Nu ți-a ajuns, nesătulă mică, ă? Păsărica asta obraznică, mă vrea acolo? îi adresez întrebarea pe un ton jos, aventurându-mă în jocul său, în timp ce îmi cobor palma între noi și îi iau între degete clitorisul întărit.

— Niciodată nu îmi va ajunge. Mi-ai spus că voi suferi, dar nu îmi pasă, Cain, vreau să sufăr, să suferim al naibii de mult împreună! Să mă las consumată de întunericul tău, absorbită în durerea ce încă îți posedă sufletul. Vreau totul, lăsă-mă să fiu eu cea care sângerează. Dă-mi mie rănile tale, să trec eu prin tortură în locul tău!

O privesc uluit și mă pierd în ochii ce sclipesc pronunțat în lumina difuză a coridorului. Văd în spatele lor, dincolo de irisurile întunecate, iubirea nemărginită pe care o simte. Aș

putea să îi mărturisesc acum cel mai nenorocit păcat al meu, dar cu toate că sunt ferm convins de dragostea sa pentru mine, nu am aceeași convingere că în acest moment va putea trece peste orice, iertându-mi oroarea comisă în urmă cu mulți ani.

— Intenționez să vând conacul.

Dacă acel secret nu îl pot dezvălui încă, măcar să compensez cu un fapt al cărui demers a început în urmă cu o săptămână, când am luat hotărârea că e timpul să ies din acea groapă de gunoi, bântuită de strigoii unor persoane ce mi-au făcut cunoștință de la o vârstă fragedă cu suferința.

Spusele mele o fac să clipească des, luată pe nepregătite de această confesiune. Îi sărut scurt fruntea pentru a o liniști, apoi, cu piciorul împing ușa băii și intru în încăpere cu ea strâns lipită de pieptul meu.

— Ce te-a făcut să ajungi la acest gând, Cain? E ceea ce mi-ai povestit pe plajă, nu? Umbrele trecutului încă sunt imprimate între acei pereți și cred că oricât de tare încerci să îți găsești pacea, acolo nu o vei putea face niciodată.

O așez cu grijă pe una dintre treptele din marmură ale căzii, pornesc robinetul, apoi mă așez în genunchi pe podea, în fața ei, atingându-i tandru cu buricele degetelor, obrazul drept.

— Te-ai prins repede, micul meu geniu.

— A rămas la stadiul de gând sau deja ai găsit un cumpărător? De ce nu mi-ai spus nimic până acum?

— Nu am găsit momentul potrivit pentru a-ți spune, căci am preferat să ne bucurăm de liniștea pe care o aveam, decât să deschid acest subiect. Și nu, nu e este doar un gând, am dat zvonul prin cercul de cunoștințe, având deja parte de câteva zeci de oferte, îmi așez bărbia pe genunchii săi, lăsând-o să își treacă degetele prin părul meu ciufulit.

— Dacă asta te face fericit, eu nu mă pot opune. Nu îmi pasă câtuși de puțin unde locuiesc, atâta timp cât sunt lângă tine.

Zâmbesc, deși știu că intensitatea cu care a rostit aceste cuvinte va fi stinsă iute de întunecimea secretului ce nu îmi permite să fiu pe deplin împlinit. O iau în brațe și intru în cada pătrată, în care ar putea încăpea pe puțin patru persoane, poziționând-o cu spatele sprijinit de pieptul meu și cu posteriorul între picioarele mele desfăcute.

— Mi-ai rămâne alături chiar dacă ai afla ceva teribil despre mine? Ceva atât de îngrozitor, încât îți va schimba complet percepția pe care o ai asupra mea.

Își întoarce capul spre mine, lăsându-l puțin pe spate, rezemat de umărul meu pentru a-și putea fixa privirea în a mea, în timp ce palma sa catifelată îmi atinge ușor, firele țepoase din barbă, mângâindu-mi obrazul.

— Cain, deja știu că ai ucis pe cineva. Nu poate exista alt secret atât de tulburător, încât să îl determine pe Elijah să își ruineze viața în încercarea de a mă avertiza în legătură cu tine.

— Vezi mâinile astea, Destiny? îmi ridic palmele, trecându-le prin fața sa sub privirea atentă, ce nu mă slăbește nicio secundă. Mâinile astea au fost pătate de sângele celor care au avut teribila soartă de a pica pradă furiei mele. Sunt un nenorocit de criminal, Destiny. Un ucigaș cu sânge rece, ce plănuiește să comită altă crimă, omorându-și unul dintre bunii săi tovarăși, la dracu'!

Se ridică ca arsă, întorcându-se cu fața spre mine, în timp ce îmi încălecă șoldurile și îmi cuprinde strâns fața în palmele sale mici.

— Nu mă interesează ce crede Elijah. Nu contează ce ai făcut în trecut, Cain, încetează, te rog, să te urăști. Sunt sigură că oricare ar fi fost motivul care te-a făcut să devii un călău, a fost unul puternic peste care nu ai putut trece, lăsând furia să se dezlănțuie la un nivel absolut. Dar, acum nu mai ești același om, iubitule. Învață să te iubești, așa cum te iubesc eu și iartă-te, precum am făcut-o eu, oferindu-ți o șansă. E timpul să ți-o oferi și tu, te rog.

Creatura asta minunată e un înger în trup de femeie, trimis să mă aducă în lumină, după ce toată existența mea nenorocită am trăit în beznă, în bălți de sânge, agonie și o furie exacerbată, ce m-a împins la gesturi macabre. Inevitabil până să pot apuca să îmi reprim reacția fiziologică de a plânge produsă de emoția momentului, simt cum lacrimi fierbinți mi se preling pe obraji, oprindu-se în palmele sale ce mi le iau cu degetele mari, apoi își apleacă capul și mi le sărută, oftând cu buzele lipite de obraz.

Nu mă mai simt rușinat că plâng în fața viitoarei mele soții. Ea este ființa ce a reușit să doboare toate barierele pe care alții nici măcar nu au putut să le treacă. Ea le-a zdrobit după doar câteva clipe petrecute în prezența sa, ce m-au făcut să realizez că niciun sentiment nu se poate compara cu dragostea. Zeci de ani am trăit cu impresia greșită cum că iubirea este slăbiciune, iar cel ce va fi prins în vraja sa, va fi secat de puteri, condamnat să devină robul femeii căruia îi oferă inima sa. Sunt un rob, sunt sclavul umil al dorințelor femeii din brațele mele, dar nu mă simt deloc slab, așa cum mi se spunea că voi fi. Ba chiar mă simt mai puternic ca niciodată. În sfârșit, simt că nu am ținut pe linia de plutire afacerile degeaba, în sfârșit, după atâta timp de unul singur, mă pot bucura de tot ce am acumulat, oferindu-i tot ce vrea nimfei micuțe ce își freacă sânii umflați de pectoralii mei. Vrea să i-o trag și îmi doresc al dracului de mult să o fac, dar mai mult vreau să îi spăl trupul, să am grijă de ea cum ar fi trebuit să fac de la bun început. Iubirea noastră întrece orice relație normală ce nu m-a atras niciodată, e pură, în același timp fiind și crudă, brutală, un dulce purgatoriu în care te refugiezi, înainte de a fi aruncat în flăcările certurilor desprinse parcă din cazanele iadului, ca apoi să guști paradisul din atingerea corpurilor. Așa ne iubim, urlând, țipând, acționând din impuls, însă oricât de nebună este conexiunea noastră, nimic nu poate justifica tratamentul crud pe care i l-am aplicat după ce am adus-o cu forța în lumea mea. Privind în retrospectivă, ea mi-a arătat că dragostea te îndemnă să ierți, încă de când mi-a permis să o ating după ce am abuzat-o fără milă.

— Cain?

Murmurul său mă aduce înapoi la realitate din negura gândurilor, făcându-mă să realizez că îi frământam apăsat sânii, cu palmele lipicioase din cauza gelului de duș.

— Da, iubita mea?

Mă prefac că nu mi-am dat seama de ce mi-a șoptit numele, că nu simt cât de tari îi sunt sfârcurile, cum mi s-a sculat sub labiile sale și cum aș putea doar să îmi împing penisul și să intru tot în ea.

— Întinde-mă pe treptele din fața căzii și trage-mi-o în calitate de logodnică a ta, Cain.

— Nu vrei să așteptăm până la nuntă, iubito? o tachinez cu bună știință, savurând din plin cum se încruntă, frecându-și păsărica de scula mea, gata să o primească în ea.

— Nu. Până la ziua mea mai este destul, replică hotărâtă, stabilind printr-un simplu răspuns data la care vrea să ne căsătorim, iar eu, supusul dorințelor sale, accept bucuros.

— Vrei să ne căsătorim de ziua ta, Destiny?

— Da. Ar fi cel mai frumos cadou pe care mi-l poți oferi.

— Bine, facem cum vrei tu, la dracu', știi ca nu te pot refuza. Doar că vom fi nevoiți să ținem ceremonia la conac, întrucât va mai dura câteva luni până ne vom putea muta în noua noastră casă.

Nu știu de ce ne chinui pe amândoi, și nu intru în miezul fierbinte, ce mă așteaptă doritor.

— Ți-am spus deja că nu îmi pasă unde vom sta, Cain. Vreau doar să fiu cu tine și să ne căsătorim în ziua în care voi împlini douăzeci de ani, replică hotărâtă, continuând să își frece dulcea piersicuță de penisul meu umflat, căutând să și-l bage în adâncul miezului cald.

— Iubito, îmi reamintești că sunt un pervers de 38 de ani, chiar când ți-o freci de scula mea, pentru a mă face să ți-o trag. Ești o mică nerușinată, dar știai deja asta, nu-i așa, micuță regină? îi prind bărbia între dinți, mușcând-o ușor, cât să o fac să mi se apese și mai mult de sculă, provocând valuri în cadă, la ce rapid se freacă, dorind să mă tragă în menghina suculentei păsărici.

— Ești un pervers al naibii de atrăgător, iubitule. Mă umezesc doar privindu-ți conturul mușchilor, iar acum sunt atât de umedă când îți simt carnea fină și tare sub mine, ah, e bine, vreau mai mult, te rog, dă-mi mai mult, Cain!

Îmi cobor gura pe pieptul său luându-i un sân în gură, în timp ce mă ridic în picioare și ies din cadă, pentru a o întinde pe scările din față, așa cum mi-a sugerat în urmă cu câteva momente. Își desface larg picioarele când o așez cu fundul pe

treapta din marmură, invitându-mă să o gust, să îmi bag limba în canalul încins și să fiu al dracului dacă o pot refuza. Îngenunchez între picioarele sale desfăcute, le urc pe umerii mei și îmi afund fața în păsărica udă, inspirând adânc mirosul său pur, divin, ce îmi provoacă o tresărire accentuată în nervii sculei. Limba îi încercuiește jucăuș mugurul umflat, iar degetele îi pătrund despicătura, făcând-o să își urce mai mult picioarele pe umerii mei, pentru a-mi împinge gura adânc în raiul ce se umezește special pentru mine. Curând, degetele sale îmi trag părul ud, parcă vrând să mi-l smulgă din rădăcini, la cât de puternic de agață de el, strigându-și plăcerea când limba ia locul degetelor, intrând între labiile umflate, gustând, sorbind zeama sa, mierea ce îmi satisface pofta primordială, nevoia incontestabilă de a o avea în gură. Mi-aș putea petrece o eternitate cu capul între coapsele sale și tot nu mi-ar fi de ajuns. Sunt un biet vasal, un bărbat tributar după o bucățică de carne moale și fierbinte, al naibii de udă, cu un gust aparte al inocenței, deși am futut-o în toate pozițiile existente și neexistente.

— Mușcă-mă, Cain, vreau să mă doară, să mă chinui, fă-o, nu te sfii, suspină printre înșiruirea de exclamații în care mă prea slăvește, de parcă aș fi Dumnezeul său, și cu părere de rău către Respectivul, eu sunt singurul în fața căruia îngenunchează.

Ce îmi cere mă stârnește făcându-mi penisul să ardă, sângele să o ia la goană prin vene, iar inima, băga-mi-aș, inima și-a luat tălpășița, fugind în pieptul său. Sunt prea excitat ca să mai pot face dragoste cu ea așa cum intenționam când am ieșit din cadă, căci felul murdar în care mă imploră să o torturez mă transformă într-un prădător, flămând după sângele prăzii râvnite. Îmi înfig dinții în labiile sale nemilos, violent, cum și-a dorit, mușcând-o până simt cum carnea i se umflă sub buzele mele, fiind la un pas să sângereze. I le eliberez doar pentru a urca cu dinții pe clitoris, aplicând același tratament brutal, ce o face să se cutremure, zbierând, dând din picioare, repetându-mi numele ca pe o afurisită de rugăciune. Acum că am început, nu mă mai pot opri până nu îi umplu pielea cu urmele dinților mei.

Îmi ridic capul dintre coapsele sale, îi bag trei degete în păsărică, adâncindu-le între pereții strâmți, apoi încep să îmi plimb gura pe interiorul coapselor, mușcând ca un animal turbat carnea fierbinte a picioarelor. Pielea sa îmi oferă senzația că arde când buzele îi sărută urmele roșiatice ale dinților, diminuând durerea pe care i-am provocat-o. Însă, se pare că mica mea regină nu împărtășește aceleași gânduri ca mine, fiindcă îmi ține capul captiv când ajung aproape de genunchi, dându-mi un ordin tăcut să continui cu asaltul crud. La dracu', mă împinge dincolo de limite, dorind să trezească la viață monstrul din mine.

Și reușește.

Renunț complet să îi mai port de grijă, îmi scot degetele din ea, mă ridic, băgându-mi adânc degetele în părul său, apoi o trag după mine, coborând-o brutal de pe scările căzii, fără pic de milă, făcând-o să suspine dureros. O trântesc în mijlocul băii, pe podeaua rece, iau rapid un prosop lung din suportul de lângă dușul de sticlă din colțul încăperii, îl rulez drept zgardă, și îi înconjor strâns gâtul. Pun prea multă presiune în strânsoare, o știu bine, dar asta a vrut, în mama mă-sii, să își amintească cu ce animal urmează să se căsătorească. Iar eu îmi doresc la fel de mult să îi arăt încă o dată, că de la iubirea enormă pe care i-o port, până la furia ce mă face să devin o bestie, e un singur pas, o linie transparentă prea ușor de trecut.

— Doar de atât ești în stare, Cain?

Femeia asta a luat-o dracului razna, zâmbind diabolic în timp ce rostește cu un ton provocator, cuvinte menite să mă enerveze, pentru a trece la următorul nivel.

Sunt într-o nenorocită de baie, nu e ca și când aș avea prea multe variante cu care să îi provoc durerea mult tânjită. Brusc, prin fața ochilor îmi apare un flash al unei amintiri din primele noastre zile petrecute împreună, un episod violent din baia dormitorului meu, ce s-a terminat al naibii de prost, cu o fetiță speriată care amenința să își ia viața cu briciul pentru bărbierit. Dacă și de această dată duc totul mult prea departe, împingând-o să recurgă la un asemenea gest nesăbuit? Nu îmi pot asuma riscul de a o pierde, oricât de tare mă aprinde, mă stârnește și îmi face scula tare precum oțelul, nu mai simt nevoia să îi provoc suferință.

E viitoarea mea soție, la dracu'!

O iau de nevastă pentru a-i arăta devotamentul, respectul și dragostea mea, nu pentru a o tortura de parcă ar fi o simplă târâtura cu care mi-o trăgeam în trecut, de care mi se rupea dacă o răneam sau nu.

Cobor pe vine lângă trupul său perfect, lucind datorită picăturilor de apă ce i se preling pe piele, îi desfac prosopul din jurul gâtului, aruncându-l undeva prin spatele nostru, apoi îi iau mâna stângă și i-o sărut blând, lipindu-mi buzele mai sus de unde inelul strălucește pe degetul său micuț.

— Amândoi știm că pot mult mai mult de atât, iubito. Dar nu am nicio dorință să îți cauzez o suferință pe care nu o meriți. Vreau să te iubesc, Destiny a mea. Să îți iubesc trupușorul ăsta frumos, să îi ofer atenția și dragostea de care are nevoie.

Se apropie de mine, îmi ia mâna în a sa, și o duce în dreptul buzelor rozalii, sărutându-mi-o apăsat, dar tandru, fără să își ia vreo secundă privirea din a mea.

— E atât de multă lumină ascunsă în tine, Cain. Nu meriți să te desconsideri, afirmând că ești un om rău. Îndrăznește să pășești în față, să lași odată pentru totdeauna în urmă umbrele ce ți-au întunecat viața. Vrei să îmi arăți cât de mult mă iubești? Fă asta pentru mine și atât, nu am nevoie de mai mult.

O trag în brațele mele, simțind nevoia disperată de a o simți lipită de pieptul meu, continuând să o țin strâns de mână, la fel cum mă ține și ea.

— Îngerașul meu frumos, în căpșorul ăsta al tău deții niște vorbe foarte înțelepte, mult prea mature pentru anii tăi.

— Nu te mai lega de vârsta mea, e doar un afurisit de număr, se revoltă, încruntându-și sprâncenele într-un mod adorabil.

Îi sărut încruntătură și zâmbesc cu buzele pe fruntea sa când văd cum dispare odată ce i-am oferit răsfățul de care avea nevoie. Inconștient, mâinile mele își găsesc locul de odihnă pe abdomenul său, ținându-l într-un fel ce îmi inspiră un sentiment ciudat. O dorință de a îl simți umflat, rotunjit, modelat după copilul nostru ce ar crește în interior, rodul... La dracu', nu! E prea devreme. Nu îi pot face asta. Are nevoie să evolueze, să își urmeze pasiunile, nu mă pot pune pe primul loc și să fiu un

egoist nenorocit, lăsând-o însărcinată timpuriu, luându-i șansa de a-și urma cursul natural al vârstei.

— Nu vreau să îmi mai fac injecția contraceptivă.

Cuvintele sale, rostite pe un ton moale, dar în care îi simt hotărârea, deși vorbește șoptit, dau glas gândurilor mele, făcându-mă să îmi iau buzele de pe fruntea sa pentru a o putea privi în ochi.

— Vorbești prostii, iubito.

— Deja am stabilit că din toamnă voi începe cursurile acasă, nu este nicio prostie, Cain. Nu m-ar încurca cu nimic dacă aș rămâne însărcinată, replică serioasă, și mă fixează cu privirea, arătându-mi că vorbește cât se poate de serios.

— Ești încă un copil, e devreme pentru a face unul, Destiny.

— Serios? Privește-mă în ochi în timp ce îmi spui cum nu simți nimic când îmi mângâi abdomenul. Cum nu îți dorești să fie copilul tău acolo. Spune-o și nu voi mai aduce prea curând acest subiect în discuție.

Trag adânc aer în piept, încercând să îi confirm cuvintele, dar ceva mă ține și nu îmi permite să rostesc minciuni ce pot avea repercusiuni urâte.

— Ar însemna să te mint și nu o pot face. Vreau, la dracu', vreau!

— Bine. După ce se va duce efectul injecției, nu voi mai face alta.

— Iubito... Dacă vei simți că îți răpesc tinerețea?

— Care tinerețe, Cain? Eu nici măcar copilărie nu am avut. Tu ar trebui să știi cel mai bine, având în vedere că m-ai urmărit în permanență, că nu am dus un trai normal și am fost forțată de circumstanțe să mă maturizez mult mai devreme decât era timpul.

Îi simt tristețea din glas și mă omoară să o văd așa. Mă omoară gândul că aș fi putut să îi ofer totul, dacă nu eram un nemernic consumat de ură. Nu trebuia doar să o urmăresc de la distanță, bucurându-mă ca un om josnic ce am fost, de viața grea pe care a avut-o. Trebuia să mă implic, să o ajut, să o sprijin, să îi dăruiesc bucuria care i-a lipsit cu desăvârșire. Mă consolez cu gândul că încă nu e târziu, și o pot face acum. Pot să îi dau tot ce i-aș fi putut da atunci.

— Sunt tentat să renunț la toate rahaturile din Scoția și să ne mutăm pe insulă, dar trebuie să îi las un imperiu drept moștenire campionului meu, sparg gheața cu o mărturisire, și o ridic de pe podeaua rece în brațele mele.

Merg către dormitor, unde o așez cu grijă pe pat urcându-mă lângă ea, față în față, pentru a-mi putea trece degetele pe obrazul său fin, privind-o în ochișorii blajini ce mă privesc cu dragoste, scăpărând în lumina slabă a camerei.

— Poate va fi o campioană.

— Deja îmi crește tensiunea doar gândindu-mă la cum va trebui să o păzesc ca un dragon de pericolele mergătoare, cu râme în pantaloni.

Ridică o sprânceană la auzul replicii mele, izbucnind în râs, amuzată de instinctul meu mega protector.

— Nimeni nu îți va lua prințesa, relaxează-te, altfel riști să faci un infarct înainte de a o concepe măcar.

— Mă iei în râs, iubito?

— Sub nicio formă, iubitule. Doar că am auzit cum că după 40 de ani, potența scade...

Începe să râdă și mai tare, distrându-se pe cinste pe seama propriei glume, ce nu mă încântă deloc. Profit de neatenția sa, mă urc deasupra ei, îi apuc picioarele pe sub genunchi și intru tot în ea, adânc, luând-o pe nepregătite pentru mărimea mea, ce îi bruschează păsărica strâmtă.

— Hai să vedem cât de potent sunt, iubire. Nu o să mai ies din păsărica asta obraznică, până nu mă vei implora plângând să o fac. O să ți-o umplu cu spermă, până mă vei ruga să nu îmi mai dau drumul, îi mârâi la ureche, mișcându-mi rapid șoldurile.

— Te rog de pe acum, să nu te oprești orice ar fi, Cain. Dacă mi-o vei umple, mai este loc în gură și în fund. Foarte mult loc, iubire, replică cu voce seducătoare, cuprinzându-mi fesele în strânsoarea palmelor sale micuțe, pentru a mă împinge tot mai adânc în ea.

E o provocare a naibii de interesantă, pe care o accept încântat. Sunt ferm convins că ne vor prinde zorii înfipți unul în altul, și nu îmi rămâne decât să mă bucur.

CAPITOLUL XXXIII

CAIN

Îmi potrivesc butonii din aur galben, încrustați cu rubine ce se potrivesc cu inelul de logodnă al iubitei mele, de la manșetele cămășii negre pe care am ales să o port în această zi specială, apoi arunc o privire în oglinda din dormitor, uitându-mă la omul ce credeam că nu voi ajunge niciodată să fiu.

Azi e ziua cea mare.

Mă căsătoresc, la dracu'.

Eu, blestematul Cain Riverside, se însoară cu femeie vieții lui.

Privind cutia neagră din catifea în care se află verighetele noastre din aur galben, uit pentru câteva momente de toate lucrurile de rahat ce m-au apăsat în săptămânile care au trecut. Cedez locul îngrijorării ce mi-a bântuit somnul nopți la rând bucuriei acestei zile, ziua în care în urmă cu douăzeci de ani un înger s-a născut pe meleagurile Scoției, ziua în care acum două decenii mai târziu, acel înger îmi devine soție. Încerc să mă desprind din tumultul gândurilor, pentru a trăi așa cum se cuvine șansa ce mi-a fost oferită de către frumoasa mea logodnică, care a fugit de cum s-a crăpat de ziua din patul nostru, susținând că aduce ghinion ca un mire să își vadă mireasa înainte de a se întâlni la altar.

Rahaturi, în mama mă-sii!

Noi nu vom avea o nuntă clasică, nu vom pași pe un covor roșu spre altarul vreunei biserici, nu vom avea sute de invitați și zeci de rude care să pretindă că ne împărtășesc fericirea. Ne vom căsători în curtea conacului, în fața unui ofițer al stării civile, având-i alături pe Bart și Agatha. Am stabilit împreună

cu mica mea regină că nu este nevoie să ne mărturisim iubirea în fața unui preot prin jurăminte pompoase, în care susținem că dragostea noastră e nemuritoare. I-am demonstrat în fiecare zi, din acea noaptea în care a acceptat să fie soția mea, cât de reale și profunde sunt sentimentele mele. I-am arătat că sunt doar al ei în fața zecilor de idioți ce au participat la petrecerea organizată cu ocazia aniversării a o sută de ani de la întemeierea companiei de producție de scotch a familiei, făcând un anunț oficial în legătură cu logodna noastră. Am ținut morțiș ca fiecare târâtură ce îmi arunca zâmbete perverse și priviri pline de subînțeles să știe că eu am ochi doar pentru o singură femeie. O femeie încăpățânată ce a stat fermă pe poziție susținându-și decizia de a urma cursurile acasă, deși am tot încercat să o conving să experimenteze facultatea în adevăratul sens al cuvântului. Bineînțeles că nu am avut nicio șansă în fața hotărârii sale. Așa că am vorbit cu decanul facultății și am înscris-o la cursurile de la distanță, pentru a-i îndeplini dorința. Aceasta și încă una la care m-am tot opus în nenumărate rânduri, pentru a mă asigura că este ferm convinsă de hotărârea luată. Nu a mai făcut injecția contraceptivă, care ar fi trebuit să fie administrată în urmă cu o săptămână, neavând altă alternativă, decât să mă supun dorinței sale de a rămâne însărcinată. Nu că mi-ar displăcea ideea de a fi tată. Numai gândul că voi avea posibilitatea să îmi țin copilul în brațe îmi provoacă o emoție puternică, fără precedent. Pare că totul se așază așa cum ar trebui, mergând pe drumul sigur spre o viață perfectă, lipsită de probleme, însă realitatea este cu totul alta. Încă nu am găsit curajul necesar să îi destăinui acel secret nenorocit care nu îmi permite să respir liniștit, urmându-mă precum o afurisită de umbră la fiecare pas. Și se parcă nu ar fi de ajuns că port pe umeri o povară mult prea grea de cărat, cretinii de polițai cu care colaborez nu au fost în stare nici până în ziua de azi să îi dea de urmă cretinului de Elijah. Nimic. Ca

și când l-a înghițit pământul. Niciun apel imbecil ce ar putea fi interceptat de poliție, niciun furt, nimic, la dracu'.

Setea de sânge crește cu fiecare zi care trece și nu primesc răspunsul mult așteptat.

În urmă cu două zile, când m-am întâlnit cu porcul de Harrison, am fost la un pas să îi rup fața aia de cretin, în clipa în care mi-a spus cu nonșalanță că nu l-a găsit pe nemernic. Sunt ținut pe linia de plutire de două lucruri ce îmi mai aduc o urmă de lumină în negura rahaturilor în care mă scald. De momentele petrecute lângă frumoasa mea iubită și de vestea că în mai puțin de o săptămână noua noastră casă va fi gata, după ce am așteptat nerăbdător să mă car dracului din conacul ăsta infect. Am primit sute de oferte, care de care mai ofertante, prețuri exorbitante cu mult peste limita pieței de imobiliare, având parte de un asalt în masă din partea cretinilor care visau să pună labele lor murdare pe casa unde am locuit. Dar, ca un nenorocit ce sunt, mi-am băgat pula în ele câteva de milioane și am renunțat să mai vând conacul, lăsându-i șocați, cu buzele umflate pe imbecilii care chiar credeau că au vreo șansă să calce pe această proprietate. Am hotărât să cumpăr o altă proprietate, puțin mai mică decât aceasta, la marginea Edinburgh-ului, pentru a nu fi prea departe de firmă, unde am tot mers în ultimul timp ca să le reamintesc acelor idioți că încă au șef, după ce am absentat destul de mult, fiind ocupat să mă țin după fusta iubitei mele. Fustele alea scurte, ce mă înnebunesc, când se prezintă din neant la firmă, cu pretextul că vrea să vadă cum decurge administrarea uneia. Pe dracu'! Amândoi știm prea bine că vine pentru a se asigura că toate femeile care lucrează acolo, știu că sunt un bărbat logodit cu o bombă cu ceas, ce poate exploda din moment în moment, dacă vreuna îi da impresia că încearcă să flirteze cu mine.

Era cât pe ce să se năpustească asupra bietei mele secretare când i s-a părut că mi-a făcut ochi dulci în timp ce îmi aducea cafeaua. Se comportă ca o leoaică, gata să își înfigă colții în

beregatele celor care ridică coadă la perechea sa. Și să fiu al naibii de nu savurez fiecare ocazie în care o văd cum tremură de nervi, cu obrajii înroșiți din cauza geloziei ce îi întunecă rațiunea, apoi ca un iubit excepțional, îmi bag limba în piersicuța dulce ca să o liniștesc.

Aș cam avea nevoie să mi-o bag acum, pentru a-mi potoli mie starea de agitație ce nu mă slăbește deloc de aseară încoace, având un presentiment că ceva de rahat se va întâmpla în curând, ceva care va răsturna complet situația liniștită dintre mine și Destiny. Sper doar că stresul acumulat în ultimele săptămâni e cel care îmi oferă această previziune, și că nimic rău nu va apărea la orizont.

Îmi închei unul dintre nasturii sacoului negru pe care îl port pentru a nu îl lasă desfăcut, dar nici să îmi accentueze senzația de sufocare – cea care m-a făcut să renunț la cravată, lăsându-mi câțiva nasturi desfăcuți la cămașă, iau cutiuța din catifea de pe pat, o vâr în buzunarul din stânga al pantalonilor de costum, apoi ies din dormitor cu gândul să dau buzna peste Destiny în fosta sa cameră, unde se pregătește ajutată de Agatha. Nu apuc să fac mai mult de trei pași pe coridorul slab luminat, că sunt împins în perete, în timp ce o mână micuță și caldă îmi cuprinde strâns scula. Nu apuc să scot vreun cuvânt, că două buze cărnoase se strivesc doritoare de ale mele, urmate de o limbă avidă, grăbită să mi se înfigă în gură. Penisul îmi reacționează imediat, întărindu-se rapid sub palma ce îl freacă apăsat prin pantaloni. Îmi cobor mâinile pe trupul subțire și am parte de o surpriză plăcută, când palmele mele simt două fese goale, moi, fierbinți, gata de frământat.

Sunt surprins de această manifestare neașteptată, așa că rup sărutul, pentru a vedea chipul viitoarei mele soții, ce mă privește cu un amestec de dorință și adorație, cu aceeași sclipire superbă pe care m-am asigurat că nu îi dispare în timpul ce a trecut de când am cerut-o.

— Bună și ție, iubito. Ce s-a întâmplat cu tot rahatul cum că vom avea ghinion în căsnicie dacă ne vedem înainte de a ne căsători? o întreb zâmbind, amuzat de încruntătura ce îi pune stăpânire pe chipul adorabil.

— Taci. E doar o superstiție prostească, care nu se aplică în cazul nostru. Acum, domnule Riverside, fii un logodnic bun și trage-mi-o, sunt al naibii de excitată.

Ridic din sprânceană, privind-o atent cum îmi ordonă să o fut după ce a fugit dimineață din dormitor, lăsându-mă cu ditamai erecția pe care a trebuit să mi-o rezolv prin labă, ca ultimul fraier. Corect ar fi să plătesc cu aceeași monedă și să o las nerezolvată, dar în timp ce analizez porunca sa, îmi descheie pantalonii, îi trage în jos pe coapse și se lasă în genunchi, luându-mi scula adânc în gât. Femeia asta se transformă dintr-un îngeraș inocent într-un adevărat drăcușor când vine vorba de sex, mai ales de când efectul injecției contraceptive s-a dus. Dacă înainte de asta făceam sex ca doi nebuni, acum facem de trei ori mai mult, de mă tem că o să ajung în scurt timp să nu mai fac față. Dacă ar putea, ar sta înfiptă în scula mea de când se trezește până când adoarme și cred că tot nu i-ar fi de ajuns. Pofta sa neîncetată de a face sex m-a pus serios pe gânduri, dându-mi senzația că este disperată să rămână însărcinată cât mai repede posibil. Am și întrebat-o dacă ăsta este principalul motiv al apetitului sexual crescut, dar m-a mințit pe față aruncându-mi gogoașa cum că hormonii își spun cuvântul.

Își scoate penisul din gură lingându-și ispititor buzele după ce m-a supt până m-a făcut să pre-ejaculez în gura ei, iar acum știe că prin acest gest nu mai pot da înapoi. O apuc de brațe și o ridic, săltând-o în brațele mele, băgându-mi-o adânc în păsărica udă, direct, fără alte introduceri, fiind sigur că este mai mult decât pregătită să mă primească în ea. La cum se mișcă, rapid, haotic, căutând să ne elibereze pe amândoi, îmi confirmă cât de doritoare era să mă aibă înfipt în păsărica aia mică și obraznică.

Având-o lipită de pieptul meu, pot simți materialul fin al halatului pe care îl poartă, realizând abia acum că nu s-a îmbrăcat cu rochia albă din mătase, cu care ar fi trebuit să fie deja îmbrăcată. Doar a plecat din cameră noastră la prima oră a dimineții, acum este trecut de două după amiază, ce dracului a făcut atâtea ore, dacă nu s-a pregătit?

Îi cuprind ceafa în palmă, imobilizându-i capul, ca să îi pot analiza amănunțit chipul. La o privire mult mai atentă, pot vedea ca are ochii umflați, obosiți, de parcă ar fi vărsat râuri de lacrimi. Ce dracului se întâmplă cu ea? Nu i-am oferit nici cel mai mic motiv pentru care să fie mâhnită în ziua nunții noastre.

— Iubito, ai plâns. De ce? o întreb cu blândețe, trecându-mi ușor pernuțele degetelor pe obrazul său fin.

Încearcă să îmi evite privirea, continuând să urce și să coboare pe scula mea, însă tentativa de a mă distrage nu funcționează deloc acum. Îi cuprind strâns fesele ținând-o nemișcată în penisul meu, și îi arunc o privire serioasă, ce o face să ofteze adânc și să se lase moale în brațele mele.

— Ieri... înainte să te vizitez la firmă, i-am cerut lui Bart să oprească pe drum la o farmacie, pe motivul că am nevoie de pastile pentru durere de cap, de fapt eu...

Când cuvintele durere și farmacie îmi trec prin câmpul auditiv ies din ea, coborând-o ușor, cu picioarele pe sol, fiind o discuție mult prea serioasă, pentru a fi purtată cu scula mea adânc băgată în ea. Îmi trag înapoi pantalonii, îi închid grăbit, apoi îi cuprind palmele în ale mele, oferindu-i suportul de care are nevoie, ca să continue relatarea evenimentelor ce au făcut-o să plângă.

— Am cumpărat un test de sarcină. L-am făcut în această dimineață după ce am plecat din cameră și a ieșit negativ, Cain, spune cu glas stins, luându-și mâinile din ale mele.

— Destiny, iubito, a trecut doar o săptămână de când efectul injecției s-a dus. E devreme...

— Am impresia că tu nu îți dorești să rămân însărcinată, mă întrerupe pe un ton tăios, privindu-mă urât.

— Ce dracu' spui!? Ai luat-o razna!? Cum morții mă-sii mă acuzi că nu vreau să avem un copil? Nu ești în măsură să faci asemenea supoziții, dacă stau să mă gândesc mai bine, eu ar trebui să fiu cel furios. În ultima perioadă am devenit mașina ta de futut. Te comporți de parcă vrei să rămâi gravidă, ca apoi să mă părăsești.

Clipește des, înghițind în sec, părând că este afectată mai mult decât ar trebui de cuvintele mele.

Nu. La dracu'! Nu.

Nu îmi poate face asta. Nu are cum să fie adevărat. Refuz să cred că este capabilă să facă un plan machiavelic, abandonându-mă după ce mi-a oferit totul.

Se aruncă în brațele mele, strângându-mă cu forță, cu capul dat pe spate, pentru a mă fixa cu privirea ce pare sinceră, încărcată de emoție, nu rece, inexpresivă, așa cum mă așteptam.

— Îmi pare rău că te-am făcut să crezi că doar te folosesc. Am luat-o razna, mă entuziasmează teribil de mult gândul că voi fi mamă, așa că nu mai am răbdare. Nicio clipă nu am avut intenția să îți dau impresia că vreau să te părăsesc.

Îi cuprind obrajii în palme, îmi cobor capul și îi sărut scurt fruntea, simțind cum tot haosul ce mi se pornise în minte, se evaporă, lăsându-mă să îi inspir liniștit parfumul.

— De ce nu ți-ai îmbrăcat rochia?

— Fir-ar! Am fost prinsă în vâltoarea stărilor care mă tot încearcă, încât am și uitat că nu m-am îmbrăcat, replică îngrijorată, desprinzându-se din îmbrățișare.

Îmi ridic mâna stângă pe care am ceasul, văzând ca a rămas mai puțin de jumătate de oră până să apară cel care trebuie să ne căsătorească.

— Ai face bine să mergi și să te pregătești, ai în jur de douăzeci de minute ca să fii gata.

— Fir-ar! Atunci trebuie să plec. Te iubesc. Ne întâlnim în curte, după ce termin? se agită ca un titirez pe lângă mine, cuprinsă de febra momentului revelator, după ce a scăpat de nebunia cu sarcina.

— Te aștept în salon. Am nevoie de o băutură.

Îi sărut ușor buzele, o iau de mână și o conduc până în fața fostei sale camere, pentru a mă asigura că intră acolo ca să se pregătească și nu mai face vreo altă prostie, după care pornesc spre salon, nerăbdător să îmi torn un pahar de scotch.

Ajung în încăpere cu capul bubuindu-mi din cauza furtunii prin care am trecut pe coridor, mă opresc în fața minibarului, îmi torn un pahar de scotch, îl dau peste cap, apoi îmi torn altul și mă așez pe unul dintre fotoliile din piele, frecându-mi tâmplele. Abia aștept să semnăm hârtiile, ca să ne cărăm dracu' de-aici și să mergem pe insulă, unde am decis să facem luna de miere. Nu mai suport agitația acestei zile, nici nu vreau să mă gândesc la ce stres se supun cei care aleg să țină ditamai ceremonia. Mie deja îmi vine să mă arunc în mare după ce iubita mea s-a jucat cu minte mea futută, transformându-mă în doar câteva secunde într-un puștan nesigur pe el, crezând că atunci când ne va fi cel mai bine va pleca, răzbunându-se pe felul infect cu care am tratat-o la început.

Dau peste cap lichidul maroniu din pahar, îl trântesc pe măsuța dintre fotolii, apoi îmi dau capul pe spate, privind în gol tavanul. Liniștea mea nu durează mult, fiind întreruptă de un schimb de voci înflăcărate, dintre Bart, căruia îi răsună cu ecou vocea groasă, aproape de ușa salonului, alături de o a doua, ce cred că e produsul imaginației mele.

E imposibil. O iau dracului razna.

Mă ridic ca ars din fotoliu, așteptând imobilizat în mijlocul salonului, să își facă apariția doar Bart, dar se pare că încă nu am înnebunit, ci cealaltă voce e cât se poate de reală. Bart intră în cameră, ținându-l strâns de braț pe nimeni altul, decât jigodia

de Elijah, care e într-o formă deplorabilă, mult mai slab decât era ultima dată când l-am văzut, cu o barbă lungă, neîngrijită, uitându-se cu scârbă la mine.

Are tupeu, nu glumă, gunoiul dracului!

— Domnule, l-am găsit dând târcoale prin fața porții, mă informează respectos Bart, aruncându-l pe cretin, pe podea, la picioarele mele.

— Te poți retrage, mârâi printre dinți, privind grămadă de rahat din dreptul pantofilor mei, cel care mi-a fost tovarăș ani buni, dar care a preferat să piardă totul pentru o ambiție nenorocită.

Cretinul naibii, a stat ascuns atâtea luni, precum un șobolan din canale, ca să apară fără pic de rușine în fața casei mele!

— Unde e micuța prințesă, Cain? I-ai făcut deja felul? întreabă ironic, rânjind, în timp ce se ridică de pe podea.

Nu îi dau ocazia să o facă, cuvintele sale sunt chibritul ce aprinde flacăra furiei dinăuntrul meu, dându-i un pumn în fața aia mizerabilă, ce îl trânteşte înapoi pe podea, cu sângele țâșnit din nas.

— Javră nenorocită, cu ce tupeu vii în casa mea!? O să îți frâng gâtul, scârbă! zbier, orbit de furie, trăgându-l de gulerul tricoului, pentru îl ridica.

— E timpul ca Destiny să afle adevărul. Să știe cu ce nenorocit de monstru împarte patul.

Îi dau un croşeu, urmat de un cap în gură şi îl arunc în peretele opus geamului cu o forță dată de adrenalină, ce sfărâmă comoda masivă din lemn din cauza vitezei cu care l-am azvârlit pe cretin. Nimic nu mă poate face să mă opresc până nu îi voi tăia gâtul acestei javre. Se chinuie să se târască spre mine murmurând înjurături la adresa mea, de parcă nu știa că asta va păți dacă îndrăznește să îmi iasă în cale. L-am căutat luni întregi, așteptând acest moment să îl văd plin de sânge, la pământ unde

îi este locul unui vierme ca el. Cretinul dracului, și-a pierdut și creierul odată cu banii și averea.

— Cât de imbecil să fii să te prezinți în fața porții casei mele, crezând că ai vreo șansă să vorbești cu soția mea? urlu cuvintele, accentuând pe ultimele două, pentru a-l face să crape de ciudă, în timp ce cu privirea caut un obiect cu care să îi tai gâtul.

— Soția ta? Mă faci să râd. Destiny nu ar fi niciodată soția unui criminal josnic.

Mă duc glonț către minibar, sparg de marginea mesei una dintre sticlele de scotch, apoi cu partea rămasă, destul de ascuțită să îmi fie armă, merg la cretin, îl ridic cu o singură mână și îl trântesc din nou în perete. I-aș putea sfărâmă craniul dintr-o singură mișcare, lovindu-l cu forță de zid, însă vreau să simt sângele pe mână ca să mă conving că e mort.

Cain Riverside nu iartă pe nimeni.

M-a trădat, a atentat la relația mea, încercând să o manipuleze pe Destiny, crezând că așa îl va alege pe el. Nu îl pot lăsa să trăiască. Nu după ce m-a amenințat că îi va spune iubitei mele acel secret nenorocit. Ea trebuia să afle din gura mea ce oroare am comis în urmă cu cincisprezece ani, nu din gura unui ratat care vrea să îi spună pentru a o cuceri. Merg la el, îi apuc strâns tricoul în căușul palmei, ținând în cealaltă mână capătul spart al sticlei, apoi, sub privirea sa resemnată, i-l înfig adânc în jugulară, umplându-mi costumul cu sângele fierbinte al jigodiei, care țâșnește din gât în timp ce își da duhul, căzând inert pe podea.

— Nuuuuuu!

Mă întorc cu fața spre sursa urletului dând ochii cu Destiny, ce pare că este în șoc, privind cum sângele jigodiei curge sub formă de baltă, murdărind marmura albă.

Însă, când își ridică privirea spre mine și mă lovesc de teroarea din ochii săi, îmi dau seama că și-a amintit.

Și-a amintit că eu sunt cel care le-a tăiat gâtul ambilor săi părinți, în fața ochilor ei, acum cincisprezece ani.

CAPITOLUL XXXIV

CAIN

În urmă cu cincisprezece ani

Nu știu ce dracu' este în capul meu, de am acceptat să mă mut înapoi în rahatul de conac, după ce Adam a tot insistat luni la rând să o fac. Eram bine mersi în penthouse-ul meu din centrul Dundee-ului, unde m-am mutat după ce am terminat cu greu, facultatea, ca să fiu aproape de firma de rahat a familiei, ajutându-l pe bietul meu frate. Câteodată am impresia că este conceput cu altcineva, la cât de moale este în unele situații cruciale. Sunt surprins că încă reușește să țină pe linia de plutire afacerile moștenite de pe urma lui Cornelius, și nu le-a dus pe râpă la cât de ușor se lasă convins de toți agaricii care atârnă la o bucățică din cașcavalul familiei. M-am văzut nevoit să intervin după ce am plecat din campusul universității unde le-am făcut zile amare tuturor, în perioada de după moartea lui Cornelius, întorcându-mă cu totul și cu totul o altă persoană, complet schimbat față de cel care eram când am plecat. Ura din mine a crescut considerabil în lunile petrecute între pereții conacului, iar când am pus piciorul înapoi în campus furia m-a condus pe un nou drum, devenind tot ce am detestat la nenorocitul meu tată. Mi-am bătut unul dintre tovarășii ajungând să fie nevoit să stea două luni în spital pentru a se putea reface complet, iar după acest incident, orice decan cu scaun la cap m-ar fi dat dracului afară din facultate, însă numele Riverside cântarea mult mai greu, așa că am mai primit o șansă. Una de care nu mi-a păsat deloc, continuând să mă comport ca un animal cu tot ce era în jurul meu. De la profesori până la boboci, nimeni nu avea cale de scăpare din ghearele mâniei mele. Cred că și acum bătrânul decan își amintește cu groază de mine, iar asta mă bucură. Vreau

ca oamenilor să le fie frică de mine. Să tremure când îmi aud numele. Să simtă că sunt în pericol.

Eu nu sunt moale așa cum este fratele meu. Nu sunt un individ ușor de prostit, controlat de sentimente. Eu merg pe instinct. Mizez pe abilitatea de a le insufla cretinilor ce îmi ies în cale, o frică care nu lasă loc de comentarii sau împotriviri.

Nimeni nu a îndrăznit să se opună ordinelor mele de doi ani încoace, de când am început să mă implic în treburile familiei cu scopul de a îl ajuta pe Adam, care e depășit complet de situație din cauza inimii ce nu îi lasă mintea să funcționeze așa cum trebuie. Nemernicul de Cornelius avea dreptate într-o singură privință: aceea că inima e cea care te va duce la pierzanie dacă îi îngădui să pună stăpânire pe rațiunea ta. Iar fratele meu a cedat de mult timp controlul nenorocitei de inimi, care bate pentru târfa căsătorită cu cel mai bun prieten al său. Încă o lecție pe care nu a luat-o în considerare de la răposatul nostru tată ucis de complotul bunului său tovarăș, cu care a pășit pe același drum douăzeci și patru de ani, doar ca în final, pentru câteva milioane în plus să fie omorât de labele infecte ale unui laș, un fricos care nu a fost în stare să îl omoare cu propriile mâini. În urmă cu trei ani, când am primit vestea morții sale, am știut că Adam nu este pregătit să devină capul familiei. Cornelius a fost ocupat să îl idolatrizeze, să îl urce pe un piedestal, aclamându-i fiecare reușită, în timp ce pe mine mă trata ca pe un șobolan pe care îți dorești să îl calci cu talpa pantofului, pentru a-i arăta cât de slab este în fața puterii tale. Însă, în tot timpul în care s-a comportat precum un tiran cu mine nu a făcut altceva decât să mă transforme în copia sa, să îmi transmită frustrările, ura și furia ce m-au făcut omul care sunt acum.

Omul care trebuie să îi păzească spatele fratelui său mai mare, ce bocește mai rău ca o soție înșelată, după acea târâtură pe care o credeam nevinovată în urmă cu câțiva ani, pe vremea când încă mai aveam o inimă, și nu un organ mort – casa demonilor ce îmi întunecă viața. După toate astea, mai sunt nevoit să o suport și pe Constance, cu tot cu crizele și plânsetele exagerat de false, după mult iubitul ei soț.

Sunt conştient că vina îmi aparţine în totalitate, în alegerea făcută de a rămâne ancorat în gunoiul la care nu ar fi trebuit să mă întorc vreodată. Adam este fratele meu, dar până la urmă, nu am nicio obligaţie faţă de el, încât să mă torturez singur, rămânând în casa unde mă simt precum un afurisit de prizonier. El era favoritul lui Cornelius, cel ales drept moştenitor, nu eu – obiectul mâniei sale, nimic mai mult decât un sac de box, luat la pumni cu fiecare ocazie. De ce să lupt pentru a ţine în picioare numele Riverside, când eu nu am fost niciodată tratat drept unul?

Răspunsul e simplu. Sunt un bărbat mândru, care se hrăneşte cu respectul impus scursurilor din jurul său. Orgoliul nu mă poate lăsa să privesc dintr-un colţ umbrit, cum fratele meu distruge renumele nenorocitei noastre familii, unul ştiut în toată Marea Britanie, respectat de generaţii întregi, de când bunicul lui Cornelius a pus bazele primelor afaceri, înfiinţând propria linie de producţie de scotch, un adevărat succes, care se bucură de faimă şi în zilele noastre. Aşa că am hotărât să particip la conferinţe, şedinţe şi alte rahaturi ce ţin de administrarea firmei, dându-i mari bătăi de cap lui Adam, care se împotriveşte modului dur şi furios în care mă comport. Nu că mi-ar pasă prea mult de părerea lui. Prefer să fiu privit ca un dictator ce acţionează despotic decât să fiu asociat cu vreun papagal care pleacă capul în faţa unor imbecili cu cravate strânse şi chiloţi cu buline cumpăraţi de nevestele autoritare, ce le controlează până şi ritmul cu care respiră.

În ultimele săptămâni, ceva ciudat se petrece cu Adam. Este în permanenţă cu gândul în altă parte, distras de la responsabilităţile zilnice, distant faţă de mămica lui iubită, închizându-se în interiorul minţii sale. Am pus totul pe seama vizitei neaşteptate ale târâturii care i-a frânt inima, o femeie cu un tupeu inimaginabil, încât s-a prezentat la firmă îmbrăcată provocator, de mână cu fiica sa – o fetiţă de vreo 4 ani, pe care, prima dată când am văzut-o am bănuit că este copilul lui Adam, la ce mult seamănă cu el. Din acea zi fratele meu a devenit o nălucă, după ce a purtat o discuţie destul de lungă în biroul său, singur cu acea femeie perversă, care şi-a lăsat copilul baltă câteva ore, în prezenţa secretarei personale a fratelui meu. Probabil i-a sucit

iar mințile printr-o partidă de sex – gestul disperat la care recurg toate femeile când simt ca nu mai sunt în centrul atenției.

Opresc mașina în dreptul porților de fier căutând prin torpedo după telecomandă, fiind nerăbdător să vad ce dracu' se întâmplă cu Adam de nu a apărut deloc la firmă pe ziua de zi. Am fost forțat să particip la trei rahaturi de ședințe, ținându-i locul cu nervii întinși la maximum, din cauza idioților cu care a trebuit să stau ore întregi, închis într-o afurisită de sală de conferințe. Sper că a avut un motiv bine întemeiat pentru care a absentat, și că nu a bocit închis în biroul său, după acea târfuliță.

Trec de porțile conacului călcând accelerația pe drumul îngust din pietriș al proprietății, ridicând praful în urma mea. Opresc mașina în fața casei, întâmpinat de Bart – unul dintre puținii oameni în care am încredere dintre angajații familiei – îl salut dând din cap și îi arunc cheia mașinii pentru a o parca în garaj, îndreptându-mă grăbit spre intrare ca să îl găsesc pe cretinul de frate-meu. Pe coridor îmi iese în cale Agatha, doamna care se ocupa cu întreținerea casei, ce îmi transmite că stimata doamnă Constance e plecată în oraș cu treabă, o informație care nu poate decât să mă bucure, fiind încântat că nu trebuie să mai dau ochii cu ea în următoarele ore cât e ocupată să și-o tragă cu unul dintre foștii asociați al lui Cornelius. Doar e o femeie cinstită, ale cărei principii morale nu pot fi puse la îndoială. Pe dracu'! E o femeie duplicitară în care nu te poți încredere, asta este doamna Constance.

Mă opresc în fața ușii din lemn a biroului ce altă dată i-a aparținut lui Cornelius, fiind ocupat acum de Adam și dau buzna direct în încăpere, fără să mă mai obosesc să bat la ușă.

— Frate, ce dracului faci?

Întrebarea mea rămâne în aer, căci nu primesc niciun răspuns din partea fratelui meu care stă al naibii de nemișcat pe scaunul din piele din spatele biroului, alb la față, de parcă l-ar fi dat cineva cu var. Înaintez, ajungând aproape de biroul unde sunt întinse mai multe sticle goale, alături de o foaie împăturită neglijent, prea multă cocaină vărsată și un flacon de pastile pe care îl recunosc imediat ca fiind cele pentru depresie ale lui Constance.

Ce mama mă-sii? Ce dracului e asta?

Mă reped asupra corpului inert al fratelui meu, scuturându-l în încercarea de a obține o reacție din partea sa, deși ochii inexpresivi lipsiți de strălucire, buzele vineții și tenul palid, îmi oferă răspunsul la întrebarea evidentă, ce îmi dă peste cap toată existența. Îi dau drumul sacoului din strânsoarea pumnului lăsând corpul să cadă pe scaun, apoi îmi duc două degete pe vena de la gât, ce ar fi trebuit să pulseze rapid sub atingerea mea, dar nu o face.

E mort.

Adam e mort, la dracu'!

A luat o nenorocită de supradoză.

S-a sinucis ca un laș, fără să lase în urmă vreo explicație pentru această faptă nesăbuită. Privesc cadavrul fratelui meu, dezgustat de alegerea sa lipsită de curaj. A renunțat să mai lupte la primul hop care i-a apărut în drum. Pentru o clipă, demonii dinăuntrul sufletului meu negru și pustiu, își doresc ca nemernicul de tata să fie aici. Să vadă cu ochii săi cine a fost cel slab dintre noi. Să vadă cine a cedat doborât de o piatră, pe când eu încă stau drept, în picioare, după ce am fost lovit ani la rând cu bolovani. Îmi iau privirea de pe cadavrul său, nemaiputând să privesc o grămadă de carne lipsită de viață, un om mort care și-a adus singur sfârșitul. Ochii mi se opresc pe hârtia mototolită de pe birou ce pare trecută printr-o serie de strângeri în palmă, o iau și o despăturesc, descoperind o afurisită de scrisoare.

Adam,

Vreau să încep prin a-mi cere scuze pentru confuzia în care te-am lăsat să stai în acești ani, de când am făcut o alegere ce nu ți-a adus decât nefericire. Crede-mă, în fiecare zi a vieții mele regret că nu am fost destul de curajoasă să îți pot spune la momentul potrivit ceea ce simt cu adevărat. M-am ascuns după deget, am aruncat vina pe alții, când, de fapt singura vinovată am fost eu.

Am fost o fată egoistă, ce se bucura din plin de atenția excesivă pe care o primea din partea unor bărbați frumoși, inteligenți, cu un renume în domeniul afacerilor. A fost ceva neobișnuit pentru mine. Ceva nou, cu care mi-a plăcut să cochetez.

Însă, ceea ce la început a fost un simplu joc în care mă prefăceam că nu pot face o alegere între tine și Luther, doar ca să mă bucur în continuare de atenția voastră, s-a transformat într-o poveste de dragoste la care nu m-aș fi așteptat.

M-am îndrăgostit de Luther. De cel mai bun prieten al tău. El a câștigat lupta dintre voi, dar egoismul meu nemărginit nu m-a lăsat să renunț la tine. Aveam nevoie să vă am pe amândoi lângă mine, pentru a mă simți pe deplin fericită, așa că am început să mă culc cu tine, iar nopțile în care îți spuneam că sunt ocupată, le petreceam în patul lui. Tatăl tău a aflat de jocul meu și mi-a făcut o ofertă pentru a renunța la tine, dar nu era nevoie, căci eu deja îmi făcusem alegerea. Timpul petrecut alături de tine a fost mai mult decât minunat, însă, inima mea bătea pentru Luther, așa că am acceptat să fiu soția lui, știind că tu vei avea impresia că decizia mea a fost influențată de către tatăl tău.

Îmi pare rău, Adam. Nu am vrut să te rănesc. Am crezut că ceea ce simți pentru mine e doar o pasiune trecătoare și că după ce vei vedea că decizia mea a rămas în picioare, îți vei găsea dragostea în brațele altcuiva. Nu aveam habar că ai suferit în tăcere în toți acești ani, sperând că va veni momentul în care vom fi împreună. Dar ceea ce este cel mai rău din toată această poveste încurcată, este că eu am continuat să îți dau curs, deși corect ar fi fost să rup orice legătură cu tine, după ce m-am căsătorit cu Luther.

Mi-am înșelat soțul. Am cedat tentației de moment și am făcut sex cu tine, ba chiar, am dat startul unei legături interzise pentru o femeie căsătorită ce își iubește soțul și pentru prietenul cel mai bun al lui. Din nou, egoismul meu a fost cel care m-a îndemnat să mă arunc într-un joc periculos și din nou te-am făcut să suferi.

Ceea ce s-a întâmplat în acea zi, în biroul tău a fost o mare greșeală. Venisem cu un scop precis la tine, de mână cu fetița mea, pentru a-ți stinge bănuielile ce știu că nu îți dădeau pace, în schimb am avut nevoie să îmi iau rămas bun de la tine, așa că te-am mai vrut o dată. O ultimă dată, înainte de a-ți mărturisi tot adevărul și de a-mi lua rămas bun, rupând definitiv legătură dintre noi, așa cum trebuia să o fac cu mult timp în urmă.

Destiny este copilul lui Luther. Am făcut un test de paternitate, pentru a mă convinge, deși sufletul îmi spunea că este a lui, aveam o urmă de îndoială din cauza perioadei în care a fost concepută.

Regret enorm că timp de patru ani te-am lăsat să crezi, să ai o urmă de speranță că poate acest copil este al tău. Regret că m-am jucat cu sentimentele tale și că am abuzat de bunătatea ta. Nu mi-ai oferit decât momente frumoase, iar eu ți le-am întors prin unele încărcate de suferință.

Îmi pare rău și sper că într-o bună zi mă vei putea ierta.

Cu regret, Leticia.

Strâng hârtia în pumn, simțind cum furia îmi pune stăpânire pe fiecare mușchi din corp, în timp ce mintea nu mai poate înțelege conceptul de a sta dracului potolit.

Târfa asta americancă a făcut greșeala vieții ei când a decis să se mute în Scoția și i-a ieșit în cale fratelui meu. L-a jucat pe degete, a profitat de slăbiciunile sale și sunt sigur că acel nenorocit pe care îl numea cel mai bun prieten a fost părtaș în jocurile nevestei sale, târâtura care trebuie să plătească prețul morții fratelui meu.

Îmi vâr hârtia în buzunarul din față al pantalonilor de costum, arunc o ultimă privire la trupul inert, ce odată zâmbea când îl priveam, apoi ies vijelios din birou, știind ce am de făcut pentru a-l răzbuna. Mă îndrept în pas alert spre casa anexă unde locuiesc oamenii familiei, având nevoie de ajutorul celor care îmi sunt sută la sută fideli, ca să îmi duc la capăt planul fără urmă de greșeală. Intru furtunos în casă, găsindu-i în living pe

Mason și Harvey alături de ceilalți cretini de care mă voi ocupa cu prima ocazie. Mă înțeleg din priviri cu ei, fiind părtași la majoritatea rahaturilor în care mă bag, apoi ies din casă, dând nas în nas cu Bart.

— Domnule.

Îl trag într-o parte, asigurându-mă că nu sunt spionat de cei din casă, pentru a-i comunica ce are de făcut cât timp eu mă voi ocupa de răzbunare.

— Adam e mort în birou. Supradoză. Ocupă-te de procedurile legale, contactează-i pe copoii cu care lucrăm și încearcă să fii cât mai discret. Abia după ce termini cu toate demersurile, o anunți pe Constance. Eu voi fi plecat, așa că îmi pun bazele în tine. E totul clar?

— Da, domnule.

Asta îmi place cel mai mult la Bart, nu pune întrebări de rahat și nici nu pierde timpul. Odată ce i-am dat o sarcină de făcut o îndeplinește prompt, fără să fie nevoie de implicarea mea. Așa cum acum pleacă imediat după ce i-am dat indicațiile, pregătit să fie cel care va face ce eu ar fi trebuit să fac. Nu am răbdarea și nici starea necesară pentru a mă ocupa de toate rahaturile ce implică poliția, când tot ce îmi doresc e să le frâng gâturile acelor doi nemernici care și-au bătut joc de bietul meu frate.

— Să mergem. Vă explic ce aveți de făcut la mașină.

— Da, domnule.

O iau înaintea celor doi bărbați destul de bine făcuți încât să fie capabili să care două cadavre, după ce îmi voi încheia socotelile cu cei care l-au împins pe Adam să își ia viața. Când ajung în fața garajului, tastez codul de securitate pe micul ecran situat pe perete, lângă ușă, urmat de cei doi.

— Voi veți lua SUV-ul negru. Harvey, am nevoie să îi contactezi pe verii tăi, transmite-le că mâine dimineață vor primi o plată considerabilă pentru serviciile prestate. După ce vei lua legătura cu ei, veți pleca, tu, Mason, vei fi cel care va conduce mașina. Cunoști drumul spre Glasgow, mai precis la conacul familiei Thunderstorm.

— Da, domnule.

— Înainte să plecați, mergeți în seiful principal, codul este 9-5-6-9, să nu va pună dracu' să încercați vreo șmecherie, știți foarte bine că în decurs de zece minute după ce ați intrat în seif, codul se resetează automat și riscați să rămâneți acolo.

— Da, domnule.

Să îmi bag, de nu am impresia că port un dialog cu niște roboti programați să scoată pe gură numai două vorbe, însă asta e bine, de genul ăsta de supunere am nevoie să fie în jurul meu. Îmi dreg glasul, apoi intru în garaj, îndreptându-mă spre una dintre mașinile sport deținute, urmat de cei doi, care au dedus singuri că nu am încheiat cu indicațiile.

— Am nevoie să luați din seif o sticluță de cloroform și un flacon de pastile pentru somn de pe raftul special. Luați-vă și pistoalele, deși nu veți avea nevoie de ele. Și cel mai important, am nevoie să îmi aduceți cuțitul de vânătoare, acela cu vârf ascuțit și lama ce are o porțiune tip fierăstrău, cel depozitat în vitrină. Este totul cât se poate de clar sau mai există neînțelegeri?

— Nu, domnule. Totul este clar.

— Bun. Atunci, după ce îți vei lua verii, Harvey, ne întâlnim pe drumul forestier de lângă proprietate. Vom acționa aproape de venirea zorilor, abia se înserează, deci aveți tot timpul la dispoziție pentru a vă organiza.

— Da, domnule.

Lovesc cu palma capota Mercedes-ului negru, așteptând ca cei doi să se care, apoi iau cheile din agățătoare, urc în mașină și ies în viteză din garaj. Mă așteaptă un drum de aproape două ore până în Glasgow, dar la cât de nervos sunt, voi conduce cu mult peste limita legală, scurtând considerabil durata drumului. Totul trebuie să iasă al dracului de perfect, de asta am nevoie de verii lui Harvey – două matahale ce nu clipesc când văd bălți de sânge în fața ochilor, buni vânători, mercenari care, pentru niște sume frumușele, se ocupă de crearea unei scene a crimei ca la carte.

Nu că mi-ar pasă dacă ar exista riscul să fiu prins de poliție, doar familia mea a lucrat de generații întregi cu copoii, implicându-se în diverse afaceri ilegale împreună. Aș fi scos din rahat în mai puțin de câteva ore, scăpând fără nicio acuzație.

Strâng volanul în palme accelerând până la capăt după ce trec de porțile conacului, evitând să mă gândesc la coșmarul care va urma în scurt timp pe această proprietate. Am convingerea că lui Cornelius i se vor alătură doi nefericiți, în cripta familiei. Sunt sigur că nu va dura mult până ce Constance își va lua viața, neputând suporta să trăiască fără copilul său preferat. Să se ducă la dracu', direct în cazanele iadului din partea mea. Singurul lucru care mă interesează este răzbunarea. E tot ce mi-a rămas. Am nevoie să vărs sânge, pentru a putea să trec peste moartea lui Adam. Nu le pot permite acelor nemernici să trăiască liniștiți după ce s-au jucat cu mintea și sufletul fratelui meu credul, împingându-l la suicid. Lama cuțitului meu le va străpunge gâturile, aducându-le sfârșitul. La dracu', mai este și copilul! Pe ea nu o pot omorî, dar nici nu o pot lăsa în pace. În fond, e rezultatul împerecherii celor două jigodii, așa că trebuie să sufere odată cu ei.

Îmi vărs frustrările pe condus, fac slalom printre mașinile ce păstrează o viteză redusă, conducând ca un maniac, care se pregătește să facă pactul suprem și să își dea sufletului diavolului. Îmi este inutil să mai am unul. S-a dus dracului singura persoana care mi-a arătat o urmă de afecțiune, singurul om pe care mă puteam baza din familia mea. Dacă aș fi fost un om slab, acum probabil că i-aș plânge moartea, în schimb, o voi jeli prin lacrimile altora, prin sângele pe care îl voi vărsa în numele lui. Nu a mai rămas nimic bun în mine, nimic de care să mă pot agăța pentru a ieși la liman, căci nu exista mântuire pentru un suflet distrus, cum este al meu.

Opresc mașina la intrarea pe drumul forestier de lângă casa unde javrele se pregătesc de culcare. De ultimul lor somn, până când vor cădea în cel definitiv.

Aș putea intra acum peste ei, i-aș doborî ușor cu orice mi-ar pica pe mâna, dar unde ar mai fi afurisita de distracție? Vreau să le văd groaza din priviri, când se vor întâlni cu mine. Călăul lor. În zori, se vor întâlni cu moartea pe colinele din aproprierea conacului lor de rahat, pe care mă voi asigura că îl voi dărâma cu propriile mâini, pentru a nu mai rămâne nimic în urma lor.

* * *

— Voi doi intrați în casă, mergeți în dormitorul matrimonial și îi săltați pe cei doi. Nu îi adormiți, ba chiar aveți toată libertatea să îi loviți ori de câte ori se zbat sau comentează. Clar? îi întreb pe verii lui Harvey, pe un ton ferm ce nu lasă loc de alte interpretări.

— Da, domnule.

— Harvey, tu mergi cu verii tăi. Vei lua copilul, dar să nu te pună dracu' să o atingi în vreun fel brusc sau pervers că o să îți rup mâinile. O duci la mașină și mergi la locul stabilit, iar abia după ce vom ajunge noi o vei aduce, sus, pe deal. S-a înțeles?

— Da, domnule Riverside.

— Bun. Puteți începe. Aveți mai puțin de o oră la dispoziție. Tu, Mason, rămâi cu mine.

Nu mai am deloc răbdare, m-am săturat de orele în care am așteptat, ore ce nu au făcut decât să mă stârnească și mai mult, devenind însetat după sânge, arzând să văd cum lama le va crusta pielea. Urc în mașină, urmat de Mason care ocupă locul pasagerului, apoi pornesc în viteză pe pământul accidentat, udat de ploaie. E un drum scurt de maxim zece minute până la colina de lângă casă, locul unde am ales să îmi duc la capăt răzbunarea. Mi-am aruncat telefonul în urmă cu câteva momente, enervat la culme de apelurile neîncetate venite din partea lui Costance, ultima ființă cu care îmi doresc să port acum o conversație.

— Domnule, dacă îmi permiteți, aș dori să vă adresez o întrebare.

— Spune, Mason.

— Ce aveți de gând să faceți cu fetița?

Îi simt reticența din voce, e a naibii de normal să fie curios ce am în plan pentru un copil de patru ani care poate fi considerat nevinovat, însă demonii dinăuntrul meu nu sunt de aceeași părere, îndemnându-mă să nu o las nepedepsită.

— Va privi moartea părinților săi, replic hotărât călcând accelerația, deși drumul este destul de alunecos din cauza ploii reci, de toamnă.

— Apoi?

— Ai spus o singură întrebare, asta este a doua.

— Mă scuzați, domnule.

Strâng din dinți deranjat de privirea temătoare pe care mi-a aruncat-o, crezând că sunt distras și nu îl pot vedea. Ce dracu' s-o petrece în capul lui îngust? Doar nu crede că voi omorî fetița. E doar un copil, în mamă mă-sii, cum aș putea să tai gâtul unei creaturi micuțe, lipsită de apărare? Ar însemna să nu mai fiu om, să devin un monstru, care și-ar curma existența nenorocită, dacă ar înfăptui această oroare.

Opresc mașina la poalele colinei, cobor ca ars de pe locul meu și o iau la fugă, urcând dealul cu pași mari, rapizi, în timp ce scot cuțitul din buzunarul interior al paltonului, din zona pieptului, având nevoie să strâng în pumn mânerul, pentru a mă simți mai bine. Ploaia îmi udă pielea înfierbântată a feței, amintindu-mi că am abilitatea de a simți. La dracu', nu vreau să simt nimic! Orice sentiment se transformă în slăbiciune, ajungând să îți iei viața, așa cum a făcut fratele meu.

Nu trebuie să îmi fie milă de acel copil. Poate aș fi lăsat-o să nu mai vadă cum îi omor nenorociții de părinți dacă era fata lui Adam, dar așa, nu mă leagă nimic de ea. E rodul iubirii de rahat dintre o târâtură de americancă cu aere de divă și un lingușitor care a avut succes pe spatele familiei mele, ținându-se strâns agățat de noi. De ce să ofer milă, când eu nu am cunoscut-o niciodată? Cui îi era milă de mine când eram lăsat să zac pe podeaua din beton a beciului, scăldat în propriul sânge, după ce lui Cornelius i se părea că am nevoie să fiu pedepsit pentru greșeli pe care nu le comiteam?

Eu am fost nevinovat, ei nu.

Trebuie să plătească pentru greșelile lor.

Mason mi se alătură păstrând tăcerea, știind destul de bine că întrebarea pe care mi-a pus-o în mașină, mi-a întins nervii, deja întinși la maxim. Zâmbesc satisfăcut, când văd cum trădătorii sunt aduși, târâți prin noroi de cei doi malaci, care îi trag după ei ca pe niște potăi legate în lanțuri. Zâmbetul prinde și mai mult

contur, când privirea mi se intersectează cu groaza și șocul din ochii înlăcrimați ai femeii care i-a adus sfârșitul fratelui meu. Expresia lui Luther e una de confuzie absolută, părând că nu are habar pe ce planetă se află, un lucru care nu mă miră, luând în considerare dependență sa de cocaină. Probabil e drogat ca dracu' acum, de asta se uită la mine cu ochi inexpresivi, diferit total de cum mă privește Leticia.

Le fac semn celor doi bărbați, ale căror nume nu reușesc să mi le amintesc fiind mult prea concentrat să savurez fiecare reacției a Leticiei, să îi trântească în genunchi în fața mea.

— Cain... ce se întâmplă?

Bineînțeles că tot ea este cea care are curajul să îmi pună întrebări. O ignor, întorcându-le spatele pentru a putea privi cum Harvey o aduce pe cea mică, legată la ochi, cărată într-un mod ce nu îmi convine deloc. Când l-am sunat de pe telefonul lui Mason și m-a informat că a luat-o, am crezut că a ținut cont de ce i-am spus. O să îl las să văd de ce în stare, apoi, după ce voi termina cu cretinii ăștia, îi vor rupe mâinile după cum l-am avertizat. Nu pot să mă uit cum o aruncă pe pământ într-o baltă, tratând-o deplorabil, căci dacă îi acord prea multă atenție, risc să mă abat de la plan. Ignor strigătele fetiței, și mă concentrez pe demonii ce îmi șoptesc la ureche să termin ce am început. Mă postez în fața Leticiei, care se zbate, repetând cuvinte imploratoare, îi fac semn matahalei să îi țină capul imobilizat, apoi mă pregătesc să trec la acțiune, însă întunericul din mine mă îndemână să fiu și mai crud de atât.

— Adu-o în fața lor. Vreau să simtă tot, îi ordon lui Harvey, cu voce răstită, privind pentru câteva clipe chipul speriat al fetiței.

Îmi iau privirea de pe ea, înjurând în gând efectul pe care îl are asupra mea, mila ce o stârnește, ce mă face să simt, iar asta nu este bine deloc. Furios pe tot ce mă înconjoară, ridic cuțitul și îi tai dintr-o singură mișcare gâtul femeii, sub privirea șocată a lui Luther, care abia acum pare să realizeze gravitatea situației.

La dracu', nu mă pot bucura de sângele ce țâșnește pe haine, pe pământ, pe fața imbecilului de Luther, din cauza țipetelor agonizante ale micii creaturi. Sunt tentat să mă întorc și să îi șterg sângele de pe ea, dar asta ar însemna să fiu slab și nu mă pot abate nicio secundă de la plan. Strâng mânerul cuțitului în palmă, îl poziționez în dreptul gâtului cretinului ce își privește cu groază copilul, apoi își ridică ochii spre mine, înghițind în sec, zâmbesc slab în colțul gurii și îi tai beregata, lăsându-l să se prăbușească inert, lângă cadavrul secat de sânge al Leticiei. Apoi mă întorc spre micuța creatură care nu se mai oprește dracului din țipat, mă las pe vine în fața ei și duc cuțitul în dreptul chipului pătat de sânge, punând presiune potrivită pe vârf, înțepând ușor pielea, cât să nu o rănesc, ci doar să o sperii. O privesc ucigător, mâniat că ochii săi căprui, blajini, poartă o nenorocită de urma a speranței în privire, apoi mă ridic și îi fac semn lui Harvey să o adoarmă, intenționând să mă car de aici.

Însă, ceva mă face să mai arunc o ultimă privire asupra fetiței și când văd cum scârba de Harvey o privește cu niște ochi perverși, cum niciun bărbat de treizeci de ani nu ar trebui să privească un copil, mă năpustesc asupra lui, orbit de furie, iar Mason intervine, luând-o la timp pe fetiță din calea mea.

Niște mâini rupte nu sunt îndeajuns pentru un animal ce abuzează copiii, așa că îl trântesc la pământ și îi înfig cuțitul murdar de sângele celor doi, direct în jugulară.

Poate că era la fel de bine făcut ca mine, dar în fața furiei mele nici cel mai bun luptător de pe planetă nu are șanse de câștig.

— Aveți două variante: continuați ce dracului aveți de făcut sau chem poliția, dar țin să vă anunț că voi veți fi cei care vor sta la răcoare, îi amenințe pe cei doi veri ai perversului, urlând din adâncul pieptului pentru a mă face înțeles.

Cei doi dau din cap în semn de aprobare, apoi revin la ceea ce făceau, dându-mi un răspuns non verbal prin care aleg prima variantă.

— Rămâi cu ei, Mason. Cineva trebuie să îi supravegheze.

Iau fetița cu blândețe din brațele lui, apoi cobor ușor dealul, privind cât de liniștită este acum, adormită cu cloroform. Când ajung la poalele colinei, scot batista din buzunarul de la piept al sacoului și îi șterg urmele de sânge de pe față, apoi o urc cu grijă în mașină, pe locul din stânga mea.

Nu pot să cresc un copil. Eu sunt cel care i-a omorât părinții, nu îmi pot asuma responsabilitatea pentru ea, știind ca există riscul să am ieșirile lui Cornelius. Urc pe locul meu și pornesc mașina după ce o privesc lung cum doarme precum o păpușă, pe scaunul din piele al mașinii. O voi trimite la bunica sa, în America.

Trebuie să o țin cât mai departe de mine.

Eu nu pot lua locul celor doi cretini, nu pot fi părintele ei. Sunt un om lipsit de suflet, însă, chiar și în întunericul în care zac, știu că dacă o voi ține aproape va avea aceeași soartă ca mine : un copil căruia i-a lipsit iubirea, abuzat în repetate rânduri de un părinte furios.

Gata.

Am stabilit.

O voi trimite în State.

Într-un colț ascuns al sufletului, conștientizez că există șansă să nu pot sta departe de ea, deși o trimit pe alt continent tocmai cu acest scop. Voi fi tentat să privesc din umbră cum va crește și chiar dacă voi vrea să mă implic în viața ei ca să o ajut, ura ce îmi va aminti că este copilul celor care i-au adus moartea fratelui meu, nu îmi îngădui să o fac. Mi-aș dori ca asta să fie tot, însă știu că va fi mult mai mult de atât. Anii vor trece repede, iar ea, sunt ferm convins ca se va transforma într-o domnișoară superbă, ce va atrage privirile tuturor. Inclusiv privirea mea.

Mă tem că la sosirea acelui moment în care va deveni femeie, nu mă voi putea abține și o voi aduce din nou aici, în Scoția.

Și să fiu al dracului de nu aș da orice pentru a nu se ajunge acolo.

Nu există speranță pentru mine. Nici atunci nu va exista. Inevitabil, va ajunge în ghearele furiei mele.

CAPITOLUL XXXV

DESTINY

Se spune că atunci când ești supus unei traume puternice, din care există riscul să nu îți mai poți reveni niciodată, creierul ascunde într-un colț îndepărtat, unele amintiri, pentru a te proteja, oferindu-ți capacitatea necesară de a trece peste. Mintea mea naivă a închis într-un cufăr din titan amintirea chipului celui care mi-a ucis cu sânge rece ambii părinți. A fost nevoie să mai privesc încă o dată același mod crud, lipsit de remușcări de a ucide o persoană, ca mintea mea să distrugă lacătele de la cufăr, eliberând fața criminalului, după cincisprezece ani de coșmaruri, în care nu vedeam decât o umbră.

Cain.

Cain este cel care mi-a ucis părinții.

Amintirea terifiantă a acelei dimineți, în care am fost smulsă din patul meu, aruncată în noroi, în fața părinților mei îngenuncheați, ca mai apoi să privesc cum le sunt tăiate gâturile, cum sângele lor îmi împroașcă pielea, părul, pijamalele se derulează ca un clip în capul meu, cât se poate de limpede. În locul chipului necunoscut, umbra unei fețe pe care nu reușeam să o deslușesc în niciunul dintre miile de coșmaruri acum se conturează perfect, luând forma celui care ar fi trebuit să îmi devină soț.

Îl privesc îngrozită, cum se uită la mine cu ochi imploratori, cu chipul pătat de sângele celui care cândva îi era prieten. În aceste clipe, este doar un biet cadavru, obiectul furiei unui monstru.

— Iubito...

Înghit în sec, strângându-mi pumnii pe lângă corp când îi aud vocea șoptită, frântă, ce altădată m-ar fi îngenuncheat, dorind cu ardoare să îi vindec suferința. Dacă nu aș fi experimentat pe propria piele de ce este capabil atunci când se predă în fața întunericului în care s-a ascuns mult prea mult timp, aș fi fost tentată să îi găsesc scuze pentru care a recurs la un asemenea gest mizerabil. Însă, știind ce înseamnă să fii persoana aruncată în ghearele otrăvite ale uraganului de ură și mânie ce zace în el, nu îi pot găsi niciun motiv justificabil pentru care a fost capabil să îmi omoare părinții.

— Iubito, te rog... Pot explica.

Face doi pași către mine, trecându-și în repetate rânduri, agitat, mâinile murdare de sânge prin păr, în timp ce lacrimile îi curg fierbinți, șiroaie pe obraji. Nu sunt îndeajuns de curajoasă ca să pot rămâne pe loc și să pornesc un schimb acid de replici cu el, dar nici nu mă tem, căci deja am trecut prin iad, și știu ce mă poate aștepta dincolo de linia sa de plutire. Singura persoană de care îmi este frică sunt chiar eu. Mi-e frică de dragostea inimaginabilă pe care i-o port, de magnitudinea sa, îmi este frică că ea nu îmi va permite să îl abandonez.

Văzându-l cum se prăbușește în genunchi la mai puțin de un metru de mine, plângând în hohote, repetându-mi mecanic numele printre suspine, îmi frânge inima în milioane de bucățele, făcându-mă să vreau să îl consolez, deși nu merită nici cel mai insignifiant gest din partea mea.

— Iartă-mă! Iartă-mă! Nu mă părăsi, Destiny! Te implor, doar ascultă-mă...

Trebuie să ies din această cameră până nu voi face vreun gest necugetat, ajungând în brațele lui. Îi întorc spatele, cu sufletul sângerând, apoi o iau la fugă pe coridor, dând buzna în prima încăpere ce îmi apare în cale, intrând val-vârtej în bucătărie peste Agatha, care mă privește impasibil, trece pe lângă mine și iese din încăpere, cu o expresie indescifrabilă. Am fost neinspirată

când am ales să mă refugiez aici, unde mintea îmi este invadată pe loc de amintirile pe care le am în această încăpere alături de criminalul pentru care eram dispusă să îmi dau și viața.

— Puiule...

Mă întorc cu fața spre vocea stinsă, ce îmi provoacă fiori puternici pe șira spinării, simțind nevoia să mă îndepărtez, așa că merg pe călcâie până mă lipesc cu spatele de blatul insulei de lemn din mijlocul bucătăriei.

— Te iubesc cu toată ființa mea blestemată, te rog, doar ascultă-mă, te implor, iubito!

— Nu! Stai departe de mine, monstrule! Să nu care cumva să te apropii de mine! zbier îndurerată, tremurând incontrolabil din toate încheieturile.

În agonia momentului, mă întind cu brațele după suportul din lemn în care sunt cuțitele și apuc la nimereală unul, îndreptându-l spre bestia ce pășește ușor spre mine.

— Nu îți voi face rău, vreau doar să vorbim. Te rog, ridică palmele în fața pieptului, în semn de pace, ajungând mult prea aproape de mine, încât vârful ascuțit al cuțitului îi străpunge palma, dându-i sângele sub forma unor picături mici ce se scurg pe podea.

— Mi-ai ucis părinții, m-ai condamnat să duc o viață lipsită de afecțiunea unui familii, apoi m-ai adus cu forța aici, abuzându-mă în repetate rânduri, criminalule!

— Am greșit, nu gândeam limpede. E o poveste complicată, ți-aș putea explica dacă mi-ai oferi șansa unei discuții. Te rog, Destiny, în numele iubirii noastre, lăsă-mă să îți povestesc...

— Nu! Taci! Să nu mai îndrăznești să aduci în discuție așa zisa noastră iubire! Am dormit în pat cu ucigașul părinților mei! L-am privit în ochi, i-am dat totul, sufletul meu, la naiba! Am vrut să facem un copil, nenorocitule! Un copil cu cel care mi-a omorât familia. Dumnezeule! strâng mânerul din lemn al

cuțitului, simțind cum mâinile îmi tremură atât de tare, încât vârful îi sfâșie sub formă de linie în zig-zag pielea palmei.

— Nu este așa cum pare, te rog, iubito.

— Din această cauză erai reticent în privința unei posibile sarcini? Te temeai că există posibilitatea să îți omori soția și copilul?

Cuvintele mele, rostite cu aciditate îi fac buzele să tremure, în timp ce mă privește rănit, fiind sfâșiat de presupunerea mea răutăcioasă.

— Tu ești viața mea! Aerul meu, la dracu'! Dacă mi-ai fi oferit un copil, v-aș fi protejat cu prețul vieții mele!

— Serios? Atunci o poți face chiar acum. Ia cuțitul ăsta și străpunge-ți inima cu el, pentru a simți ceea ce simt eu acum. Nu te voi ierta niciodată, așa că dacă eu sunt viața ta, îți pot spune în mod cert că m-ai pierdut, fac eforturi uriașe ca să rostesc cuvintele cu fermitate, îndreptându-mi spatele pentru a îi arăta ca sunt cât se poate de serioasă în afirmații.

— Asta e ultima ta dorință? mă întreabă cu voce joasă, tremurândă, smulgându-mi cuțitul din mână.

— Da. Vreau să mori. Nu meriți să trăiești după tot răul pe care l-ai produs, inima mi se usucă, scăldată în râuri de sânge, când spun aceste vorbe menite să se înfigă ca săgețile otrăvite în sufletul său.

— Dacă în câteva săptămâni vei afla că ești însărcinată? Îți vei putea crește copilul fără tată?

— Da. Să îți amintesc că eu am crescut fără ambii părinți? Mai bine să aibă doar mamă, decât să fie atins de mâinile unui criminal. Și dacă ai alege să rămâi în viață, aș prefera să mor eu, decât să îți mai permit să mă atingi vreodată.

Își închide strâns ochii și cade în genunchi, ținând strâns cuțitul cu ambele palme, cu vârful lipit de locul în care este inima.

Sunt conștientă că am fost dură, iar cuvintele mele au tăiat în carne vie, dar nu îmi merită compasiunea, căci și-a făcut-o cu propriile mâini.

— Eu nu am trăit până la tine. Aceste luni în care te-am avut alături au însemnat totul. Am simțit că sunt viu, că există o șansă divină și pentru un damnat ca mine. Mulțumesc că m-ai readus la viață, Destiny. Te iubesc, te voi iubi și dincolo de moarte.

Trage adânc aer în piept, având ochii fixați în ai mei, în timp ce își ia cuțitul din piept, își îndreaptă mâinile, apoi, răsuflând ușurat, îl înfige cu forță în inimă, după cum i-am cerut. Mă arunc pe podea lângă el, încercând să îl opresc, dar reacționez mult prea târziu, căci lama cuțitului i-a străpuns deja adânc carnea.

— Nu. Nu. Nu. Bart! Nu! Nu! Bart! urlu disperată, din adâncul pieptului, apucându-i, în palme, obrajii ce devin reci, privind cu groază cum se stinge sub ochii mei.

Ar fi trebuit să mă simt bine văzându-l cum moare, așa cum el mi-a ucis părinții. Dar nu mă simt. Am senzația că mor odată cu el.

— Te iubesc, Destiny... murmură cu ultimele forțe rămase, apoi închide ochii, căzând neînsuflețit cu spatele pe podeaua rece.

— Nu! Nu! Nu, te rog, nu! lovesc cu pumnii în marmură, plângând în hohote.

Bart intră furtunos în bucătărie, ducându-se țintă la Cain, îl ridică cu grijă de pe podea și iese din încăpere, lăsându-mă să mă înec în suferință. Mă ridic cu greu, îmi târăsc picioarele până la insulă, mă întind după un cuțit și îl poziționez în dreptul venei ce îmi pulsează alert sub pielea gâtului, gata să îmi iau viața.

Am pierdut totul. Mi-am omorât iubirea. L-am lăsat să își ia suflarea, crezând că asta îmi va aduce liniștea după ce am fost lovită de șocul acelei amintiri nenorocite. Pun presiune pe vârful cuțitului și închid ochii, pregătită să îl înfig până la capăt, când două mâini ferme îl smulg rapid din palma mea.

Deschid ochii, clipind confuză, întâlnind privirea disprețuitoare a bătrânei Agatha.

— Domnul Riverside încă avea puls când domnul Bart a ieșit cu el pe ușa casei, pentru a îl duce la spital. Ați face bine să vă rugați, nu vă pot lasă să vă omorâți acum. Aveți toată libertatea dacă domnul nostru nu se întoarce viu în această casă. Și încă ceva domniță, șoferul vă așteaptă în curte, asta dacă doriți să fiți aproape de logodnicul dumneavoastră când se luptă între viață și moarte.

Nu e nevoie să mai stau pe gânduri simțindu-mă ofensată de tonul batjocoritor pe care îl are, fiindcă merit să îmi vorbească așa după ce am împins un om să se omoare. Ies grăbită din bucătărie, alergând până la ieșirea principală a casei, unde, pe aleea pavată din curte mă așteaptă unul dintre șoferii cu care am mers destul de rar în aceste luni, sprijinit de SUV-ul negru. Nu mă opresc din fugit până nu ajung în dreptul portierei de pe partea stânga și urc rapid în mașină, până să apuce să îmi deschidă ușa, îndemnându-l să nu mai pierdem timpul cu formalități inutile și să plecăm naibii spre spital.

Nu știu ce simt în aceste momente în care nu am nicio idee despre starea lui Cain. Nu îmi găsesc cuvintele potrivite pentru a putea descrie ce sentimente mă încearcă. Toate gândurile îmi sunt îndreptate în direcția sa, încât am uitat complet de la ce a pornit conflictul dintre noi. Am greșit enorm, m-am comportat precum o fetiță răsfățată, imatură, nefiind în stare să port o conversație potrivită cu el. Am recurs la același gest necugetat, imitându-i comportamentul brutal pe care l-am criticat aspru. Când furia pune stăpânire pe rațiune, realizez că nu mai ești capabil să distingi binele de rău, acțiunile potrivite de cele nepotrivite. Nu mai vezi nimic în calea ta, decât setea de răzbunare. Dorința grandioasă de a-ți vărsa mania pe nefericitul care îți iese primul în cale.

Îmi sprijin fruntea de fereastră, în timp ce Stewart trece de porțile conacului, fiind mult prea speriată ca să îmi las pleoapele să cadă, pentru a-mi odihni ochii. Imaginile îngrozitoare cu iubitul meu având cuțitul înfipt în piept, privirea de gheață și pielea rece, albă ca a unui cadavru mă bântuie, făcându-mă să mă simt și mai groaznic decât mă simt deja. Însă, pe lângă amintirea proaspăt întipărită în minte, frânturi de memorii din perioada dinainte de a fi martoră la moartea părinților mei îmi apar în fața ochilor, de parcă până acum s-au ferit să iasă la suprafață. Este greu să îți aduci aminte întâmplări de când aveai trei ani, dar în mod sigur, nu puteam uita scandalurile monstruoase de acasă, pe care se pare că le-am uitat odată cu chipul lui Cain.

L-am cunoscut înainte de acea noapte teribilă, când mama m-a luat cu ea la firma familiei Riverside, pentru a se întâlni cu cel care producea fără știe, certuri de proporții uriașe în casa noastră. Mama avea o aventură cu acel domn ce era copia lui Cain, puțin mai în vârstă decât el. Mă străduiesc să așez în minte piesele lipsă ale puzzle-ului, ca să dau un sens amintirilor haotice. Și brusc îmi dau seama că am omis un detaliu important din toată această poveste încurcată.

Cain mi-a povestit puțin despre fratele său mai mare, Adam, evitând să îmi dea alte detalii atunci când le-am cerut.

Același Adam pomenit în fiecare ceartă a părinților mei.

Am fost o fraieră! O mare imbecilă! Ar fi trebuit să îl ascult până la capăt și să încerc să lămuresc lucrurile, nu să reacționez ca o sălbatică. Fapta lui nu poate fi justificată, dar cu siguranță în spatele acestui act îngrozitor, se află zeci de motive care l-au împins spre a recurge la crimă.

Crimă.

O doamne, Elijah!

Cadavrul lui a rămas în conac!

Înghit în sec, simțind cum pulsul îmi accelerează și îmi desprind fruntea de pe fereastră, îndrăznind să îmi întorc privirea

spre domnul Stewart, un bărbat cam de aceeași vârstă cu Bart, poate cu câțiva ani mai mic. Îmi dreg glasul, neștiind cum să pun o asemenea întrebare. Este posibil ca el să nu știe ce s-a întâmplat în salon, iar curiozitatea mea să genereze o stare de panică.

— Domnișoară Destiny, doriți să îmi adresați o întrebare?

Tresar la auzul vocii sale groase, ce are efectul potrivit, smulgându-mă din învălmășeala gândurilor.

— Da.

— Vă ascult!

— Îl puteți suna pe Bart, vă rog? Trebuie să știu dacă... cuvintele îmi rămân blocate în gât și nu îmi pot duce până la capăt propoziția. Nu pot finaliza gândul ce îmi face pielea să se înfioare și inima să mi se strângă ghem, rănită.

— În maximum zece minute ajungem la spital, domnișoară, replică serios, privind în continuare, concentrat, drumul.

Vitejia mi-a dispărut subit sau poate că de fapt nu am fost niciodată o fată curajoasă. Doar am jucat această carte, mimând că nu mă mai tem de nimic. Însă, mă tem. Mă tem de foarte multe lucruri. Fericirea mi-a fost spulberată în doar câteva clipe, chiar azi, când trebuia să fie una dintre cele mai frumoase zile ale vieții mele, în schimb a devenit o tragedie. Toate planurile mi-au fost sfărâmate, transformându-se în fantasmele unei minți naive. Am fost atacată din multiple părți, încât nu știu pentru ce să vărs lacrimi prima dată. Sunt prinsă în vâltoarea unor sentimente puternice, contradictorii, ce formează un haos chinuitor în străfundurile minții și ale sufletului.

Mi se pare ireal ceea ce trăiesc. Pare desprins din cele mai negre scenarii ale unor producții cinematografice demne de un Oscar. Iubitul meu este omul care mi-a ucis părinții. Eu sunt cea care l-a determinat să își ia... Nu. Nu pot rosti acele cuvinte. Asta ar însemna să transform în realitate frica ce îmi apasă dureros pieptul.

Îmi doresc cu jind să pot fi capabilă să mă concentrez asupra unui singur sentiment din marea ce continuă să îmi invadeze sufletul, bulversându-mă complet. Poate că ăsta îmi este destinul. Nu degeaba mama m-a numit *destin*. Poate că mi-a fost predestinat, de undeva de acolo, de Sus, de la o entitate divină, să am parte de o soartă fatidică.

Mi-a fost sortit să mă îndrăgostesc profund și iremediabil de criminalul părinților mei.

De ar fi să relatez cuiva întreaga mea poveste, de la primul moment în care buzele sale mi-au atins buzele, condamnându-mă la o iubire nemărginită, până la cel actual în care am fost martoră la o crimă, apoi l-am îndemnat să își ia viața, mi s-ar spune că mi-am pierdut mințile. Și poate că le-am pierdut. Poate că flacăra mistuitoare a acestei iubiri, a ars ceea ce este considerat de alții normal.

Iubirea mea pentru Cain, a dărâmat de mult limitele morale. Am trecut peste comportamentul său agresiv, peste chinurile la care am fost supusă atunci când furia îl făcea să se transforme într-un barbar care nu mai ținea cont de nimic, condus de nevoia de a-și elibera frustrările. Sub voalul de întuneric în care se ascundea, am putut vedea un băiețel vulnerabil, speriat să iubească, încătușat în fantomele unui trecut în care nu a cunoscut definiția dragostei. Eu i-am întins mâna și cu toată determinarea l-am scos din acel întuneric, chiar dacă asta a însemnat să mă las însemnată de demonii săi. Dacă în următoarele momente, când voi intra pe ușile spitalului, voi primi acea veste pe care nu mă încumet să o rostesc?

În neclaritatea adevărului, am crezut că sângele său îmi va aduce liniștea. M-am înșelat teribil de mult! Sângele lui îmi face corpul să se frângă pe interior, iar inima, biata mea inimă este tăiată în mii de bucăți, se frânge și nu mai rămâne nimic, decât un gol ce nu va mai putea fi umplut niciodată.

Mor fără Cain, dar nici să trăiesc nu îmi este ușor.

CAPITOLUL XXXVI

DESTINY

De cum domnul Stewart oprește mașina în fața spitalului, cobor grăbită, alergând până la ușile glisante din sticlă, dorind să dau cât mai repede de Bart, care sper din tot sufletul că îmi va ieși în cale cu vești bune.

Urăsc mirosul de spital, nu l-am mai simțit de la moartea bunicii, iar acum, acestui miros pregnant, i se alătură o stare ciudată de moarte ce plutește deasupra mea precum un nor aducător de ploaie ce nu vrea să plece sub nicio formă până nu se descarcă. E doar o senzație înșelătoare, trebuie să nu mă las pradă suferinței ce vrea cu orice preț să mă tragă în strânsoarea brațelor sale dureroase.

Trec de recepție, neștiind ce să fac. Mă tem prea tare ca să o întreb pe recepționeră în ce aripă se află secția de chirurgie. Dacă îmi va spune că am ajuns prea târziu? Mă plimb fără niciun rost, ca o stafie pe coridorul lung de la parter, frecându-mi palmele pe lângă corp, în încercarea de a opri tremurul mâinilor. Îmi ridic privirea, având pleoapele îngreunate de lacrimile pe care cu greu reușesc să le reține și îl văd pe Bart cum iese din lift, cu o expresie din care nu pot deduce nimic, cu excepția unei dezamăgiri profunde. Alerg la el, aruncându-mă în brațele sale, având nevoie disperată de suportul cuiva, însă se pare că nu este dispus să mi-l ofere, respingându-mi îmbrățișarea.

— Bart?

— Stewart m-a sunat când ați ajuns aici, replică serios, cu o expresie sobră, menținându-și dezgustul din privire.

— Bart? îi repet din nou numele, neavând curajul să adresez întrebarea evidentă.

— De ce ai făcut asta, Destiny?

E prima dată în lunile de când îl cunosc, când renunță la formalități și îmi vorbește la per tu. Este mai grav decât am crezut.

— Bart, te rog. Cum... cum este?

Vocea îmi tremură, iar lacrimile îmi cad năvalnic pe obraji, nu le mai pot reține, nu când Bart mă privește de parcă aș fi sursa tuturor relelor de pe această planetă.

— Nu mai avea puls când am întrat pe ușile spitalului. Medicii au reușit cu greu să îl resusciteze, apoi l-au dus în sala de operație, dar șansele să supraviețuiască intervenției sunt mici spre deloc. Cuțitul i-a străpuns adânc mușchiul, este posibil să fi atins una dintre artere, informațiile primite sunt vagi.

M-a pierdut la jumătate când am auzit cuvântul *deloc*, restul vorbelor au trecut pe lângă mine fără să le pot da un înțeles.

Deloc.

Înseamnă moarte.

Mă prăbușesc în genunchi pe podeaua spitalului și izbucnesc în hohote de plâns, băgându-mi adânc mâinile în păr, trăgându-mă până ce scalpul începe să îmi ardă.

Urlu, zbier, agonizez, lovesc în mod repetat cu pumnii podeaua, mă zbat cu toată forța când Bart încearcă să mă ridice. Durerea pe care am experimentat-o când părinții mi-au fost uciși în fața ochilor pare o simplă trăire pe lângă ce simt acum. Eram doar un copil a cărui minte a creat un scut de autoprotecție, făcându-mă să uit din intensitatea acelui moment, amintindu-mi fapta crudă doar în coșmaruri. Dar, în aceste clipe, mintea mea nu mai poate face un alt scut, nu poate construi un zid după care să mă ascund, pentru a mă feri de durerea iminentă.

— Unde... unde este? întreb cu dificultate, printre râurile de lacrimi, aruncând o privire în jur, la mulțimea de oameni ce s-au adunat pe lângă mine, privindu-mă cu milă.

O femeie îmbrăcată în mireasă, care jelește posibila moarte a celui ce trebuia să-i fie soț. Asta-s eu.

Bart mă ia de brațe cu putere, ridicându-mă de pe podea ca pe un fulg, ușor de manevrat. Sunt lipsită de puteri, abia mai pot respira, dar mă forțez să o fac pentru el. Dacă va muri, nu voi

mai avea pentru ce să îmi umplu plămânii cu aer. Nu voi putea trăi cu o asemenea vină pe umeri. Nu voi putea să deschid ochii în fiecare dimineață, știind că nu îi voi mai vedea oceanele din privire cum se uită cu adorație la mine, în timp ce încă sunt somnoroasă și greu de mulțumit. Poate că mi-a ruinat copilăria și m-a luat în lumea lui cu forța, comportându-se ca un animal lipsit de sentimente, dar, după ce a îndrăznit să pășească în lumină, nu am avut parte decât de o iubire imensă, afecțiune și respect. Am fost centrul universului său.

Sunt atât de prinsă între gânduri, încât nici nu realizez că Bart m-a dus până la lift.

— Secția de chirurgie este la etajul trei.

— Bart, eu nu pot trăi fără el. Ce mă fac, Bart?

Mă sprijin de peretele din sticlă al liftului, trecându-mi mâinile tremurânde prin părul încâlcit, în timp ce îl privesc implorator pe Bart în așteptarea unui răspuns care să îmi ofere o fărâmă de liniște.

— Și-ar fi dat viața pentru tine. Se pare că a și făcut-o.

— Nu! Nu spune asta! Nu. Va trăi. El este puternic, va trăi, scutur din cap, gesticulând haotic cu mâinile prin aer.

Abia îmi mai simt picioarele, sunt la un pas să îmi cedeze, laolaltă cu restul corpului.

— Am crezut că tu vei putea vedea. Eram sceptic la început în privința ta din cauza vârstei, dar când l-am văzut fericit cum nu a fost niciodată în cei treizeci și doi de ani de când lucrez pentru familia Riverside, am avut speranță. Am sperat că îl poți iubi dincolo de defectele sale.

— Mi-a ucis părinții.

Bart nici nu clipește la auzul cuvintelor mele, semn că știe despre asta cu mult înainte ca eu să îmi amintesc.

— Fratelui lui s-a sinucis după ce mama ta s-a jucat ani întregi cu sentimentele sale. Era singurul om care i-a oferit o urmă de afecțiune, iar când l-a pierdut nu s-a mai putut controla. A renunțat la umanitate, urmând modelul celui care l-a făcut să se comporte așa, replică trist, cu vocea încărcată de durere.

Liftul ajunge la etajul dorit, iar Bart iese primul, părând că evită să mă mai privească, ca să nu îi văd lacrimile din ochi. Îl urmez și îl iau de braț, în semn de suport pentru mine, pentru el, pentru suferința pe care o împărtășim.

— Cum pot trece peste asta? Cum pot să dorm în același pat cu criminalul părinților mei? îl întreb cu voce slabă, în timp ce ne așezăm pe scaunule din sala de așteptare.

— La fel cum ai ajuns să te îndrăgostești de el după ce i-ai cunoscut fiecare latură, chiar și pe cele mai rele. Prin iertare.

— Dacă nu sunt îndeajuns de puternică pentru a-l ierta?

Se întoarce cu capul spre mine privindu-mă atent, înainte de a răspunde.

— Atunci, ai face bine să pleci acum. Te voi ajuta eu cu tot ce ai nevoie, dacă simți că nu vei mai putea sta în preajma lui. Nu te pot lăsa să îi dai speranțe atunci când își va reveni, ca mai apoi să i le nărui, dispărând într-un moment care îl va face să cadă în prăpastie.

— Nu! Nu plec nicăieri! răspund automat, fără să stau pe gânduri.

Cuvântul plecat nu are loc în vocabularul meu când este vorba de Cain.

— Mama lui s-a sinucis la nicio săptămână după ce a murit fratele său, lăsând în urmă un bilet prin care îi spunea că el ar fi trebuit să fie cel mort, și nu Adam, fratele lui.

Casc ochii, șocată de spusele lui Bart. Dumnezeule, cât de crudă poate fi o mamă cu propriul fiu?

— Îmi pare rău...

E tot ceea ce pot spune. Din puținul pe care Cain mi l-a povestit despre familia sa, am dedus că a fost una diabolică, dar se pare că săpând mai adânc, descoperi că este mult mai multă mizerie.

— Tatăl lui nu l-a avut la suflet. Îl trata ca pe un biet animal. Când toți se duceau la culcare intram pe ascuns în casă, coborând la subsol unde Cain era lăsat să agonizeze într-o baltă de sânge, după ce Cornelius, taică-său, îl bătea până aproape de moarte. Îi

dădeam calmante și apă ca să poată trece cu bine peste noapte, până dimineață, când acea scârbă se îndura să îl lase înapoi în casă și să cheme un doctor să îl trateze.

Lacrimile îmi curg șiroaie pe obraji, tremurând până în adâncul oaselor, fiind mai mult decât îngrozită de ce aud. Cain a fost supus unor chinuri groaznice de la o vârsta fragedă, din această cauză a ajuns să se izoleze în întuneric, fiindu-i frică să își arate vulnerabilitatea pentru care era aspru pedepsit în trecut. Iar acum, când în sfârșit a făcut-o e posibil să...

O doamne, ce a fost în capul meu!? Cum am putut să fiu atât de smintită, încât să îl forțez să se omoare!?

— Era considerat dezamăgirea familiei, deși până la vârsta de douăzeci de ani, nu a făcut rău nici măcar unei muște. Mama sa îl prefera pe Adam, repetând cu fiecare ocazie cât de mult îl disprețuiește pe Cain, iar Cornelius i-a intrat adânc în minte, prin critici și cuvinte veninoase. Orice făcea, niciodată nu primea apreciere din partea lor. Îl făceau să se simtă de parcă totul la el era greșit. Că trebuia să moară pentru a face un bine familiei...

— Gata! Ajunge, te rog! Nu mai pot asculta! Nu, te rog! țip din adâncul pieptului, printre suspine, atrăgând privirile curioase a celor care trec pe coridor.

Mă ridic de pe scaun în căutarea unei băi, simțind cum mă încearcă o stare accentuată de greață. S-a întâmplat des în ultimele două săptămâni, dar am preferat să îi ascund lui Cain episoadele mele de vomitat, fiind un detaliu destul de scârbos pentru a fi dezbătut cu iubitul. Corpul încearcă să îmi transmită semnale, însă cel pe care îl credeam corect, a avut un rezultat negativ. E imposibil să fiu însărcinată, căci conform calculelor, efectul injecției a trecut abia acum o săptămână, iar testul de azi dimineață a ieșit negativ. Sunt sigură că starea de greață se datorează anxietății dinaintea nunții, care din nefericire nu s-a mai ținut. Iar acum, vărs, din cauza agitației.

Petrec minute bune în baie, până stomacul mi se liniștite, apoi îmi dau de câteva ori cu apă rece peste față, pentru a-mi mai reveni, deși știu că nu are niciun efect, căci singurul lucru ce

m-ar putea calma este vestea mult dorită, cum că operația a fost un succes. Trag adânc aer în piept, îmi privesc imaginea dezastruoasă din oglindă după care ies din baie, forțându-mă să merg așa cum trebuie, pășind cu greu din cauza amețelii. Vederea îmi devine neclară și mă forțez să nu acord importanță, ca să pot ajunge înapoi la Bart, și să aștept lângă ușa sălii de operație. Mă sprijin cu palmele de perete încercând să îmi găsesc echilibrul, în timp ce Bart se ridică îngrijorat, atingându-mi ușor umărul.

— Sunt bine. Doar o amețeală ușoară.

— Ia loc. Mă duc la cantină să îți aduc ceva de mâncare și de băut. Cât timp ai fost plecată, unul dintre asistenți a ieșit și m-a anunțat că operația mai durează câteva ore din cauza unei complicații.

Alunec pe scaun, rămânând fără aer timp de câteva clipe, apoi dau afirmativ din cap ca să îi arăt lui Bart că sunt în regulă și că poate pleca. Am nevoie să fiu singură. Să sufăr în tăcere pentru greșeala mea. Îmi frământ mâinile în poală, trecându-mi în mod inconștient degetele peste piatra inelului de logodnă.

Imediat în cap mi se derulează imaginile din acea săptămână de vis petrecută în Islanda. Cum poți șterge sute de amintiri? Cum să arunci la gunoi atât de ușor clipe ce îți rămân întipărite în minte, provocându-ți senzații puternice în corp când le rememorezi?

Nu îl voi uita niciodată pe Cain chiar dacă aș face eforturi uriașe, este înrădăcinat în mine, îmi curge prin vene, îmi umblă prin minte și mi se odihnește în suflet, neavând nici cea mai mică șansă să îl alung. Trebuie să trăiască, vom discuta și vom răzbate împreună. De data asta voi asculta cu răbdare tot ce are de spus și indiferent cât de dificil îmi va fi să trec peste ce a făcut acum cincisprezece ani, nu îl voi părăsi. Suntem legați pe viață și dincolo de ea. Nu vreau un viitor departe de el, la brațul altui bărbat, fiindu-mi cu neputință a-mi imagina că sunt atinsă de alte palme, că buzele îmi sunt sărutate de buze străine, că ochii nu îmi mai sunt priviți de furtuna dintre mare și cer, de globurile albastre pline de iubire.

Îi aparțin doar lui.

Sunt dispusă să sufăr de zeci de ori mai mult decât am suferit până acum. Nu îmi pasă dacă mă voi mai lovi de probleme, dacă aș sângera și aș trece prin chinuri greu de suportat. Nu m-aș întreba pentru ce sufăr. Nu m-aș plânge și nu aș ofta. Doar aș suferi, știind că sufăr împreună cu el.

* * *

Șase ore par o eternitate atunci când aștepți să primești o veste decisivă. Nu am îndrăznit să mai pierd timpul pe la baie, deși a continuat să îmi fie rău și după ce Bart mi-a adus o gustare pe care am mâncat-o doar ca să scap de gura lui. Am stat pe nenorocitul ăsta de scaun cu inima strânsă, privind spre ușile sălii de operație de unde nu a ieșit nimeni în decursul acestor ore.

— Au trecut șase ore, Bart. Șase!

Mă ridic de pe scaun cu gândul să dau buzna peste ei, să îl pot vedea măcar câteva secunde.

— Este o operație pe inimă, este normal să dureze atât, replică serios, privind în aceeași direcție ca mine, spre ușile glisante din sticlă, prin care zăresc o siluetă.

Mă apropii iute, așteptând cu sufletul la gură, să iasă odată cineva. Când trece de uși, unul dintre medici, având o expresie facială greu de deslușit, simt cum capul începe să mi se învârtă.

— Domnule doctor, Bart se postează în fața lui, așteptând să audă acele cuvinte ce ne pot aduce o oarecare liniște.

— Operația a fost un succes. Domnul Riverside este un adevărat luptător, acum depinde doar de dânsul cât de repede își va reveni. Îl vom transfera la terapie intensivă. Va veni o colegă la dumneavoastră să vă anunțe când îl puteți vizita.

Răsuflu ușurată, plângând înfundat la auzul spuselor celui căruia m-aș arunca la picioare, făcând plecăciuni de mulțumire pentru că mi-a salvat iubitul. Doctorul se retrage înapoi în sală, iar eu și Bart ne dăm într-o parte din mijlocul culoarului, pentru a face loc celor care îl aduc pe Cain. Peste câteva minute ușile

se deschid, reușind să îi văd chipul acoperit de masca cu oxigen, printre cei patru asistenți care înconjoară targa. Mă reped spre ea, strecurându-mă pe lângă unul dintre asistenți și mă agăț de mâna iubitului meu, sărutând-o rapid, până ce sunt dată la o parte și rugată să mă depărtez.

— Te iubesc! strig în urma lui, deși știu că nu mă poate auzi.

— Cred că cel mai indicat ar fi să te conduc până la mașină. Mergi acasă, odihnește-te și revii mâine.

Mă întorc cu fața la Bart, privindu-l indignată.

— Eu nu plec nicăieri. Voi rămâne alături de el până va deschide ochii. Ai înțeles? Nimeni nu mă poate lua de lângă Cain! Nimeni! replic cu glasul ridicat, fiind nepoliticoasă, însă după ce am trecut prin iad și încă nu s-a terminat calvarul, nu pot fi altfel.

— Bine, domnișoară Thunderstorm. Cum doriți, văd un zâmbet mic în coltul buzelor când îmi răspunde, mulțumit de dedicarea mea.

Și eu sunt mulțumită. Simt că mi-am luat o piatră de pe inimă, alegând să rămân.

Aici este locul meu. Unde se află Cain.

* * *

Poți vedea proiecții ale unui Rai, în care visezi să ajungi după ce îți pierzi ultima răsuflare, dar niciunul nu se compară cu paradisul pe care îl construiești în sufletul tău. Ceea ce unii văd drept rai, pentru alții poate fi un infern. Fericirea este relativă. Acum te afli într-o stare de beatitudine, ca peste câteva minute să fii aruncat în vortexul durerii. Chiar de aș vrea, nu pot explica în cuvinte prin ce am trecut timp de treizeci de zile. O lună fără ca iubitul meu să dea vreun semn că este gata să se trezească din comă. Am așteptat zi și noapte să văd cum își flutură genele, cum îmi răspunde strângerii de mână, cum își deschide frumoșii ochi.

Nimic.

Doctorii par să evite să îmi spună pe șleau dacă se va mai trezi vreodată. Până și lor le e milă de mine. Probabil că s-au

săturat să mă vadă hoinărind pe coridoare în miezul nopții, neputând să dorm din cauza coșmarurilor. Mi-aș fi dorit să le am pe cele de altă dată, măcar îmi erau cunoscute, nu să trec noapte de noapte prin imaginea sfâșietoare a lui Cain când își înfige cuțitul în piept. Am învățat fiecare cotlon al spitalului, sunt ca un pacient, ba chiar am și o cameră apropiată de secția de terapie intensivă. Cam asta e influența numelui Riverside – primești o cameră de lux, cum ar spune alți pacienți mai putini norocoși.

Intru în camera unde se află Cain, simțindu-mă înfrântă. În dimineața asta stările de greață m-au evitat, doar o urmă de amețeală îmi face capul să pară greu. Îmi ating din instinct burta ce a prins un ușor contur, înainte de a mă așeza pe scaunul de lângă pat, unde petrec ore întregi vorbind cu el. După lungi discuții cu propria minte, am luat decizia ca ieri să îmi fac niște analize de sânge, dacă tot mă aflu în incinta unui spital. Vreau să primesc o confirmare specializată a bănuielii ce nu se mai poate numi așa. Pare ireal, poate doar e o reacție la toată oboseală și stresul prin care am trecut, însă absența unei menstruații și stările frecvente de rău, îmi scot în evidență un fapt deja cert.

Mă pregătesc să mă așez la locul meu obișnuit, când ușa se deschide și în cameră intră asistenta care mi-a recoltat ieri sânge, având un zâmbet larg pe față. Merg spre ea, nepregătită să aflu care este motivul ce o face să fie atât de bucuroasă.

— Bună, Destiny. Cum te simți astăzi? mă întreabă entuziastă, privindu-mi pentru câteva secunde abdomenul acoperit de halat.

— Bună, May. E o întrebare ironică, nu? replic fermă, încrucișându-mi brațele la piept, de parcă biata femeie îmi este dușman.

— Am primit rezultatul analizelor. Dar văd că nu ești gata să îl primești, așa că voi reveni cu altă ocazie.

— Nu. Stai. Vreau să știu, o apuc blând de braț, când se întoarce pentru a ieși, făcând-o să zâmbească din nou.

Îmi ia mâna în a sa, mângâindu-mi afectuos palma înainte de a vorbi.

— Ești însărcinată în treisprezece săptămâni. Felicitări, Destiny!

Ea zâmbește, bucurându-se pentru mine, însă eu, nu știu cum este corect să reacționez. Am vrut cu toată inima acest copil, dar simt că îi răpesc ceva lui Cain, aflând aceste lucruri fără ca el să fie prezent.

— Adică trei luni? întreb bulversată, ridicând din sprâncene.

— Da, trei luni. Dacă dorești, poți merge cu mine pentru a afla sexul copilului.

— Dar... cum este posibil? Făcusem injecție contraceptivă, de ce nu a funcționat?

— Rata de eficiență scade atunci când este făcută după ce ai consumat substanțe interzise sau chiar și diferite pastile prescrise pentru boli psihice. Nicio metodă contraceptivă nu este sută la sută sigură dacă nu se respectă cu strictețe, iar după ce domn ai în spatele tău, nu cred că ar trebui să te mai mire de ce nu a avut efect, chicotește, abținându-se să nu râdă zgomotos din respect pentru încăperea în care ne aflăm.

Nu mă pot supăra pe remarca ei, ne permitem să glumim, nu este cu mult mai mare decât mine, iar în ultimele două săptămâni am devenit destul de apropiate întrucât face ture duble pentru a-și putea plăti studiile și ne-am întâlnit destul de des prin spital.

— Deci, ce spui? Aflăm ce sex are micuțul?

Întrebarea ei mă face să mă întorc spre Cain, având senzația că îl trădez dacă aflu fără el ce sex are copilul nostru. Nu îi pot face asta. Voi aștepta cât va fi nevoie.

— Nu. Vreau să fie prezent atunci când voi afla. Îți mulțumesc pentru tot, May, o îmbrățișez strâns, arătându-mi recunoștința.

După ce mă mai bate la cap cu alte câteva chestii legate de vitamine, odihnă și un program regulat de somn, pleacă, lăsându-mă singură cu iubitul meu. Mă duc la patul său stând în picioare lângă scaun, mă aplec puțin și îi sărut mâna, apoi îi așez palma pe burtica mea, ținând-o strâns lipită acolo.

— Fă cunoștință cu micuțul nostru. Vei fi tată, iubitule, glasul îmi tremură, cedez și încep să plâng îndurerată că nu este treaz, să mă strângă în brațe și să mergem la prima ecografie împreună.

Îi dau drumul la mână, știind că este în zadar să o mai țin, însă în clipa în care i-o eliberez, nu cade direct pe pat. Tresar, crezând că este doar un joc al minții mele, produsul imaginației, dorința de a simți cum mă atinge pe abdomen. Palma sa rămâne fixată în locul în care o țineam și privesc cum se forțează să își miște degetele. Îmi ridic privirea spre chipul său, având parte de o surpriză ce mă face să țip, acoperindu-mi imediat gura cu palma pentru a îmi bloca reacțiile vocale. Ochii săi mă privesc insistent, apoi își coboară privirea spre masca de oxigen, îndemnându-mă să i-o scot. Sunt reticentă, indicat ar fi să chem un doctor, dar sunt mult prea egoistă pentru a lăsa chiar și un cadru medical lângă el, acum, când se trezește. Îi dau la o parte masca, privindu-l precaută, gata să o pun la loc în caz că îi este dificil să respire fără ajutor. Palmele mele rămân pe obrajii săi acoperiți de barbă, simțind nevoia disperată să îl ating. Să îi simt căldură și răsuflarea fierbinte, să mă bucur de pielea lui, chiar și de firele țepoase ale bărbii. Mâna lui încă se odihnește pe burta mea, dar privirea îi este fixată în a mea, căutând să vadă dincolo de lacrimile de bucurie, ceea ce simt cu adevărat când îl privesc în ochi.

— Ești... aici, rostește cu voce slabă, chinuită, ca și când l-ar durea să vorbească.

— Te doare? Mă duc să chem doctorul.

Nu apuc să fac vreo mișcare, că mâna ce era pe abdomen îmi cuprinde strâns încheietura, arătându-mi că începe să își recapete puterile. După ce mă readuce cu privirea țintuită în a sa, îmi eliberează mâna, punându-și înapoi palma pe abdomenul meu.

— Ești însărcinată, glasul i-a devenit mult mai puternic, însă tot pare că fiecare cuvânt pe care îl spune îi provoacă suferință.

— Da. Se pare că deja am trei luni. După ce doctorii își vor da acordul în privința stării tale de sănătate, putem afla sexul copilului, replic bucuroasă, simțindu-mă fericită pentru prima dată în ultimele săptămâni.

— Te-am auzit în fiecare zi, ai fost aici cu mine. Am auzit tot, dar nu puteam să îți răspund. Dacă ai ști cât de mult îmi doream să îți spun că te iubesc, atunci când îmi vindecai rănile spunându-mi că mă iubești.

— Îmi poți spune acum, zâmbesc sincer, plângând în același timp.

Nu pot descrie starea în care mă aflu.

O fericire pură.

— Vă iubesc, se uită la mine, apoi își mută privirea pe burtica mea, zâmbind ușor în colțul gurii.

— Și noi te iubim. Te iubim enorm și ne dorim să vii acasă cu noi.

Cuvintele mele îl fac să lăcrimeze și oftează adânc, deși cred că simte un disconfort din cauza operației atunci când face acest gest.

— Crezi că mă vei putea ierta vreodată? Vreau să îți spun totul, să îți povestesc de la capăt, deși știu că nimic nu scuză...

— Cain, îl întrerup, privindu-l serioasă.

— Da? înghite în sec, așteptându-se să îi spun că îl voi părăsi.

Văd în ochii săi cuprinși de tristețe, că este nesigur, crezând că nu merită să fie iubit de mine și de copil.

— Nu plec nicăieri, avem toată viața înainte pentru a discuta fiecare aspect ce a rămas nediscutat. Noi doi suntem o familie, ai uitat? Iar acum ni s-a alăturat un nou membru pe care trebuie să îl protejăm și sa îi arătăm cât de mult se iubesc mami și tati, nu-i așa, iubitule?

— Da, la dracu', da! Voi sunteți întreaga mea lume. Pentru voi trăiesc. Fac orice îmi ceri, iubito, numai nu mă părăsi! Vreau să fiu soțul tău, să îți arăt ce însemni pentru mine, să îți demonstrez că pot fi un tată bun pentru copilul nostru, îi simt

disperarea din glas și mă doare al naibii de mult să îl văd cum se teme că nu îi voi oferi șansa de a-și crește copilul.

— Te iubesc, Cain. Nimeni și nimic nu ne poate despărți, înțelege asta. Nu am nici cea mai mică intenție să fug de tine. Am fost lipsită de rațiune în acel moment când te-am împins să îți iei viața, dar acum gândesc cât se poate de limpede și îți spun din adâncul sufletului, sincer, că te iubesc cu adevărat.

Zâmbește larg, un zâmbet superb, ce mi-a lipsit enorm și pe care intenționez să îl văd cât mai des de acum încolo.

— Cheamă-i pe afurisiții ăia de doctori, mica mea regină. Vreau să aflăm cât mai repede dacă vom avea un prinț sau o prințesă.

— Ca să fac asta e nevoie să îți iei mâna de pe burta mea, Cain, răspund amuzată, văzând cum își încleștează palma, apucându-mi strâns halatul, deși buzele sale îmi spun să plec.

— După ce ies din rahatul ăsta de spital nu o să îmi iau mâinile de pe burtica ta, să fiu al dracu'! Voi dormi cu capul lângă ea ca să simt când se va mișca pentru prima data. Deja nu mai am răbdare, Destiny. Cum să mai aștept șase luni?

Mă apucă râsul la vederea expresiei bosumflate pe care o adoptă, continuând îmi maseze abdomenul de parcă aș avea ditamai burta, nu o mică umflătură. După ce reușesc să mă opresc din râs și apăs butonul de urgență de lângă pat, pentru a veni doctorul fără ca eu să fiu nevoită să plec în căutarea lui, mă aplec ușor lângă urechea sa, amintindu-mi de jocurile noastre.

— Iubitule, cred că șase luni se vor scurge imediat atunci când experimentezi sexul cu o femeie însărcinată, îi șoptesc pe un ton jos, provocator, îi sărut scurt lobul urechii, apoi mă ridic, revenind la poziția inițială.

— Fir-ar a dracului de treabă, Destiny! Privește ce pula mea mi-ai făcut.

Mă uit, dar mai bine nu o făceam, fiindcă hormonii își spun cuvântul și dacă nu aș ști că doctorii sunt la ușă, i-aș lua între buze frumoasa erecție stârnită doar de cuvintele mele.

— Adună-ți forțele, Cain. Trebuie să mergem acasă. Rapid, înghit în sec, după care îmi desprind ochii de pe tentație, lingându-mi buzele pentru a le umezi în timp ce doi doctorul care l-au monitorizat în timpul ce a trecut, intră iute în cameră, crezând că ceva grav s-a întâmplat.

— Domnule Riverside, bine ai revenit printre noi.

— Nu e bine deloc, doctore. Consultă-mă și zi-mi dracului că pot pleca acasă.

Îmi ascund zâmbetul și mă retrag într-un colț al încăperii pentru a nu-i încurca cât timp fac verificarea reflexelor, deși după erecția rapidă din urmă cu câteva clipe, am certitudinea că totul funcționează perfect. Îl sorb din priviri, savurând fiecare încruntătură, mârâit său înjurătură, lucruri ce îl caracterizează, ce mi-au lipsit în această lună. Ăsta este el. Și îl iubesc, chiar dacă din exterior dă impresia că este un măgar lipsit de maniere, comportându-se urât cu oamenii din jur. Poate că sună egoist, dar îmi place că eu sunt urcată pe un piedestal, venerată de către el, fiind singura persoană de care îi pasă. Iar acum, știu în mod cert că așa ne va adora și copilul.

Stranii sunt căile iubirii!

Nu poți dicta sufletului pe cine să iubească. Nu te poți întoarce împotriva destinului. Viața este nedreaptă în multe ocazii. Te lovește atunci când te aștepți mai puțin. Îți atacă din plin inima. Însă, cumva, a mea a fost protejată. Revelația trădării lui Cain a încercat din răsputeri să îmi învingă dragostea pe care i-o port, dar a fost în zadar. Păcate mici, multe sau mari, iubirea mă face să i le iert pe toate. Omul are tendința păcătoasă de a răni ceea ce iubește, dar dacă ai puterea să privești dincolo de momentul în care ți-a străpuns sufletul cu un pumnal, vei vedea un om ce își ascunde rănile în spatele dorinței de a provoca suferință altora. Se spune că dragostea este cea mai rea slăbiciune, o boala fatală de care nu te poți vindeca, un drog ce îți otrăvește sângele, făcându-te să devii dependent după doar o doză și poate că este așa. Poate că dragostea te face să îți pierzi respectul de sine, doar ca după ce treci prin toate obstacolele, suferințele și

dezamăgirile ce ies în drumul iubirii, să ți-l recapeți, ba chiar să revină în cantități duble.

În acea zi, în urmă cu o lună, când toate credințele mi-au fost spulberate de niște amintiri ce le credeam de mult uitate, s-a aprins un foc în inima mea. Am vrut neapărat să îl vărs. Să îl vărs arzând. Să îl vărs mistuind persoana ce l-a declanșat. Și am făcut-o. Credeam că transpunându-mi durerea pe omul care mi-a omorât familia când eram doar un copil, focul se va stinge. Dar ceea ce nu știam atunci, e că a fost nevoie să plâng râuri, ba nu, oceane de lacrimi, pentru a-l stinge. Unii ar crede că am plâns pentru amintirea familiei mele, pentru fapta abominabilă a lui Cain, dar eu m-am înecat în propriul ocean de lacrimi din cauza temerii de a nu îl pierde. Bărbatul ce mă privește intens, având toată atenția concentrată asupra mea în timp ce doctorii îi explică în ce stare se află după ce a ieșit din comă mi-a frânt inima, ca apoi să o readucă la viață, după ce am trecut prin chinuri greu de suportat în timpul în care era prins într-un somn adânc, cu șanse de a nu se mai trezi niciodată. În acest timp am realizat că iubirea pe care i-o port e mai presus de orice s-a întâmplat în trecut.

Cain mi-a făcut dezordine în gânduri, mi-a luat mințile, m-a jucat pe degete și m-a făcut să îi cad la picioare, devenind roaba iubirii noastre. Dar în ciuda poveștii noastre încurcate, nu aș schimba nimic. Privesc albastrul ochilor săi. Albastrul apei și al cerului – o culoare constant prezentă în viețile noastre. Un albastru ce acum nu mai este întunecat de furtuna din străfundul sufletului său, de uraganul furiei, ci este calm, răbdător și iubitor.

Privesc albastrul ochilor săi și știu, știu că sunt în locul potrivit.

Am certitudinea că vreau să îl privesc până la finalul vieții.

EPILOG

CAIN

Zece ani mai târziu...

Privesc pierdut cum zmeul se înalță tot mai sus în bătaia vântului, spre cerul de un albastru senin, din această zi binecuvântată de vară. Curenții ce vin dinspre mare sunt destul de puternici, încât într-o clipă de neatenție există riscul ca zmeul să se piardă, condus de curenți, spre marea învolburată. În cei nouă ani de când sunt tată, am învățat că întotdeauna trebuie să fii precaut când îți supraveghezi copiii în timp ce se joacă. Iar în cazul meu, cu două fetițe ce au moștenit încăpățânarea mea și curiozitatea mamei lor, e un joc continuu de-a șoarecele și pisica, fiind nevoit să le alerg de colo-colo, prin toată proprietatea situată aproape de malul mării, la aproximativ 45 minute distanță de Edinburgh. Ne-am mutat aici după ce am ieșit din spital acum zece ani, pornind pe un nou drum alături de femeie mea iubită, soția și mama copiilor mei, frumoasa mea Destiny, după ce cineva de acolo de Sus mi-a oferit o a doua șansă la viață, făcând ca operația ce părea imposibil să aibă un rezultat pozitiv, să fie un adevărat succes, stând o nenorocită de lună inconștient, în comă, pe un afurisit de pat de spital. Timp de treizeci de zile mi-am auzit iubita plângând lângă patul meu, fiind neputincios în fața somnului profund ce nu îmi permitea să o consolez. În primă instanță, credeam că visez, că mintea mea aflată sub efectul comei, delirează, făcându-mă să îmi imaginez că Destiny era lângă mine. Dar atingerile sale se simțeau mult prea reale pentru a fi doar niște iluzii. Chiar a fost acolo. Zi și noapte lângă mine, după ce a aflat că eu i-am ucis părinții, pe când avea doar patru ani, tăindu-le gâturile chiar în fața ochilor

săi. Cine ar putea trece peste asta? Ce om ar putea să iubească un criminal? Un criminal ce i-a omorât cu sânge rece familia?

Când m-am trezit din comă, credeam că ceea ce trăiesc este ireal. Nu puteam crede că Destiny își dorește cu adevărat să aibă o familie alături de mine. Mă așteptam să fugă cât mai departe, nelăsându-mă să îmi vad copilul crescut. Dar, încă o dată mi-a demonstrat ce femeie puternică este, o forță a naturii, un înger ce a avut capacitatea de a ierta un nenorocit de păcătos. Mica mea regină, care mi-a dăruit două prințese în cei zece ani de când suntem căsătoriți. La insistențele mele am părăsit spitalul după trei zile de când îmi revenisem din comă, deși ar fi trebuit să mai fi stat două săptămâni pentru monitorizare. Doctorii nu au avut nicio șansă de convingere în fața încăpățânării mele. Am plecat la braț cu Destiny, mergând la noua noastră casă, știind că deși nu a pomenit nimic despre conac, s-ar fi simțit inconfortabil dacă am fi locuit în continuare acolo. Nu că eu aș fi fost împăcat cu acea idee. M-a bătut gândul să îi dau foc, dar soția mea m-a temperat, așa cum face de fiecare dată, când sunt la un pas să predau frâiele mâniei. După ce ne-am instalat în noul conac, la doar două zile am chemat ofițerul stării civile și ne-am căsătorit, având nevoie disperată să port verigheta, pentru a fi complet convins că totul e cât se poate de real.

— Tati! Tati! E doar vina ta!

Micul meu monstru, copia mea identică, vine alergând spre mine cu o expresie bosumflată. Bineînțeles că surioara ei o urmează, încercând să țină pasul cu ea. La dracu', cât de mult îmi seamănă amândouă! Nu au moștenit nimic de la mama lor, cu excepția părului de culoarea caramelului topit și oricât de mult mi-aș fi dorit să aibă ochii săi blajini, nu pot să nu mă bucur ca un egoist afurisit, când îmi văd trăsăturile privindu-mi fetele.

— Lasă-l în pace pe tati, Evo. E vina ta că am pierdut zmeul!

Zâmbesc larg, văzând cum Aurora îmi ia apărarea, atrăgând furia surorii sale ce vrea să aibă întotdeauna dreptate. Deși vreau să stau și să privesc cum se contrazic una pe alta de parcă ar fi niște adulți în toată firea și nu două fetițe de 9 și 6 ani, ultima

dată când le-am lăsat să se certe, am fost prins de către mama lor, ce m-a pedepsit, lăsându-mă fără sex o săptămână întreagă.

— Evolet, Aurora, tati vrea o îmbrățișare, se îndură una dintre prințese să i-o ofere? mă las pe vine, desfăcându-mi larg brațele, cu o privire de milog, sperând că le voi îndupleca să renunțe la conflict.

Nu le ia mai mult de câteva secunde să se îndepărteze una de lângă alta, pentru a o lua la fugă în direcția mea, aruncându-se cu avânt la pieptul meu, în același timp.

Le sărut la fiecare creștetul capului, apoi îmi trec degetele prin părul mătăsos, ce depășește cu mult noada fundului, fiind lăsat desfăcut, deși Destiny insistă să îl aibă prins când se joacă.

Când le am aproape de inima mea, le ating părul și le privesc chipurile micuțe, e nevoie să clipesc des, ca să mă conving dracului că nu este un vis. Sunt atât de frumoase! Două prințese, cu rochițele lor roz pompoase, părul lung ca a lui Rapunzel și ochișorii albaștri, ce poartă privirea curioasă moștenită de la mama lor. Nu sunt capabil să descriu în cuvinte ce nu îmi par îndeajuns de profunde încât să poată exprima dragostea pe care le-o port. Ele sunt motivul pentru care deschid ochii în fiecare dimineață. Ele și minunata mea soție, căreia îi pot vedea conturul siluetei prin geamurile panoramice din bucătărie, unde le pregătește brioșe celor mici.

— Nu trebuie să vă certați din cauza acelui zmeu, vă voi cumpăra altul chiar azi.

— Nu mai vreau un zmeu. Vreau să îmi cumperi un elicopter. Nu e corect ca tu să ai un avion, iar noi să ne jucam cu un amărât de zmeu. Ești de acord cu mine, nu-i așa, Aurora? replică hotărâtă Evolet, aruncându-i o privire urâtă surorii sale, pentru a o face să fie de acord cu ea.

Dă-o dracului de treabă! Se vede că este fata mea. La nouă ani deja visează să aibă elicoptere, ce naiba o să mă fac peste ceva timp? Dacă îi spun că mamei lor i-am făcut cadou o insulă, sunt singur că vor vrea și ele una. Nu că ar fi o problemă să le cumpăr una, poate chiar două, ca să nu existe neînțelegeri, dar

nu cred că Destiny va fi acord cu mine. Ea încearcă pe cât posibil să nu le răsfețe excesiv, așa cum fac eu.

— Eu vreau un castel. Să fie mult mai mare decât cele al prințeselor din desene!

— Voi chiar vreți să mă omoare mama voastră, oftez prelung, prefăcându-mă abătut, știind că așa le voi face să îmi sărute dulce obrajii, pentru a mă împăca.

Și am dreptate, căci imediat amândouă se lipesc de mine, oferindu-mi afecțiune.

— Mama nu trebuie să afle. Rămâne secretul nostru, suntem destul de mature încât să putem păstra unul. Haide, tati, dacă ne refuzi îi voi spune mamei de ce am întârziat aseară, spune serioasă Evolet, desprinzându-se din îmbrățișare pentru a își împreuna mâinile în fața pieptului, în încercarea de a mă intimida.

— Te apăr eu în fața lui mami, dacă îmi cumperi un castel, tati.

Să îmi bag, de nu o să mă bage direct în gura lupului, cu cerințele lor. Știu mult prea bine că nu le pot refuza când fac ochii aia afurisiți de cățeluși.

— Fetelor, brioșele sunt gata, dacă nu veniți acum Agatha le va mânca pe toate înaintea voastră! frumoasa mea soție se postează în pragul ușii de la terasa bucătăriei, cu o expresie fermă, ce le face pe fete să o ia la fugă imediat spre casă.

Fir-ar, cât de bine arăta în nenorocita aia de rochie roșie! Cum i se mulează mătasea pe formele rotunde, mult mai definite după cele două nașteri. Bine, dracului, că au plecat fetele, altfel trebuia să mă culc pe burtă pe iarbă, ca să îmi ascund erecția. Ăsta e efectul pe care Destiny încă îl are asupra mea. Doar o simplă privire și mă face să îmi doresc să mă afund lacom, în căldură păsăricii sale.

Îmi ling buzele, făcându-i semn din mână să vină la mine, însă se pare că mi-am pierdut din farmec, întrucât scutură din cap în semn de refuz. Un zâmbet șiret i se instalează pe față, văzându-mi dezamăgirea, apoi îmi face semn din cap spre etaj, unde se află dormitorul nostru. Nu mai pierd timpul, mă ridic

în picioare și pornesc cu pași mari către casă, nerăbdător să îi capturez buzele alea rozalii într-un sărut, fiindu-mi al naibii de dor de gustul său. Trec prin fața bucătăriei ca să mă asigur că fetele nu au nevoie de mine, căci deși tot ce îmi e doresc e să fiu lângă soția mea, nevoile prințeselor mele sunt prioritare, având întâietate peste orice altceva. Le privesc preț de câteva secunde cum înfulecă vesele din brioșele lor preferate cu vișine, alături de Agatha ce le distrează cu o poveste de prin copilăria ei de acum vreo o sută de ani. Mă abțin să nu râd de propriul gând nesimțit la adresa bietei femei pe care am asemănat-o cu o fosilă, după care mă întorc cu spatele și pornesc spre scări, urcându-le rapid, știind că timpul petrecut alături de soția mea este limitat, până ce fetele se vor plictisi de povestirile Agathei și ne vor căuta.

Ajung în fața ușii întredeschise a dormitorului, cu un fior de anticipare ce îmi străbate lent șira spinării oprindu-se în penisul umflat, ascuns în spatele materialului rigid al blugilor. Intru, închid ușa în urma mea, apoi o încui preventiv, pentru a nu avea parte de vreo surpriză din partea micilor curioase de la parter. Nu e nevoie să o caut prea mult cu privirea pe mica mea regină, fiindcă parfumul său dulce, o combinație de trandafiri și vanilie, se simte pronunțat în încăpere, ademenindu-mă spre fereastră, unde stă sprijinită de toc, privind gânditoare spre curtea din spate, unde se află grădina de trandafiri, plantați cu propriile sale mâini micuțe.

— Iubito... îi șoptesc tandru în ureche, cuprinzându-i talia cu brațele, astfel încât să îmi lipesc pieptul de spatele său.

— Te-ai întărit de când erai în curte, Cain?

Își întoarce capul spre mine, scoțând vârful limbii cât să își umezească buzele umflate, date cu nenorocitul de ruj roșu ce mă duce cu gândul la urmele lăsate pe sculă, când mi-o suge avându-l pe buze.

— Știi că nu îți pot rezista. Fetele sunt cu Agatha, așa că avem ceva timp la dispoziție.

În loc să geamă, pregătită să mi se ofere, se smulge din îmbrățișarea mea, punând o distanță între noi, ceea ce nu îmi convine deloc.

— Nu te-am chemat în dormitor ca să facem sex. În caz că nu ți-ai dat seama sunt supărată pe tine, se încruntă, strângându-și brațele în jurul pieptul, așa cum a făcut în urmă cu scurt timp și fata noastră. Niște răsfățate, la naiba!

— Iubito, nu știu de ce dracu' ești supărata pe mine, dar dacă Evolet ți-a spus ceva despre seara trecută, știi că disimulează adevărul pentru a mă pune în dificultate în fața ta.

— Frumos. Arunci vina pe fiica ta de nouă ani. Bravo, ești foarte matur, Cain!

Ridic din sprâncene, neînțelegând o boabă din ce naiba vrea să spună. Sunt mai mult decât convins că în cei zece ani de căsnicie nu i-am greșit cu absolut nimic. Am avut grijă să mă comport impecabil, pentru a îi arăta că sunt veșnic recunoscător că a rămas alături de mine.

— Chiar nu am nici cea mai mică idee la ce te referi, iubire. Singura mea greșeală e că aseară am lăsat-o pe Evolet să își facă de cap prin mall, de asta am întârziat și am ratat ora de culcare a Aurorei. Îmi cer scuze că te-am lăsat să te descurci singură.

Mă apropii de ea, sperând că vorbele mele au mai îndulcit situația, însă încruntătura încă îi este întipărită pe chip, chiar și când îi iau palma într-a mea, o duc la buze și îi sărut apăsat articulațiile degetelor.

— Ugh! Încetează, nu vezi că mă străduiesc să fiu supărată pe tine? Măcar pentru câteva momente oprește-te din a mai fi soțul ideal. Îmi este dificil ca naiba să mă înfurii pe tine, când toate acțiunile tale sunt perfecte!

— De ce ai vrea să fii supărată pe mine? Te-ai plictisit de liniștea dintre noi? Iubito, doar un cuvânt și te fut suspendată de tavan, după ce ți-am înroșit fundul cu biciul. Doar cere-mi și îți voi oferi tot ce vrei, mica mea regină.

Își mărește ochii, înghițind în sec când îi reamintesc de episodul de săptămâna trecută, când ne-am decis să ne luăm o zi doar pentru noi, ajungând să i-o trag legată de un leagăn din piele, suspendat de tavanul camerei speciale din casă, pe care o ținem în permanență încuiată cât timp fetele sunt acasă.

— Sunt însărcinată, replică cu glas stins, privindu-mă cu ochii ăia blajini, ce sclipesc intens când se fixează în ai mei.

O trag în brațele mele, ridicându-i picioarele de pe sol, apoi încep să o învârt prin cameră, simțind cum îmi vine să strig de fericire, dar mă abțin, ca să nu fiu nevoit să dau explicații micilor prințese pentru urlete mele. Nu m-au auzit niciodată țipând, în prejma copiilor mei nu ridic totul, nu înjur sau vorbesc în zeflemea. E o regulă ce o păstrez cu sfințenie dinainte ca Evolet să se nască, o regulă ce se aplică și în cazul mamei lor, excepție făcând țipetele din timpul sexului.

— Te iubesc, Destiny. Îți mulțumesc că îmi vei mai dărui încă un înger. Dar nu înțeleg, asta era supărarea ta? Cum să fii supărată că vom mai avea încă un copil, iubito? o las cu picioarele pe podea, ținând-o strâns lipită de mine.

— Logic că nu sunt supărată, am vrut doar să mă joc puțin cu tine, iubitule, răspunde amuzată, zâmbind diabolic.

— Vrei să mă joc și eu? Să repet jocul de dimineață, când m-am jucat cu scula în fundul tău?

Mâinile îmi urcă pe fesele sale și îi apuc strâns fesele în căușul palmelor, împingându-i păsărică în întăritura mea. Simt cum pielea i se înfioară, răspunzând prin reacția fiziologică a corpului la întrebarea mea. Poate că acum face pe femeia dură, greu de convins, dar nu o va putea ține prea mult timp așa. Sarcina o face să fie excitată peste măsură, având nevoie să i-o trag ca un animal ca să își stingă pofta. Iar la cum abdomenul încă îi este plat, pot presupune că mă vor aștepta opt luni în care va renunța la chiloți astfel încât să fie pregătită să o ia în ea cu orice ocazie, așa cum a făcut în sarcinile trecute.

— Cain, fetele... șoptește mai mult ca un geamăt, lăsându-se moale sunt atingerile mele tot mai îndrăznețe.

— Sunt la parter, iar ușa este încuiată. Spune-mi ce îți dorești, iubito, îi sărut spațiul dintre ureche și gât, în timp ce îmi strecor palma pe sub rochie, direct în spațiul fierbinte dintre picioare, descoperind că nemernica nu are chiloți.

Băga-mi-aș! Trebuie să intru în ea, acum.

Însă, nevoile mele nu corespund cu realitatea, momentul fierbinte fiind întrerupt de bătăile repetate din ușă, urmate de strigătele celor două prințese răsfățate. Destiny oftează nemulțumită, iar eu nu pot spune că sunt mulțumit de intervenția fetelor noastre, dar nici nu le pot ignora, continuând să îmi bag degetele în păsărica udă a mamei lor.

— Mă duc eu, iubito. O să le conduc în camera de cinema pentru a le ține ocupate. Cât timp eu le voi pregăti filmul, vreau să mergi în camera interzisă, iar când voi intra, să te găsesc goală și pregătită. Da, mica mea regină? îi șoptesc în ureche, mușcându-i ușor lobul înainte de a mă îndepărta, după care îmi scot degetele din ea și mi le duc la gură, sugându-le cu poftă sub privirea sa doritoare.

— Da, se ridică pe vârfuri și își lipește buzele de ale mele, reușind cu greu să nu se afunde într-un sărut pasional.

Nici mie nu îmi este ușor, la dracu', e nevoie să mă gândesc la cele mai de rahat lucruri de pe acest pământ ca să îmi omor erecția până să deschid ușa camerei și să fiu asaltat de fetele mele. Le ridic în brațe, lăsând-o pe Destiny să își recapete suflul, după ce și-a ținut respirația cât timp și-a lipit buzele de gura mea.

— Dacă ne duci iar în camera de cinema, ca să poți face sex cu mama, mai bine las-o baltă, am bătut la ușă doar pentru a vă strica momentul, îmi spune mândră Evolet, coborând din brațele mele la jumătatea culoarului.

Să îmi bag! Câteodată uit că nu o mai pot duce de nas, fiind mult prea inteligentă și o bună manipulatoare ce încearcă să o convingă și pe sora ei să i se alăture în belele.

— Va puteți lua adio de la elicopter și de la castel, o las jos pe Aurora, care își privește încruntată sora mai mare.

— Oricum, nu ni le-ai fi luat. Nu ține șantajul cu mine, tati, dar pentru că sunt o fiică model, îmi voi lua sora și ne vom retrage. Nu am testat îndeajuns fotoliile 8D din camera de cinema. Pa, tati. Te iubim!

Le privesc uimit cum pleacă ținându-se de mână. Fetele astea îmi vor provoca naibii un atac de cord. Sper ca următorul copil să fie băiat, căci nu știu dacă voi mai putea face față

încă unei fetițe. Îmi trec mâna prin păr, dând amuzat din cap și pornesc spre scări, pentru a urca la etajul următor, unde sper că Destiny mă așteaptă în acea cameră, după cum i-am cerut.

Îmi iubesc viața. E un dar divin, de care mă bucur în fiecare zi când văd chipurile celor trei iubiri ale sufletului meu. În curând, vom fi cinci și totuși nu m-ar deranja să fim 6, 7 poate chiar și 8. Rămâne la latitudinea iubitei mele soții, dacă va mai dori să avem și alți copii după ce îl va naște pe următorul. Eu, unul, sunt de acord cu tot ce îmi oferă. Sunt recunoscător pentru familia pe care o avem. Pentru dragostea noastră ce a reușit să mă transforme într-un om cum nu credeam că voi fi vreodată. Asta se aplică exclusiv membrilor familiei, în rest am rămas la fel. Nu îmi pasă câtuși de puțin de restul oamenilor, excluzându-i pe Bart și pe Agatha, ei sunt un caz special. Încă nu m-am retras din lumea afacerilor, deși conturile îmi sunt pline și îmi spun că pot oferi un viitor de lux copiilor mei. Sunt tentat de multe ori să vând tot și să mă dedic întru totul familiei, dar îmi place să le fac existența dificilă celor din mediul în care mă învârt. În ochii lor am rămas același nenorocit lipsit de sentimente, ceea ce mă bucură. Nu vreau ca ei să mă vadă așa cum mă vede familia mea. Doar cum sunt văzut de ochii celor trei prințese ale mele contează.

Ele sunt totul meu. Centrul lumii în care trăiesc. Restul e doar zgomot de fundal.

~ SFÂRȘIT ~

Editura STYLISHED
Timișoara, Județul Timiș
Calea Martirilor 1989, nr. 51/27

www.stylishedbooks.ro

Corectură: Cartea Ta (e-carteata.ro)

Tipar: Artprint București